

James Rollins

PAKLENI RAJ

„I Vavilon će postati gomila, stan zmajevski, čudo i podsmijeh da niko neće živjeti u njemu.”

Knjiga proroka Jeremije, 51:37

„I kakva se to surova zver, čiji je čas najzad kucnuo, vuče ka Vitlejemu da tamo bude rođena?”

V. B. Jejts

„Proučavajući prirodu, čovek, u najmanju ruku, postaje nemilosrdan kao priroda.”

H. Dž. Vels

April 2003.

Bagdad, Irak

Dva dečaka su stajala ispred kaveza za lavove.

- Ne želim da ulazim unutra - rekao je manji. Držao se uz starijeg brata i čvrsto mu stezao ruku.

Obojica su bili ušuškani u jakne prevelike za njihova sitna tela, lica uvijenih u šalove i s vunanim kapama na glavama. Još je bilo veoma rano, tek je trebalo da svane i jutarnji mraz im se uvukao u kosti. Morali su da nastave dalje.

- Bari, kavez je prazan. Ne budi smešan. Gledaj! - Makin, stariji brat, gurnuo je crna gvozdena vrata i ugledali su gole betonske zidove. U uglu je ležala gomila starih oglodanih kostiju. Bile bi dobre za supu.

Makin je zurio u ruševine zoološkog vrta. Sećao se kako je nekad izgledao. Pre pola godine, na njegov dvanaesti rođendan, došli su na piknik u El-Zavra park. Tamo su uživali u zabavnom parku i zoološkom vrtu. Porodica je provela dugo, toplo popodne šetajući se između kaveza s majmunima, papagajima, kamilama, vukovima i medvedima. Makin je čak jednoj kamili dao jabuku. Još se seća kako su mu njene gumaste usne dodirnule dlan.

I sada je stajao ovde, ali je isti park posmatrao starijim očima. Mnogo starijim nego pre pola godine. Park je ležao u ruševinama, potpuno rasturen. Bila je to ukleta pustara, sa zidovima pocrnelim od vatre, smrdljivim bazenima vode izmešane s naftom i razorenim zgradama.

Pre mesec dana Makin je iz njihovog stana u blizini parka posmatrao kako vatreni obračun američkih snaga i republikanske garde besni bujnim vrtovima. Žestoka bitka je počela u zoru, rafalima iz automatskog oružja i zviždanjem raketa, i nastavila se tokom noći.

Ali do sledećeg jutra sve se utišalo. Gust dim je čitavog dana zaklanjao sunce. S balkona njihovog malog stana Makin je video lava kako lagano napušta park i odlazi ka gradu. Kretao se kao mračna senka, a zatim je nestao negde u gradskim ulicama. Pobegle su i druge životinje, a tokom naredna dva dana gomile ljudi su nagrnule u park.

Njegov otac ih je nazvao pljačkašima, a zatim je pljunuo na pod i opsovao ih.

Provalili su u kaveze. Pokrali su životinje. Mnoge su pojedene, ali još više ih je prodato na crnom tržištu s druge strane reke i tako je počelo masovno krijumčarenje egzotičnih životinja na Zapad. Makinov otac je s još nekoliko ljudi otišao da potraži pomoć za zaštitu njihovog kraja grada od lutajućih bandi.

Nikad se nije vratio. Ni on, ni ostali.

U sledećih nekoliko sedmica teret prehranjivanja porodice pao je na Makinova pleća. Njegovu majku je u krevet oborila teška groznica i bila je izgubljena negde između užasa i tuge. Makin je uspevao da je natera jedino da popije poneki gutljaj vode.

Kad bi mogao da joj skuva finu supicu i natera je da pojede još nešto...

Ponovo je bacio pogled na kosti u kavezu. Svakog jutra je s bratom sat pred svitanje provodio u parku razrušenom bombama, tražeći bilo šta što bi se moglo iskoristiti za jelo. Preko ramena je nosio vreću. U njoj je bila samo buđava pomorandža i šačica semenja koje je uspeo da sakupi u ptičjem kavezu. Mali Bari je u kanti za smeće našao oštećenu konzervu pasulja. Makin je zbog toga zaplakao od radosti. To blago su umotali pod debeli džemper njegovog mlađeg brata.

Juče se Makin kući vratio praznih šaka jer mu je jedan veći dečak naoružan nožem oteo vreću. Tog dana ništa nisu jeli.

Ali danas će dobro jesti.

Čak i majka, *inshallah**

Makin je ušao u kavez i povukao Barija za sobom. U daljini su odjekivali kratki rafali. Zvučali su kao da neko ljutito udara dlanom o dlan pokušavajući da ih otera.

Makin je bio na oprezu. Znao je da moraju da požure. Nije želeo da bude napolju po danu. Bilo bi previše opasno. Pohitao je ka gomili kostiju, spustio vreću i počeo u nju da ubacuje oglodane i izlomljene kosti.

Kad je završio, uvezao je vreću i ustao. Pre nego što je uspeo da napravi prvi korak, iz blizine se začulo dozivanje na arapskom.

- *Yalla!* Ovuda! Ovamo!

Makin se sagnuo i povukao Barija za sobom. Sakrili su se iza pola metra visokog zida od betonskih blokova ispred lavljev kaveza.

Osmelivši se da proviri, Makin je krajičkom oka ugledao dva čoveka. Jedan je bio visok i obučen u smeđu vojnu uniformu. Drugi je bio zdepast, velikog i okruglog stomaka, u tamnom odelu.

- Ulaz je skriven iza veterinarske klinike zoološkog vrta - rekao je debeli, prolazeći pored kaveza. Teško je disao pokušavajući da održi korak s visokim čovekom u uniformi.

- Nadam se da nismo došli prekasno.

Makin je za pojasom višeg čoveka primetio futrolu s pištoljem. Znao je da bi ih sigurno ubili ako ih uhvate kako prisluškuju.

Bari je drhtao u njegovom zagrljaju, takođe svestan opasnosti.

Nažalost, ona dvojica nisu otišla daleko. Klinika je bila tačno naspram mesta na kom su se braća krila. Debeli je prošao pored iskrivljenih vrata glavnog ulaza, koja su pre nekoliko dana izvaljena pajserima. Ukradeni su svi lekovi i medicinska oprema.

Umesto ka vratima, zdepasti muškarac je krenuo prema zidu oivičenom dvama stubovima. Makin nije mogao da vidi šta je čovek uradio pošto je zavukao ruku iza jednog stuba, ali trenutak kasnije deo zida se otvorio. Bio je to tajni prolaz.

Makin se približio rešetkama. Otac im je čitao priče o Ali-babi, bajke o tajnim pećinama i ogromnim riznicama opljačkanog blaga, skrivenim u pustinji. On i njegov brat su u zoološkom vrtu našli samo kosti i konzervu pasulja. Makinova creva su zakrčala dok je zamišljao gozbu dostojnu nekog princa koja ih možda čeka unutra.

- Ostani ovde - rekao je debeli, saginjući se da bi ušao. Počeo je da se spušta stepeništem koje se gubilo u tami.

Vojnik je ostao da čuva ulaz. Spustio je dlan na pištolj. Bacio je pogled ka njihovom skrovištu. Makin se sagnuo i zadržao dah. Srce mu je ludački tuklo.

Da li ga je primetio?

Koraci su se približili kavezu. Makin je čvrsto stisnuo brata. Međutim, trenutak kasnije začuo je kresanje šibice i osetio dim cigarete. Uniformisani muškarac se šetao ispred kaveza kao da je on sam iza rešetaka. Kretao se napred-nazad kao tigar koji se dosađuje.

Bari je drhtao u Makinovom naručju. Braća su se čvrsto držala za ruke. Šta ako

* *Inshallah* (arap.) - Uz Božju pomoć. (Prim. prev.)

čovjek uđe u kavez i zatekne ih unutra?

Činilo im se da je prošla čitava večnost pre nego što su začuli poznati zadihani glas kako odjekuje iz prolaza: - Imam ih.

Cigareta je pala i čovek ju je zgazio ispred samih vrata kaveza. Vojnik je otišao do svog ortaka.

Debeli se borio za dah dok je govorio. Sigurno je trčao uza stepenice. - Inkubatori su bili isključeni - rekao je. - Ne znam koliko su generatori izdržali po nestanku struje.

Makin je rizikovao i provirio kroz rešetke na vratima kaveza. Debeli je u ruci držao veliki metalni kofer.

- Jesu li u redu? - upitao je vojnik. I on je govorio arapski, ali nije imao irački naglasak.

Debeli je kleknuo na jedno koleno, postavio kofer na svoju masivnu butinu i otvorio ga. Makin je očekivao zlato i dijamante, ali u koferu su bila samo jaja upakovana u providnu crnu plastiku. Nisu izgledala drugačije od kokošnjih jaja koja je njegova majka kupovala na pijaci.

Iako je bio prestravljen, pogledavši u jaja, Makin oseti još veću glad.

Debeli ih je prebrojao i pregledao. - Sva su cela - rekao je i ispustio dug, šištav uzdah olakšanja. - Daće bog da su i embrioni u njima još živi.

- A ostatak laboratorije?

Debeli je zatvorio kofer i ustao. - Prepustiću tvom timu da spali ono što je ostalo unutra. Niko nikad ne sme saznati šta smo otkrili. Ne sme ostati nikakvog traga.

- Znam šta mi je dužnost.

Vojnik je izvadio pištolj i pucao svom ortaku u lice. Hitac je odjeknuo kao udar groma. Potiljak debelog se razleteo u eksploziji krvi i komadića kosti. Ubijeni čovek se još trenutak održao na nogama, a onda se sručio na tlo.

Makin je pokrio usta da bi prigušio svaki zvuk.

- Bez tragova - ponovio je ubica i pokupio aktovku sa zemlje. Uključio je radio na svom ramenu. Progovorio je na engleskom.

- Pošalji džipove i spremi zapaljive bombe. Vreme je da brišemo iz ovog peščanika pre nego što se pojavi neko od lokalaca.

Makin je pomalo znao američki engleski jezik. Nije mogao da razume svaku reč uniformisanog čoveka, ali mu je suština bila sasvim jasna.

„Dolazi još ljudi. Još oružja.”

Makin je razmišljao kako da pobegnu, ali bili su zarobljeni u lavljem kavezu. Izgleda da je i njegov mlađi brat postao svestan opasnosti. Barijeva glava se sve više tresla otkad je čuo pucanj. Više nije mogao da suzdržava strah i njegovo slično telo je ispustilo tihi jecaj.

Makin je stisnuo brata i molio se da njegov vapaj nije privukao pažnju.

Koraci su se ponovo primakli. Do njih je dopro oštar poziv na arapskom, nalik lavežu. - Ko je tamo? Pokažite se?

Makin je priljubio usne uz bratovo uvo. - Ostani tu. Ne izlazi.

Makin je je gurnuo brata dublje u ugao, a onda je ustao podignutih ruku. Odmakao se jedan korak. - Samo sam tražio hranu - rekao je Makin, govoreći brzo i zamuckujući.

Pištolj je ostao uperen u njega. - Izlazi odatle, balavče!

Makin je poslušao. Prišao je vratima kaveza i izašao. I dalje je držao podignute ruke. - Molim te, ahki. Laa termi! - Pokušao je da progovori na engleskom da bi uniformisanom čoveku pokazao da je na njegovoj strani. - Ne pucati. Ja ne vidi... Ja ne zna...

Naprezao se da nađe neke argumente, neke reči koje bi ga izbavile. Izraz na muškarčevom licu mu je bio jasan - mešavina tuge i kajanja.

Pištolj je nemilosrdno opalio.

Makin je osetio kako mu se vrele suze slivaju niz obraze.

Zamagljenim pogledom primetio je kako se neke senke pomeraju. Tajna vrata iza uniformisanog su se otvorila šire, gurnuta iznutra. Krupna tamna senka se pojavila i došunjala do muškarčevih leđa. Kretala se pognuto, držeći se senki, kao da se plaši svetlosti.

Makinov pogled je samo letimično okrznuo nejasni oblik - mišićav, vitak, ćosav, očiju ispunjenih plamtećim gnevom. Njegov mozak je pokušavao da shvati šta vidi, ali nije uspevao.

Vrisak užasa mu je nadimao grudi.

Iako zver nije načinila nikakav šum, vojnik je sigurno nešto osetio. Naglo se okrenuo i ugledao stvorenje kako uz prodorni krik skače prema njemu. Odjeknuli su pucnji, zaglušeni divljim zavijanjem, od kog se Makin sav naježio.

Hitro je uzmakao i pojurio prema kavezu. - Bari!

Zgrabio je brata za ruku i izvukao ga iz lavljeg kaveza. Gurao ga je ispred sebe. - *Yalla!* Trči!

Iza njih, čovek i zver su se borili na zemlji.

Začuli su se pucnji iz pištolja.

Makin je čuo teški bat čizama na pločniku iza sebe. S druge strane parka dotrčalo je još ljudi. Njihovi povici bili su praćeni pucnjima iz pušaka.

Ne osvrćući se, Makin je u slepom strahu jurio kroz park izrovan bombama, ne mareći da li će ga neko videti. Trčao je i trčao, progonjen kricima, zbog kojih će zauvek imati noćne more.

Uopšte nije shvatao šta se desilo. Samo jedno je znao sa sigurnošću - video je grabljive, plamene oči zveri, iz kojih su isijavali inteligencija i prepedenost.

Makin je znao šta je video.

Zver koju Kuran naziva šejtanom - rođenu iz božje vatre i prokletu jer se nije poklonila Adamu.

Makin zna istinu.

Đavo je konačno stigao u Bagdad.

Prvi čin

PRVI UDARAC

Prvo poglavlje

23. maj 2010.

7.32

Nju Orleans

Bronko se uz lomljavu probijao kroz ruševine koje je za sobom ostavio uragan. Poskočio je naleteviši na još jednu rupu. Lorna je glavom skoro udarila u krov kola. Automobil se zaneo ulevo na mokrom putu. Skinula je nogu s papučice za gas, boreći se da uspostavi kontrolu nad vozilom.

Oluja je ogolila rastinje, nabujale rečice su se izlile iz korita i čak nanele aligatora u nečiji bazen. Srećom, najgori udar uragana, koji se lagano stišavao, pogodio je oblast zapadno od grada. Ipak, ovakve provale oblaka su stvarale utisak da je majka priroda odlučila da Nju Orleans ponovo pretvori u močvaru.

Dok je jurila putem uz reku, Lorna nije bila u stanju da razmišlja ni o čemu osim o onom telefonskom pozivu. Primila ga je pre dvadeset minuta. U ACRES-u je nestalo struje. Generatori se nisu uključili i stotine istraživačkih projekata su bile ugrožene.

Dok se kretala duž poslednje velike okuke Misisipija, ugledala je istraživački centar. Odubonski centar za istraživanje ugroženih vrsta - ACRES, prostire se na preko dvesta pedeset hektara nizvodno od Nju Orleansa. Iako je bio povezan s gradskim zoološkim vrtom, nije bio otvoren za posetioce. Zaklonjen tropskom šumom, centar je imao nekoliko ograđenih prostora za životinje na otvorenom, ali glavni objekat je bila zgrada od preko tri hiljade i trista kvadratnih metara, u kojoj se nalazilo nekoliko laboratorija i veterinarska stanica.

U toj stanici je doktorka Lorna Polk radila otkako je završila stažiranje kao doktor veterinarske medicine divljih životinja. Bila je nadzornica „zamrznutog zoo-vrta” u kom su skladišteni sperma, jajne ćelije i embrioni stotina ugroženih vrsta - planinskih gorila, tigrova sa Sumatre, tomsonovih gazela, kolobus majmuna i afričkih bivola, između ostalih.

Bio je to visok položaj, naročito za dvadesetosmogodišnjakinju, koja je, uz to, tek završila stažiranje. Zamrznuta genetska banka, za koju je bila zadužena, predstavljala je nadu za spas ugroženih životinjskih vrsta. Metode koje su primenjivali u te svrhe bile su veštačka oplodnja, presađivanje embriona i kloniranje. Uprkos ogromnom bremenu odgovornosti, Lorna je volela svoj posao i dobro ga je obavljala.

Dok je dugim prilaznim putem jurila ka glavnoj zgradi, ponovo joj je zazvonio mobilni telefon. Zgrabila ga je i prislonila uz uvo, vozeći jednom rukom.

Onaj ko je zvao sigurno je čuo da je veza uspostavljena i brzo je progovorio: - Doktorka Polk, ovde Džerald Grejndžer iz održavanja. Mislim da će vas ovo zanimati. Pokrenuli smo generatore i utvrdili uzrok nestanka struje.

Pogledala je na sat u džipu. Struje nije bilo skoro četrdeset pet minuta. Proračunala je u sebi i odahnula s olakšanjem.

- Hvala, Džeralde. Stižem za minut.

Prekinula je vezu.

Došla je do parkinga za zaposlene, parkirala kola i položila glavu na volan. Osetila je takvo olakšanje da je skoro zaplakala. Skoro. Pošto se malo pribrala, ispravila se i pogledala u svoje šake položene na krilo. Odjednom je postala svesna kako je odevena. Izjurila je iz kuće u izgužvanim farmerkama, staroj sivoj rolci i čizmama.

To baš i nije onaj profesionalni izgled na kom je obično insistirala.

Okrenuvši se da izađe iz džipa, uhvatila je svoj odraz u retrovizoru.

„Bože dragi...”

Njena plava kosa, obično uredno spletena, jutros je bila samo uvezana u neuredan rep. Nekoliko odbeglih pramenova samo su pogorošavali njen ionako raščupan izgled. Čak su joj i naočare crnih okvira stajale nakrivo na nosu. Na trenutak je izgledala kao pijana studentkinja koja se vraća s karnevala u Nju Orleansu.

Ako već izgleda tako, onda može da ide do kraja. Izvukla je šnalu i pustila da joj kosa padne na ramena, zatim je izašla iz džipa i krenula ka glavnom ulazu.

Pre nego što je stigla do ulaza, neki zvuk joj je privukao pažnju - teška buka helikopterske elise. Okrenula se ka Misisipiju. Beli helikopter je leteo u njenom pravcu, nisko iznad vrhova drveća. Približavao se brzo.

Dok ga je namršteno posmatrala, neko joj je sleđa položio ruku na rame. Lagano je poskočila, ali su se prsti na njenom ramenu ohrabrujuće stegli. Osvrnuvši se, ugledala je svog šefa i mentora, doktora Karltona Metojera, upravnika istraživačkog centra. Zbog buke helikoptera nije ga čula kako joj prilazi.

Doktor Metojer je trideset godina stariji od nje. Visok, žilav crnac, guste sede kose i uredno potkresane prosede brade. Njegova porodica je, poput Lornine, među najstarijima u Nju Orleansu - potiču iz kreolske kolonije na reci Kejn, nastale mešanjem Francuza i Afrikanaca.

Doktor Metojer je pogledao prema nebu, zaklonivši oči dlanom.

- Imamo društvo - rekao je.

Nije bilo nikakve sumnje da helikopter leti ka njihovom istraživačkom centru. Skrenuo je prema obližnjoj poljani i počeo da se spušta. Lorna je zapazila je da je to mali helikopter opremljen skijama za sletanje na vodene površine. Prepoznala je zelenu prugu na beloj letelici. Posle Katrine, većina stanovnika je poznavala taj znak. Bio je to jedan od helikoptera Pogranične patrola. Flote takvih helikoptera su bile od ključne važnosti za operacije spasavanja posle katastrofe.

- Šta će oni ovde? - upitala je.

- Došli su po tebe, dušo. Putuješ s njima.

Drugo poglavlje

Lori se okrenuo želudac kad je helikopter uzleteo - ne toliko usled podizanja koliko od čiste panike. Čvrsto je stezala naslone za ruke, sedeći pored pilota. Rika rotora prodirala je kroz njene ogromne slušalice. Osećala se kao da se penje liftom. Liftom prikačenim za raketu.

Nikad nije volela visinu, mrzela je letenje uopšte i vožnju letećom kosilicom je smatrala vrhuncem ludosti. Dosad je helikopterom letela samo jednom. Bilo je to tokom boravka u Južnoj Africi, gde je vršila popis slonova na područjima koja se graniče sa rezervatom. Tom prilikom se za let pripremila popivši dve tablete za smirenje. Uprkos tome, noge su joj se tresle satima nakon sletanja.

A danas nije bila pripremljena.

Doktor Metrojer joj je objasnio samo najosnovnije detalje dok je helikopter sletao. Nije joj dao vremena ni da uđe u zgradu i proveriti stanje boca s tečnim azotom.

- Osoblje već radi na tome - umirio ju je, obećavši da će lično proveriti i preko radija je obavestiti o svemu.

„Preko radija...”

Tamo kuda su se uputili nema signala mobilne telefonije.

Odvažila se da pogleda kroz bočni prozor. Helikopter se nagnuo, pruživši joj ptičju perspektivu na Misispi. Putovali su nizvodno, uglavnom prateći tok Velike blatnjave reke. Misisipiju je ovaj nadimak posebno dobro pristajao posle oluje. Reka je bila boje čokolade, puna mulja koji se vrtložio i penio na putu ka Meksičkom zalivu.

Njihovo odredište je bila rečna delta gde su se svi ovi nanosi - mulj, glina, pesak i zemlja - gomilali i oticali u zaliv stvarajući skoro osamsto hiljada hektara plavnih područja i slanih močvara. Ova oblast nije značajna samo kao stanište složenog i bogatog ekosistema čiji koreni sežu čak do doba jure, ona ima i ogroman ekonomski značaj jer podmiruje veliki deo potreba Sjedinjenih Država za morskim plodovima i obezbeđuje dvadeset odsto nafte.

A tu se nalazi i slaba tačka državne granice. Lavirint ostrva, krivudavih rukavaca i izolovanih ribarskih pristaništa činio je deltu idealnim mestom za krijumčare svih vrsta. Državna bezbednost je ovu oblast označila zonom visokog rizika i pojačala pogranične snage u Nju Orelansu.

Šef joj je rekao da Pogranična patrola pretražuje deltu Misisipija posle sinoćne oluje. Krijumčari su imali običaj da neposredno posle oluja pojačaju šverc droge, oružja, pa čak i ljudi. Rano tog jutra patrola je na jednom od spoljašnjih ostrva otkrila nasukani ribarski brod. Pošto su ga pregledali, pozvali su ACRES.

Veći deo tog razgovora ostao je tajna čak i za doktora Metrojera. Nisu mu rekli o čemu je reč ni zašto baš Lorna mora da učestvuje u toj akciji.

Uprkos strahu od letenja, u Lorni se gomilao bes. Njeni projekti u istraživačkom centru su ugroženi. Zbog čega je u helikopteru usred nedodžije? Njen gnev je rastao, podstican zebnjom. Šta se zbiva? Zašto su tražili upravo nju? Ne poznaje nikog u pograničnoj službi.

Jedini odgovor dobiće kad slete.

Zakrčao je radio ugrađen u slušalice. Pilot je pokazao ka horizontu. Nosio je zelenu uniformu. Oznake na ramenima su pokazivale da pripada vazdušno-pomorskoj jedinici pograničnih snaga. Predstavio se, ali ona mu nije zapamtila ime.

- Doktorka Polk, slećemo za koji trenutak.

Klimnula je i nastavila da zuri napred. Gusto smaragdno zelenilo močvara pod njima raspršilo se u splet ostrva i poluostrva. Dalje u zalivu, na samoj ivici horizonta, videla se tamna linija većih ostrva, koja su služila kao zaštita osetljivih plavnih područja i priobalnih močvara.

Ali oni ne idu tako daleko.

Ugledala je blistavi, beli brod privezan uz jedno od manjih ostrva. „Konačno”, pomislila je. Dok su se spuštali, primetila je i jedan stari ribarski brodić nasukan na plažu. Udario je tako jako da je oborio nekoliko stabala i dopola izleteo na obalu. Bilo je jasno da je to posledica naleta oluje.

Helikopter se brzo spuštao. Lorna je još jače stegla naslone za ruke. Negde je pročitala da se većina avio-nesreća dešava prilikom uzletanja i sletanja. To nije statistički podatak o kom je u tom času želela da razmišlja.

Na nekoliko metara iznad vode helikopter je usporio. Vazдушna struja elise je poravnavala talase. Onda su, nežno poput guske koja sleće na površinu bare, skije helikoptera dodirnule vodu. Nekoliko pritisaka na određene prekidače i rotori su počeli da usporavaju.

- Molim vas da ne ustajete - rekao je pilot. - Šalju čamac po vas.

Njegov pokret glavom joj je skrenuo pažnju na mali gumeni čamac koji se s ostrva otisnuo prema njima. Nekoliko trenutaka kasnije čamđžija, obučen u istu zelenu uniformu Pogranične patrola, pomogao joj je da iz helikoptera pređe u čamac.

Sručila se na klupu gumenog čamca s olakšanjem, ali u stomaku je još osećala grč straha. Zaklonila je oči dok su plovili ka obali, pokušavajući da shvati povod za ovaj iznenađujući i tajanstven poziv.

Jutro je već postalo toplije zahvaljujući suncu, koje se probilo kroz oblake i obasjalo nebesko plavetnilo. Sve je obećavalo još jedan sparni dan, tipičan za Luizijanu. I njoj to nije smetalo. Udisala je duboko da bi se smirila i osetila miris trulog lišća, vlažne mahovine i blatnjave slane vode.

Za nju je to miris doma.

Njena porodica je živela u Luizijani od devetnaestog veka. Kao i kod svih pripadnika starih porodica iz Nju Orleansa, Lornina istorija je duboko urezana u njeno biće poput linija na dlanovima. Imena njenih predaka i priče o njima bili su joj bliski kao da su svi oni tek nedavno umrli.

Tokom rata 1812. njen čukundeda, koji je tada imao samo sedamnaest godina, napustio je britansku armiju za vreme bitke kod Nju Orleansa i nastanio se u rastućem pograničnom gradu. Upoznao je devojkicu iz porodice De Trepanje i oženio se njome. Ubrzo je stekao malo bogatstvo gajeći šećernu trsku i indigo na plantaži od dvadeset pet hektara koju je dobio u miraz. S vremenom se to bogatstvo uvećavalo i porodica Polk je bila među prvima koje su sagradile kuću u senci hrastova Garden distrikta u Nju Orleansu.

Posle prodaje plantaže porodica se trajno nastanila u tom prestižnom delu grada. Iz generacije u generaciju, vila Polkovih je postala poznata i poštovana kao mesto okupljanja generala, pravnika i brojnih ljudi od nauke i pera.

Neoklasicističko zdanje još uvek postoji, ali poput grada, i Polkovi su tokom dvadesetog veka ušli u fazu laganog opadanja. Lorna i njen brat su poslednji koji nose to prezime. Otac joj je umro od raka pluća dok je bila devojčica. Majka joj je umrla pre godinu dana, ostavivši svojoj deci vilu u lošem stanju i gomilu dugova.

Ali tradicija poštovanja obrazovanja je nastavljena. Lorna se bavi medicinom i prirodnim naukama. Njen godinu dana mlađi brat je naftni inženjer u državnoj službi. Nijedno od njih nije u braku i trenutno žive zajedno u porodičnoj vili.

Skripa gume po vlažnom pesku ju je vratila u sadašnjost.

Stigli su na ostrvce, jedno iz niza ostrva razvučenih uz priobalne močvare. Ostrvo je bilo prekriveno čempresima, čije je grane u nerazmrsivi splet spajala španska mahovina koja je rasla na njima. Izgledalo je da iza plaže sledi neprohodna džungla.

Ali to nije njeno odredište.

- Ovuda - rekao je čamdžija. Pružio je ruku da bi joj pomogao da izađe, ali ona ga je ignorisala i izašla sama. - NOT čeka da razgovara s vama.

- NOT?

- Nadzornik operacija na terenu.

Iako ne poznaje komandnu strukturu Pogranične patrole, zvučalo joj je kao da je taj tip na čelu ove istrage. Možda je upravo on i zahtevao da ona dođe iz istraživačkog centra. U želji da dobije odgovore, krenula je za graničarem ka nasukanom brodiću. Pošto je odrasla kraj reke, razume se u brodove. Ovaj je bio mali, dugačak dvanaest metara. Desna strana broda je bila uništena udarom, ali su s leve strane iskrivljeni jarboli još uvek štrčali prema nebu. Mreže za lov račića su i dalje bile privezane uz desni bok.

Sačica ljudi u terenskim uniformama pogranične straže bila je okupljena na plaži kraj brodića. Neki su nosili stetson šešire, drugi zelene bejzbol kape. Za pojasom su imali oružje. Jedan je o ramenu nosio sačmaru remingtonku.

Šta se to dešava?

Muškarci su ućutali kad im je prišla. Nekoliko pari očiju ju je odmerilo, ne pokazujući naročitu impresivanost. Ona je pokušavala da ostane ozbiljna, ali su joj obrazi goreli od ljutnje. Odolela je želji da im svima odbrusi.

Ovo je nesumnjivo čisto muški klub.

Agenti su se razmakli i tad je ugledala visokog muškarca u sličnim tamnozelenim pantalonama i odgovarajućoj košulji dugih rukava nemarno zavrnutih do lakata. Prstima je prošao kroz kosu natopljenu znojem i ponovo natukao crnu bejzbol kapu, ali tek pošto ju je odmerio od glave do pete svojim sivoplavim očima. Ovog puta nije bilo nikakve lascivnosti kao kad su je ostali odmeravali, samo ju je procenjivački pogledao.

Ipak joj je bilo drago kad mu je senka kape zaklonila oči.

Prišao joj je. Bio je visok oko metar i devedeset, širokih ramena i mišićav, ali ne preterano. Držao se kao nenametljivi vođa. Iz njega je zračilo samopouzdanje pomešano s nečim divljim.

Došao je do nje i pružio joj svoju krupnu šaku.

- Doktorka Polkova, hvala vam što ste došli.

Dok su se rukovali, na njegovoj podlaktici je primetila veliki ožiljak koji se pružao od lakta do šake. Pogledala je naviše i srela njegov pogled. Ten mu je bio tamnomaslinast i imao je čekinjastu bradu. Progovorio je s blagim kajunskim* naglasakom.

Znači, iz tog kraja je. U stvari, zbog nečega joj je delovao mnogo poznato. I onda joj je sinulo. Nameravala je da zatraži objašnjenje za to što je dovedena ovamo. Umesto toga, izletelo joj je drugo pitanje.

- Džek?

Njegove pune, ali nesumnjivo muževne usne su se malo skupile i jedva primetno je klimnuo glavom. I njena predstava o njemu je odjednom doživela preobražaj. Bes je iščileo i zamenio ga je neki hladniji i neprijatniji osećaj. Prošlo je više od deset godina od njihovog poslednjeg susreta. Ona je pohađala drugi razred srednje škole. On je bio maturant.

Iako ga u to vreme nije zaista poznavala jer dve godine u srednjoj školi predstavljaju nepremostiv generacijski jaz, spajale su ih neke mračne veze. A ona je želela da to što ih spaja zauvek ostane u njenoj prošlosti.

Sudeći po mračnom izrazu koji je kao oblak preleteo njegovim licem, on je verovatno želeo isto. U svakom slučaju, ovo nije bio trenutak za otvaranje starih rana.

- Doktorka Polkova - rekao je kruto. Naglasak mu je postao izraženiji, a glas promukliji. - Pozvao sam vas ovamo jer... jer nisam znao nikog drugog dovoljno stručanog da nam pomogne s onim što smo otkrili.

Ispravila je leđa, zauzimajući jednako zvaničan stav. Možda je tako najbolje. Progutala je knedlu i krenula prema brodiću, srećna što ima razlog da skrene pogled. - Šta ste našli?

- Najbolje da pogledate sami.

Okrenuo se i pošao ka brodiću. Do palube su vodile lestve od užeta. On je krenuo prvi i lako se popeo. Ona je bila previše svesna čvrstine i snage njegovih leđa i nogu. Kad je nestao na palubi, jedan od njegovih ljudi je pridržao donji kraj lestvi da bi se ona lakše popela.

Kad je stigla do vrha, Džek joj je pomogao da izađe na palubu. Dva muškarca su stražarila kraj vrata koja vode u potpalublje. Jedan od njih je Džeku dao baterijsku lampu.

- Gospodine, spustili smo još jednu lampu u potpalublje, ali dole je još uvek proketo mračno.

Džek je kucnuo po svojoj svetiljci i mahnuo Lorni da pođe za njim. - Pazite da se ne okliznete o krv na stepenicama.

Osvetlio je tamnu mrlju razvučenu duž jedne strane stepenica. Kao da je nešto uvučeno u potpalublje.

* Kajuni su etnička grupa, potomci Frankokanadana iz Akadije, danas uglavnom nastanjeni u Luizijani (SAD). (Prim. prev.)

Odjednom nije želela da ide dole.

- Nismo našli leševe - rekao je Džek, kao da oseća njenu nelagodnost. Ili joj je prosto saopštavao činjenice o slučaju.

Krenula je za njim niz stepenice, a zatim kroz uzan hodnik.

- Držali su ih u kavezima u centralnom delu potpalublja.

Nije se potrudila da pita šta su držali u kavezima. Već je osetila poznati miris zatočenih životinja. Cula je komešanje tela, šuškanje, nešto nalik mjaukanju i oštro kreštanje ptica.

Počela je da shvata zašto je pozvana. Krijumčarenje egzotičnih životinja godišnje donosi milijardu dolara i po tome je odmah iza trgovine drogom i oružjem. A Sjedinjene Države su, nažalost, jedno od glavnih tržišta za tu švercovanu robu, na kom se ostvaruje trideset odsto ukupnog prometa.

Baš je prethodne sedmice čitala o velikom lancu trgovine krijumčarenim retkim vrstama tigrova. U tom slučaju, jedan par iz Misurija velike mačke nije uvezao da bi ih prodao kao ljubimce, već u delovima. Svercovali su tigrove u Sjedinjene Države, a onda ih kasapili. Kože leoparda, tigrova i lavova dostizale su cenu i do dvadeset hiljada dolara. Ali to nije bilo sve. Njihova krvava radnja trgovala je svim delovima tela tigrova. Penisi ovih velikih mačaka su korišćeni za spravljanje afrodisijaka, a mlevene kosti su korišćene za spravljanje lekova za artritis. Ništa se nije bacalo. Upotrebljavani su žučna kesa, jetra, bubrezi, čak i zubi. Sve to je značilo da te životinje više vrede mrtve nego žive.

Dok je sledila Džeka ka glavnom brodskom skladištu, Lorni se sve više gnevila.

Uzdignuta lampa je osvetljavala prostoriju s niskom tavanicom. S obeju strana velikog skladišta protezao se niz čeličnih kaveza. Oni najveći, u pozadini, još su bili u senci. Bila je zapanjena veličinom ove krijumčarske operacije. Sad joj je bilo jasno zašto je ovamo pozvana ona - veterinarka specijalista za egzotične životinje.

Džek se okrenuo i osvetlio najbliži kavez.

Pogledala je unutra i shvatila da je njena pretpostavka bila potpuno pogrešna.

Treće poglavlje

Džek Menard je proučavao njenu reakciju.

Lorna se razrogačila od šoka i užasa. Pokrila je usta šakom. Ali samo na trenutak. Posle početnog iznenađenja, u pogledu joj se pojavio i tračak zabrinutosti. Oči su joj se ponovo suzile, a usne skupile dok je napregnuto razmišljala. Primakla se kavezu.

Džek joj se pridružio i pročistio grlo. - Koja je ovo vrsta majmuna?

- *Cebus apella* - odgovorila je. - Smeđi kapucini iz Južne Amerike.

Džek je zurio u dva majmuna u malom kavezu, umazana sopstvenim izmetom, prestrašena i zbijena u ugao. Udovi i leđa su im bili boje čokolade, lica i grudi nešto svetlije, a glave crne. Bili su tako mali da bi svaki od njih mogao da mu stane na dlan.

- Jesu li mladunci? - upitao je.

Odmahnula je glavom. - Ne bih rekla. Boja krzna ukazuje da su odrasli. Ali u pravu si. Previše su mali. Patuljasta verzija vrste.

Džek je znao da to nije najšokantnija anomalija. Tiho gugućući, Lorna je pokušala da dovući majmune bliže rešetkama. Njen hladni zvanični stav kao da je malo smekšao, a lice joj je postalo blaže i opuštenije. Majmuni su reagovali na njen poziv. Još uvek se čvrsto držeći jedan za drugog, dopuzali su napred. Mada ne bi ni mogli da se zaista razdvoje.

- Sijamski blizanci - rekla je Lorna.

Majmuni su bili spojeni u kuku. Imali su tri noge i dva para ruku.

- Jadničci - prošaptala je. - Izgladneli su.

Prišli su rešetkama, očigledno željni nežnosti koliko i hrane. Oči su im bile ogromne, naročito sa tako malim licima. Džek je mogao da oseti njihovu glad, strah, kao i tračak nade. Zavukao je ruku u džep i izvadio keksić od žitarica. Zubima je otvorio omot, odlomio komadić i dao ga Lorni.

Ona ga je lagano proturila kroz rešetke. Jedan majmunčić ga je uzeo svojim sićušnim prstima. Onda su se životinje povukle da podele plen. Skupili su se uz komadić hrane, grickajući ga s obeju strana. Ali ni trena nisu sklanjali pogled s Lorne.

Ona je pogledala Džeka. On je načas video devojkku kakvu pamti iz školskih dana, pre nego što je otišao u marince. Izlazila je s njegovim mlađim bratom, Tomom, dok su bili na drugoj godini i leto posle toga. Potisnuo je to sećanje.

Lorna je sigurno osetila njegov bol. Izraz lica joj je ponovo postao grublji i opet je zauzela zvaničan stav. Pogledala je prema ostalim kavezima. - Pokaži mi.

Poveo ju je između dvaju redova kaveza, osvetljavajući njihove mračne dubine. U svakom kavezu je bila različita životinja. Neke obične, neke egzotične. Ali poput majmunčića, sve su imale neku izopačenu anomaliju. Zastali su kod velikog staklenog terarijuma. U njemu je bio burmanski piton od četiri i po metra, sklupčan oko nekoliko jaja. Zmija je izgledala sasvim obično sve dok se nije čvršće sklupčala. Tada su se ukazala dva para krljuštima pokrivenih nogu s kandžama. Zaveštanje pitonovih gušterolikih evolutivnih predaka.

- Ovo izgleda kao težak oblik atavizma - rekla je Lorna.

- A šta bi to značilo u prevodu?

Pogledala ga je s blagim smeškom izvinjenja. - Atavizam je kad se kod neke jedinke ponovo pojavi genetska karakteristika koja je bila izgubljena generacijama.

- Genetsko nazadovanje?

- Upravo tako. U ovom slučaju imamo povratak u period pre nego što su zmije izgubile udove.

- To je baš veliko nazadovanje, zar ne?

Slegnula je ramenima i nastavila. - Većina atavizama je posledica slučajne rekombinacije gena. Ali mislim da ovde nemamo posla sa slučajnostima. Ne u ovolikom broju.

- Znači, hoćeš da kažeš da ih je neko namerno stvorio ovakve? Je li to uopšte moguće?

- Ne mogu da odbacim tu mogućnost. Genetika je daleko dogurala i neprestano pomera granice. U našem centru uspešno kloniramo divlje mačke. Čak smo uspeali da ubacivanjem fluorescentnog proteina iz meduza stvorimo mačku koja svetli u mraku.

- Gospodin Zeleni Gen. Čitao sam o tome - rekao je. - U stvari, to je i bio jedan od razloga što sam te pozvao. Treba mi stručnjak za genetiku i razmnožavanje. Neko ko će mi reći ko je mogao da stvori nešto ovako bizarno.

Poveo ju je dalje kroz skladište. U žičanom kavezu nalazila se gomila slepih miševa velikih poput ragbi lopti.

- Vampiriski šišmiši - rekla je Lorna. - Ali desetostruko veći nego što bi trebalo. Možda imamo posla s nekim oblikom primordijalnog gigantizma.

Slično je bilo i s lisicom veličine mečeta, nekoliko kaveza niže. Režala je i siktala kidišući na rešetke. Brzo su produžili, kratko zastavši ispred visokog kaveza u kom je bio papagaj normalne veličine, ali bez perja.

Glasno je zakreštao, skočio ka rešetkama i počeo da ih proučava naginjući glavu levo-desno. Izgledao je gotovo vanzemaljski i pogrešno.

Lorna je prišla malo bliže. - Kad se izlegu, mladi papagaji uopšte nemaju perje ili su prekriveni samo paperjem. Ne znam da li je ovaj zbog šoka dospao u infantilno stanje, ili je i ovo neki oblik genetskog nazadovanja. Istina, postoji teorija po kojoj su ptice najbliži živi srodnici dinosaurusu.

Džek joj nije protivrećio. To kljunasto stvorenje bez perja je svakako izgledalo pomalo praistorijski. Ali Džeka je najviše rastrojila pažnja s kojom ih je taj stvor posmatrao. Papagaj je počeo da krešti i broji na engleskom. Izgovor i dikcija su mu bili savršeno ljudski, mada je ton bio malo viši.

- Tri, jedan, četiri, jedan, pet, devet, dva, šest, pet...

Krenuli su dalje, a onda je Lorna naglo zastala. Okrenula se i pogledala u pravcu kaveza dok je ptica uporno kreštala brojeve.

- Šta je? - upitao je Džek.

- Ovaj papagaj... Ovi prvi brojevi... Nisam sigurna...

- U šta?

- Tri, jedan, četiri, jedan, pet. To je prvih pet cifara matematičke konstante pi.

Džek se srednjoškolske geometrije seća taman toliko da zna kako pi predstavlja grčko slovo π . Prisetio se tog broja.

„3,1415...”

Lornin glas se ispunio strahopoštovanjem dok je papagaj nastavljao svoju numerološku tiradu. - Vrednost broja pi je izračunata do nekoliko milijardi decimala. Baš me zanima da li su cifre koje ptica izgovara poređane dobrim redosledom. A ako je tako, do koje decimale ih je upamtila?

Dok je ptica nastavljala bez prekida, Džek je primetio da se skladište potpuno utišalo. Mjaukanje, režanje, čak i svako šuškanje drugih životinja je prestalo, kao da sve one slušaju papagaja. Njihove fluorescentne oči su zurile u njih iz tamnih kaveza.

Odmahnivši glavom, nastavio je dalje. Treba da istraži zločin.

- Ono što sam zaista hteo da ti pokažem tamo je pozadi.

Poveo ju je do mnogo većih kaveza u delu potpalublja tačno ispod krme. U jednom je bila ovca s jagnjetom sisančetom. Ali umesto runom, telo životinja je bilo pokriveno dlakom koja je visila sve do poda, nalik krznu jaka. Međutim ni to nije bilo ono što je Džek hteo da pokaže Lorni.

Iako ju je požurivao, ona je zastala kod sledećeg kaveza. Njegov stanovnik je ukočeno ležao na boku, na podu pokrivenim senom, ispruženih nogu i širom otvorenih staklastih očiju. Bio je mrtav. Izgledao je kao minijaturni poni, ali nije bio veći od koker španijela.

- Pogledaj mu kopita - rekla je Lorna. - Razdvojena su. Na prednjim nogama ima četiri prsta, na zadnjim tri. Najraniji predak savremenog konja - *hyracotherium* - bio je veličine lisice i imao je isti raspored prstiju.

Čučnula je da prouči uginulu životinju. Kopito na jednoj nozi je bilo otkinuto. Na glavi su bili znaci svežih povreda, kao da se konj uspaničio i udarao o rešetke pre nego što je uginuo.

- Izgleda da ga je nešto nasmrt prestravilo - zaključila je.

- Mogu da pretpostavim šta je to bilo. - Džek je krenuo ka najudaljenijem delu skladišta. - Ovamo.

Pošla je za njim. U glas joj se uvukla razdraženost praćena mračnijom notom gneva.

- Šta su ti ljudi radili? I kad smo kod toga, kako su to uradili?

- Nadao sam se da ćeš ti moći da odgovoriš na to pitanje. Ali sad imamo veći i hitniji problem. - Stigli su do poslednjeg kaveza. Bio je prilično veliki i imao je debele rešetke. Pod je bio pokriven senom, ali se životinja nigde nije videla. - Vrata su bila razvaljena kad smo stigli.

- Nešto je pobeglo? - Lorna je s praznog kaveza skrenula pogled ka prolazu i stepeništu, jasno se setivši krvavog traga.

- Želimo da nam kažeš šta je to bilo - rekao je Džek.

Namrštila se. - Kako?

Pokazao je ka gomili sena ispod koje se nešto pomerilo. Usledilo je slabašno mjakuanje. Lorna ga je pogledala, dok joj je lice zračilo radoznalošću. On je gurnuo vrata i pridržao ih da bi ona ušla.

- Budi oprezna - upozorio ju je.

Četvrto poglavlje

Lorna se sagnula da bi prošla kroz niska vrata i ušla u kavez. Unutrašnjost kaveza je bila dovoljno visoka da može da se uspravi. Ipak je ostala blago pognuta. Veći deo sena je bio nagomilan u zadnjem delu kaveza. Proučavala je prostor ispitivačkim pogledom. Osetila je amonijački zadah ustajale mokraće. Pazila je da ne ugazi u ljigavu gomilu vodnjikavog izmeta.

Šta god da je zatvoreno ovde, bolesno je.

Gomila sena u zadnjem delu kaveza se pomerila dok se nešto ukopavalo uzmičući. Povuklo se u ugao i dalje nije moglo. Mjaukanje je prestalo.

Lorna je prišla, kleknula i pažljivo rasklonila seno. Ugledala je snežnobelo krzno s bledosivim pegama. Dugi rep je bio obmotan oko sklupčanog, uplašenog tela. Male mačje uši bile su čvrsto priljubljene uz glavu.

- Mladunče leoparda ili jaguara - prošaptala je.

- Ali belo je - rekao je Džek stojeći na ulazu. - Kao da je nekakav albino.

Pogledala je skupljene plave oči mladunčeta. - Ne. Boja očiju je normalna. Verovatno se radi o nekom obliku naslednog leucizma. U tom slučaju se gubi samo pigment iz kože. U svakom slučaju, u pitanju je neka vrsta pantera.

- Zar nisi rekla da je leopard ili jaguar?

Shvatila je njegovu zbunjenost. Bila je to uobičajena greška. - Panter nije taksonomski termin. Rod pantera obuhvata sve velike mačke - tigrove, lavove, leoparde, jaguare. A beli panter može biti varijanta bilo koje od tih mačaka.

- I kojoj vrsti pripada to mladunče?

- Sudeći po strukturi lobanje i po bledim šarama, mislim da je u pitanju jaguar. Ali nisam sigurna.

Lorna je znala da Džeku treba još podataka. Sigurno je i sam pretpostavio ono što je njoj bilo jasno na prvi pogled i želeo je potvrditi.

Iz brloga od sena sitne oči su nefokusirano škiljile na nju. Delovalo je da je mladunče skoro progledalo, što znači da je staro samo dve nedelje, a možda i manje. I druge karakteristike, poput čupavih obliha ušiju i nerazvijenih brkova, potvrđivale su pretpostavku da je mladunče nedavno okoćeno. Ali bilo je zbunjujuće veliko - imalo je sigurno oko osam kilograma, koliko obično ima mladunče staro oko dva meseca.

Mora da je čak i Džek uočio taj nesklad i shvatio na šta to ukazuje.

- A koliko je staro?

Nedelju ili dve. - Okrenula se ka njemu. - To bi značilo da odrasla jedinka ima dvesta do dvesta pedeset kilograma, što više odgovara veličini sibirskog tigra. Tipičan jaguar je upola lakši.

- Još jedan genetski poremećaj?

Uzdahnula je. - Moram obaviti neke testove da bih bila sigurna, ali prvo želim da pažljivije proučim mladunče.

Oprezno je podigla mače iz njegovog brloga. Otimalo se i cvilelo, ali slabašno.

Bilo je žgoljavo, a tanka koža je ukazivala na dehidraciju. Lorna je potisnula bes zbog zlostavljanja mladunčeta i privila mače uza stomak. Davala je sve od sebe da smiri i uteši mališu. Bio je dovoljan letimičan pogled na njegove genitalije da bi sa sigurnošću zaključila da je mužjak.

Čvrsto je držala mladunče, čekajući da se primiri. - Š-š-š, u redu je, maleni.

Šakom mu je pažljivo pridržavala glavu dok ga je jednim prstom nežno i ritmično češkala ispod brade.

Nema sumnje da je u pitanju novorođenče.

Dok je mače pokušavalo da joj sisa prst, Lorna je u njegovim ustima napipala nešto čega ne bi trebalo da bude. Ovako mlade mačke nemaju zube, već samo desni, kojima se služe pri sisanju. Ali dokje mače sisalo, osećala je zube na svom prstu. Otkrila je četiri zakrivljena očnjaka. Iako još mali i nerazvijeni, ipak su bili oštri i istureni, gornji duži od donjih.

A u tom uzrastu uopšte ne bi trebalo da ih ima.

Rano prisustvo zuba govorilo je da je reč o dominantnoj razvojnoj karakteristici. Nagoveštavalo je značajnu genetsku osobenost. Dok je polako shvatala šta bi moglo da bude u pitanju, toliko se prestravila da su joj se trnci spustili niz kičmu. Osmotrla je ostale kaveze, zaustavivši pogled na mrtvom poniju.

Nikakvo čudo što je umro od straha.

Okrenula se prema Džeku, ljuljuškajući mladunče. - Imamo mnogo veći problem.

- Koji?

Pre nekoliko trenutaka je na osnovu veličine mladunčeta procenila veličinu odrasle jedinke. Sada je pokušala da napravi istu procenu veličine zuba. Znala je šta bi ovako rano prisustvo ovih mlečnih očnjaka moglo da znači. Zamislila je kako ti zubi srazmerno rastu i kako se gornji očnjaci zakrivljuju pružajući se ispod donje vilice.

- Ovo mladunče je nešto više od džinovskog jaguara - upozorila je Lorna.

- U kom smislu?

Ustala je i sagnula se kako bi izašla iz kaveza. - Ovo je mladunče neke sabljozube mačke.

Peto poglavlje

Ponovo su se našli na blistavom jutarnjem suncu. Džek i Lorna su stajali na palubi brodića. Ona je još uvek držala mladunče jaguara u naručju. Ako je u pravu, traže krupnu mačku, bledu kao duh, s očnjacima dugim dvadeset pet do trideset centimetara. Lorna je objasnila da takvi očnjaci nisu bili obeležje isključivo zloglasnih sabljozubih tigrova. Po njenim rečima, mnoge druge praistorijske mačke, uključujući i neke torbare, imale su tu genetsku karakteristiku.

„Ali sabljozubi jaguar?”

Tojoj je delovalo nemoguće. On, međutim, nije sumnjao u njenu procenu. Naširoko je pričala o atavizmu i genetskim manipulacijama, i imala je jake argumente za svoju tvrdnju. Osim toga, svojim očima je video ostale čudovišne životinje zatočene u potpalublju.

Gledao je preko ograde broda ka obali, u gustu šumu i nisko rastinje, bare i močvare što se pružaju milionima hektara delte Misisipija.

To je njegov dom.

Odrastao je u jednom rukavcu, gde su porodica i klan mnogo važniji od bilo kog zakona. Njegova porodica se bavila ribolovom i lovom račića... i još nekim nelegalnim poslovima sa strane. Džek zna kako je lako sakriti se u močvarama i koliko je teško naći nešto što želi da ostane neprimećeno.

Lorna mu je prišla. Prethodno je preko radija kontaktirala sa Službom za zaštitu prirode.

Poslali su čamac ovamo - rekla je. - Donose kaveze za prevoz životinja i sredstva za uspavljivanje. Cula sam se i s doktorom Metojerom iz svog istraživačkog centra. Pripremaju karantin za sve životinje.

Džek je samo klimnuo. Odlučeno je da glavni štab postave u izolovanom odeljenju istraživačkog centra. Jedan od njegovih ljudi je u kapetanovoj kabini našao zaključan metalni kofer. U njemu su bili laptop i neki digitalni snimci. Stručnjak za računarsku forenziku je već krenuo iz Nju Orleansa kako bi ispitao njihov sadržaj. Nadali su se da će naći nešto više od kapetanove pornografije.

Ali pre nego što napuste brodić, Džek je želeo još neke odgovore. Posebno o najneposrednijoj opasnosti.

- Imaš li neku predstavu kuda bi taj jaguar mogao da ode? Je li mogao da se udavi tokom oluje?

- Sumnjam. Velike mačke ne izbegavaju vodu, a jaguari su veoma dobri plivači. Osim toga, ove vode su plitke. Lako je mogao da pliva od ostrva do ostrva, odmarajući se usput.

- I misliš da bi krenuo čak na obalu?

- Teritorije jaguara obično pokrivaju stotine kvadratnih kilometara. Ova ostrva su previše mala. Produžio bi dalje.

- Ali šta s mladunčetom? - Pokazao je glavom prema stvorenju sklupčanom u Lorninom naručju. - Zar bi ga majka tako lako ostavila?

- Sumnjam. Jaguari izuzetno paze na svoje mladunce. Doje ih šest meseci, a staraju se o njima dok ne napune dve godine. Ali su i praktični. Ovo mladunče je bolešljivo. Prosečan okot jaguara čine dva ili tri mladunca. Mislim da je u kavezu bilo još jedno mladunče. Majka je slabije mače ostavila, a jače je ponela sa sobom da bi bar ono preživelo.

- Znači, s njom je mladunče. To je može usporiti.

Ali zbog toga može biti i opasnija. Agresivno će braniti svoje preostalo mladunče.

- Lorna se zabrinuto namrštila. Pokazala je krvavi trag na stepenicama. - To pokreće još jedno pitanje. Gde je posada broda?

- Nije ni ovde ni na ostrvu - rekao je Džek. - Sve smo pretražili. Po tragovima krvi smo zaključili da su posadu činila četiri čoveka. Možda je voda odnela tela s plube.

- Ili su odvučena.

- Ko ih je odvuкао? Mačka?

- Po tragovima krvi na stepenicama jasno je da to telo nije prosto odnela voda. Sigurno ga je mačka izvukla iz potpalublja.

- Ali zašto?

- To je dobro pitanje. Mačke često kriju svoj plen, čak ga i kače na drveće. Ali ako to nije moguće, obično samo ostave tela da istrule i odu dalje. - Lorna se namrštila. - Ovakvo ponašanje... nije tipično. Ako sam u pravu, ova mačka pokazuje neobičnu lukavost, kao da pokušava da zavara trag.

Pogledi su im se sreli. Video je zabrinutost u njenim očima.

- Možda ipak malo preteruješ - pokušao je da je smiri. - Tropska oluja je sinoć dostigla skoro uragansku snagu. Možda je voda odnela i leševe i mačku u zaliv.

- To ćemo lako utvrditi.

- Kako?

Lorna je bosonoga izašla iz gumenog čamca na peskovitu plažu susednog ostrva. Čizme je ostavila u čamcu pa zavrnila nogavice do kolena.

Džek je išao kraj nje, posmatrajući peščanu humku i isprepletane grane čempresa ispred njih. I on je bio bos, ali je čizme nosio prebacivši ih preko ramena, ukoliko bude morao da zađe u gusto rastinje u unutrašnjosti ostrva. Preko drugog ramena je nosio pušku. Ako je mačka preživela oluju, verovatno je već stigla do obale, ali on nije želeo da rizikuje.

Na Lornin predlog prešli su čamcem na ostrvo najbliže onom na koje se nasukao krijumčarski brodić.

- Mačka bi prvo došla ovamo na putu ka kopnu - rekla je Lorna dok su se penjali uza strmu plažu. - Moramo da potražimo tragove koji bi to potvrdili.

- Kakve tragove?

- Treba da pretražimo oblast van domašaja plime. Treba obratiti pažnju i na izmet, urin i izgrebano drveće.

- Umem da uočim tragove životinja - rekao je Džek. - Ali šta ako je mačka proplivala pored ovog ostrva?

- Onda ćemo pretražiti sledeće. Nije mogla da ode predaleko. Borba i bekstvo su je iznurili. Adrenalin na kraju iščili. Morala je negde zastati da predahne.

Počeli su da obilaze ostrvo, prateći trag plime u pesku. U tišini su osmatrali plažu. Dan je postao užasno vreo i zagušljiv. Od sinoćne oluje ostalo je samo nekoliko oblačaka. Džeku je znoj curio niz leđa i nakupljao se iznad opasača.

- Ovamo - odjednom je pozvala Lorna.

Pohitala je uz plažu, prema senci velikih čempresa. Mahovina koja je visila s drveća stvarala je pravi zastor. Jedan deo je bio pokidan kao da je nešto veliko prošlo tuda.

- Oprezno! - upozorio ju je Džek uhvativši je za ruku. Povukao ju je nazad i podigao pušku. - Pusti da proverim.

Prišao je drvetu. Gurnuo je pušku kroz rupu u mahovini. Osmotrio je čestar pri zemlji, a zatim i grane iznad njih. Izgledalo je daje sve čisto.

Začuo je Lornin glas odmah iza sebe. Nije poslušala njegovu naredbu da stane. - Pogledaj pesak kod stabla.

Tlo je bilo razrovano, ali se jasno video otisak šape, utisnut duboko u pesak. Zajedno su zakoračili u senke. Džek je motrio na bilo kakav znak pokreta u njihovoj blizini. Ovako uzbuđen, bio je veoma svestan dodira Lorninog ramena i mirisa njene kože i kose.

- Ovo stvorenje je ogromno - rekla je Lorna kleknuvši.

- Sudeći po veličini ovog otiska, mislim da sam potcenila težinu.

Postavila je šaku preko otiska. Šapa je bila više nego dvostruko veća.

- Znači, nema sumnje da je preživela - rekao je Džek.

- I krenula je prema obali.

Džek je ustao i čvrsto stisnuo pušku. - Čak i posle oluje delta je sigurno puna pecaroša, kampera i šetača. Moraćemo da evakuišemo ovu oblast. I da organizujemo hajku pre zalaska sunca.

I Lorna se uspravila. - Teško ćete je naći preko dana. Potražićete neko skrovište na kom će prespavati. Najveće šanse ćete imati u sumrak, kad jaguari obično izlaze u lov.

Džek je klimnuo glavom. - Ionako ranije nećemo ni uspeti da okupimo ekipu. Potrebni su nam tragači, lovci, ljudi koji poznaju priobalno područje delte. Povešću svoj TVS.

Lorna ga je pogledala tražeći objašnjenje.

- Tim za vanredne situacije. - Glavom je pokazao ka belom patrolnom brodu usidrenom na drugom ostrvu. - To je graničarska verzija specijalnih jedinica.

- Drugim rečima: komandosi Pogranične patrolne?

- To su dobri ljudi - rekao je gotovo braneći se, tek kasnije shvativši da se ona samo malo našalila.

Zbunjeno je skrenuo pogled.

Na susednom ostrvu je sve vrvelo od aktivnosti. Katamaran Službe za zaštitu prirode je stigao i usidrio se nedaleko od obale. Agenti i policajci Pogranične patrolne su

užurbano prebacivali teret iz potpalublja ribarskog broda.

- Hajdemo tamo - rekla je Lorna.

Džek je u njenom glasu prepoznao nestrpljenje i želju da lično nadgleda pretovar. Ostavila je mladunče jaguara na njegovom brodu, sklupčano u praznoj kutiji za ribarski pribor. Gacali su ka čamcu kada je ribarski brod eksplodirao.

Šesto poglavlje

Do kolena u vodi, Lorna je s užasom posmatrala kako se trup ribarskog broda razleće uz prasak praćen vatrom i dimom. Zapaljene ribarske mreže i druga oprema za ribolov poleteli su visoko u vazduh. Ostaci broda su se rasuli po ostrvu i vodi.

Zajedno s telima.

Lorna je šakom pokrila usta.

„Koliko je ljudi bilo na ribarskom brodu?”

Zapaljene daske i drugi delovi uništene barke padali su na dva usidrena broda Pogranične patrola. Nad vodom su se razlegali krici i vriska. Dim se uzdigao visoko u plavo nebo.

Džek ju je zgrabio za ruku i povukao je ka čamcu.

Ušli su u gumeno plovilo i otisnuli se od obale. Džek je pokrenuo motor i nekoliko sekundi kasnije leteli su preko vode. Držao je radio uz uvo. Saslušao je informacije.

Još uvek je vladala pometnja, ali njegov glas je bio siguran i zapovednički. - Pozovite onaj helikopter da se vrati! Obavestite hitne službe da imamo povređenih.

Na plaži prekoputa dimila se olupina ribarskog broda. Brodovi Pogranične patrola su kružili okolinom pretražujući plutajuće ostatke i barice zapaljene nafte. Preživeli su izvlačili leševe iz vode.

Džek je pojačao gas i čamac je pojurio ka ostrvu.

Lorna je pokazala ka čoveku koji je izronio iz talasa kraj obale. Bio je to jedan od pripadnika Pogranične patrola. S mukom se podigao na kolena, držeći se za jednu ruku. Krv mu je tekla niz lice iz površinske rane na glavi. Izgledao je izbezumljeno.

- Džek! Ovamo!

On je istom usmerio čamac u pravcu povređenog čoveka. Dojurili su tamo i pokupili ranjenika. Bio je to agent koji je nešto ranije Džeku dodao baterijsku lampu. Ruka mu je bila slomljena. Po kosti koja je štrčala kroz rukav videlo se da je u pitanju višestruki prelom.

Lorna mu je prislonila neke krpe na čelo da bi zaustavila krvarenje.

- Gde je Tompkins? - upitao je čovek, zamagljenog pogleda. - Bio je na gornjoj palubi.

Pretražili su okolnu vodu. Ranjeni agent je pokušao da se uspravi u čamcu, ali je Džek dreknuo na njega da sedne.

Lorna je primetila kako je Džek još jednom skrenuo ka plaži, a onda se ponovo vratio. Tek tad je opazila telo ispruženo u blizini drveća. Nagorela odeća se dimila. Tamna mrlja se širila peskom. Telu je nedostajala ruka i pola lobanje.

Džek je sreo njen pogled dok se osvrtao. Po njegovom izrazu lica je sve shvatila.

„Tompkins.”

Osetila je kako joj naviru suze. Ne od tuge, već zbog besmislenosti svega ovoga. - Šta se zbiva? - prošaptala je za sebe.

Ali izgleda da ju je Džek ipak čuo. Ugasio je motor i pustio čamac da dopluta do patrolnog broda. Zaustavili su se udarivši u pontone. - Daljinski detonator - zagonetno je odgovorio dok su mu njegovi ljudi pomagali da prebaci povređenog agenta na brod.

Drugi agent je zamenio Džeka u čamcu kako bi nastavio potragu za preživelim. Džek im je bio potreban na brodu, kao zapovednik. Lorna je krenula za njim uz lestve.

Paluba je bila pretvorena u trijažnu ambulantu. Nepovređeni su zbrinjavali ranjene. Neki su sedeli, drugi su ležali na leđima. Lorna je primetila i jedno telo prekriveno ceradom.

Ne čekajući da joj se kaže, uputila se ka priboru za prvu pomoć na palubi. Počela je da pomaže ranjenima koristeći svoje medicinsko znanje što je bolje mogla, idući od jednog do drugog ranjenika. Ubrzo je stigao i spasilački helikopter Obalske straže i jedan helikopter Hitne pomoći. U njih su ukrcali najkritičnije slučajeve.

Na kraju je ustanovljen broj žrtava.

Tri mrtva.

Užasan broj, ali je moglo biti i gore.

Brod Pogranične patrolne je krenuo uz Misisipi, praćen katamaranom Službe za zaštitu prirode. Novopristigli brod Obalske straže ostao je da obezbedi područje i spreči pristup dok forenzički tim ne pregleda poprište tragedije.

Lorna je stajala na pramcu, puštajući da joj vetar ohladi oznojeno čelo, ali to nije mnogo umanjilo napetost i šok. Usred ovog haosa, usredsredila se na svoj posao, ostavši potpuno profesionalna i posvetivši svu pažnju posekotinama, modricama i slomljenim kostima. To joj je pomoglo da prebrodi jutro. Ostali povređeni su sada već zbrinuti i pod nadzorom lekara Obalske straže.

Tek kada je završila zbrinjavanje, shvatila je svu težinu tragedije. Stajala je i razmišljala, obgrlivši se. „Šta bi bilo da sam ostala u skladištu sa Džekom? Šta bi se desilo da nismo otišli na ostrvo?”

Odjednom je osetila nekog iza sebe i osvrnula se.

Džek je stajao nekoliko koraka dalje, kao da nije hteo da je uznemirava.

Bilo joj je drago zbog njegove uljudnosti, mada ju je malo i nervirala. Zar misli da je toliko osetljiva? Klimnula mu je glavom u znak da joj se pridruži. Htela je odgovore, neko objašnjenje koje bi je umirilo. Nadala se da joj on to može pružiti.

Prišao je. - Izvini što sam te uvukao u ovo. Da sam znao...

- Kako si mogao znati? - Okrenula se ka obali, a Džek joj se pridružio kod ograde na pramcu. Usledila je duga pauza dok su razmišljali o svom odnosu.

- Šta misliš da se desilo? - konačno je upitala. - Šta je uzrok eksplozije? Maločas si imao teoriju. Pominjao si neki daljinski detonator.

Džek se nakašljao. - Stručnjaci za eksploziv tek treba da potvrde. Ali dok si ti tamo radila, pregledao sam olupinu. Izgleda da je eksplodirao rezervoar s gorivom. Moguće je da je bio povezan s nekom eksplozivnom napravom.

- Na to si mislio?

Klimnuo je potvrdno glavom. - Još neko je znao za taj brod. Taj tovar je poslat odnekud i trebalo je da negde stigne. Pošto druga strana nije dobila nikakve informacije

posle oluje, sigurno su radijskim signalom aktivirali eksploziv.

- Da bi uništili teret?

- I zataškali stvari.

Njegove reči su je podsetile na drugu njenu odgovornost.

- Koliko je životinja preživelo?

- Nažalost, tim je pre eksplozije uspeo da izvuče samo šaćicu životinja. Papagaja, majmunčiće, jagnje. Uspeli su da spasu i jaja pitona. Ali zmija i sve ostale životinje su izgubljeni.

- Imamo i mladunče jaguara. Uprkos svemu što se desilo, treba da brinemo zbog još jednog preživelog.

- Mladunčetova majka.

- Ona je još uvek negde na slobodi. Čim stignemo u Nju Orleans, moramo organizovati poteru.

- A ja ću za to vreme započeti genetska ispitivanja kako bih utvrdila šta se tačno desilo onim životinjama i ko bi mogao biti u stanju da to izvede.

- Dobro, pozvaću te sutra da vidim šta si ustanovila.

Okrenuo se da pođe, ali ga je ona uhvatila za ruku.

- Stani, Džek. Mogu sve u centru da priprelim do mraka.

On se zbunjeno namrštitio, ne shvatajući šta time želi da kaže.

- Idem s tobom noćas - rekla je.

Bore na njegovom čelu nisu nestale. Samo su postale dublje.

Ogorčeno je uzdahnula. - Kad kreneš u lov na tu mačku, idem s tobom.

Odlučno ju je gledao. - Ne. Nema potrebe da ideš sa mnom. Biće previše opasno.

Lorna je počela da kipti od besa, ali bilo joj je donekle drago što uopšte oseća bilo šta nakon što je videla onoliko smrti i stradanja. To joj je dalo novu snagu.

- Slušaj, Džek. Već sam lovila krupnu divljač. Bolje baratam puškom za omamljivanje nego ti.

- I ja sam vhunski strelac, ali iz prave puške. I poznajem deltu bolje od tebe.

- A ja poznajem velike mačke bolje od tebe.

- Lorna...

- Hajde, Džek, budi razuman. Da li bismo uopšte raspravljali o tome da sam muško? Rekao si mi da ćeš sastaviti ekipu stručnjaka od tragača, lovaca i svojih ljudi iz Tima za vanredne situacije. Nudim ti svoju stručnu pomoć.

Pogledao ju je, spreman za svađu, ali ona nije ustuknula, i to ne zbog ponosa.

- O ponašanju velikih mačaka znam više nego bilo ko drugi na jugu Sjedinjenih Država.

Gledala ga je pravo u oči. - Moje znanje može nekome spasti život. Znaš to. Ili je tvoj muški ego važniji od ljudskih života?

Znala je da njene poslednje reči nisu bile fer. Ljutnja ju je savladala. Ali pre nego

što je uspela da povuče ono što je rekla, Džek se okrenuo.

- Budi spremna u sumrak - rekao je i otišao ne osvrnuvši se.

Sedmo poglavlje

Nekoliko sati kasnije, Lorna je bila u izolacionom odeljenju veterinarske stanice istraživačkog centra. Redovno snabdevanje strujom je uspostavljeno. Čelični kavezi poređani duž jednog zida bili su obasjani blistavom svetlošću. Odeljenje su preuredili u prihvatilište za životinje spasene s ribarskog brodića.

„Ostalo ih je samo pet. I leglo pitonovih jaja.”

Odevena u pohabanu odeću, držala je malog jaguara jednom rukom i hranila ga mlekom iz flašice. On je žmureći sisao i glodao gumenu cuclu. Duboko režanje bi se začulo kad god bi ga previše naglo pomerila. Mališa je bio baš gladan. To mu je bila treća bočica mleka za šest časova boravka u centru.

Lorna je veći deo vremena provela ovde i bilo joj je drago zbog toga. Posle onoliko smrti, boravak sa životinjama i briga

o njihovom smeštaju, ishrani i zdravlju delovali su kao melem. Kao i uvek, nalazila je utehu u brizi o svojim pacijentima.

Pošto je naučnik, bilo joj je jasno zašto je tako. Napisane su hiljade studija o vezi ljudi i životinja. Milovanje mačaka snižava krvni pritisak, a bolesnici vezani za krevet živnu i brže se oporave nakon poseta pasa. Iako niko ne može u potpunosti ovo da objasni, to bez ikakve sumnje postoji.

Ali kod Lorne je postojalo i nešto više od toga. Kad je okružena životinjama, oseća se prirodnije, življe. Imala je utisak da joj se čak i čula izoštravaju. Osećala je mlečni dah štenaca, hrapavi dodir mačjeg jezika na svojoj nadlanci, teskobu uplašenog psa pod svojim dlanom. Oduvek je takva, još od detinjstva. Od trećeg razreda osnovne škole je znala da želi da bude veterinar.

I dok su druge kolege s vremenom oguglavale, njena veza sa životinjama je postajala još jača.

Nastavljajući da hrani mladunče, Lorna je obišla kaveze. Majmunčići su bili u srednjem kavezu. Spavali su sklupčani u toplom gnezdu od peškira. Primetila je bele zavoje oko laktova jadnih životinja. Uzeli su im uzorke krvi i dali im infuziju jer su bili dehidrirali. U metalnoj posudi u uglu bila je specijalna hrana za majmune i iseckane sveže banane.

Lorna je već pregledala medicnski karton koji je bio okačen ispred kaveza. Krvna slika i rezultati hemijskih analiza krvi nisu bili sjajni. Patili su od blage anemije i povišenog nivoa enzima jetre, što je verovatno posledica pothranjenosti. Ali uprkos strahu od novog okruženja, majmunčići su dobro jeli posle prvih testova.

Primetila je da je neko već popunio rubriku predviđenu za imena. Upisani su kao Hjui i Djui.

Nasmešila se. Toliko o profesionalnoj distanci. Ali ona ne sme da se buni. Ljuljuškala je jaguarčića u naručju kao bebu. Nazvala ga je Bagira, po panteru iz Kiplingove *Knjige o džungli*.

Međutim, iako su im dali ta simpatična imena, naučnici centra još moraju da reše misteriju koja okružuje ove životinje. Neko se svojski potrudio da stvori ova bizarna bića.

Prolivena je krv nedužnih da bi njihovo postojanje ostalo prikriveno. Ali s kojim ciljem je sve to učinjeno? I što je još važnije, ko stoji iza svega toga?

Lorna je imala osećaj da se odgovori kriju u ovim životinjama. Ubrzo po prispeću, sve su detaljno pregledane. Čak su podvrgnute snimanju magnetnom rezonancom. Dobijeni podaci još uvek se obrađuju pomoću novog kompjuterskog programa, koji će potom stvoriti trodimenzionalnu sliku svih unutrašnjih organa životinja. Lorna je nestrpljivo iščekivala rezultate.

„Koje će još genetske anomalije biti otkrivene?” pomislila je.

U dnu odeljenja, na prostoru pokrivenim senom, bilo je smešteno jagnje, ženka. Ležala je na gomili slame, usmaljena i odbačena, bez majke. Krupne smeđe oči posmatrale su Lornu dok je prolazila. Bila je zabrinuta za jagnje jer je odbijalo da sisa iz flašice.

Pre nego što je uspela da smisli neki drugi način da navede jagnje da sisa, Lorna je skrenula pažnju na bučni protest drugog pacijenta. Okrenula se prema poslednjem preživlom putniku s ribarskog broda. Njihov ornitolog je zaključio da se radi o mužjaku afričkog sivog papagaja, vrste koja nastanjuje prašume zapadne i centralne Afrike. Ali pošto papagaj uopšte nije imao perje, identifikacija je bila daleko od pouzdane. Procena je načinjena na osnovu karakterističnih belih dužica ptice. Naspram crnih zenica i sivo-zelene kože, boja očiju je posebno dolazila do izražaja.

Znala je da papagaj želi da izađe iz kaveza. Jednom je već pobegao. Ubrzo pošto je smešten, kljunom je izvukao rezu i otvorio vrata kletke. Našli su ga na vrhu niza kaveza. Kreštao je kad god bi mu neko prišao. Morali su da ga hvataju mrežom da bi ga vratili u kavez, koji je sada bio bolje zatvoren.

- Izvini, Carli - rekla je prišavši bliže.

Papagaj se primakao rešetkama i pogledao je, dok su mu crne zenice gorele od gneva.

- Igor! - zakreštala je ptica jezivim ljudskim glasom. - Igor... dobar... Igor... Igor, Igor...

Lorna je shvatila šta ptica pokušava da joj saopšti. Nasmejala se. - Znači, mali moj, ti si Igor. - Naglasila je poslednju reč. To mu je očigledno bilo ime.

Gnev je nestao iz papagajevih očiju. Pomerio je glavu napred-nazad, Ljubopitljivo posmatrajući Lornu, kao da razmišlja da li da joj saopšti neku tajnu.

Ime mu je uznemirujuće prikladno. Nakazni pomoćnik doktora Frankenštajna zvao se Igor. Neko je bio ljubitelj crnog humora.

Papagaj je okrenuo glavu na stranu, posmatrajući je jednim okom. - Hoću da odem... odavde. Žao mi je.

Lorna se naježila kad ga je čula. Znala je da je kod svih vrsta papagaja odnos veličine tela i mozga jednak onom kod šimpanzi. Papagaji su najpametnije ptice i prema nekim istraživanjima, mogu da dostignu intelektualni stupanj petogodišnjeg deteta.

Igorove nervozne reči su je podsetile na Aleksa, čuvenog afričkog sivog papagaja koji je pripadao doktorki Ajrin Peperberg, profesorki psihologije na Univerzitetu Brendis. Aleks je baratao rečnikom od sto pedeset reči i pokazivao je zapanjujuću sposobnost za rešavanje problema. Umeo je da odgovara na pitanja, da broji, čak je shvatao i koncept

nule. I ne samo to - ptica je mogla potpuno jasno da izrazi svoja osećanja. Kada je ostavljen u veterinarskoj stanici radi hirurškog zahvata, počeo je da preklinje svoju vlasnicu: - Dođi ovamo. Volim te. Izvini. Hoću kući.

Igorove reči u izolacionom odeljenju jezivo su odzvanjale istom razumnošću i inteligencijom.

Radoznala, Lorna je pošla da vrati mladunče jaguara u njegov kavez. Već je bilo popilo svoje mleko i zadovoljno zadremalo.

Igor je nastavio da je posmatra dok je vraćala Bagiru među vunenu ćebad. Kada je smestila maće, vratila se do papagaja i prišla mu.

- Zdravo, Igore - nežno je progovorila.

- Zdravo - uzvratio je papagaj, penjući se i spuštajući po rešetkama, još uvek upadljivo uznemiren zbog novog okruženja.

Lorna se upinjala da smisli kako da ga smiri. Onda se setila posete skladištu u potpalublju i naglo je dobila nadahnuće. Izvadila je svoj palmtop računar i uključila kalkulator. Pritisnula je ikonicu s poznatim grčkim slovom.

Pošto se pripremila, upitala je: - Igore, koliko je pi?

Papagaj se ukočio kraj vrata kaveza, ponovo ju je pogledao, a onda se vratio na drvenu prečagu. Pogledao ju je prvo jednim, pa drugim okom.

- Hajde, Igore. Koliko je pi?

Ponovo se glasno pobunio, protresao glavom nekoliko puta, a onda počeo: - Tri, jedan, četiri, jedan, pet, devet, dva, šest, pet...

Nastavio je da klima glavom uz svaku cifru, ritmično i pravilno. Lorna je zurila u ekran palmtopa. Bila je to matematička konstanta pi. Redosled cifara je bio pravilan. Papagajevo nervozno drhtanje se polako smirivalo dok je nabrajao, prevalivši granicu cifara koje su bile prikazane na ekranu računara. Sćućurio se na prečazi; bilo je očigledno da ga ovo usredsređeno ponavljanje smiruje kao što bi nekog čoveka smirilo pletenje ili rešavanje ukrštenih reči.

Nastavljaio je bez prekida, upadajući u skoro hipnotički ritam.

Lorna je već izgubila računicu koliko je cifara papagaj izgovorio.

Sigurno mnogo više od sto.

Nije znala da li su cifre kojih nije bilo na njenom palmtopu samo nasumično nizane, ali nameravala je da taj ogled ponovi prvom prilikom. Slušala je nekoliko minuta, zapanjeno ćuteći, svesna da bi joj bile potrebne desetine stranica ispisanih vrednošću ove matematičke konstante kako bi utvrdila da li ptica greši.

„Koliko decimala je upamtio? I od koga ih je naučio?”

Misao joj je prekinulo nežno otvaranje dvokrilnih vrata izolacionog odeljenja. Igor je odmah učtao. Okrenula se i ugledala vitku visoku siluetu doktora Karltona Metojera kako ulazi.

- Karlton - rekla je, iznenađena neočekivanom posetom direktora. - Šta ćeš ti ovde?

Odgovorio je toplim, očinskom osmehom. - Vidim da si nahranila Bagiru. -

Naglasio je novo ime mladunčeta, a po titraju u očima se videlo da ga to zabavlja.

Progundala je u sebi. Novo ime mladunčeta je pomenula samo svom pomoćniku, ali kao i uvek, vesti se u istraživačkom centru brzo šire. Zajapurila se. Trebalo bi da se ponaša kao ozbiljna naučnica, a ne kao šiparica koja je dobila novo mače.

- Napunilo je stomak - rekla je. - Mirno je bar nekoliko sati. Onda će opet da zacvili za novom bočicom.

Za to vreme bi laboratorijske analize trebalo da budu gotove.

- Šta je dosad urađeno?

Nestrpljivo je iščekivala bilo kakve vesti. Po dopremanju životinja u centar, sve vreme je provela brinući se o izmučenim životinjama i pomažući pri uzimanju uzoraka krvi i tkiva. Dok je ona obavljala preglede, uzorci DNK su završili u glavnoj genetičarskoj laboratoriji, koja je ekskluzivni domen doktora Metojera. Direktor je postao svetski priznat stručnjak zahvaljujući svom pionirskom radu na kloniranju i transplantaciji embriona između različitih životinjskih vrsta.

- Tek smo zagreballi površinu - rekao je Karlton. - Ali prve hromozomske analize već pokazuju zanimljive nepravilnosti. Upravo ponavljamo test, ali sam hteo da dođem po tebe. Ovome bi trebalo da prisustvuješ.

Mahnuo joj je i krenuo ka vratima. Očigledno je bio uzbuđen zbog nečeg i njegovo ushićenje se prenelo i na Lornu.

Pratila ga je, skoro drhteći od radoznalosti. Dok je izlazila, osvrnula se i videla kako Igor gleda za njom, priljubljen uz vrata kaveza. Ponovo se tresao.

Čula ga je kako šapuće: - Hoću kući.

Osmo poglavlje

Lorni je teško palo što mora da zatvori vrata pred Igorovim molećivim pogledom, ali ima krupniju misteriju da reši. Međutim, ipak je osetila sažaljenje koje je otupelo njen naučnički stav.

Kad su se vrata izolacionog odeljenja zatvorila, šef je već bio na pola hodnika, praveći duge, odlučne korake. Nešto joj je govorio, ali ona je uhvatila samo poslednji deo.

-...I već smo započeli testove za određivanje ključnih hromozoma. Ali naravno, dešifrovanje DNK će potrajati skoro celu noć.

Požurila je da uhvati korak s Karltonom, i telom i duhom. Zajedno su skrenuli u drugi hodnik i stigli do dvostrukih vrata genetičarske laboratorije u drugom krilu istraživačkog centra.

Glavna laboratorija je bila dugačka i uska, a s obeju strana bile su kabine sa znakom biološke opasnosti i radnim stanicama. Najsavremenija genetičarska oprema ispunjavala je police i stolove. Tu su bile centrifuge, mikroskopi, inkubatori, razne pipete, staklene posude, vage i ampule s enzimima i hemikalijama.

Karlton ju je poveo dvama istraživačima u belim laboratorijskim mantilima koji su gledali u monitor računara. Stajali su tako blizu da su Lornu podsetili na majmunčice spojene u kuku, Hjujija i Djuijia.

- Ovo je neverovatno - izjavio je doktor Pol Trent i osvrnuo se preko ramena kad su im Lorna i Karlton prišli. Mlad, vitak i talasaste plave kose začesljane iza ušiju, više je ličio na kalifornijskog surfera nego na priznatog neurobiologa.

Pored je stajala njegova supruga, Zoi, Latinoamerikanka. Njena crna kosa je bila kratko podšišana, kraće nego muževljeva, i uokvirivalajoj je jagodice s bledim pegicama. Laboratorijski mantil nije naročito uspešno sakrivao njene raskošne obline.

Oboje su studirali biologiju na Stanfordu i oboje su bili vunderkindi u svojim oblastima. Doktorske titule su stekli do polovine dvadesetih i već su uživali visok ugled u stručnim krugovima. U Nju Orleans su došli zbog dvogodišnjeg naučnoistraživačkog rada. Proučavali su razvoj nervnog sistema kloniranih životinja i strukturne razlike između mozгова kloniranih primeraka i njihovih „roditelja”.

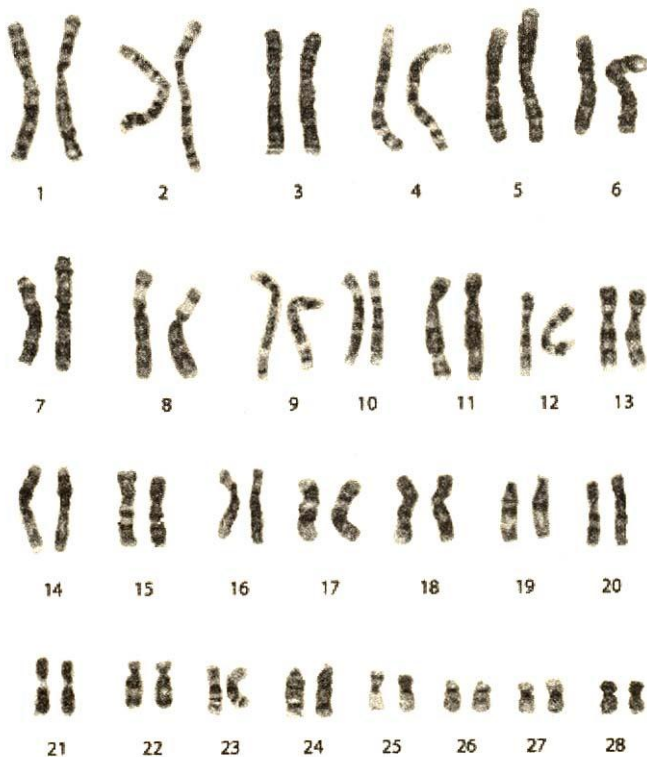
Sa sigurnošću se može tvrditi da su došli na pravo mesto.

ACRES je jedan od vodećih američkih centara za kloniranje. Oni su prvi uspešno klonirali divljev mesoždera, 2003. godine. Bila je to afrička divlja mačka Dito*, nazvana tako iz jasnih razloga. Planirali su da naredne godine otpočnu projekat kloniranja kućnih ljubimaca kako bi prikupili sredstva za rad na zaštiti ugroženih vrsta.

Zoi se odmakla od monitora. - Lorna, ovo moraš da vidiš.

Lorna je prišla bliže i na ekranu prepoznala kariogram. Prikazivao je tabelu s nizovima hromozoma.

* *Ditto* (engl.) - izraz poreklom iz italijanskog jezika, a označava nešto što se ponavlja, kopiju. (Prim. prev.)

Kariogrami se prave pomoću hemikalija koje zaustavljaju deobu ćelija u metafazi. Onda se hromozomi razdvajaju, boje i pomoću digitalnog prikaza ređaju u brojevima obeležene kariograme. Ljudski kariogram ima četrdeset šest hromozoma raspoređenih u dvadeset tri para. Monitor je pokazivao dvadeset osam parova. To svakako nije ljudski kariogram.

Karlton je objasnio. - Ovo je kariogram dobijen iz leukocita jednog kapucina.

Po opštem uzbuđenju, Lorna je zaključila da to nije sve.

Pol je progovorio, začuđen: - Kapucini obično imaju dvadeset sedam parova hromozoma.

Lorna je buljila u kariogram na ekranu. - Ali ovde ih je dvadeset osam.

- Upravo tako - potvrdila je Zoi.

Lorna se okrenula ka direktoru centra. - Karltone, rekao si da želiš da ponoviš test. To mora da je laboratorijska greška.

- Provera je u toku, ali mislim da će potvrditi rezultat koji imamo ovde - odgovorio je pokazujući glavom ka monitoru.

- Zašto tako misliš?

Karlton se nagnuo ka računaru, uzeo miš i prikazao još pet genetskih mapa. - Drugi kariogram je od sijamskog blizanca prvog majmuna. Opet imamo dvadeset osam parova.

Kao kod prvog. Sledeći kariogrami su od jagnjeta, mladunčeta jaguara, papagaja i na kraju, od burmanskog pitona.

„Od pitona?“, zapitala se u sebi Lorna.

Namrštila se i pogledala ka drugom kraju laboratorije, ka inkubatoru u kom su bila zmijska jaja. U želji da potvrdi svoje sumnje, Karlton je sigurno otvorio jedno od jaja kako bi iz embriona uzeo uzorak DNK.

- Pitoni obično imaju trideset šest parova hromozoma - nastavio je Karlton. - Čini ih kombinacija mikro i makrohromozoma.

Lorna je posmatrala ekran. - Ovde ih je trideset sedam.

- Tako je. Jedan par više nego što je normalno. Kao kod svih ostalih. Zato sam siguran da će ponovljeni genetski testovi dati iste rezultate. Statistički je nemoguće da kod jagnjeta šest puta zaredom dobijemo iste rezultate.

Lornine misli su se kovitlale dok je pokušavala da shvati šta sve ovo znači.

- Kažeš da svaka od životinja s ribarskog broda ima istu genetsku anomaliju? Da svaka ima par hromozoma viška?

Takve genetske anomalije se ponekad javljaju kod ljudi. Samo jedan hromozom viška uzrokuje Daunov sindrom. Postoji i Klajnfelterov sindrom, koji se javlja kada se muška beba rodi sa dva X-hromozoma, stvarajući kariotip XXY. A u retkim slučajevima neki ljudi se rađaju s dodatnim parom hromozoma. Tako velike anomalije obično dovode do rane smrti ili teške mentalne zaostalosti.

Namršteno je pogledala ekran. Nijedna od njenih životinja nije ispoljavala takve poremećaje. Zbunjenost na njenom licu je sigurno bila očigledna.

- Mislim da nisi potpuno shvatila šta ti govorimo - rekao je Karlton. - Ovaj dodatni par hromozoma nije posledica genetske greške. Nije nastao slučajnom greškom prilikom deobe jajne ćelije ili spermatozoida.

- Zašto si tako siguran?

Karlton joj je ponovo prikazao svih šest kariograma. Ukazao je na poslednji par hromozoma u svakom od njih.

- Životinje s broda nemaju samo dodatni par hromozoma

nastavio je direktor. - Kod svih se radi o identičnom paru hromozoma.

Lorna je tek sada primetila da dodatni par hromozoma kod svih životinja izgleda istovetno. Dok je razmišljala o svim implikacijama, postepeno je počela da shvata o čemu se radi. Osećala je kao da joj se tlo pod nogama pomera.

„Nemoguće“, pomislila je.

Karlton je prstom pokazivao nešto na monitoru. - Ovo nije greška prirode. To je delo ljudskih ruku. Neko je u ove životinje ubacio dodatni par hromozoma.

- Ko? - jedva je izustila Lorna. To ju je toliko izbacilo iz ravnoteže dajoj se skoro zavrtilo u glavi, ali je istovremeno bila i neobično uzbuđena.

Karlton se okrenuo prema njoj, od čuđenja visoko izvivši guste obrve. Iz njegovih krupnih očiju je zračila čista radoznalost. - Dušo, važnije je zašto.

Deveto poglavlje

Duboko u delti, otac Denija Hempla gacao je kroz trsku. - Dovodiš me na ivicu strpljenja, momče. Ponekad si potpuno beskoristan.

Deni se nije bunio. Znao je da od toga nema koristi. Sa sedamnaest godina je bio visok skoro kao otac, ali ni upola opak kao on. Jednom ga je gledao kako drškom čekića do krvi premlaćuje čoveka jer ga je prevario pri podeli ulova ribe.

Deni je trenutno posmatrao kako otac izvlači klopku za rakove iz trske. Nije bila njihova. I nije u pitanju neka davno napuštena klopka po kojoj su se već uhvatile školjke. Izgledala je potpuno novo, s novom strunom, plovkom i prikačenim znakom za dozvoljen lov.

Otac je džepnim nožem isekao strunu i povukao zamku. Šljapkao je kroz trsku sa svojim plenom. Deni je ugledao desetak krupnih plavih rakova kako se koprcaju u ukradenoj zamci.

- Momče, mrdni to dupe i primakni prokleti čamac. Nemamo ceo dan.

Dokje radio u plićacima, otac je nosio duboke ribarske čizme s tregerima. Deni je privukao čamac. Bio je to poluzardali aero-čamac, čiji je propeler uklonjen i zamenjen starim vanbrodskim motorom. Ovako blizu blatnjave obale voda je previše plitka za korišćenje motora, a bilo bi i previše bučno. A ono što rade moglo je da im donese ozbiljne nepritlike s ribočuvarima.

Oluje poput sinoćne pravile su kaos među hiljadama zamki za rakove postavljenim u vodenim tokovima u blizini Meksičkog zaliva. Naleti talasa su ih kidali iz sidrišta i nosili dublje u okolne močvare.

- Kao da nam poklanjaju novac - često je govorio Denijev otac.

Deni se sa svojim prijateljima šalio da to više liči na bacanje bisera pred svinje. Jednom je pogrešio i ponovio tu šalu pred ocem. Na nosu još ima trag tog starog preloma.

- Dolazi već jednom po ovo! Ostale su bar još dve.

„Grok-grok”, pomislio je Deni ogorčeno i poterao čamac napred.

Kad je prišao dovoljno blizu, uzeo je zamku iz očevih ruku i stavio je pored četiri koje su već bile u čamcu. Bio je to dobar ulov i koliko god on prezirao to što rade, shvatao je zašto to rade. Meso iz klešta košta osamnaest dolara po kilogramu, a meso velikih nogu je dvostruko skuplje. Mogli su da zarade i hiljadu dolara za jedno popodne. A tu je i preprodaja klopki njihovim prvobitnim vlasnicima.

Ovakvo lešinarenje nije tajna za ribočuvare. Ako vas ne strpaju u zatvor i naplate vam kaznu, onda traže svoj deo kolača. Objašnjavali su da je to cena koja mora da se plati za poslovanje u delti. Ali oni nisu najveća opasnost. Ima još ribokradica poput Denijevog oca. Ponekad je dolazilo do sukoba zbog teritorije koji su se završavali i krvoprolićem. Priča se da su ovdašnji aligatori dobro uhranjeni.

Svestan opasnosti, Deni je pazio na okolne vode, ali uglavnom osluškujući. Bilo je teško videti bilo šta dalje od dvadesetak metara u bilo kom pravcu. Gusta šuma čempresa i likvidambara prekrivenih španskom mahovinom i puzavicama potpuno mu zatvara vidik. Iznad uskog kanala preplitale su se grane.

Pazio je na drhtavo zujanje ribočuvarskih aero-čamacica ili tutnjanje vanbrodskog motora nekog drugog lešinara.

Zasad je čuo samo komarce i treperavo dozivanje lunja koje su proletale kroz granje iznad njegove glave.

Deni je maramicom obrisao znoj sa čela i vratio je u džep. Izgledalo je kao da su grane zarobile dnevnu vrelinu pod sobom. Ni u seni drveća nije bilo mnogo bolje. Da bi sve bilo još gore, ulovljeni rakovi su počeli da smrde.

Ali šta on tu može?

Nemajući izbora, motkom je odgurivao čamac prateći oca, držeći se ivice tršćaka. Zašli su u deltu dublje nego obično. I krenuli su kasnije nego inače. Deni je znao zašto njegov otac toliko rizikuje. Leukemija njegove mlađe sestre se povratila. Bez stalnog posla, njegov otac nije imao zdravstveno osiguranje. Oluja je bila dar od Boga. Zato Deni ocu nije nimalo zamerao zbog grubog ponašanja. Shvatao je da se iza toga kriju briga i stid.

- Čale, mislim da je tamo još jedna zamka.

Deni je motkom pokazao ka mestu gde je manji rukavac kanala zalazio dublje u senke. Beo plovak je plutao blizu ulaza.

- Onda idi po nju dok ja otkačim ovu. Najlon se zapetljao u neko korenje.

Dok je otac psovao iza njegovih leđa, Deni je gurnuo motku u vodu i otisnuo čamac ka bočnom kanalu. Uski tok je bio pokriven lokvanjima i gubio se u gustom šumskom rastinju. Više je ličio na tunel nego na kanal.

Morao je da utera čamac u kanal da bi došao do zagubljenog plovka. Trglo ga je glasno pljuskanje. Okrenuo se i ugledao rakuna kako pliva preko glavnog rukavca. Brzo je otplivao odatle. Deni je viknuo na njega. Te štetočine se obično ne boje ljudi. A ovaj rakun je bežao glavom bez obzira. Mnogi završe kao užina za skrivene aligatore.

Pre nego što se okrenuo, još jedan rakun je skočio s grane i bućnuo u vodu dalje odatle. Zbunila ga je njihova panika.

- U šta zevaš? - dreknuo je otac. - Požuri s tim.

Deni se namrgodio i vratio svom zadatku. Nagnuo se iz čamca i uhvatio plovak. Izvukao ga je i povukao strunu. Osetio je težinu potopljene zamke. Iz iskustva je znao da je ulov dobar. Raširio je noge radi boljeg oslonca i izvukao zamku iz vode. Zičani kavez je bio pun rakova. Sa osmehom je računao vrednost ulova.

Uvukao je zamku u čamac i smestio je uz ostale. Dok se okretao da izađe iz bočnog rukavca, beli odsjaj ga je naveo da se zagleda niz kanal. Pomerio je jednu nisku granu koja mu je zaklanjala pogled. Četiri zamršena plovka su plutala petnaestak metara od njega.

„Dobro...”

Uhvatio se za granu da bi se čamcem uvukao dublje u kanal, a onda je ostatak puta prešao odgurujući se motkom. Iako je bio usredsređen na svoj zadatak, i dalje je pazio na sumnjive truppe na obalama i da se odnekud ne pojavi njuška pokrivena krljuštima. Aligatori se često gnezde u ovakvim izolovanim kanalima. Ali Deni nije previše brinuo. Opasna je samo sezona parenja. Mužjaci tada postaju agresivni, a ženke napadaju sve što

pride gnezdu. Osim toga, i on, poput oca, za pojasom nosi pištolj.

Došao je do gomile plovaka i taman kad je hteo da se nagne da ih razmrsi, primetio je da njihove strune vode ka obali. Ugledao je prazne kaveze uza samu vodu. Svi su bili potpuno razvaljeni, kao da su upali u mašinu za drobljenje. Od rakova nije bilo ni traga.

Prvo je pomislio da je neki aligator poželeo da dođe do lakog obroka, ali niz kičmu su mu prošli hladni žmarci od te pomisli. Nikad u životu nije video da je aligator napao zamku za rakove. A imajući u vidu koliko su zamke teške, na obalu ih je moralo izvući nešto veliko.

„Ali ako to nije bio aligator...”

Progutao je knedlu, a usta su mu se osušila. Ustao je i povukao se niz kanal odgurujući se motkom. Setio se ona dva rakuna koja su pobegla glavom bez obzira. Nešto ih je uplašilo, možda nešto više od dečaka u čamcu. Ponovo je pogledao uništene kaveze. Odjednom se zabrinuo zbog smrdljivog tereta koji je prevezio.

Počeo je brže da se odguruje.

Glasan prasak grane ga je naterao da se naglo okrene. Srce mu je sumanuto lupalo. Debeli grana se odlomila s drveta i palapreko kanala zatvarajući mu prolaz.

Zbunje na suprotnoj obali je zašuštalalo kao da je nešto skočilo s drveta na tu stranu. Deni je spustio motku i izvukao pištolj. Petljao je oko osigurača na oružju.

Šuškanje se brzo udaljavalo od njega.

Nije video o čemu se radi, ali je osećao da je nešto krupno i tiho. Ukočio se i načuljio uši, zabrinut da bi to moglo da se vrati.

Od iznenadnog povika je skoro ustao iz čamca.

- Momče! Vрати kitu u pantalone i dolazi ovamo!

Deni je tek tada shvatio u kom pravcu se kreće zvuk šuškanja. Kuda se to uputilo.

„Ne...”

Eldon Hempl je znao da nešto nije u redu. Znao je to još pre nego što je čuo prestravljeni vrisak svog sina.

- Tata!

Eldon krstari ovim močvarama i deltom od najranijeg detinjstva i instinkti su mu krajnje izoštreni. Nagla tišina je bila jedino upozorenje. Nebo je pritislo zemlju kao pred snažnu oluju.

Stajao je u plićaku do članaka, u gustišu trske i malih palmi. Spustio je zamku za rakove u vodu i izvadio pištolj. Polako se osvrnuo, netremice osmatrajući. Instinktivno je znao da treba da beži, ali se odupro nagonu jer nije znao iz kog pravca dolazi opasnost.

Napeto je osluškivao, pokušavajući da čuje šljapkanje, krckanje grane, bilo kakvo upozorenje. Strah mu je stegao grudi. Nije se toliko plašio za sebe koliko za život svog sina. Bivao je veoma grub prema njemu, ali ga voli.

Onda je čuo. Bilo je iza njega. Oštro kašljanje. Ne ljudsko, više nalik frktanju neke zveri. Usledilo je duboko režanje.

Okrenuo se i naslepo zapucao, ispalivši niz brzih hitaca. Istovremeno je potrčao u suprotnom smeru, ka dubljoj vodi.

- Deni! Beži odavde!

Probijao se kroz trsku. Kao žilet oštri listovi sekli su ga po licu i golim rukama. Ako uspe da stigne do duboke vode i zaroni u kanal...

Nešto je jurilo kroz čestar iza njega. Tek tada je shvatio da je zver namerno frktala i režala kako bi ga isterala iz plićaka.

Trska oko njega se proređivala. Bio je blizu vode. Savio je noge spremajući se da skoči i zaroni, ali nešto veliko ga je udarilo u leđa i oborilo ga licem u plitku vodu.

Udarac mu je izbio sav vazduh iz pluća. Noževi su mu se zarili u ramena i leđa. Borio se da oslobodi ruku i naslepo zapuca preko ramena. Uspeo je da ispali jedan hitac pored sopstvenog uveta. Prasak ga je zaglušio, ali on je ipak čuo siktavi vrisak koji je usledio, ispunjen krvlju i besom.

Poklopila ga je senka, zaklonivši sunce.

Osetio je vrelo dah na svom vratu. Celjusti su se sklopile oko njegovog potiljka i zabile mu lice u vodu i mulj. Osetio je pritisak u lobanji, trenutak prodornog bola, lomljenje kostiju, a onda je usledila tama.

Deni je čuo pucnje, prodoran urlik besa i kako mu otac viče da beži. Znao je da ima samo nekoliko trenutaka. Risovi i medvedi često lutaju plavnim oblastima Luizijane, ali šta god da je ispustilo onaj krik, bilo je mnogo veće i nije mu mesto u močvarama i delti. Svaka dlaka mu se naježila od tog krika.

Zgrabio je motku i pogurao čamac dalje od glavnog kanala. Jedino je tuda mogao. Oborena debela grana mu je zatvarala put. Bila je prevelika da bi je sam pomerio. A znao je da nema ni vremena za to. Mora da pobegne što je brže moguće.

Dok se odgurivao, čuo je još pucnjeva i bolni vrisak. To su bili jedini znaci da je njegov otac još živ. Ali onda se sve smirilo. Cinilo se da su se čak i komarci utišali.

Zabio je motku u mulj na dnu i odgurnuo se. Prošao je pored razvaljenih zamki za rakove i produžio dalje u lavirint močvarnog rastinja i čempresa. Nije poznavao ovaj deo delte. Znao je samo da mora da nastavi dalje.

To što ima pištolj malo ga je umirilo. Zadenuo je oružje za pojas jer je sumnjao da bi sledećeg puta imao vremena da ga izvadi iz futrole na boku.

„Samo nastavi dalje...”

To mu je jedina nada. Mora da stigne do otvorene vode, možda čak do zaliva. Ali bilo mu je jasno da ide u pogrešnom smeru - ka severu, umesto ka jugu. Nema nade da će stići do Misisipija, ali između ovog mesta i reke ima malih naselja. Kad bi uspeo da stigne do nekog od njih i uzbuni ljude... „Ljude s mnogo pušaka...”, pomislio je.

Vreme je sporo proticalo, mereno otkucajima njegovog srca. Cinilo mu se da su prošli sati, ali verovatno nije prošao ni jedan ceo čas. Sunce je već bilo nisko na horizontu. Posle nekog vremena zvuci su ponovo ispunili močvaru. Čuo se kreket žaba i poj ptica. Obradovao se čak i zujanju roja komaraca. Kakvo god čudovište da luta ovim močvarama, očigledno je odustalo od potere za dečakom.

Uski kanal se najzad proširio u jezerce. Deni se odgurnuo do sredine jezerceta, zadovoljan što se odmiče od obale. Ali sunce je već bilo zašlo za vrhove drveća, pretvorivši površinu vode u crno ogledalo.

U odrazu na površini vode primetio je lagano kretanje na obali. Nešto belo je tiho promaklo šumom, uglavnom se kloneći njegovog pogleda.

Potegao je pištolj.

Proređeno rastinje na jednom potezu obale omogućilo mu je da prvi put ugleda zver. Izgledala je kao beli tigar, ali bila je vitkija, dužih udova i dugačkog repa. Nešto bledo i mlitavo visilo joj je iz krvavih čeljusti. Deni se uplašio da to može biti ruka ili noga njegovog oca.

Ali dok ju je posmatrao preko nišana, video je da zver, zapravo, nosi mladunče, držeći ga za krzno na vratu.

Pre nego što je ponovo nestala u šumi, mačka se osvrnula ka Deniju. Pogledi su im se sreli. Usne zveri su se povukle otkrivši očnjake nalik koštanim bodežima. Vrela tečnost je potekla niz Denijevu levu nogu. Zadrhtao je od šoka.

Onda je, u trenu, mačka nestala u šumi.

Deni je i dalje stajao s uperenim pištoljem. Pošto je prošao ceo minut, polako se skljkao u čamac. Priljubio je kolena uz grudi. Osećao je da se velika mačka udaljila, ali on neće nikud. Radije će umreti od gladi nego što će ikad više prići obali.

Dok je posmatrao šumu oko sebe, nije mogao da izbaciti iz sećanja pogled tog stvorenja. U tim očima nije bilo ničeg životinjskog, samo ocenjivački pogled. Izgledalo je kao da zver procenjuje na koji način bi mogla da dođe do njega.

Deni je u tom trenutku shvatio da mu slomljena grana nije slučajno preprečila put. Mačka ju je slomila namerno da bi ih razdvojila. Prvo je krenula na njegovog oca, prepoznavši u njemu veću opasnost, svesna da je drugi plen zarobljen i prepušten njenoj milosti. Deni je bio otpremljen na sigurno kao rak u zamci, ostavljen kao lak plen za kasnije.

Ali nešto je oteralo zver.

Nešto opasnije od dečaka u čamcu.

Deseto poglavlje

Džek je prešao viseći most. Nije se držao za buđave konopce koji su služili kao oslonci za ruke. Nije gledao ni naniže iako je nekoliko drvenih dasaka davno istrulilo i ispalo. Kretao se sa sigurnošću nekoga ko dobro poznaje put.

Na malom ostrvu s druge strane mosta nalazi se njegova porodična kuća. Ostrvo je jedva nešto više od humke koja viri iz crne vode pune algi i vodene trave. Kuća je smeštena na vrhu ostrva. Bila je to sklepana građevina, čiji su delovi izgledali kao naslagane dečje kocke, dodavane kako se klan Menardovih uvećavao prethodnih sto pedeset godina. Većina soba je sada bila prazna jer su mlađi naraštaji otišli, privučeni savremenim životom. Ali centralni deo ove nezgrapne zgrade, sazidan od kamena, još uvek čvrsto stoji. Njegovi roditelji, već duboko u osmoj deceniji, još tu žive, zajedno s raznim rođacima, nećacima i nećakama.

Na doku u blizini kuće usidren je stari ribarski čamac. U plovnom stanju ga je više održavala volja Džekovog starijeg brata nego čvrstina konstrukcije. Rendi je sedeo na stolici na rasklapanje pored doka i posmatrao čamac, s limenkom piva u ruci. Bio je u raskopčanoj košulji, kratkim pantalonama i japankama. Podizanje limenke je bilo jedini znak da je primetio Džekov dolazak.

- Znači, idemo u lov - rekao je Rendi kad mu je Džek prišao.

- Jesi li pozvao Ti Boba i Pijoa?

- Obavešteni su. Doći će. - Rendi je pogledao zalazeće sunce, glasno podrignuo i dodao: - Kada dođu.

Džek je klimnuo. Ti Bob i Pijo Tibodo su braća, mešavina crnih Kajuna i Indijanaca. A oni su i najbolji tragači po močvarnom terenu za koje Džek zna. Prošlog proleća su pomogli u nalaženju dvojice krijumčara droge koji su ostavili svoj brod na Misisipiju i pokušali da se domognu delte. Pošto su proveli dan u močvarama, begunci su bili presrećni kad su ih braća Tibodo našla.

- Šta lovimo? - upitao je Rendi. - Nisi mi rekao.

- Veliku mačku.

- Risa?

- Veću.

Rendi je slegnuo ramenima. - Znači, zato si došao ovamo, po Barta.

- Je li s tatom?

- Gde bi bio?

Džek je krenuo prema kući. Brat mu je danas naročito džangrizav. Nije znao zašto, ali mogao je da pretpostavi. - Nije trebalo da piješ ako ćeš s nama.

- Bolje gađam posle nekoliko piva.

Džek je zakolutao očima. Nažalost, njegov brat je verovatno u pravu.

Kad je stigao do kuće, širom je otvorio vrata. Već deceniju ne živi ovde. Ima svoju kuću kraj jezera Pončertrejn, koju je kupio i obnovio posle Katrine. Ušao je u dnevnu sobu. Ovo je dom više od bilo kog drugog mesta. Miris ulja za prženje mešao se s

aromom raznovrsnih začina. Tokom decenija taj miris se upio u zidove kuće zajedno sa zadahom dima i duvana.

Prisetio se svog uglavnom srećnog detinjstva provedenog u toj živhanoj, haotičnoj i bučnoj zbrci od porodice. Sad je ovde mnogo tiše, kao da je kuća utonula u polusan i čeka da Se ponovo razbudi.

Začuo je glas. - *Qui c'est qui ça?*†

- Ja sam, tata! - odgovorio je.

Da bi našao oca, bilo je dovoljno nanjušiti teški miris duvanskog dima iz njegove lule i pratiti mekani, škripavi zvuk zajdeko muzike.** Otac je bio u svom kabinetu na kraju hodnika. Ceo jedan zid prostorije bio je u kaminu od kamena, a ostali zidovi su bili zaklonjeni policama punim knjiga.

- A tu si, Džek. - Otac se pomerio kao da namerava da ustane iz naslonjače.

Džek mu je mahnuo da sedne.

Ponovo se zavalio s uzdahom. Artritis ga je skoro pretvorio u bogalja. Njegovo nekad robusno telo svelo se na kost i kožu, i otečene zglobove. Verovatno bi trebalo da bude u staračkom domu, ali ovde je bio najsrećniji, sa svojim knjigama, muzikom i starim lovačkim psom, Bartom, poslednjim u dugoj lozi goniča. Psi su bili deo porodice Menard kao bilo ko od braće ili sestara.

Crni gonič je ležao kraj ugašenog kamina, opružen na hladnom kamenu, ispruženih nogu i s velikim ušima. Ima devet godina i njuška mu je već seda, ali je i dalje zdrav i snažan i ima neprikosnoven njuh.

Njuh koji Džeku noćas treba.

Otac je stavio još malo duvana u lulu. - Čuo sam da vodiš momke u lov.

Bart je podigao glavu i načuljio uši, reagujući na dragu mu reč. Lupnuo je repom, kao da pita je li dobro čuo. Njuh mu je možda oštar, ali sluh ga izdaje.

- Tako je - odgovorio je Džek obojici.

- Dobro, dobro. Majka ti je očistila i podmazala pušku. Ona je iza s rođakom, šire veš.

Džek se nasmešio zamišljajući staricu kako rasklapa njegovu pušku i pažljivo čisti svaki deo. Kao Kajunka, verovatno to može da uradi žmureći. Majka je u mladosti bila najbolji strelac u porodici. Jednom je s kuhinjskog prozora smakla mužjaka aligatora koji je bio krenuo na njegovog mlađeg brata. Tom se igrao preblizu vode pošto ga je Džek ostavio bez nadzora. Upucala je aligatora pravo u oko i ubila ga na mestu. Pošto je izgrdila Toma i izmlatila Džeka zbog zanemarivanja dužnosti, prosto se vratila pranju sudova.

Džeku je ovo sećanje izmamilo smešak. Dala je sve od sebe da ih zaštititi, trudeći se svim silama, kao svaka dobra majka, ali na kraju nije mogla da ih zaštititi od njihovih samih. Idući niz hodnik, prošao je pored sobe koju je nekad delio s bratom. Sad je niko ne koristi. Postala je neka vrsta hrama. Tomove nagrade i trofeji još krase police, zajedno s

† *Qui c'est qui ça?* (fr.) - Ko je to? (Prim. prev.)

** Muzički stil nastao početkom dvadesetog veka među kreolskim kajunskim stanovništvom jugozapada Luizijane. Karakteriše ga obilato sinkopiranje i brz tempo. (Prim. prev.)

njegovom zbirkom školjki, knjiga i starih ploča. U sobi je ostalo malo tragova Džeka. Njega su potisnuli tuga i uspomene.

Otac mora da je primetio nešto na Džekovom licu. - Cuo sam da si danas video onu devojku. Onu koja je... koja je izlazila s Tomijem.

Hteo je da pita oca otkud zna za to. Onda se setio da je ovo delta. Vesti, a posebno tračevi, šire se močvarama brže od oluje. Sad je shvatio i hladnoću i nabusitost s kojima ga je dočekao Rendi.

- Pomaže nam na ovom slučaju. Lanac krijumčara životinja. Ništa bitno.

Džek je osetio kako mu lice gori, postišđen ne samo zbog poluistine koju je izrekao već i zbog krupnije neistine koju je prikrrio. Smrt njegovog brata bila je pripisana vožnji u pijanom stanju. Vozila je Lorna. Taj deo priče je tačan. Malo ljudi zna ostatak. Lorna je okrivljena, ali je dobila blagu kaznu, uglavnom zahvaljujući Džekovom svedočenju u četiri oka sa sudijom. Ali njegova porodica joj nikad nije oprostila.

- A delovala je kao tako fina devojka - promrmrljao je otac, ne vadeći lulu iz usta.

- Bili su samo klinici - pokušao je Džek sa slabim izgovorom. Obećao je da nikom osim sudiji neće reći istinu.

Zbog oboje.

Otac ga je pogledao. Sjaj u očima je nagoveštavao da sumnja kako se u toj priči krije još nešto.

Poziv s drugog kraja kuće prekinuo je neprijatni trenutak.

Džek! - povikala je majka. - Gde si? Spakovala sam hladnjak za tebe i momke. Imate i korpu punu čvaraka i kobasica!

- Odmah dolazim!

Očev teški pogled ga je pratio dok je napuštao kabinet. Odahnuo je kada se našao u hodniku. Dok je izlazio, u džepu mu je zavibrirao mobilni telefon. Bilo mu je drago što ima povod da razmišlja o nečem drugom i javio se.

Bio je to Skot Nester, njegov zamenik. - Našli smo nekoga ko je video tu prokletu mačku.

- Koga? Gde?

- Jednog klinca u čamcu. Pucao je prema našem helikopteru koji je pretraživao deltu da bi privukao pažnju.

- Siguran si da je to naša meta?

- O, da. Opisao je veliku mačku s velikim zubima. Kaže da mu je ubila oca. Poslali smo tim da pronađe telo.

Džekovi prsti su se stegli oko telefona. - Je li momak rekao kuda se uputila?

- Misli ka severu. Ka Misispiju.

- Gde je tačno momak nađen?

- Imaš mapu?

- Mogu da je uzmem.

Skot mu je dao koordinate. Pošto je izdao još nekoliko uputstava, Džek je prekinuo

vezu i požurio do ormara pored zadnjih vrata, u kom je njegov brat držao nautičke karte. Ormar je bio pun ribolovačke opreme, kutija za ulovljenu ribu i raznovrsnih mamaca ručne izrade. Ubo se na jednu udicu dok je tražio mapu delte.

Uzeo je kartu, izvadio udicu iz prsta i obrisao krv o košulju. Prišao je stolu, razvio mapu i olovkom označio lokaciju na lcojoj je dečak nađen - najbolje što je mogao na toj staroj mapi. Nekoliko godina poplava i pomeranja korita ograničavali su upotrebljivost čak i najboljih mapa te oblasti. Ipak, još uvek je mogao da odredi položaj ostrva na kom je nađen nasukani ribarski brod. Povukao je pravu liniju od olupine broda do mesta na kom je nađen dečak.

Bila je usmerena ka severu. To je pravac u kom je mačka krenula. Džek je produžio liniju dalje na sever od mesta na kom je dečak nađen sve do Misisipija. Na krajnjoj tački linije nalazio se gradić Port Sulfur. Označio ga je sa „X” na mapi. Poznaje tu varoš. Katrina ju je bila skoro potpuno zbrisala. Neke kuće su odnete i po sto metara od svojih temelja.

Džek se odmakao i pogledao mapu.

Rendi je ušao na zadnja vrata i pridružio mu se. - Ti Bob i Pijo su upravo stigli dotle kanuom - rekao je pokazujući znak „X” na mapi. - Tamo idemo?

- Odatle počinjemo. Okupićemo se u Port Sulfuru i krenuti ka jugu i delti. - Posmatrao je isprekidanu liniju. Sabljozuba mačka se sigurno krije negde duž te putanje.

- Šta onda čekamo? - upitao je brat i lupio ga po ramenu.

- Laissez les bons temps rouler.*

Džek je smotao mapu. Pre nego što poslušava bratov savet „započne zabavu”, mora još nešto da obavi. Da ispoštuje nevoljno dato obećanje.

- Prvo moram nekoga da pokupim.

* Laissez les bons temps rouler. (fr.) - Kajunska izreka sa značenjem »Neka zabava počne». (Prim. prev.)

Jedanaesto poglavlje

Lorna nije stigla da pograbulja lišće iz bašte posle oluje.

Kad je stigla do kamenog stepeništa svoje kuće u Garden distriktu, već je bilo kasno. Sunce je bilo nisko na horizontu, a magnolije i veliki hrastovi su bacali velike senke. Lišće nanoseno olujom, pokidani cvetovi i nekoliko slomljenih crepova pretvorili su njeno zapušteno dvorište u sliku Džeksona Poloka. Suva kamena fontana s anđelom prekrivenim mahovinom nalazila se u sredini dvorišta.

Uzdahnula je zbog jadnog stanja porodične vile.

Farba na verandi je bila potklobučena i gulila se. Neoklasicistički stubovi kuće bili su oštećeni. Čak je i ulazna vrata od rezbarenog mahagonija trebalo jače gurnuti da bi se otvorila jer im se okvir izvitoperio posle više decenija izloženosti vremenskim prilikama.

Sad se mučila s vratima i jedva ih je otvorila. Kuća je bila u tami. Njen brat je otišao da reši neki problem koji se pojavio na jednoj naftnoj platformi u Meksičkom zalivu. Kući će se vratiti tek sutra.

„Nije bitno.”

Uključila je svetlo u hodniku. Kuća je imala još dva sprata, do kojih se stizalo drvenim stepeništem s desne strane. S plafona je visio veliki luster, nabavljen u jednom francuskom zamku iz osamnaestog veka. Polovina sijalica nije radila. Zamena sijalica i čišćenje kristalnog lusteru bili su pravi poduhvat.

Kraj vrata je spustila teški kofer koji je nosila, pitajući se ima li vremena za toplu kupku. U istraživačkom centru se presvukla i radni mantil zamenila iznošenim farmerkama i košuljom. Ceznula je da zbaci prljavu odeću i pusti najvreliju vodu koju je njihov stari bojler mogao da proizvede. Možda napravi i penu i popije čašu šardonea. Devojka ima pravo da sanja.

Čekaju je duga noć i naporan dan u istraživačkom centru. Zasad je učinila sve što je mogla. Najvažniji testovi se još obrađuju i rezultate neće dobiti do jutra. Posebno je zanima analiza dodatnog para hromozoma, koji su imale sve životinje s ribarskog broda. Ko je izvodio te oglede i zašto? Odgovori se možda nalaze u genetskom kodu tih čudnih hromozoma.

Pre nego što je stigla do stepenica, začula se zvonjava iz kuće. Požurila je kroz hodnik ka telefonu. To je sigurno Džek, mada ju je začudilo što ne zove na mobilni. Srce je počelo da joj lupa brže od nestrpljenja da čuje kakvi su planovi za večerašnji lov. Ali kad je podigla slušalicu, razočarala se, i to više nego što bi trebalo, jer je čula glas svog mlađeg brata. Kajl se javljao s naftne platforme.

- Lorna, samo da se javim. Da proverim je li kuća još čitava.

- Trenutno jeste. Ali za dalje ti ne garantujem.

Njen brat se zakikotao. Sigurno mu je dosadno. Kao i obično, telefonom su razgovarali više nego što inače razgovaraju u kući. Kad su zajedno, trude se da jedno drugom ne ugrožavaju privatnost, što nije teško u kući sa sedam spavaćih soba i pet kupatila.

- Ostavio sam ti poruku - rekao je Kajl. - Pretpostavio sam da si hitno morala na

posao. Nisam hteo da te uznemiravam tamo.

- Mogao si pozvati. Mada je dan stvarno bio lud. - Ukratko mu je opisala šta se sve izdešavalo.

- Gospode, to je stvarno čudno.

- Znam. Još obavljamo neke laboratorijske testove i...

- Ne to. Čudi me da je Džek Menard tebe uključio u istragu. Situacija je sigurno bila neprijatna.

Razmislila je malo pre nego što je odgovorila. Izraz „neprijatno” je previše blag da bi opisao oluju emocija koja je protutnjala kroz nju. Bila je to mešavina griže savesti, tuge, stida, besa i nečeg dubljeg, nečeg skrivenog, za šta su samo njih dvoje znali. Setila se Džekovih tamnosivih očiju i pogleda koji kao da je prodirao kroz nju do kostiju. Čak ni njen mlađi brat ne zna istinu o toj krvavoj noći.

- Sad si bar završila s njim - rekao je Kajl.

Ponovo je smogla snage da progovori, alijedva. -To nije sasvim tačno. Pomoći ću mu u potrazi za odbeglim jaguarom.

- Kako to misliš? Daćeš mu stručne savete?

- Večeras idem s njim u lov.

Usledio je muk zapanjenosti, a zatim izliv gneva. - Jesi li sasvim poblesavila? Zašto?

Osvrnula se ka crnom koferu kraj vrata. U njemu je rasklopljena puška za omamljivanje. - Hoću da tu mačku uhvatimo živu.

- Jebeš mačku. Odlaziš u močvaru sa čovekom čija bi te porodica najradije bacila aligatorima.

Nije mogla da mu objasni zašto nema razloga da strahuje od Džeka. - Biću u redu. Ne idemo sami. U potragu ide čitav tim. Nema razloga za brigu.

- Ne idi, Lorna. Ili bar sačekaj da se vratim. Ja bih sutra mogao da pođem s tobom.

- Ne. Jaguari su noćne životinje. Loviće večeras. To nam je najbolja prilika da ga uhvatimo pre nego što neko strada.

- Lorna...

Telefon u njenom džepu je zavibrirao. - Imam drugi poziv.

- Sačekaj da se vratim - požurio je da doda pre nego što ona prekine vezu.

- Čućemo se ujutro. - Spustila je slušalicu i javila se na mobilni telefon. - Doktorka Polk ovde.

- Jesi li spremna? - Bio je to Džek. Njegov osorni ton odmah ju je izbacio iz takta. U pozadini je čula poznato brujanje helikoptera.

- Naravno da jesam.

- Možeš da nas sačekaš na doku kod zoološkog vrta?

- Tamo sam za petnaest minuta. Kakav je plan?

- Pokupićemo te helikopterom. Tim se okuplja u Port Sulfuru.

Po napatosti u njegovom glasu je naslutila da joj nije rekao sve. - Šta se dešava?

- Jaguar je primećen. Tvoja mačka je danas napala nekoga. Usred delte. Pre nekoliko minuta smo našli telo prekriveno španskom mahovinom. Lobanja je smrskana i jedna ruka otkinuta.

Lorna je osetila kako gubi dah. Već su zakasnili.

Džek je još jednom pokušao da je ubedi. - Poslednji put ti kažem. Moj tim ovo može da obavi. Nema razloga da ideš sa nama.

Ponovo je pogledala kofer sa puškom u hodniku. Džek greši. Sada ima dva razloga da krene s njima. Još uvek želi da mačku uhvati živu, ali njeno ponašanje ju je sada zabrinulo i samo pojačalo želju da joj uđe u trag. Jaguar se nije prikrio. U pokretu je. Ali kuda se zaputio?

- Džek, idem. Prepirka će nam samo oduzeti vreme. Što je pre nađemo, manje života će biti ugroženo.

On je teško uzdahnuo. - Budi na doku za petnaest minuta. Ni trena kasnije. Kao što si rekla - nemamo vremena za gubljenje.

Prekinuo je vezu.

Lorna je požurila ka izlazu. Ništa od tople kupke. Zgrabila je kofer i gurnula vrata. Sunce je već nestalo s horizonta. Uskoro će pasti mrak.

Dok je hitala niz stepenice, načas se pokolebala.

„Šta ja to radim?“ zapitala se.

Zabrinutost njenog brata, Džekovo upozorenje... sve je to zanemrila, ali joj ipak nije dalo mira. Ona je veterinarica, a ne lovac na krupnu divljač.

Ali nije se zaustavila. Krenula je ka bratovom džipu parkiranim na ivičnjaku. Jednom je oklevala, dozvolila da je strah savlada i to je jednog momka koštalo života.

To se sada neće ponoviti. To se više nikad neće ponoviti.

Dvanaesto poglavlje

Dok je sunce zalazilo, helikopter Pogranične patrolne je uzleteo s Misisipija i krenuo prema Port Sulfuru. U vazduhu je malo toga moglo da skrene Lornine misli s njenog prevoznog sredstva. Ako ovako nastavi, možda će se čak i navići na letelice, ali njeni znojavi dlanovi i plitko disanje jasno pokazuju da se to još nije desilo.

Da bi zaboravila strah, usredsredila se na krajolik pod sobom, tražeći orijentire i procenjujući koliko će još morati da ostane u vazduhu.

Lako je promašiti Port Sulfur, gradić koji se prostire na petnaestak kvadratnih kilometara i koji je zaštićen starim oštećenim nasipima. Nekad je to bila živa industrijska varoš, nastala oko firme Friport Sulfur, ali posle zatvaranja rafinerija i bušotina devedesetih godina, grad je polako počeo da propada, da bi mu na kraju presudila Katrina. Vodeni zid visok šest metara protutnjao je kroz varoš i skoro potpuno ju je zbrisao. Od oko tri hiljade stanovnika, samo nekolicina se vratila u svoje poplavljene domove.

Da nije tako napeto posmatrala prostranstvo ispod sebe, Lorna možda ne bi ni opazila varoš. Preleteli su je za nekoliko sekundi i opet se našli nad širokim i plitkim jezerom zvanim Bej Lano. Počeli su da se brzo spuštaju. Let nije dugo trajao - za manje od petnaest minuta su prešli šezdeset pet kilometara, koliko ima vazdušnom linijom od Nju Orleansa dovede. Uprkos tome, Lorna je jedva čekala da izađe iz metalne ptice.

Bila je napeta i trgnula se kad je u slušalicama začula Džekov glas. On je sedeo napred, s pilotom. Ona je bila pozadi, s dvojicom agenata Pogranične patrolne. Rekli su joj kako se zovu, ali ona im je imena već zaboravila, prezauzeta održavanjem helikoptera u vazduhu čistom snagom volje.

Krenućemo brodom Pogranične patrolne u kanale južno od jezera - objasnio je Džek. - Brod će nam biti baza za upravljanje ovom misijom. Dva manja aero-čamca će ići uz nas i proveravati rukavce i kanale s obeju strana. A ako zatreba, imamo i dva kanua za uže prolaze.

Lorna je posmatrala rečnu jedinicu dok se helikopter spuštao na vodu. Drugi, veći helikopter uzleteo je s jezera. U njemu je bilo još ljudi iz Džekove jedinice, kao i nekoliko lokalnih stručnjaka. Činilo se da je brod Pogranične patrolne isti kao prethodnog dana - plovilo namenjeno kretanju okeanom i rekom. Dva manja aero-čamca kretala su se na nešto većoj udaljenosti. Gonjeni svojim velikim propelerima jurili su preko vode.

Kad su sleteli, nastao je kaos dok su ljudi i oružje prebacivani iz helikoptera na brodove. Našavši se na palubi broda Pogranične patrolne, Lorna je ustanovila da uglavnom smeta. Stalno su je gurali krupni, grubi muškarci, koji su mirisali na jeftinu kolonjsku vodu, kožu i ulje za puške. Oštri glasovi su grmeli oko nje, uz povremene provale smeha.

Pomerila se u miran ugao, dalje od tog testosteronskog tornada.

Pored nje, šestorica ljudi u tamnozelenim košuljama i pantalonama - Džekov tim za vanredne situacije - raspoređivala je oružje: pištolje, sačmare, pumparice. Na šlemovima su imali sprave za noćno osmatranje. Ništa ne prepuštaju slučaju.

Na drugom kraju broda bila su još tri čoveka, u lovačkim prslucima i farmerkama. Sedeli su na prevrnutim kanuima.

Bile su to kajunske piroge.* Sva trojica, dvojica crnaca i jedan belac, imali su prepoznatljiviji izgled Kajuna iz močvarnih zabiti. Jedan je pomalo ličio na Džeka, možda mu je neki rođak. Iako je izlazila s Tomijem, Lorna nije upoznala sve pripadnike klana Menardovih.

Poslednji član posade je došao sav razigran, isplaženog jezika, mašući repom. Bio je to čistokrvni gonič, pas svetog huberta. Ali čak se i on držao kočoperno i imao onaj bezbrižni kajunski pogled.

- Bart - prošaptala je sebi u bradu dok su je preplavljivale uspomene na neka srećnija vremena. Možda nije upoznala Tomijevog starijeg brata, ali jeste najboljeg lovačkog psa u porodici.

Džek je pomenuo da će povesti psa tragača u lov, ali nije joj palo na um da će to biti Bart.

Srećna što je neko prijateljski nastrojen prema njoj, kleknula je da psu uzvratu pažnju. On je prišao, pomalo balaveći. Pružila je ruku da ga počese iza jednog od njegovih neverovatno dugih ušiju, ali su se oboje u trenu sledili zbog iznenadnog povika.

- Barte! Dovlači dupe ovamo! Skloni se od te *bonne à rien*.**

Pas je pogledao preko ramena i opustio rep. Pogledao je Lornu, skoro kao da joj se izvinjava, i nevoljko se vratio trojci na kanuima.

Taj što je viknuo na psa buljio je u Lornu. To je bio onaj koji liči na Džeka, verovatno neki njegov rođak. Lorna nije razumela šta znači francuski izraz kojim ju je počastio, ali po preziru u njegovom glasu znala je da nije laskav.

Džek je razgovarao sa svojim zamenikom, ali se brzo okrenuo i prišao onom čoveku. Zgrabio ga je za okovratnik flanelske košulje i privukao ga sebi tako da su im se nosevi dodirnuli.

Ako te još jednom čujem da se tako obraćaš doktorki Polk, letećeš s broda i da si mi stoput brat. Ona je došla ovamo na moj zahtev. Ponašaj se kako dolikuje ili se gubi s mog broda.

Lorna ih ja pažljivije pogledala. „Braća?“, pomislila je. Sad joj je jasno. To je onda Rendi, Tomov i Džekov stariji brat. Dok je izlazila s Tomom, Rendi je bio u zatvoru, osuđen na godinu dana zbog pijančenja i tuče u Burbon stritu. A to što je izmlatio policajca u civilu dodatno je pogoršalo stvar.

Delovalo je da je Rendi spreman za svađu i čak je položio dlan na Džekove grudi, kao da će da ga odgurne. Ali mora da se predomislio zbog bratovljevog izraza lica. Ruka mu je klonula. Odmakao se jedan korak i pokušao da izgadi stvar neiskrenim priznanjem.

Ti si šef, braco.

Nezadovoljan time, Džek ga je još malo držao, i dalje razjaren.

Rendi je konačno popustio. - *Mais oui****! U redu! Čuo sam te!

Džek ga je pustio i okrenuo se prema Lorni, izvinjavajući se pogledom, kao pas.

* Piroga je čamac dobijen dubljenjem stabla drveta. (Prim. prev.)

** *Bonne à rien* (fr.) – ništarija. (Prim. prev.)

*** *Mais oui* (fr.) – Dobro de! (Prim. prev.)

Njegov brat se vratio svojim prijateljima. Trojka se povukla na suprotni kraj kanua. Kad je izdao sva potrebna naređenja svom zameniku, Džek je prišao Lorni.

- Izvini zbog onoga. Hajde. Pre nego što izazoveš još nevolja, pokazaću ti plan večerašnje potrage. Možda imaš neki savet. Zbog toga si ovde, zar ne?

Malo joj je zasmetala njegova nabusitost, ali oćutala je. On joj je otvorio vrata i ušla je u kabinu, koja je, na njeno iznenađenje, bila klimatizovana. Bilo je skoro hladnjikavo u odnosu na nepopustljivu večernju vrelinu napolju. Sunce je bilo zašlo, ali je nebo na zapadu još blistalo narandžastim sjajem.

Poveo ju je do stola s mapama. U kabini je bio još samo kormilar, takođe u gruboj terenskoj uniformi. Pogranične patrolne kakvu su nosili svi Džekovi ljudi. Jedina razlika je bila to što nije nosio šlem. Brod je već plovio preko Bej Lanoa. Lorna je kroz donove cipela osetila vibriranje motora. Ispred njih su se pružale šume delte. Izgledale su mračno i neprohodno.

- Ovo je ruta kojom ćemo se kretati. - Džek je položio dlan na mapu pričvršćenu za sto. Prešao je prstom preko jedne nacrtane linije. - Procenili smo da je mačka posle oluje napustila brod kod zaliva Džo Vajz i onda krenula na sever. - Njegov prst se zaustavio. - Ovde smo našli dečaka. Ta mačka je prevalila veliki put za kratko vreme.

Lorna je već čula detalje tog kobnog susreta. Duboko je udahnula, zadovoljna što su se vratili na njen profesionalni teren.

- Jaguari love na velikoj teritoriji - počela je. - Zato je ova zver u pokretu. Genetski je predodređena da se kreće dok ne nađe mesto za koje misli da joj može pružiti dovoljno hrane za opstanak.

- Znači, mogla bi da se kreće još neko vreme?

- Svakako. Ta potreba za migriranjem je jedan od razloga zbog kojih su jaguari u divljini ugroženi. Ljudi seku drveće i smanjuju šumske površine na kojima jaguari žive. Njihova lutalačka priroda i smanjenje šuma ih dovode do smrtonosnih susreta s ljudima.

Ćitala je o projektu zaštite prirode čiji je cilj stvaranje lanca šuma od Meksika i dalje preko cele Južne Amerike, kroz koji bi jaguari mogli slobodno da se šire i migriraju. Projekat je nazvan *Paseo de Jaguar - Staza jaguara*.

Proućavala je mapu pokušavajući da otkrije paseo njihovog jaguara.

- Ne zaboravimo da ima i mladunće - nastavila je Lorna.

- To znači da će tražiti teritoriju s dovoljno hrane za oboje.

Džek je stajao kraj nje, posmatrajući mapu. - Ali gde? Ako nastavi ka severu, proći će između Adams beja i jezera Vašington. To je duboko u delti. Gde da započnemo potragu?

- Poćećemo od njenih zaliha hrane. Rećne delte su savršeno okruženje za jaguara. Oni obićno love duž vodenih tokova. U stvari, vodene životinje poput kornjaća, kajmana i ribe čine veliki deo njihove ishrane.

Džek se okrenuo prema njoj. - Dećak kog smo spasli kaće da je zver pokidala nekoliko zamki za rakove.

Lorna je klimnula glavom. - Jaguari nisu izbirljivi kada je ishrana u pitanju. Pojeli bi bilo šta. U stanju su čak da ulove krave i odrasle konje. - Videvši nevericu na njegovom

licu, nastavila je: - Oni su savršene mašine za ubijanje. Doklavovi i tigrovi svoje žrtve hvataju za grkljan, jaguar ubija drobeći im lobanju. Imaju najjaču vilicu među svim velikim mačkama. Veruje se da je postala takva evolucijom da bi jaguari mogli da drobe izuzetno tvrde oklope kornjača.

- Ako vole kornjače, delta ih je puna. Sigurno ima preko deset različitih vrsta.

- Da, ali to su male kornjače i manje ih je nego što je našem jaguaru treba. Ova ženka je veoma krupna i tražiće prostor na kom ima više lako dostupne hrane. Neće stati dok ne nađe takvo mesto.

Džek se naglo ukočio.

- Šta je? - upitala ga je.

Nagnuo se nad mapu i prevukao prstom preko iscrtane linije. Prešao je celom njenom dužinom, a onda je stao i lupio po mapi, kraj Bajua Kuka.

Džek se ispravio i pogledao je. - Koliko je oštar jaguarov njuh?

- Izuzetno. Pošto uglavnom love noću, moraju da traže plen oslanjajući se na njuh.

- Na kolikoj udaljenosti mogu da otkriju neki miris?

- Teško je reći. Zavisi od izvora mirisa, njegove snage, smeru vetra. - Odmahnula je glavom. - Mnogo je promenljivih činilaca. Uz dobre uslove, i na mnogo kilometara.

- Znači, ako je miris dovoljno jak i ako vetar duva u odgovarajućem smeru, mačka ga može nanjušiti i ako je kilometrima udaljena?

- Naravno. Ali to bi morao biti miris koji mačka prepoznaje kao izvor hrane.

- Rekla si da jaguari ne jedu samo ribu i kornjače već i kajmane, južne rođake američkih aligatora.

- Tako je.

- Dakle, ako bi postojalo mesto na kom ima dosta takve hrane, mesto koje ispušta veoma jak miris...

- To bi je sigurno privuklo.

Džek je odvojio mapu od stola i odneo je do kormilara. Pokazao mu je mesto. - Ovo je naše odredište. Bajua Kuku. Javi aero-čamcima da menjamo plan. Idemo pravo tamo.

- Razumem.

Džek se vratio s mapom.

- Šta je u Bajua Kuku? - upitala je Lorna.

- Turističko mesto. Ima mnogo posetioca tokom cele godine. Uglavnom putnici brodova usidrenih u Nju Orelansu. Nude razgledanje močvare, vožnju aero-čamcima i najzad posetu Bajua Kuku.

- Šta je tamo?

Džek ju je posmatrao sa sigurnošću u očima. - Čika Džooova farma krokodila.

Trinaesto poglavlje

Čika Džoa deca nisu zanimala, ali su kamperi donosili dobru zaradu.

Stajao je na verandi pred svojom kućom, a na ogradi je bila velika orošena flaša badvajzera. Dok je sunce zalazilo, vreli dan je samo naizgled postajao topliji i vlažniji. Tako je to ovde. Prvog sata po zalasku sunca deluje kao da vrelina ne popušta i zadržava se duže nego što bi smela. Ali tokom noći polako jenjava i omogućava da se lakše diše.

Čika Džo obožava taj deo noći.

Naravno, i pivo je tome doprinisilo.

Povukao je dobar gutljaj i bacio pogled na svoj posed od dvanaest hektara. Na suprotnom kraju nalazio se nov kamp, izgrađen na krčevini u obližnjoj šumi čempresa. U njemu trenutno borave mladi izviđači iz Baton Ruža. Rezervisali su celu nedelju. Logorske vatre su gorele između šatora, a niz lampi je ukrašavao kamp. Cele večeri su odjekivale pesme praćene kreketom žaba, ponekim hukom sove ili rikom aligatora. Između njegove brvnare i kampa nalazilo se osam bazena i jezeraca s aligatorima. Imao je i jednog risa i plitko jezerce u kom je držao Džipera, džinovsku aligatorsku kornjaču. Farma je bila ispresecana šetalistama i osmatračnicama.

Džo je posmatrao sve to s ponosom. Uložio je pola miliona dolara da od jedne bare s nekoliko aligatora napravi ovu jedinstvenu atrakciju delte Misisipija. Samo prošle godine investicija mu se trostruko isplatila.

Naravno, deo te zarade ostvaren je ispod ruke. Kao zaštitnik ugrožene vrste, nije smeo da prodaje životinje zbog mesa ili kože, ali nije trebalo izdvojiti veliku svotu novca da bi lokalni čuvari reda skrenuli pogled. A neki bogati pecaroši tek izlegle aligatore smatraju najboljim mamcem za grgeče.

Džo je spazio dvojicu ljudi kako patroliraju farmom s puškama o ramenu. To su bili lokalni policajci koje je angažovao toga dana pošto je čuo da je u blizini obale viđena neka velika mačka. Bio je upozoren preko radija da evakuise oblast, ali Meksički zaliv je daleko. A izgubio bi i hiljade dolara samo na ovoj grupi gostiju ako bi evakuisao kamp.

Osim toga, to je bilo samo upozorenje. Ne naredba. Nije dozvolio Katrini da ga otera. Neće to dozvoliti ni nekoj divljoj mački. Da bi opravdao svoju odluku, unajmio je četiri čoveka iz mesne policije. U ovim teškim vremenima svako traži dodatnu zaradu.

Začuo je korake iza sebe. - Tata, idem da nahranim Elvisa.

Osvrnuo se dok je njegova ćerka išla kroz verandu. Nosila je poslužavnik za kolače pun mrtvih pilića. - Ne preteruj. Za sutra spremamo dobar šou za kampere. Hoću da bude gladan.

- Ne možeš ostaviti matorog da umre od gladi - nežno ga je ukorila.

Mahnuo joj je da ide, osećajući navalu ponosa i ljubavi prema svojoj jedinici. Stela ima dvadeset dve godine i studira na poslovnoj školi u Tulejnu. Ona je prva iz porodice upisala fakultet. Želela je da postane magistar poslovne administracije, ali je pohađala i časove iz ekološkog prava. Dok je njegova delatnost na farmi bila motivisana zaradom, ona je bila istinski borac za zaštitu prirode. Znala je za njegove mutne poslove, ali razmišljala je zrelo. Ovo je Luizijana. Ništa ne može da se obavi bez malo zakulisnih

radnji. Osim toga, veliki deo nelegalne zarade vraćao se na farmu i finansirao njene brojne programe zaštite.

Spustila se stepenicama do prve staze koja vodi preko jezerca. Džo je ponovo začuo korake praćene blagom škripom dasaka. To je bila Džoova supruga, koja mu se pridružila, brišući punačke ruke o krpu za sudove. Uzela je njegovu flašu piva, protresla je da proceni koliko je ostalo, a onda izvadila novu flašu iz kecelje i pružila mu je.

- Hvala, Peg.

Smestila se pored njega i nalaktila se na ogradu. Pijuckala je ostatke starog piva. Bila je krupna, ali njemu se to sviđalo. Ni on se ne bi mogao nazvati mršavim, ne sa onim njegovim stomakom koji mu se svake godine sve više i više preliva preko kaiša. Kosa ispod bejzbol kačketa je nestajala istom brzinom kojom je stomak rastao.

- Volela bih da nosi dužu odeću.

Posmatrao je Stelu kako ide ka centralnom bazenu. Shvata supruginu zabrinutost. Stela je nosila šorts napravljen od farmerica i bluzu vezanu ispod grudi, što joj je otkrivalo stomak. Nije se čak ni obula. I uopšte nije nasledila njihovu genetsku sklonost ka gojenju. Bila je sva u mišićima i oblinama, duge plave kose, kao nekakva Venera iz delte. Stela nije bila svesna kako utiče na momke iz kraja. Niti je imala bilo šta s ikim od njih.

U stvari, Džo je sumnjao da će ikad imati priliku da reč „čika” u imenu svoje farme zameni rečju „deda”. Podozrevao je da Stela nije zainteresovana za momke. Previše je pričala o svojoj prijateljici iz Tulejna, Sandri, devojci koja nosi bajkersku jaknu i kožne čizme.

Ali možda samo prolazi kroz nekakvu čudnu fazu.

Otpio je veliki gutljaj piva.

Kad bi samo sreła pravog momka...

- Hajde, momčino. Ko je za kasnu užinu?

Stela je stajala na osmatračnici iznad najvećeg jezerceta na farmi. Jedina svetlost je dolazila od lampe na stubu. Cma voda ispod nje samo je odbijala tu svetlost, krijući ono što vreba pod površinom. Jednom rukom je skinula rezu na ogradi, a u drugoj je nosila poslužavnik s mesom. Sama je upravo zaklala četiri kokoške. Topla krv joj je curila s poslužavnika niz ruku.

Zgativši se, namrštila se i produžila ka dasci koja se nadnosila nad vodom kao skakaonica. Otišla je do ivice i ugledala svoj odraz u vodi.

Iako nije bilo nijednog mehurića, znala je da je Elvis dole. Taj aligator je na farmi duže nego bilo ko od njih. Bio je jedan od prvih stanovnika jezerceta kad je njen otac kupio ovo mesto. Pošto je uhvaćen u divljini, niko nije znao koliko je tačno star, ali su biolozi procenili da ima tridesetak godina.

Naučnici su dolazili ovamo da uzmu uzorke krvi od životinja iz jezerceta. Istraživanja su pokazala da bi jedan protein iz krvi aligatora mogao poslužiti kao osnov za izradu nove generacije antibiotika sposobnih da unište i najotpornije superbakterije.

Ali čak ni biolozi nisu pokušavali da priđu Elvisu, koji je bio dugačak pet i po metara i težio preko pola tone. Niko se nije petljao s Elvisom. Prestar za parenje, imao je svoje jezerce i tako mu se sviđalo.

Stvarno je bio razmažen.

Stela je spustila poslužavnik na zemlju i kleknula na kraj daske. Uzela je jedno krvavo pile i ispružila ruku nad vodu. Kapljice krvi su lagano pale na površinu jezerceta, praveći kružne talasiće.

Čekala je, ali nije morala dugo.

S druge strane bare pojavio se niz mehurića u obliku slova V i krenuo ka njoj. Video se samo vrh aligatorove njuške. Glatko je klizio ka njoj, bez žurbe, ali odlučno. Elvisov masivni rep, još uvek skriven pod vodom, ostavljao je krivudave tragove. Zbog tog gotovo zavodljivog njihanja repom aligator je dobio svoje ime.

- Hajde, Elvise, nemam celu noć - rekla je Stela i zatrešla pile.

Kao da ga je njen poziv pokolebao, aligator se izgubio iz vidokruga. Svi mehurići su nestali. Stela se ukočila. Pažnju joj je privukao pokret sa strane, uhvaćen krajičkom oka. Samo na trenutak je videla nešto svetlo kako promiče šumom, sjajeći na mesečini. Onda je nestalo u tami. Zurila je u to mesto, već sumnjajući da je išta videla. Močvara je puna priča o duhovima, najčešće objašnjavanih svetlećim močvarnim gasovima, koje su Kajuni zvali *feu follet* - luckasta vatra.

Ali ono nije bio močvarni gas.

Trudila se da uhvati bilo kakav pokret, napinjući i oči i uši, a onda se voda ispod nje snažno uzburkala pa prsnula naviše u silovitom skoku pola tone oklopljenih mišića. Ogromne razjapljene čeljusti pune rečakavih žutih zuba jurnule su ka njoj, došavši dovoljno blizu da bi, ako se nagne, mogla da dohvati aligatorov nos.

Elvis je mogao da iskoči iz vode tako visoko da bi mu se videle i zadnje noge. Stela je ispustila pile u razjapljene čeljusti i one su se sklopile uz glasno škljocanje. Gravitacija je vratila Elvisa u vodu. Teško je pljusnuo i zaronio sa svojim plenom.

Stela je u vodu bacila još dva pileta. Aligatore obično treba privući pokretom da bi došli po hranu, ali Elvis je navikao da ga hrane iz ruke. Uzeće druga dva pileta kad bude raspoložen. Poštujući očevo uputstvo, Stela je ostavila poslednje pile na tacni.

Nahranivši Elvisa, uzela je poslužavnik i krenula nazad. Krupna silueta je preprečila kapiju. Stela se trgnula, uplašena, i skoro upala u jezerce.

Ali to je bio samo jedan od očevih unajmljenih čuvara. Stajao je oslonjen o kapiju, sa sačmarom o ramenu. - Nahranila si zver? Vidim da ti je preteklo jedno pile.

Pomerio se tako da ga lampa osvetli. Bio je deset godina stariji od nje i krupan kao bik. Ali pretovljen bik. Nosio je prljavi šešir stetson, ispod kog su virili masni pramenovi kose boje blata. Govorio je držeći čačkalicu u uglu usta. Jednu ruku je držao na velikoj kopči kaiša u obliku rogova.

Mrko ga je pogledala i pošla prema kapiji. - Zar ne bi trebalo da patroliraš? Moj tata te za to plaća.

Naslonio se na kapiju, potpuno joj preprečivši put. - Budi dobra devojčica, vrati se kući i spremi malo te piletine za mene, srce.

Odmeravao ju je od glave do pete kao da ga zanima nešto više od piletine. Stela se zgrozila, ali i uplašila. Bila je potpuno svesna opasnosti koja vreba, i to ne samo zato što je polugola već i zbog svog nezgodnog položaja na dasci.

Osim toga, ovog čoveka poznaje dovoljno dobro da bi ga se plašila. Garland Cejs, u ovim krajevima poznatiji kao Gar zbog sličnosti s istoimenom zmijolikom ribom koja živi u tim močvarama, bio je šerifov sin i svi u okrugu Paskvamiš su znali da njegov otac toleriše ne baš zakonite delatnosti svog sina, u koje spada i naplaćivanje reketa. Dobrovoljni prilog koji je njen otac namenio Fondu za policijske siročiće išao je direktno u ruke ovog dripca.

Moj tata te dovoljno plaća - rekla je. - Možeš sam da kupiš večeru.

Držeći se hrabrije nego što se osećala, isprsilala se i krenula ka kapiji. Neće mu dozvoliti da je zastraši. Uzmakao je, ali samo za korak. Pokušala je da se provuče pored njega, ali on joj je ponovo preprečio put svojom debelom rukom. Uneo joj se u lice. Mogla je da oseti njegov dah. Pio je.

- U čemu je problem? Lezbače ne umeju da kuvaju? - upitao je. - Ili se kuvanjem bavi tvoja devojka? Tebi treba pravi muškarac. Da te nauči kako prava žena treba da se ponaša.

Strah je u trenu bio zamenjen besom. - Radije bih se tucala s Elvisom.

Ukočio se, a onda su se njegove debele usne razvukle u kez. - Možda te ubacim dole pa možeš da pokušaš. U močvarama se stalno dešavaju nesreće.

Stela je znala da ovo nije prazna pretnja. Ovaj čovek se nije libio takvih stvari. Poznato je da su Gar i njegovi pajtaši već izazivali „nesreće”. To je bio jedan od razloga što ga je njen otac uvek uredno plaćao.

Odgurnula mu je ruku, ali on je ostao tesno priljubljen uz nju, zlobno je gledajući.

U tom trenutku se začulo vrištanje - glasno, prodorno i prestravljeno.

Oboje su se okrenuli.

Dopiralo je iz kampa izviđača.

Četrnaesto poglavlje

Lorna je sama sedela na pramcu broda Pogranične patrole, koji je glatko klizio kroz uski kanal oivičen drevnim čempresima. Duboko brujanje motora delovalo je uspavljujuće. Lorna do sada nije shvatala koliko je umorna. Odmorila se koliko je mogla posmatrajući okolinu.

Kilometar ispred zujala su dva aero-čamca koja su išla kao izvidnica. Njihovi reflektori su izgledali kao avetinjske vatre močvarnih gasova. Svuda su kroz grane čempresa i preko kanala proletali svici.

Lorna je osluškivala dah močvare, tok vode kroz potopljeno korenje čempresa, šuštanje lišća izazvano povremenim povetarcem s okeana, glasni kreket žaba, huk sove i cičanje slepih miševa u lovu. I usred svega toga ovde se naziralo nešto vanvremensko, nešto uspavano, tračak praistorijskog sveta, komadić iskonskog raja.

- Jesi li gladna?

To pitanje ju je iznenadilo toliko daje poskočila. Skoro je zadremala, zaneta. Uspravila se, osetivši neki jak i divan miris koji se probijao kroz plesnivi zadah močvare.

Džek joj je prišao. Pod miškom je držao šlem, a u drugoj ruci je nosio činiju.

- Čorba s povrćem i mesom rakova. Nadam se da voliš bamiju.

- Ne bih bila južnjakinja da je ne volim.

Zahvalila se i uzela činiju. Bila je iznenađena kad je primetila *pain perdu** u čorbi. Njena majka ih je pripremala svake nedelje za doručak. Ostavljala je bajati hleb da prenoći potopljen u mleku i cimetu i ujutru ga pržila u tiganju. Miris bi ispunio celu kuću. Nikada nije jelapainperdu s bamijom.

Ljubopitljivo je probala malo čorbe.

Džek je očigledno bio dobro raspoložen. - Recept moje *grand-mère*** Probaj.

Okusila je komadić gnjecavog hleba. Zažmurila je. - O bože... - Topla bamije i slatkoća cimeta su je oborili s nogu.

Dobro raspoloženje se pokazalo i u Džekovom osmehu. - Mi Kajuni znamo ponešto o kuvanju.

Sedeo je pored nje dok je ona praznila činiju. Sedeli su u tišini, ali uskoro im je postalo neprijatno. Previše toga visi između njih. Duhovi prošlosti su postali previše stvarni u mračnoj močvari i tišini.

Džek je konačno prekinuo napetost. Kao da želi da odbije tamu, ispružio je ruku i zgrabio pramičak svetlosti koji je treperio pored njih. Otvorio je šaku i pokazao svica. Pošto je prestao da svetli, magija je nestala i opet je bio samo mala, krilata buba.

Moja *grand-mère* je bila sjajna kuvarica, a moj *grand-père**** je bio nekakav travar. Pravio je svakakve domaće lekove. Protiv bolova je preporučivao kupanje u rastvoru

* *Pain perdu* (fr.) - prženice. (Prim. prev.)

** *Grand-mère* (fr.) - baka. (Prim. prev.)

*** *Grand-père* (fr.) - deda. (Prim. prev.)

vrtnog kresa. Groznica se lečila spavanjem ispod kreveta. Drobio je svíce i mešao ih sa čistim alkoholom da bi napravio ulje za koje je tvrdio da leči reumatizam.

Džek je dunuo na bubu i ona je odletela, ponovo blistavo trepereći.

- Još se sećam kako je noću hodao po kući u donjem vešu dok su mu ramena i kolena svetlucali od tog čudnog leka.

To joj je izmamilo topao smeh. - Tvoj brat mi je to jednom pomenuo. Rekao je da ga je to prestravljalivalo - rekla je Lorna.

- Sećam se. *Grand-père* je umro kada je Tom imao samo šest godina. Bio je previše mali da bi to shvatio. Naravno, nije pomoglo ni to što sam mu, kad god bismo videli treperenje močvarnog gasa, govorio da je to dedin duh došao po njega.

Nasmešila se dok su se preplitale dve uspomene u čijim je središtima bio Tom. Ponovo je sve prekrila tišina. To je problem u druženju sa Džekom - o čemu god da pričaju, uvek ih progone duhovi prošlosti.

U tom trenutku bi ih ćutnja mogla slomiti i razdvojiti, ali Džek je ostao na svom mestu. Među njima je očigledno ostalo mnogo toga nedorečenog i godinama nerazjašnjenog. Zatim je progovorio šapatom, u kom se nazirao bol. - Moram da te pitam. Žališ li ikad zbog svoje odluke?

To ju je uznemirilo. Ni sa kim nije razgovarala o tome, bar ne otvoreno. Ali ako iko zaslužuje pošten odgovor, to je Džek. Počela je duboko da diše. Setila se kako je u kupatilu zurila u test za utvrđivanje trudnoće. Kao i uvek, sećanja uvek čekaju u zasedi.

- Kad bih mogla da promenim prošlost - rekla je - učinila bih to. I to ne samo zbog Toma. Ne prođe ni dan da ne pomislim na to. - Ruka joj se spustila do stomaka. - Trebalo je da budem jača.

Džek je malo sačekao, očigledno razmišljajući šta da kaže.

- Ti i Tom ste bili samo klinici.

Blago je klimnula glavom. - Imala sam petnaest godina. Dovoljno da postupim razumnije. I pre i posle.

Vodila je ljubav s Tomom u svojoj baštenskoj šupi posle prolećne zabave. Bili su glupi i zaljubljeni, u vezi skoro godinu dana. Oboje su bili nevini. Njihov odnos je bio bolan, nespretan i pun zabluda.

„Niko ne zatrudni od prvog puta.”

Posle izostanka menstruacije i pozitivnog testa trudnoće, ta zabluda je bila razvejana. Stvarnost i odgovornost su se svom težinom sručili na njih. Držali su jezik za zubima. Bila je to njihova strašna tajna. Tokom sledećeg meseca pokupovala je sve testove za trudnoću u apoteci obližnje varoši. Svake večeri se molila na kolenima.

Šta su mogli da učine?

Nije bila spremna za dete i majčinstvo. Toma je užasavala pomisao na reakciju njihovih roditelja. I ona je bila odgajena kao katolikinja. Prvo pričešće je imala u Katedrali Svetog Luja. Izgledalo im je da nema izlaza, naročito ako njeni roditelji saznaju.

Tom je predložio rešenje. Jedna babica u susednom okrugu je vršila ilegalne abortuse. I to ne kukom od vešalice i sličnim stvarima. Prošla je obuku na Klinici za planiranje porodice, odakle je, osim znanja, odnela i nešto opreme i lekova. Posle togaje

napravila improvizovanu kliniku u jednoj kući u delti. Posao joj je cvetao. Nisu joj se obraćale samo šiparice već i žene koje su varale muževe, žrtve silovanja i svi koji su želeli da sakriju nešto. A takvih je bilo mnogo na jugu Luizijane, gde je postojalo nepisano pravilo - šta se ne pominje, nije se ni desilo.

I na kraju, u tome je bila prava moć delte: tajne su mogle zauvek da nestanu u njenim mračnim dubinama.

Ali vara se onaj ko misli da takve tajne zaista umiru. Neko ipak mora da živi s njima. I često ono za šta se veruje da je zauvek nestalo nekad ponovo izroni na površinu.

Po njenom stavu i tuzi koja joj je jasno zračila s lica Džek je znao da joj nije lako. Trebalo je da drži jezik za zubima. Nije njegov posao da je ispituje i sipa joj so na rane. Kad je o tome reč, ni on nije nevinašce. Možda je zato ovde, da bi nekako oprostio sebi.

Džekov glas je prekinuo tišinu. - Tom nikad nije ni pomenuo trudnoću. Čak ni meni. Spavali smo u istoj sobi, tako da sam shvatio da nešto nije u redu. Postao je sumoran i ćutljiv. Hodao je po kući kao da čeka da ga nešto lupi po glavi. Saznao sam tek te noći kad me je pozvao polupijan i uplakan. Možda je želeo da ga stariji brat razreši greha.

Lorna ga je pogledala. Nikad nije čula ovaj deo. - Šta je rekao?

Džek je češkao neobrijano lice. Zvuk je bio previše glasan, pa je spustio ruku. - Ti si u tom trenutku bila s bobicom. Dok je čekao, iskrao se do obližnjeg bara i napio se.

Zurila je u njega, čekajući nastavak. Znao je da i ona zna taj deo priče.

- Jedva sam ga razumeo - nastavio je Džek. - Zatrudnela si. Toliko mi je bilo jasno.

Nije samo on bio kriv za to - dodala je Lorna.

Džek je klimnuo i nastavio. - Tom je bio rastrzan osećanjem krivice. Bio je siguran da ti je uništio život. Siguran da ga mrziš. Ali pre svega je mislio da si otišla tamo jer te je on naterao. Da je to bila pogrešna odluka. Pogrešan izbor. Ali bilo je prekasno.

Okrenula se i pogledala ga. - Zнала sam da je uplašen... koliko i ja. Ali nisam znala da ga je to toliko mučilo. To mi nikad nije rekao.

- Takvi su Kajuni. *Joie de vivre** Tuga mora da ostane skrivena, naročito kod muškaraca. Možda se Tom zato napio. Morao je nekako da otupi osećanja.

Namrštila se. - Kad sam izašla i videla ga kako se ljulja i zapliće jezikom, pobesnela sam. Sve me je bolelo, bila sam poludrogirana sedativima, a on je bio pijan. Urlala sam na njega, dobro sam ga izribala. Trebalo je da posle zahvata odemo u hotel. Moji roditelji su mislili da noćim kod drugarice. Sve smo bili isplanirali. Ali kad sam ga videla u takvom stanju, shvatila sam da ćemo morati da prenoćimo u njegovom džipu, čekajući da se otrezni.

Po njenom glasu je bilo jasno da to nije sve. A Džek je znao zašto. - Ali Tom nije pio sam.

- Ne.

Otrprilike u to vreme, Džek je jurio prema njima svojim motociklom. Posle pijanog poziva, znao je da njegovom bratu treba pomoć. Sigurno nije bio sposoban da vozi.

* *Joie de vivre* (fr.) – uživanje u životu. (Prim. Prev.)

Lorn je nastavila hladno, u pokušaju da se što više distancira od te uspomene. - Tom je već ležao obeznanjen u džipu kad su oni stigli. Izvukli su me sa zadnjeg sedišta. Bacili su me na zemlju pre nego što sam shvatila šta se zbiva. Opirala sam se, ali su me savladali. Svukli su mi farmerke do kolena, a onda mi pocepali bluzu.

- Ne moraš dalje, Lorna.

Izgledalo je da ga ne čuje. - Nisam mogla da ih zaustavim. Još se sećam smrada alkohola iz gadovih usta. Njegovog smeha. Njegovih ruku svuda po meni. Trebalo je da budem opreznija. - Glas joj je pukao i приметно je uzdrhtala.

- To su bile zveri - rekao je Džek, pokušavajući da odagna njen osećaj odgovornosti. - Verovatno su se redovno motali oko improvizovane klinike. Poluomamljene žene su im bile lake mete. Ko bi prijavio napad? Te žene su se iskradale da tajno abortiraju na ilegalnoj klinici. Njihovo čutanje je bilo garantovano. Skotovi su sigurno napili Toma jeftinom brljom da im ne bi smetao. Da bi ti ostala sama i ranjiva.

- Ali nisam bila sama. - Okrenula se prema njemu. Oči su joj blistale u mraku.

Džek je bio stigao upravo u tom trenutku. Zaustavio je motocikl, žestoko zakočivši. Ugledao ih je na ivici šume kako zaskaču Lornu. Poludeo je od besa. Ali kad je uleteo među njih, već se smirio i razmislio. Pošto je bio sam protiv trojice, morao je jednog da napadne tako divljački da ostala dvojica uzmaknu. Svukao je gada s Lorne i uvrtao mu ruku dok se nije začulo pucanje kosti i vrisak. Onda se pesnicama zverski okomio na njega. Slomio mu je nos, jagodicu i izbio mu prednje zube.

Ali sačuvao je dovoljno pribranosti da kaže Lorni da beži, da uđe u džip i odjuri odatle. Nije znao koliko ih još ima u blizini i da li u okolini imaju prijatelje koje će tuča privući.

Dok se on tukao, Lorna je oklevajući stajala kraj džipa. Džek je mislio da se ukočila od straha.

- Kreći, glupačo! - vrisnuo je na nju. Još se kaje zbog tih reči. Kako zbog njihove okrutnosti, tako i zbog posledica koje su izazvale.

Uskočila je u džip i odjurila uz tutnjavu motora. Dok je namrtvo prebijao tipa pod sobom, Džek je video kako džip izleće s parkinga na uski krivudavi put. U tom trenutku nije znao da njegov brat leži onesvešćen na zadnjem sedištu džipa. Tek posle nesreće je saznao za to. Ona je u mraku izgubila kontrolu nad vozilom, pogrešno procenila jednu krivinu i zakucala se u drvo.

Spasao ju je vazdušni jastuk.

Tom je nađen pedesetak metara dalje, licem u vodi.

Lorna je u Džekovim očima videla da ga muči sećanje na ovaj događaj. Ona se slabo seća šta se desilo posle nesreće. Sledeći dan joj je ostao samo u maglovitom sećanju.

Krajnji ishod bio je tipičan za pravosuđe Luizijane. Sve je rešeno iza zatvorenih vrata. Lorna je osuđena za vožnju po dejstvom narkotika, a ne alkohola, kako su svi pretpostavili posle Tomove autopsije. Nivo alkohola u njegovoj krvi bio je četverostruko veći od dozvoljenog. Ona je bila pod dejstvom sedativa. Taj detalj nije saopšten medijima da bi njeni roditelji bili pošteđeni dodatnih poniženja.

Džek je iza zatvorenih vrata svedočio zašto je ona vozila. Istovremeno, on je optužen za napad.

Bilo ju je sramota što nikad nije saznala šta se desilo s njim posle toga. Jednostavno je nestao.

- Kuda si ti otišao? - najzad je upitala. - Posle suđenja.

Uzdahnuo je i odmahnuo glavom. - Tip kog sam premlatio, onaj koji te je napao, bio je iz veoma uticajne porodice.

Lorna je bila zaprepašćena. Pokušavala je da skrene misli s prošlosti i da mu odgovori. A onda je usledio bes. - Stani. Mislila sam da niko nije znao ko je on.'

Tokom napada nije dobro videla napadača. A ljudi iz tog kraja su ćutali.

- Smestili su mi - objasnio je Džek. - Sad shvatam da su se plašili da me tuže jer bi onda na videlo isplivao pokušaj silovanja. Mada se u ovim krajevima to smatra samo dečačkim nestašlukom, niko nije hteo da to proveru u praksi. Osim toga, nisi silovana pa zašto onda stvarati nevolje?

Džek je sigurno osetio kako se uozbiljila. - To su bile njihove reči - kazao je - ne moje. U svakom slučaju, to nikad nije otišlo na sud. Ali nisu mogli da me tek tako puste. Njegova porodica je imala veze. Moja nije. Imali smo dugu istoriju problema sa zakonom. Kao što se možda sećaš, Rendi je već bio u zatvoru zbog napada na policajca. Slali su prikrivene pretnje da će mu nauditi ako ne budem sarađivao i ćutao. Tako su mi dali da biram između zatvora i marinaca.

- Zato si otišao?

- Nisam imao izbora. - Džek je namerno skretao pogled. - I da budem iskren, bilo mi je drago što odlazim. Ja sam te poslao da odjuriš onim džipom, naredio sam ti da odeš. Kako sam mogao da izađem porodici pred oči? A kad sam se posle dve ture u marincima vratio kući, bilo mi je lakše da ćutim. Da pustim mrtve da počivaju u miru.

Lorni je to bilo veoma poznato. Čak ni njena porodica nikad nije otvoreno razgovarala o tome. „Šta se ne pominje, nije se ni desilo.”

Dugo su sedeli bez reči, ali tišina više nije bila teška niti opterećena duhovima prošlosti. Odjednom su je prekinuli koraci.

Pridružio im se Džekov zamenik. Lorna ga je ranije upoznala. Skot Nester je rodom iz Arkanzasa i govorio je s razvučenim seljačkim naglaskom, ali je bio veoma profesionalan.

- Gospodine, niko s farme nije odgovorio na naš poziv preko radija. Šta da radimo? Mogu poslati helikopter da ih upozori.

Džek je ustao. Toplina i bliskost su nestali dok se vraćao svom zahtevnom poslu. - Rečeno im je da se evakušu sa farme - rekao je. - Možda se zato niko ne javlja. Jesi li proverio da li su otišli?

- Kesler još uvek telefonira.

Po izrazu Džekovog lica videlo se da još razmišlja treba li poslati helikopter. Lorna nije bila sigurna da je to dobra ideja. Podigla je ruku. - Helikopter bi stvorio previše buke, a smetali bi i njegovi reflektori. Ako je mačka blizu, ta gungula bi mogla da je otera. Mogli bismo da izgubimo ovu priliku.

Džek je razmislio o njenom savetu, a zatim pogledao na sat. - Trebalo bi da stignemo do farme za pet minuta. Helikopter ne bi stigao mnogo brže. Skoti, ipak pozovi

pilota. Neka bude spreman za poletanje. Ne želimo...

Prekinuo ga je bat čizama. Pritrčao je drugi agent. Izgledao je kao da ima jedva dvadesetak godina.

Džek se okrenuo prema njemu. - Šta je, Kesleru?

- Gospodine, upravo sam primio poziv u vezi s farmom.

- Je li evakuisana?

- Ne, gospodine. Ne znam, gospodine.

Džek je netremice gledao mladića, čekajući da se ovaj smiri.

On je duboko udahnuo. - Posle nekoliko naših poziva, neko je pozvao nas. Lokalno udruženje mladih izviđača. Rekli su da je grupa izviđača jutros otišla na farmu. Planirali su da tamo ostanu nedelju dana.

Lorni se srce spustilo u pete.

- Otad se o njima ništa ne zna.

Petnaesto poglavlje

Stela je pojurila ka kampu. Oštri i zvonki dečji krici su i dalje odjekivali, ali sada su bili praćeni dubljim povicima voda izviđača i roditelja, koji su pošli sa svojom decom.

Sljapkanje njenih bosih stopala preko dasaka sledio je topot čizama Garlanda Cejsa. Jurio je za njom s voki-tokijem kraj usta.

- Svi u kamp! - urlao je.

Stela je prva dotrčala do raskrćenog dela stare šume. Lampe su visile na konopcima. Nekoliko logorskih vatri je gorelo. Satori raznih veličina i boja bili su raštrkani na čistini. Bilo je malih vojnih šatora, kao i onih ogromnih, najsavremenijih. Pored su bili kajaci i ribolovačka oprema. Prazne vreće za spavanje ležale su razbacane naokolo kao zmijske košuljice.

Stela je pritrčala jednom vođi izviđača, krupnom tipu u smeđoj uniformi i s velikim stomakom. - Šta se desilo? - upitala je.

S drugog kraja kampa dopirala je vriska, ali izgledalo je da već jenjava.

- Neki klinici su se preplašili - rekao je vođa izviđača ogorčeno. - Sakupljali su drva za vatru. Učinilo im se da su videli nekakvo močvarno čudovište. Vratili su se vrišteći kao da ih kolju. Posle svih priča o duhovima, ispričanih uz logorske vatre, to je bilo kao dolivanje ulja na vatru. Sva deca su počela da trče i urlaju, neka stvarno preplašena, neka u šali.

Gar je zadihano opsovao. Jednom rukom je stezao sačmaru, a drugom se oslonio na koleno, boreći se za dah posle trčanja. - Prokleta deca.

- Izvinite - rekao je vođa izviđača. - Uspeli smo da ih smirimo. Sve smo ih poslali na spavanje. Više neće biti problema.

Stigao je jedan od izviđača, riđ i pegav, otprilike osamnaestogodišnjak. Verovatno iskusni izviđač koji pomaže vođi. Vukao je jednog jedanaestogodišnjaka za lakat. - Ovo je jedan od klinaca koji su izazvali pometnju.

Dečak je bio u kupaćim gaćama i majici. Imao je velike, staklaste oči. Drhtao je od straha, ali ne zbog toga što se uvalio u nevolju. Pogled mu je bio prikovan za šumu.

Vođa izviđača ga je uhvatio za bradu i naterao ga da skrene pogled. - Taje, vidi kakav si haos izazvao svojom glupom pričom. Hoćeš li da te odmah pošaljem kući? Šta bi tvoji roditelji rekli na to?

Prestravljen, dečak je pokušavao da se oslobodi stiska. Šta god da se desilo u močvari, ovaj klinac je verovao da je video čudovište. Spustivši se na jedno koleno da bi bila u visini dečaka, Stela ga je oslobodila muškarčevog stiska. Uхватила ga je za ramena. - Taje, reci mi šta si video.

On se opet osvrnuo ka šumi, a zatim pogledao Stelu. - Nisam dobro video - uplašeno je prošaptao. - Bilo je sasvim belo. Video sam kako preskače vodu i nestaje u šumi. Onda smo zbrisali odatle.

- Verovatno samo jelen - osorno je rekao Gar. - Mali skot se samo uplašio mraka.

Dečak je još jače zadrhtao zbog Garovog pretećeg stava. Stela se obrecnula, tiho rekavši gadu da učuti. Dečak je video nešto. Ali šta? Setila se kako je i sama krajičkom

oka ugledala nešto u šumi, jezivu siluetu koja kao da je privlačila i zadržavala mesečenu.

- Bilo je veliko - rekao je dečak. - Mnogo veće od jelena.

- Koliko? - upitala je.

- Kao... Ne znam. - Raširio je ruke. - Bilo je bar kao manji auto.

Gar je šmrknuo i okačio pušku o rame.

Stela je ustala. Podišla ju je jeza. Ne oklevajući ni časa, okrenula se vođi izviđača.

- Hoću da okupite svu decu i pređete u moju kuću.

Pokazala je ka dvospratnoj brvnari svojih roditelja. Izgrađena od jakih trupaca čempresa, kuća je neoštećena prebrodila Katrinu. Stela je želela da se svi sklone, da niko ne ostane napolju.

- Šta se dešava? - upitao je vođa izviđača. - Zašto?

Duboko je udahnula. Tog dana su joj javili da je u blizini primećena velika mačka. Od svih detalja jasno je upamtila samo jedan. Da je životinja ogromna. Trudila se svim silama da joj se u glasu ne oseti strah.

- Javljeno je da je u delti viđen krupan jaguar - rekla je. - Pobegao je s jednog broda posle brodoloma. To jeste daleko, ali ne bi trebalo da rizikujemo.

Vođa izviđača je bio zapanjen. - Zašto mi to niste rekli?

Garov tim je u međuvremenu stigao. Došli su zadihani, s puškama u rukama. Zbog njihove brojnosti Garu se vratilo samopouzdanje. Podigao je ruku. - Hajde da se svi lepo smirimo. I ja sam čuo za to. Kolika god ta mačka bila, nema šanse da je za jedan dan prevalila toliko rastojanje. Zato nemojmo praviti pometnju samo jer se neki klinac uplašio sopstvene senke.

Ovo nije ubedilo vođu izviđača. Kamp je njegova odgovornost.

- Poslaću svoje momke da provere šta se dešava - uveravao ga je Gar. - Ako je ta životinja u šumi, oni će je naći.

Njegovi ljudi su se iscerili, spremajući oružje.

- Uradi to - rekla je Stela - ali ja ipak prebacujem kampere u brvnaru.

Izgledalo je da ja Gar spreman za svađu, ali je onda samo slegnuo ramenima. - U redu. Ja ću s tobom. Da bih bio siguran da neće biti novih problema. - Pogledao je dečaka, a onda se okrenuo i naredio svojim ljudima da pretraže obližnju šumu.

Stela se obratila vođi izviđača: - Okupite svu decu. Što brže i što tiše.

Klimnuo je. Za nekoliko minuta deca i odrasli su bili uredno podeljeni na grupe. Zajedno su krenuli kroz farmu. Deca su uzbuđeno žamorila. Odrasli su bili zabrinuti ili ljutiti.

Stela ih je vodila, a Gar je išao na začelju. Koliko god ga prezirala, bila je zahvalna što joj njegova sačmara štiti leđa. Motrila je na šumu s obeju strana. Ništa nije delovalo čudno. Zabe su kreketale, svici svetlucali, a komarci zujali i ujedali. Pa ipak, osećala je žmarce u potiljku, kao da je nešto posmatra iz šumske tmine.

Laknulo joj je kad se uspenjala uz stepenice porodične brvnare. Kuća je velika i mada će biti gužve, trebalo bi da svi stanu. Roditelji su je dočekali na verandi.

- Šta se dešava? - upitao je otac. - Kakav je to metež?

Stela mu je ispričala koliko je znala. Zabrinuto se namrštivši, njena majka je obrisala ruke krpom, a onda mahnula deci. - Uđite svi unutra. Napraviću vam veliku zdelu tople čokolade.

Stela je ostala na verandi dok je povorka dece punila kuću, prateći njenu majku kao jato guščića. Na mnogim licima se ocrtavala briga, dok je na drugima bio osmeh uzbuđenja zbog iznenadnih dešavanja.

Otac joj je prišao. - Dobra odluka, Stel. Peg će smestiti dečurliju. Ali kolika je verovatnoća da je ta mačka stvarno ovde?

Gar se popeo na verandu. - Nije bitno. Moji momci pretražuju šumu. Ako je mačka tamo, oni će je srediti.

- Nadam se da si u pravu.

- Dodavola, to je samo prokleta mačka.

Kao da su je ove reči prizvale, jedna silueta je iskočila iz tame s druge strane bazena i jezeraca. Doskočila je na izdignutu stazu i stala nepomično, nisko pognuta. Zauzela je skoro celu stazu po širini. Gledala je pravo u njih dok su joj oči sijale na mesečini.

- Majko božja - jedva je izgovorio Stelin otac.

Gar je ustuknuo za korak, užurbano podižući pušku na rame.

- Ne! - upozorila ga je Stela.

Gar je opalio. Uz zaglušujući prasak dim je pokuljao iz cevi. Bio je to nesmotren i loš hitac, ispaljen u strahu. Nije bilo šanse da pogodi mačku s te razdaljine. Gar je izbacio patrone koje su se dimile, i jednom rukom ponovo napunio pušku. Ali već je bilo kasno.

Zver je ljutito mahnula repom, a onda se u jednom munjevitom pokretu okrenula i utonula natrag u šumu.

- Svi unutra! - rekao je Stelin otac. - Gare, pozovi ljude da se vrate. Treba nam sve oružje za zaštitu dece.

Iz šume je dopro zvuk pucnja. Usledio je vrisak od kojeg se ledi krv u žilama. Njih troje na verandi su se ukočili. Mračna šuma je potonula u tišinu. Čak su se i žabe učutale.

Gar je i dalje držao kundak puške uz obraz.

- Džo! - povikala je Stelina majka iz kuće.

Svi u kuću! - naredio je njen otac.

Dok su se povlačili, nov zvuk je narušio tišinu - oštro zavijanje. Dolazilo je iza kuće, s mesta na kom su se nalazili pristanište i benzinska pumpa za brodove.

- Aero-čamac - rekla je Stela.

Neko dolazi.

Ko god da je to bio, nadali su se da ima mnogo oružja.

Ujka Džo se probijao kroz najveću prostoriju u brvnari. Deca su sedela na podu, neka zbijena u grupice. Posmatrali su ga netremice. Vođa izviđača mu je postavljao neka pitanja, ali on ga nije čuo. Usredsredio se na zid s velikim kaminom. S obeju strana kamina bili su veliki prozori s pogledom na dok iza kuće.

Ujka Džo je poveo ćerku i šerifovog sina kroz sobe. Gar je prišao jednom prozoru,

vićući u svoj voki-toki, zahtevajući da mu se neko javi.

Da li je iko od njegovih ljudi živ?

Džo i Stela su prišli drugom prozoru i stali rame uz rame. U brvnari se nije čulo zavijanje aero-čamca. Džo je prišao prozoru i napeto posmatrao. Nije bilo ni traga od broda. Videla su se samo svetla doka i njihov odraz na vodi.

Šta ako nije krenuo ovamo?

Nije mogao da upotrebi radio. Posle oluje su imali problema s kratkim talasima. To se često dešava posle ekstremnih promena temperature. Vlaga se kondenzovala u opremi i skoro potpuno im onemogućila prijem. Poziv upozorenja su jedva čuli. Posle toga radio je potpuno začutao. Gar je nameravao da to sredi, ali nije stigao.

Posmatrao je jedini kanal koji vodi ka farmi.

Kanal je bio uzak i krivudav, ali on ga je prokopao dovoljno duboko za prolaz trajekata koji su na farmu prevozili putnike s krstarica. Suma s obe strane kanala bila je doterana tako da izgleda naročito slikovito. Uklonjeno je žbunje i niže drveće da bi se naglasila veličina i lepota starih čempresa. Pažljivo aranžirane ukrasne biljke doprinosile su lepoti, kao i srede površine pod lokvanjima uz obe obale.

- Tamo! - uzviknula je Stela i pokazala prstom.

Ugledali su jasnu svetlost daleko niz kanal kako promiče između drveća.

- Ima ih dva - dodala je Stela, primetivši drugo svetlo. - Sigurno su krenuli ovamo.

- Ostani kraj prozora. Ja idem do doka.

- Tata, nemoj. Sačekaj bar da se približe. I povedi Gara sa sobom.

Džo je oklevao. Prvi aero-čamac se pojavio na okuci kanala. Plovio je u glatkom luku, gonjen ogromnim propelerom na krmi. Njegovi reflektori su direktno osvetili brvnaru i zaslepele sve unutra. Džo je podigao ruku da zakloni oči.

Dok je čamac punom brzinom jurio ka doku, drugi se pojavio, poskakujući njegovim tragom. Njegovo svetlo se divlje dizalo i spuštalo.

Jedino upozorenje je bio Stelin nagli uzdah.

Džo je zažmirkao na svetlosti, primetivši nešto veliko kako iskače iz šume i visoko leti. Udarilo je vozača prvog čamca i izbacilo ga iz sedišta. Covek i mačka su upali u vodu i lokvanje s druge strane broda. Pre nego što je i prvi talas zapljusnuo obalu, mačka je iskočila iz plićaka i pobegla u šumu. Telo je plutalo na stomaku. Glava se ljuljala na talasima nešto dalje, među lokvanjima.

- Tata!

Stela je pokazala ka praznom čamcu. Nošen inercijom, kao raketa je jurio pravo ka doku.

- Rezervoar s gorivom!

Aero-čamac je udario u dok punom brzinom. Pramac mu se izdigao visoko dok je leteo preko doka. Dnom je zakačio jednu pumpu za gorivo i istrgnuo je iz ležišta. Gorivo je prsnulo, a brod je tresnuo i poleteo po doku uz škripu metala. Jedan jarbol je pao i razbio električnu lampu.

Varnice su zaigrale po palubi.

„O, ne.”

Džo je zadržao dah.

Drugi čamac, pokušavši da izbegne opasnost, naglo skrenu. Zaneo se i uleteo u talase koje je ostavio za sobom. Pokušavao je da uspori, okrene se i otplovi nazad.

Prekasno.

Odjeknula je razorna eksplozija i vatra je blesnula visoko u nebo. Džo se bacio na pod, povukavši ćerku sa sobom dok je prozorsko staklo letelo ka njima. U brvnaru pokuljaše dim i vrelina. Prodorni vrisci im zaparaše uši. Džo se okrenuo i video kako zapaljeni komadi drvenog doka uleću kroz kuhinjski prozor. Čuo je kako krhotine tutnje po krovu.

Kleknuo je i otpuzao do prozora.

Sve je gorelo. Čak je i kanal goreo pošto se po vodi prosulo zapaljeno ulje. Dim se kovitlao i gušio ih. Džo je ugledao drugi čamac, izvmnut i slupan, na ivici kanala, gde ga je bacila eksplozija.

Stela je prišla i povukla ga za ruku. - Kuća gori!

Pokazala je ka kuhinji. Vatra od zapaljenih krhotina se proširila. Džo je pogledao naviše i spazio pramenove dima ispod greda tavanice praćene odsjajem plamena.

- Moramo da izvedemo decu napolje! - viknula je Stela. Okrenula se i pokušala da nadjača dečju vrisku. - Gare! Pomozi nam da ih izvedemo napolje!

Ali on je već bežao. Krv mu se slivala niz obraze isečene razbijenim staklom. Sklanjao je decu s puta i kundakom udario u lice jednog roditelja koji je pokušao da ga zaustavi.

- Gare!

Stela je krenula za njim, ali on je već bio na vratima i izjurio je napolje. Džo je uhvatio ćerku za lakat. - Ti i Peg izvedite decu. Ja idem na sprat po oružje. Razgovaraj s odraslima i pošalji mi sve koji umeju da rukuju vatrenim oružjem.

Stela je na trenutak samo ukočeno stajala, uplašena i u polušoku. - Dušo, vrati decu u kamp. I napravite velike logorske vatre.

Nešto se prelomilo i ona se pokrenula. Klimnula je glavom. Netremice je gledale oca. - Tata, šta nameravaš?

- Ne brini. Dolazim odmah za tobom. Ako hoćemo da preživimo, trebaće nam sve oružje koje možemo da nađemo.

Iznad njih je odjeknuo glasan prasak. Deo krova se urušio, a sobu su zasule varnice.

Džo je gurnuo ćerku. - Kreni!

Šesnaesto poglavlje

Vatreni vrtlog je suknuo u nebo.

Na komandnom brodu svi su se na trenutak sledili. Dok se odjek eksplozije stišavao, Džek je uhvatio svog zamenika za ruku. - Zovi helikopter! Odmah!

Džek je krenuo prema kabini kormilara. Brod se i dalje kretao niz kanal, napredujući ka velikoj okuci. Vatrena stihija ispred njih je jenjavala, ostavljajući za sobom narandžasti sjaj koji je tinjao kroz šumu. Džek je osetio zadah nafte na noćnom povetarcu. Setio se eksplozije na ribarskom brodiću.

„Je li ovo još jedna zamka?”

Odbacio je tu mogućnost. Samo je šačica ljudi znala da je njegov tim krenuo ka farmi aligatora. Ipak nije hteo da rizikuje. - Smanji gas! - doviknuo je kormilaru ušavši u kabinu. - Polako nastavi napred.

Pridružio mu se za kormilom.

Huka motora se snizila za čitavu oktavu. Pramac broda se spustio dok su smanjivali brzinu. Kormilar je skrenuo i proveo ih kroz okuku.

Prizor koji se ukazao naterao je Džeka da opsuje.

Sve pred njima je gorelo.

- Gospodine? - upitao je kormilar.

- Zaustavi brod.

Na kraju kanala nalazilo se široko pristanište, a iza njega velika brvnara. Među zapaljenim ruševinama doka pušili su se ostaci aero-čamca. Džek je pokušavao da razazna šta se desilo. Je li kormilar izgubio kontrolu i zakucao brod u dok? Kad su u pitanju kormilari aero-čamaca, ne može da odbaci tu mogućnost. Oni su, u načelu, drčna sorta, veliki pustolovi iz delte.

Drugi aero-čamac je ležao izvrnut na ivici kanala, pramca dopola zabijenog u drveće. Tamo ga je, verovatno, odbacila eksplozija. Pri odsjaju vatre ugledao je tela u vodi.

Skot Nester je uleteo u kabinu. - Helikopter stiže.

Džekgaje jedva čuo. Pokazao je prema kanalu. - Pošalji ronioce. Imamo ljude u vodi.

Skot je opet nestao. Džek je krenuo za njim. Njegov zamenik je izvikivao naredbe. Dim je postao gušći i masniji. Sručio se na brod kao oboreno deblo.

Brvnara na kraju kanala je i dalje gorela. Deo krova se urušio uz vihor varnica. Vatra je već počela da se širi na okolnu šumu, brzo prodirući kroz gustiš između stabala pokrivenih mahovinom.

- Džek!

On se okrenuo i ugledao Lornu. Lice joj je bilo bledo, a oči razrogačene. - Čula sam krike. - Pokazala je ka buktinji.

- Zvučali su kao dečji.

Džekovo čelo se nabralo dok je pokušavao da se usredsredi i razazna zvuke prigušene tutnjavom vatre. Ništa nije čuo, ali je po Lorninom pogledu znao da je sigurna u ono što mu je rekla i poverovao joj je. Setio se izveštaja o nestalim izviđačima. Ako tamo ima dece, njegov tim mora nekako da se probije do njih uprkos požaru.

Ali kako?

Nije se usuđivao da pride bliže svojim velikim brodom. Prethodna nesreća im je potpuno zatvorila put, a svaki nalet vetra je širio požar dublje u šumu. Posmatrao je mračnu močvaru. Ovaj deo delte je pravi lavirint opasnih rukavaca, od kojih je većina preuska i za gumene čamce s njihovog broda.

Ali možda ne i za nešto manje.

Džek se okrenuo i ugledao Rendiju i braću Tibodo. Bili su na svojim mestima, kraj dvaju kanua. Ako krenu odmah i brzo, kanuima mogu obići mesto nesreće i doći do farme.

- Rendi! - Džek je krenuo ka bratu, okupljajući ljude dok je išao palubom. U svaki kanu može da stane po pet ili šest ljudi. - Porinite kanue! Odmah!

Rendiju nisu trebala dalja uputstva. Iz Džekovog pogleda je odmah shvatio šta mu je činiti. Bacio je cigaretu u vodu i obratio se braći Tibodo. - Čuli ste mog bracu.

Delovali su brzo, doslovce bacivši kanue s palube. Voda je pljusnula i kanui su poskočili na njoj. Bili su vezani užetima da ih struja ne bi odnela.

Ljudi na palubi su stavili šlemove na glave i pripremili puške i sačmare. Zatim su se spustili u kanue. Malo su pričali. Džekov tim je veoma brzo reagovao na naređenja.

Obavestili smo Obalsku stražu - rekao je Skot prišavši Džeku. - Uskoro stiže još brodova i helikoptera.

Džek klimnu glavom. - Preuzmi komandu nad brodom. Hoću da upravljáš spasilačkom operacijom.

- Razumem.

Džekpotom baci pogled na Lornu. Stajala je prekrštenih ruku, očigledno nestrpljiva. Nije htela da bude beskorisna, ali je znala da je ovo van njenih mogućnosti.

Džek je preskočio ogradu broda. Ti Bob i Pijo su bili u jednom kanuu s trojicom Džekovih ljudi. Džek se pridružio bratu i dvojici ljudi u drugom čamcu.

Plan je bio da kanui krenu u suprotnim smerovima. Tako će imati najveće šanse da obidu požar. Kanu braće Tibodo je već išao ka istoku. Vesla su s lakoćom sekla vodu. Džek je zauzeo položaj na pramcu Rendijevog kanua. Njegov brat je bio na krmu i upravljao pomoću debelog drvenog vesla. Skrenuli su ka zapadnoj obali, u smeru uskog rukavca koji se odvaja od glavnog kanala i vodi dublje u deltu.

Džek je stavio naočare za noćno osmatranje. Mračna močvara ispred njega se ukazala jasnije, s više detalja. Naočare su bile primerakvrhunske tehnologije - senzorne fuzije, koja ujedno pojačava postojeće svetlo i koristi infracrvene zrake za detektovanje toplote. Jedina mana naočara je bila što sužavaju vidno polje. Džek je morao stalno da se osvrće levo-desno da bi imao pristojan vidik.

Dok su se kanui probijali dublje u kanal, Džek je odsutno pogledao ka planenovima. Opsovao je kad su ga oslepili svetlost i toplota vatre pojačani njegovim

osetljivim naočarama. Brzo je skrenuo pogled, a čamac je, na njegovo olakšanje, uplovio u tamu ispod drveća.

Oči su mu se polako prilagođavale na mrak. Sve se ponovo obojilo fosforescentnim zelenim nijansama. U mraku ispred njih nekoliko svitaca je svetlelo kao blicevi foto-aparata. Ali svet s njegove desne strane i dalje je blistao, kao da sunce izlazi na jugu.

Džek je gledao pravo napred. Moraju nekako da obiđu to izlazeće sunce pre nego što ih sve spali.

Lorna je gledala kako Džekov kanu nestaje u tami. Na komandnom brodu je ostao samo neophodni deo posade. Džekov zamenik je stajao i razgovarao preko satelitskog telefona. Kormilar se posvetio bacanju sidra kako se brod ne bi približio rastućoj vatrenoj stihiji. Za samo nekoliko minuta, tokom kojih se Džekov tim pripremio i krenuo, vatra se već znatno proširila i pojačala.

Nije joj se nimalo svidelo što je ostala na brodu, ali bar nije sama. Bart je sedeo kraj nje. Pas se oslonio na nju, žaleći što je ostavljen. Džeku je sav prostor u malim kanuima bio potreban za njegove ljude. Nije bilo mesta za Barta. Lorna je osetila kako pas drhti. Dim i vatra su ga uznemirili.

Potapšala ga je po boku. - Ne brini, Barte. Džek će se uskoro vratiti.

Pas je dvaput lupnuo repom po palubi, pokazujući da ju je čuo, ali i dalje nije bio zadovoljan.

Pljuskanje joj je skrenulo pažnju na krmu.

Jedan pripadnik Pogranične patrola se nagnuo preko ograde i pomogao dvojici ronilaca da prebace telo na palubu. To je sigurno bio jedan od ljudi s aero-čamca. Lorna je i odatle jasno videla da je mrtav.

Bart je ustao, ali ga je Lorna zaustavila spustivši dlan pred njegovu njušku. - Stani.

Pas je poslušao, ali je ostao na nogama.

Lorna je prišla krmu da vidi može li nekako da pomogne.

Agent se obratio jednom od ronilaca pored broda: - Šta je s Džerijem?

Lorna je pretpostavila da se tako zove čovek s drugog aero-čamca.

Ronilac je odgovorio: - Mrtav je.

Kao dokaz, iz vode je izvadio nešto jezivo i podigao ga na palubu broda. Bila je to otkinuta glava. Lorna se odmakla, u šoku.

- Propeler - nagađao je ronilac prelazeći rukom preko svog grla kao da seče. - Sad ćemo izvaditi telo.

Vratio se u vodu da se pridruži svom partneru.

Lorna je htela da pobegne, ali je ostala ukopana. Letimični pogled na otkinutu glavu bio je sasvim dovoljan da bude sigurna kako smrt nije uzrokovao propeler čamca.

Savladavši prvobitni šok, prišla je glavi i kleknula na jedno koleno. Izbegavala je da gleda u lice boje voska i u širom otvorene oči. Močvarna voda pomešana s krvlju crvenela se na beloj palubi. Lorna se usredsredila na ranu na vratu. Rez nije bio ravan, bio je nazubljen.

To se ne bi očekivalo od propelera.

Lorna je posegla i vrhom prsta lagano prešla preko poderane kože, prateći trag kidanja.

- Gospođo, možda ne bi trebalo da to dirate - rekao je agent.

Lorna se pravila da ga ne čuje. Svim snagama se trudila da ostane hladnokrvna i uzdržana. Obavila je stotine veterinarskih autopsija i patoloških pregleda. Ovo nije ništa drugačije. Bar je ona sebe ubeđivala u to.

Nagnula se bliže. Vratni pršljenovi C3 i C4 bili su zdrobljeni ogromnom silinom. Desetak centimetara sivobebe moždine virilo je iz uništene kičme, kao ogoljene žice iz kabla. Bila je neophodna strahovita snaga za ovakvo otkidanje glave.

Lorna je progutala knedlu. Dok je radila u Africi, nailazila je na sveže leševe antilopa i gazela i pri njihovom ispitivanju vidala je slične rane, s prepoznatljivim tragovima divljeg kidanja i čupanja.

- Gospođo - pokušao je agent još jednom.

Lorna je ustala. Situacija joj je delovala sve gore, dok je njena uverenost rasla. Osmatrala je šumu. Požar nije jedina opasnost koja vreba tamo.

Ni iz daleka.

Okrenula se i pošla ka glavnokomandujućem. - Agente Nestere!

On je još uvek razgovarao preko satelitskog telefona, ali verovatno je po njenom glasu osetio koliko je užasnuta i zabrinuta pa je spustio telefon, prekrivši mikofon šakom.
- Šta se dešava?

Morate upozoriti Džeka - žurno je rekla. - I drugi čamac.

- Na šta da ih upozorim?

- Mačka... čudovište koje lovimo. Već je ovde.

Sedamnaesto poglavlje

Ti Bob je bio na pramcu, a njegov brat je na drugom kraju krmanio veslom. Čkiljeći, Ti Bob je osluškivao deltu. Za razliku od dvojice agenata Pogranične patrola koji su sedeli s njim u kanuu, njemu ne trebaju skupocene naočare da bi lovio. Osećao je miris njihove kolonjske vode i štirka u njihovoj odeći.

Od njih nema koristi.

Ti Bob je rođen u delti - doslovce je rođen u jednom ovakvom kanuu. Lovi ovim krajevima otkad je prohodao. Delta mu je bliska koliko i rođeni brat.

Dok su plovili močvarom, osluškivao je okolnu šumu. Noć u delti je bučna - čuo je žabe, sove, cvrkut raznih drugih ptica. Trava i trska s obeju strana čamca su sušakale dok se kanu povlačio kroz gusto rastinje. Nešto bliže zujali su komaraci.

U daljini se još čuo gladni huk vatre koja guta drveće, mada prigušen pošto su odmakli dublje u šumu. Međutim, dim i vrelna su i dalje terali životinje u beg. Dva zeca su iskočila iz trske i preskočila rukavac. Trenutak kasnije za njima je naišao jelen, mašući im svojim belim repom.

Ti Bob je pratio kretanje životinja.

Životinje nisu bile uzrujane, što znači da je požar još uvek dovoljno daleko. Po putanji kojom su se kretale Ti Bob je mogao da odredi mesto požara.

Bio je potpuno uveren da će uspeti da zaobiđu požar. Spuštao je prste u vodu da bi odredio pravac struja i navodio brata dajući mu znake rukom. Izbegavao je kanale koji su delovali previše mirno, znajući da će ih oni odvesti do nekog jezerceta ili bare. Umesto toga, držao se toka, navodeći čamac u širokom luku oko požara.

Dok je kanu skretao u nov rukavac, osetio se čudan miris. Iako jedva primetan, bio je gotovo otrežnjujući. Ti Bob poznaje miris močvare kao vitko telo svoje žene. Poznaje svaki dah delte, bez obzira na godišnje doba ili vremenske prilike. Nos mu se nabrao. Onome što je nanjušio ovde nije mesto.

Podigao je ruku i stegao pesnicu. Pijo je okrenuo veslo i nežno zaustavio kanu.

- Zašto smo... - pokušao je da pita jedan od agenata.

Ti Bob ga je učutkao pogledom i podignutom rukom. Sa specijalnim naočarama na licu agent je više ličio na insekta nego na čoveka.

Prokleti *couyon*.*

Ti Bob je pažnju usmerio na mračnu šumu. Agente je pustio da osmatraju pomoću svojih visokotehnoških igračkica. Njegova čula su izoštrijenija.

Nešto je prošlo ovuda.

Ali da li je još tu?

Ti Bob je ponovo začkiljio, celim telom osluškujući svaki pljesak, cvrkut, pucketanje i šuštanje. U glavi mu se stvorila slika močvare. Dok je tonuo dublje u misli, polako je razaznavao udaljenije zvuke koji su remetili tišinu - skupinu žaba koje uskaču u

* Kajunski izraz za budalastu osobu. (Prim. prev.)

vodu, iznenadni prestanak detličevog kuckanja, ciku veverice u bekstvu.

Nešto je ipak tamo i primiče se.

Lagano i nečujno.

Kreće se prema vatri, a ne od nje.

Približava im se.

Ti Bob je dao znak i njegov brat se odgurnuo od blatnjavog dna rukavca. Vešto je poterao kanu kuda mu je Ti Bob pokazao. Više ne izbegavaju plamen. Usmerio je kanu pravo ka središtu buktinje, nadajući se da ih životinja neće slediti.

Ali da bi uspeali u tome, moraju da se kreću hitro i tiho.

Odjednom je radio glasno zakrčao, a onda se začulo: - Time jedan. Javi se.

Agent Pogranične patrole je spustio šaku na radio, ali ga je Ti Bob sprečio da se javi i odmahnuo glavom. Četvorka u čamcu je stala potpuno nepomično, netremice osmatrajući oko sebe. Stajali su tako nekoliko dugih trenutaka.

Čula se samo grmljavina požara. Močvara je opet utonula u tišinu.

- Mansurov tim mi se ne javlja - izvestio je Skot.

Ukočeno sedeći u kanuu, Džek je upravo nameravao da se javi kad je nad močvarom odjeknuo pucanj. Zvučalo je kao da dolazi iz neposredne blizine, ali Džek je znao da je udaljen bar kilometar i po.

Eto im odgovora.

Lorna je bila u pravu. Mačka je zaista ovde.

Džek je uzeo radio. - Za koliko stiže helikopter?

- Za pet minuta.

- Neka skrene ka istoku. U smeru u kom je otišao drugi tim. - Setio se Lornine zabrinutosti da će reflektori helikoptera, brujanje elisa i buka motora uplašiti jaguara. Nadao se da će to upaliti. - Kaži pilotu da leti nisko iznad drveća. I da pravi što više buke.

Rendi se javio s drugog kraja čamca. - Šta se dešava?

Džek je i dalje razgovarao preko radija. - I, Skoti, pazite se i vi tamo. Neka se svi vrate na palubu.

- Već smo to obavili. Osmatramo obe obale. Ideš li ka nama?

Džek je znao da ga svi u kanuu posmatraju. - Ne. Nastavićemo dalje. Pokušaj da zaobiđeš vatru i pomogneš onima na farmi. Možda im je potrebna naša podrška da bi se zaštitili od te mačke.

- Da, gospodine. Razumem.

Džek je spustio radio.

Začuo se Rendijev glas s krme. - Idemo dalje?

Džek je klimnuo. - Skoro smo obišli vatru.

Motrio je kroz specijalne naočare. Vrelina i sjaj vatrene stihije jasno su se videli kroz drveće. Uopšte mu se ne dopada što ostavlja braću Tibodo i ostale, ali trebalo bi im bar pet minuta da se vrate do početne tačke i mnogo više vremena da pronađu drugi kanu na suprotnom kraju kanala.

Džek je pokazao na širi rukavac ka jugu. Ako se pruža koliko-toliko pravo, njime bi mogli da obidu požar i stignu do farne aligatora.

Rendi je uzdahnuo i odgurnuo se veslom od dna kanala. Druga dvojica su veslala.

Kanu je uplovio u nov rukavac i nastavili su dalje. Džek je pratio širenje šumskog požara.

Nažalost, kanal se suzio i grane drveća su se spuštale sve niže, toliko da su na kraju gotovo plovili kroz tunel. Suženi vidik koji su stvarale naočare samo je naglasio osećaj skućenosti. Džek se sagnuo što je više mogao, ali su ga najniže grane i dalje šibale po šlemu, a viseća mahovina ga je udarala po licu.

Iza njega, Rendi je opsovao.

Ali bar je vatra ostala istočno od njih.

Nažalost, kanal je postao još neugodniji. Počeo je naglo da krivuda, a sa strana su se pojavili rukavci koji vode u nepomične bare. Svici su se rojili. Kroz one naočare su izgledali kao zelenkasto-srebrnkasti oblaci.

Zaslepljen rojem svitaca, Džek nije primetio granu. Udarila ga je po licu i zagrebala po obrazu. Odgurnuo ju je i tek onda shvatio grešku.

Grana je bila meka i pokrivena tkaninom.

Isprepletanih udova, s drveta iznad njih sručilo se telo i tresnulo u kanu. Ljudi su povikali od iznenađenja i užasa. Džek je strgnuo naočare i viknuo svima da se smire.

Leš je visio iz kanua, s glavom u vodi. Nedostajali su mu noga i šaka.

Rendi je veslom pokazao napred.

Džek se osvrnuo. Svetlost obližnjih vatri obasjavala je jeziv prizor. Još dva tela su visila s drveta kao zlokobni novogodišnji ukrasi. Dok su ih posmatrali, guste kapljice krvi pljusnuše u vodu.

Dvadesetak metara od leševa kanal kojim su plovili bio je zatvoren ogradom. Na njoj je stajao natpis. Iako je bilo mračno, Džek je uspeo da pročita šta piše.

„Zabranjen pristup.”

Mora da su stigli do farne aligatora.

Uspeli su. Kao potvrda, iz daljine se začula vika ljudi. Zbog tutnjave požara nije bilo moguće razabrati reči. Ali je Džek u toj gunguli uspeo da prepozna piskutave glasove.

Deca.

- Idemo dalje! - povikao je.

Njegovi ljudi baciliše leš s kanua. Vesla su zaronila u vodu i kanu je krenuo napred, prolazeći ispod okačenih tela. Hladna kap je pala na Džekovu nadlanicu. Pogledao je grimiznu mrlju, a onda se osvrnuo prema leševima. Delovalo mu je da su namerno ostavljeni blizu farne, kao upozorenje kojim mačka označava svoju teritoriju.

Koliko je ta zver inteligentna?

Osamnaesto poglavlje

Stela je pokušavala da nadjača uplašene krike i plač dece. - Upalite logorske vatre oko nas. Potrudite se da budu što više.

- Zašto ostajemo ovde? - upitala je jedna majka. - Vatra se širi. Opkoliće nas.

Stela je primetila da su i druge oči uprte u nju. Mnogi od njih nisu videli veliku mačku ni brzinu kojom se to čudovište kreće. Ako pokušaju da pobegnu peške, srediće ih jednog po jednog.

- Kamp je na čistini - povikala je Stela. - Vetar duva u suprotnom smeru. Čak i ako nas vatra okruži, imamo pristup vodi u koju se možemo povući. Ali za svaku slučaj treba da nakvasimo marame kako bismo noseve i usta zaštitili od dima u slučaju da vetar promeni pravac.

- U pravu je - rekao je njen otac, klimnuvši glavom. - Najbezbednije je da ostanemo ovde.

Bio je znojav i pokriven pepelom. Pomagao je muškarcima i starijim dečacima da postave prsten zaštitnih vatri. Stelina majka je sa ostalim ženama držala manju decu na okupu i pokušavala da ih primiri.

- Neko dolazi! - povikao je jedan muškarac prilazeći im i pokazujuću nazad ka farmi.

Stela i njen otac se okrenuše. Tri čoveka su stajala na jednoj od staza sa suprotne strane bazena s aligatorima. Dim je lebdeo iznad njih. Vatra je besnela u blizini.

„Odakle su se oni stvorili?”

Četvrti čovek je preskočio jednu od ograda i pridružio se onoj trojici.

- Jesu li ono Garovi ljudi? - upitao je Stelin otac.

- Ne bih rekla.

Stela je začkiljila. Nalet vetra je na tren raščistio dim. Trojica muškaraca su bila u uniformama i sa šlemovima na glavama. Svi su bili naoružani. - Izgledaju kao vojnici.

To svakako nisu bili Garovi pajtaši.

U stvari, Garland Čejs je odmah nakon izbijanja požara nestao bez traga i glasa. Pobegavši iz zapaljene kuće, pojurio je ka kućici u kojoj se nalazi radio-stanica, na najudaljenijem delu farme. Kućica se nalazi na najvišoj tački. Krov joj je bio načičkan antenama. Gar je verovatno odlučio da se zavuče tamo. Ta kukavica se sigurno zabarikadirala unutra.

Četvorica ljudi s drugog kraja farme su se već kretala stazama. Išli su pravo ka kamperima. Što su bili bliže, Stela je postajala sve sigurnija u svoju prvobitnu procenu. Nosili su borbene uniforme i automatsko oružje. Dok su trčali, motrili su na obe strane šetališta, kao da očekuju napad.

Da li znaju za džinovsku mačku?

Za manje od jednog minuta četvorica muškaraca su im pritrčala. Dočekali su ih Stelin otac i vođa izviđača. Zapovednik borbenog tima bio je za glavu viši od ostalih. Ispitivačkim pogledom je osmatrao logor.

- Agent Džek Menard, Pogranična patrola – predstavio se.

Dakle, on je iz Pogranične patrola. Dok je Stelin otac ukratko iznosio svoju verziju priče, ona je primetila oznaku na Menardovoj uniformi. Bio je to propeti Pegaz s trima munjama i kružnim natpisom *Tim za vanredne situacije*. Oni su elitna jedinica Pogranične patrola.

S druge strane vatre imamo brod - rekao je. - Čak i ako bismo mogli da doplovimo dovde, previše je mali za ovoliko ljudi. Ali stiže spasilačka jedinica Obalske straže s helikopterima i brodovima. Kad oni stignu, možemo započeti prebacivanje svih vas na bezbedno mesto. Samo budite mirni.

Stelin otac je tiho progovorio: - Treba da znate da je ovde nekakav beli tigar. Ogromno čudovište.

Vođa tima je klimnuo. - Znamo. Zar niste primili poziv za evakuaciju?

Otac je pokunjeno pogledao Stelu, a onda je oborio pogled.

- Nije važno - rekao mu je vođa, ne želeći da gubi vreme na grdnju. Pogledom im je rekao da to treba zaboraviti. Čak ga je potapšao po ramenu. - Ovaj pojas zaštitnih vatri je sjajna ideja. Ako ostanemo na oprezu i s oružjem na gotovs, bićemo bezbedni.

Stelin otac se malo ispravio. Stela je bila zahvalna agentu zbog toga što nije kritikovao njenog oca i tako ga obeshrabrio u ovako teškom trenutku. Za prozivke ima vremena. Agent je zasad želeo samo da svi ostanu pribrani.

Ne čudi što je upravo on vođa tima.

Agent Menard je izdao nekoliko naredjenja svojim ljudima, a zatim je uzeo radio. Stela se primakla za korak, prisluškujući.

Stigli smo na farmu. Ali ovde je preko šezdeset ljudi. Muškaraca, žena i dece. Da li vam se javio drugi tim?

Stela primeti da mu se prsti stežu oko radija dok je slušao odgovor.

Uz težak kajunski naglasak besno je upitao: - Šta je uradila?!

Lorna se kretala kroz plavnu šumu. Dvojica agenata Pogranične patrola su išli pored nje. Garsija i Čildres. Ispred njih je kaskao Bart, njuškajući močvarnu travu. Trčao je visoko podignutog repa.

Stela je čvrsto držala pušku za omamljivanje ispred sebe. Bila je to puška marke pneu-dart, kalibra pedeset milimetara, napunjena s pet strelica sa etorfin hidrohloridom, poznatijim kao M99, veoma moćnim sredstvom za omamljivanje. Jedna kap može da ubije čoveka. Pet miligrama obara nosoroga. Ali treba vremena da pogođena životinja padne, omamljena.

Zato je Lorni bilo drago što su s njom Garsija i Čildres sa svojim automatskim oružjem.

Ostavili su gumeni čamac vezan na istočnoj obali kanala. Pre nekoliko minuta su čuli sporadičnu paljbu na ovoj strani kanala. Otad nisu čuli ništa. Motrili su na šumu kroz naočare za noćno osmatranje, ali nije bilo ni traga od drugog tima.

Ipak, Lorna je uspjela da primeti nešto zanimljivo - toplotni trag pedesetak metara u dubini močvare. Silueta je bila nejasna. Nije mogla da bude sigurna, ali pomislila je da je prevelika za rakuna. Posmatrala je siluetu ceo minut. Nije se mrdala. Izgledalo je da se

smestila u podnožje velikog čempresa. Silueta je konačno ustala i istegla se, iskrivivši leđa u luk tipičan za mačke. Okrenula se nekoliko puta, a onda se ponovo ugnezdila.

Da li je to mladunče jaguara, brat Bagire iz istraživačkog centra?

To bi bilo objašnjenje mačkine agresivnosti - majka ne štiti samo teritoriju i zalihe hrane već i mladunče. Nije čudno što je prvo napala čamac braće Tibodo. Bili su toliki baksuzi da izaberu stranu kanala gde je bilo skriveno mladunče.

A ono je sad najvažnije.

Ako uspeju da ga uhvate i odnesu na brod, imaće savršen mamac za njegovu majku. To će je odvući od napadnutog tima. Ako je neko od njih još živ.

U svakom slučaju imaće čime da kontrolišu jaguara.

A upravo to je pokušala da objasni Skotu Nesteru.

Ako kontrolišeš mladunče, kontrolišeš i majku.

Vredelo je rizikovati brzu pretragu. Lorna je insistirala da im se pridruži, zapretivši Džekovom zameniku da će skočiti s broda i plivati do obale ako bude trebalo. Dok su pripremali gumeni čamac, Skot je preko radija pokušavao da dobije Džekovo odobrenje. Nije dobio odgovor pa je na kraju popustio, jednako zabrinut za tim.

Ali Garsiji i Čildresu je dao jasne instrukcije. - Tamo i nazad. Ako pas otrči, ne pratite ga. - Pokazao je na Lornu.

- Dovucite je za kosu ako vam bude pravila bilo kakve probleme.

Brzo su krenuli kroz šumu. Uputili su se ka velikom čempresu. Ali nije bilo moguće kretati se nečujno. Kad su prišli na nekoliko koraka, Lorna je videla kako mladunče nestaje iza stabla, uplašeno njihovim prisustvom.

Da li je još tamo ili je pobešlo?

Mladunci se obično drže svog brloga, čak i kad su u opasnosti. Lorna se setila dokumentarca o prirodi u kom je kobra usmrtila čitavo leglo lavića samo zato što su se bojali da napuste brlog. Uz malo sreće, mladunče je još tamo.

Dokje prilazila, Lorna je kroz naočare ugledala jedva primetan toplotni trag. Mladunče je još bilo iza drveta, ali je delovalo spremno na munjevito bekstvo. Nije se usudila da upotrebi pušku. Sredstvo za omamljivanje je previše jako za tako malo stvorenje.

Ali ne sme dozvoliti da joj pobegne.

- Barte.

Pas se zaustavio, usmerivši jedno uvo ka njoj, ali njuška mu je i dalje bila okrenuta napred. Njemu nisu trebali nikakvi uređaji da bi otkrio mladunče. Lorna se nadala da je Bart, kao većina lovačkih pasa u tom kraju, obučen za lov na rakune.

A postoji samo jedan siguran način za hvatanje rakuna.

- Momče, oteraj ga na drvo - naredila je.

Bart je jurnuo napred. Nisko pognut, šibao je kroz travu. Onda je skrenuo i počeo da pravi sve uže krugove. Neće dozvoliti da mu plen pobegne dublje u šumu.

Mladunče je sledilo svoje instinkte, kao što se Lorna i nadala. Nije želelo da napusti mesto na kom ga je majka ostavila, ali je bilo svesno opasnosti. Reagujući čistim

mačjim instinktom, zagrebalo je uz drvo.

Bart je stigao do stabla i glasnim lavežom obznanio svoj uspeh.

Svi su potrčali ka mački na drvetu.

Lorna nikako nije želela da prestraši malo biće, ali je znala da ga moraju uhvatiti.

I to brzo.

Lavež psa je sigurno već privukao pažnju velike mačke. Lorna je prva stigla do drveta. - Čuti, Barte.

Pas je isplaženog jezika uzbuđeno poskakivao oko stabla, ali je poslušao i prestao da laje.

Mladunče je bilo na grani iznad Lorne. Bilo je veoma mlado i nije moglo da se popne previsoko. Krupne oči, zamagljene strahom, gledale su naniže. Nakostrešeno, mladunče ih je upozoravalo siktanjem.

Lorna je preko jednog ramena nosila debelo crveno ćebe. Spustila je pušku, razmotala ćebe i prebacila ga preko mladunčeta. Iznenadeno i savladano, mladunče se skotrljalo s grane. Palo je, umotano u ćebe, ali ga je Lorna uhvatila u naručje. Migoljilo se i otimalo iako je, poput svog brata, bilo neuhranjeno. Nije se mnogo opiralo.

Lorna je čvrsto zagrlila mladunče, pokušavajući da ga umiri. Ispod ćebeta je doprlo žalosno mijaukanje, zvuk koji joj je parao srce.

„Siroto stvorenjce”, pomislila je.

- Gospođice, vreme je da krenemo - rekao je Garsija.

On i njegov partner su držali oružje na gotovs. Svi su napeto osluškivali, tražeći znake da ka njima juri besna majka. Umesto toga, čuli su nešto drugo - buku elise.

Svi su se okrenuli ka severu. Lorna je zažmurila kad su snažna svetla blesnula u njenim naočarama. To je sigurno bio helikopter koji je Džek pozvao iz Bej Lanoa. Podigla je naočare na čelo. Obavila ju je tama, a jarka svetlost se pretvorila u tačku na nebu. Helikopter je još bio skoro na kilometar od njih, ali buka je postajala sve glasnija iz časa u čas.

- Hajdemo - navaljivao je Garsija.

Lorna je slobodnom rukom podigla pušku iz trave.

Dok se ispravljala, ugledala je par krupnih očiju duboko u šumi kako sjaje u mraku.

Sledila se.

Bart se oglasio potmulim režanjem.

Onda su, u trenu, oči nestale.

Lorna je žurno krenula nazad, saplićući se.

- Šta nije u redu? - upitao je Čildres.

- Bežite!

Devetnaesto poglavlje

Lorna se uspenjala iz gumenog čamca na brod. Bila je bez daha. Srce joj je ludački tuklo. Našavši se na palubi, osvrnula se ka obali.

Zašto ih velika mačka nije pojurila?

Helikopter je bio iznad njih. Elise su snažno uzburkale vazduh i grane drveća su se zaljuljale.

Iako su se domogli broda sa svojim dragocenim plenom, Lorna je znala da i dalje nisu bezbedni. Drveće je samo desetak metara od njih. Mačka je lako mogla da iz mesta preskoči to rastojanje.

Garsija i Čildres su takođe bili svesni opasnosti. Čim su kročili na palubu, okrenuli su se i uperili puške ka obali. Bart je iskočio iz čamca i onjušio smotano čebe u Lorninim rukama.

Prišao im je Skot Nester. Morao je da viče da bi ga čuli. - Jeste li našli mače?

- Mladunče - ispravila ga je Lorna. - I njegovu majku.

Skot je osmatrao mračnu obalu. Ništa se nije micalo. - Garsija! Vidiš li nešto?

Ništa osim prokletih svitaca. - I dalje je bio na oprezu, ali po opuštenijem stavu se videlo da više nije tako napet. - Možda je doktorka Polk videla samo nekakav odraz na vodi. Čildres i ja nismo videli ništa.

Tu je - insistirala je Lorna. To nije bio odblesak. Ne može da zaboravi onaj blistav pogled, prepreden i inteligentan.

- Ako si u pravu - rekao je Skot - onda će ostati u našoj blizini. Zna da je mače kod nas. To bi trebalo da je odvрати od naših ljudi na terenu.

Lorna je po njegovom zabrinutom izrazu shvatila ono što je ostalo nedorečeno.

„Ako je iko od njih još živ.“

Podigla je mače malo više. Ono se smirilo, popuštajući okruženo mrakom i toplotom. Lorna je posmatrala mračnu šumu.

Zašto mačka nije krenula za njima? Lorna je osećala da razlog nisu bili buka i svetlost helikoptera iznad njih. Mačka se nije plašila da napadne aero-čamac i ljude u njemu.

Mladunče se promeškolojilo, pokušavajući da se udobnije smesti. Iako nije bilo bolesno kao ono koje su našli na ribarskom brodu, ipak je bilo u lošem stanju. Je li majka to znala pa ga je odbacila? Da li ih zbog toga nije pojurila?

Lorna nije verovala u to. Majka se dosad izuzetno potrudila da zaštiti svoje mladunče. Ne bi ga se tako lako odrekla.

Gde je onda? I šta smeru?

Prošlo je još pet minuta. I dalje nije bilo ni traga od životinje. Helikopter je napravio mali krug, uperivši reflektore u mračnu šumu.

Skot se povukao na drugi kraj broda. Dogovarao se s Obalskom stražom preko satelitskog telefona. Spasioci će stići za deset minuta.

Bart se sklupčao na palubi, nosa zavučenog pod rep. Delovao je opušteno i to je brinulo Lornu. Vetar je duvao s istoka. Ako je miris mačke u vazduhu, pas bi užurbano trčao polubom i zavijao.

- Otišla je - promrmljala je Lorna.

Iza sebe je čula Skotov uzbuđeni glas. Okrenula se i videla ga kako spušta radio i hita ka njoj.

- Džek se javio. Mačka je viđena na farmi. Zašto nije ovde? Zar nisi rekla da će se držati uz mladunče?

Lorna se okrenula i pogledala prema kući u plamenu, razmišljajući. Helikopter je proleteo iznad brvnare, šireći vreli dim preko kanala. Pilot je pazio da ne rasplamsa vatru, ali zapaljeni pepeo je zasuo brod i uz šuštanje se gasio u vodi.

- Šaljem helikopter Džeku - rekao je Skot. - Da vidimo hoće li moći da otera tu zver od dece.

Uprkos vrelini, Lorna se sledila. Deca. Počela je da naslućuje mačkine namere. Pružila je ruku.

- Daj mi radio. Moram odmah da razgovaram sa Džekom!

Džek je obišao logorske vatre. Kamp je bio potpuno okružen plamenim prstenom. Rendi je Džeka pratio u stopu. Obojica su nosili puške. Džek je naredio sa se svi povuku u središte kampa, što dalje od močvare. Samo su naoružani ljudi čuvali stražu kraj vatri.

Ali bilo ih je samo sedam.

To nije dovoljno za uspešno motrenje na šumu. Uz ove buktinje Džekove naočare za noćno osmatranje su bile beskorisne. Okolna stoletna šuma je bila kao mračan neproziran zid. Jedan od Džekovih ljudi je nakratko ugledao mačku, ali ona je nestala pre nego što je uspeo da nanišani.

- Jebeni duh - tako ju je opisao.

- Poigrava se nama - progovorio je Rendi. - Kao mačka mišem.

Džek je znao šta njegov brat hoće da kaže - jaguar se pokazao kao vešt lovac. Osećali su se kao da ih stavlja na probu.

Tu nešto nikako nije u redu.

Škrgutao je zubima od napetosti.

- Ovamo! - povikao je neko s drugog kraja kampa. Bio je to jedan od vođa izviđača. Utom se začu i pucanj.

Svi potrčase ka njemu.

Neko je zapucao naslepo.

I Rendi je podigao pušku, ali ga je Džek uhvatio za ruku. - Ne!

Da li zahvaljujući godinama lovačkog iskustva u delti ili boravku u Iraku i igri mačke i miša s pobunjenicima, Džek je znao da je ovo zamka.

Osmotrio je šumu. Rendi je shvatio šta Džek radi pa je podigao pušku na rame, spreman da zapuca. Ali njih dvojica ne mogu da pokriju toliki prostor.

Prekasno su uočili opasnost.

Iza šatora s leve strane.

Jedan dečak je nosio izlomljenu drvenu stolicu da je baci na gomilu za potpalu iza šatora. Zastao je i dopola se okrenuo kad je začuo pucnje. Iz šume iza njegovih leđa iskočila je ogromna zver. Mačka je u jednom skoku preskočila vatru i našla se unutar sigurne zone.

Napala je tako brzo da dečak nije stigao ni da vrisne.

Zgrabila ga je za leđa, okrenula se u mestu, preskočila vatru i nestala u šumi.

Džek je nanišanio, ali oklevao je delić sekunde, plašeći se da ne pogodi dete. Bila je to instinktivna reakcija. I pogrešna. Dečak je svakako već bio mrtav.

Oglasio mu se radio za pojasom. - Džek! Javi se!

To je bila Lorna i zvučala je prestravljeno. Uzeo je radio i prineo ga ustima.

- Šta je?! - dreknuo je, ne mogavši da potisne bes.

- Mačka! Mislim da će krenuti na decu!

Džek je teško uzdahnuo. - Kasniš. Već je napala i ubila jednog dečaka.

- Ubila? Ne, Džek, to nije...

Iz šume se začuo prodoran krik. Džek je spustio radio. To je sigurno dečak. Jauci su odjekivali šumom, ispunjeni užasom.

Ali bar je još živ!

Džek je osetio naglo olakšanje, ali i brigu.

Zašto je dečak još živ?

Džek se setio Rendijeveg opisa igre mačke i miša, što ga je navelo na turoban zaključak.

Mačka se igra plenom pre nego što ga ubije.

Vrištanje se nastavljalo bez prekida.

Lorna je čula dečakove krike preko radija. To je bila kap koja je prelila čašu. Okrenula se i dala radio Skotu. - Pozovi helikopter nazad.

Helikopter je već bio na putu ka farmi.

- Zašto?

- Moram da odem tamo! S mladunčetom!

Skot se namrštiio, ali je bez protivljenja uzeo radio i izdao naređenje. Nekoliko sekundi kasnije helikopter se vratio do broda. Skot je spustio radio.

Helikopter ne može da sleti na palubu - rekao je. - Moraće da spuste nosiljku. Farma nije daleko odavde.

Kad je shvatila šta je čeka, Lorni je pozlilo. Potpuno je prebledela. Stomak joj se prevrnulo.

- Mogu da te uvuku u helikopter - objasnio je Skot - ali brže ćete stići ako ne budu morali. Mogu naprosto da te prebace u nosiljci.

Dok je zamišljala sebe kako visi u nosiljci, helikopter se vratio uz zaglušujući huk. Pogledala je naviše. Kroz bočna vrata helikoptera čekrkom su spuštali debeo kabl, za koji je bila pričvršćena žuta spasilačka nosiljka.

Odjednom se pokajala zbog svoje brzoplete odluke. Nije dobro promislila. Dovoljno je neprijatno leteti i u kabini helikoptera.

Nosiljka se spustila klateći se i poskakujući. Garsija ju je uhvatio i povukao prema Lorni. Ona se trudila da ne uzmakne. Morala je da upotrebi svu snagu volje samo da bi ostala na mestu.

Skot je uzeo mladunče umotano u ćebe dokje Garsija pomagao Lorni da uđe u nosiljku. Provukao joj je užad nosiljke ispod ruku i dobro ih pričvrstio. - Jesi li dobro? - upitao je.

Pružila je ruku. - Dodaj mi moju pušku.

Čildres joj je dodao pušku za omamljivanje s palube. Uz nešto napora obesila ju je o rame. Kad se namestila, Skot joj je vratio mladunče i ona ga je privila uz grudi.

Skot je podigao palčeve uz upitan pogled.

Plašeći se da će ostati bezglasa, Lorna je samo klimnula.

Zadovoljan, Skot se odmakao jedan korak i zavrteo rukama iznad glave.

Motor helikoptera je jače zatutnjao i užad nosiljke su joj se naglo usekla pod miške. Noge su joj se izdigle od palube. Ritnula se u želji da ponovo dodirne tlo. Ali bilo je prekasno. Helikopter se dizao, a čekrk je uvukao nekoliko metara kabla.

Lorna je gledala naniže, ka brodu. Odvratila je pogled. Htela je da zažmuri, ali znala je da bi je to još više uplašilo. Brvnara ispred njih je još gorela. Krov se davno urušio, ostavljajući samo grede koje su se pušile. Dim je zajedno s plamenom kuljao naviše.

Helikopter se podigao više da bi preleteo ruševine. Mislila je da neće uspeti. Izgleda da je pilot pomislio isto to. Čekrk ju je podigao još više. Onda su se našli iznad vatrene stihije.

Elise helikoptera su se probijale kroz dim i stvarale užareni tornado oko Lorne. Ona je zadržala dah i konačno zatvorila oči. Vrelina je bila kao iznad vulkanskog grotla. Čvrsto je stisnula nosiljku i mladunče umotano u ćebe.

Nekoliko sekundi kasnije opasnost je prošla. Više nije bilo onako vruće. Oprezno je udahnula svež vazduh i začkiljila. Predeo ispod nje je bio istačkan crnim barama, između kojih su se pružale drvene staze, platforme i mostovi. Tu se nalazilo i nekoliko pomoćnih zgrada s limenim krovovima. Na drugoj strani farme uočila je svetao prsten vatri, u čijem središtu su bili okupljeni ljudi.

Kamp.

Helikopter se u blagom luku spuštao ka kampu. Nošena inercijom, nosiljka se zaljuljala. Vetar je prohujao kroz Lorninu kosu. Na trenutak je osetila nalet ushićenja, ali samo na trenutak.

Pažnju joj je privukao pokret tačno ispod nje.

Iz jedne od manjih građevina, pomoćnog objekta s krovom načičkanim antenama, izjurio je neki čovek. Trčao je stazama ispod nje i mahao velikom crnom sačmarom. Stavio je šaku kraj usta i povikao nešto. Grmljavina helikoptera je ugušila njegove reči. Sigurno je čuo helikopter i pomislio da je to spasilačka jedinica Obalske straže.

Besan što ga ignorišu, čovek je potrčao brže. Prebrzo. Na kraju se spotakao i

koliko je dug pao na daske. Pušku je ispustio i ona je pala na stazu. Čak je i kroz riku motora čula pucanj. Iz cevi koja se pušila na sve strane se raspršila sačma.

Onda se helikopter trznuo, podrhtavajući u vazduhu.

Lorna se zapračakala u nosiljci kao riba na udici.

Boreći se za goli život, izvila se. Uljasti dim je kuljao iz zadnjeg dela helikoptera. Neko tane je sigurno pogodilo letelicu.

Helikopter se nagnuo napred i počeo da ponire, ostavljajući plameni trag za sobom.

Lorna je gledala kako jurišaju ka tlu.

Srušiće se.

Dvadeseto poglavlje

Džek je posmatrao kako se helikopter obrušava.

Primetio je da u spasilačkoj nosiljci ispod letelice ima nekog. Prepoznao je Lornu po dugoj plavoj kosi. Helikopter se mučio u pokušaju da ublaži pad. Divlje se tresao dok su ga elise izdavale. Pilot je bio dovoljno priseban da usmeri letelicu dalje od kampa kako ne bi pala na decu.

Helikopter je skrenuo ka zapadu i močvari, a Lorna je visila deset metara ispod letelice. Dok je letelica padala, Lorna je udarila o stazu i na leđima proklizala preko dasaka.

Ali nije odmakla daleko.

Helikopter se srušio u šumu tik iza farme. Elisa je presekla vrhove nekoliko stabala, a onda se polomila i delovi su odleteli dublje u močvaru. Džek je očekivao da čuje i vidi eksploziju, ali u nebo se izvio samo gust oblak dima. Usporeni pad i meko močvarno tlo verovatno su ublažili udar.

- Boltone! Rise! - zaurlao je da bi nadjačao krike koji su se razlegali kampom. - Proverite šta je s pilotom!

Dok su oni kretali, Džek je pojurio ka najbližem mostu, a Rendi gaje pratio u stopu. Lorna mu je nestala iz vidokruga.

Na drugoj strani farme jedan čovek se podigao na noge, s leđa osvetljen vatrom. Zateturao se napred. I on je pošao ka Lorni. U rukama je držao vojnu sačmaru, možda AA-12, automatsku pušku koja se koristi za borbe u urbanim sredinama, sposobna da raznese čelično bure s trideset metara razdaljine ili da probije zid.

Džek je maločas video tog čoveka kako pada, posle čega je usledio nehotičan pucanj. Sigurno je trčao s prstom na obaraču. Prokleta seljačina ne ume da barata sopstvenom puškom. To se prečesto viđa u ovakvim zabitima.

Što je veća puška, veći je i ego.

Džek je prestao da razmišlja o kretenu i otišao da potraži Lornu.

Da li je živa?

Lorna je ošamućena ležala na leđima, dok joj je u ušima zvonilo. Sigurno se bila onesvestila na tren. Pridigla se na lakat i čula vrištanje u blizini. Kao da se budi iz noćne more, odmah je shvatila gde se nalazi. Setila se da ju je helikopter vukao i da se prevrnula na leđa kad je pala, pokušavajući da se zaštiti. Leđa su je bolela kao da ju je voz pregazio.

Odjednom se nad njom nadvila senka i začuo se nečiji hrapav glas. - Gospode bože, jesi li dobro? - upitao je krešeteći kroz nos. - Nisam hteo da pucam. Slučajno se desilo, kunem se. Da niste proleteli pored mene... Mislim, zar me niste videli, dođavola?

Njegove reči su bile grube i oštre, više optužujuće nego zabrinute, kao da je Lorna kriva za to što se dogodilo. Ali to nije bilo sve, ili se bar njoj tako učinilo zbog situacije u kojoj se našla - ležala je na leđima, ošamućena i okružena haosom.

Prošlost i sadašnjost su se pomešali.

Mračna silueta se spustila i nadvila nad nju. Iz tame je izronilo lice. Posegnuo je ka njoj.

- Ne mrdaj - gotovo je zapretio. - Načisto si se upetljala.

Ali ona je ipak pokušala da se odmakne.

Nešto u tom glasu...

Iznenadna spoznaja ju je pogodila kao malj. Taj glas, čak i silueta koja se nagnela nad nju... Ona poznaje tog čoveka. Stenjući u šoku, otpuzala je unazad, kao da pokušava da pobegne od prošlosti koja je progoni duže od jedne decenije. Ali samo se još više upetljala u kabl i nosiljku.

- Šta ti je? - Muškarac je zakoračio napred, a onda se okrenuo kada je začuo nečije korake. Vatra mu je osvetlila lice.

Lorna ga je posmatrala potpuno šokirana. Prepoznala je crte njegovog lica - kriv nos, pune usne i svinjske oči. Sećanje ju je ošamutilo. Začula je sopstveno jecanje, krike kojima ga je molila da prestane, ponovo je osetila poniženje i strah. Mora da je sve to bila potisnula duboko u sećanju, zajedno sa svim ostalim detaljima tog događaja. Zbog šoka je sigurno nekako bila ubedila sebe da nije dobro videla napadače.

Pogrešila je.

Ovo je čovek koji je pokušao da je siluje pre deset godina. Čovek koji ju je napao i zbog kojeg je Tom poginuo.

- Lorna!

Poskočila je kad je čula svoje ime. Džek je trčao prema njoj. Opet joj on dolazi u pomoć. Prošlost i sadašnjost su se još više izmešale.

Ali Lorna nije skidala pogled sa skota pred sobom, koji kao da se smanjivao povlačeći se u senku dok su im pritrčavali Džek i njegov brat.

Džek joj je odmah prišao i ne pogledavši zlikovca. Kleknuo je. - Lorna, ne mrdaj!

Iako je iste reči čula pre samo nekoliko trenutaka, ovog puta u njima nije osetila pretnju. Džek je bio samo iskreno zabrinut.

Dobro sam - rekla mu je, a onda je to ponovila i sebi.

- Dobro sam.

Uхватиła ga je za ruku. Pomogao joj je da ustane i ispetlja se iz nosiljke. Preko Džekovog ramena je videla kako njen napadač odlazi.

- To je on - rekla je.

Džek je ispratio njen pogled. Ukočio se prepoznajući čoveka. Lice mu se smrklo.

Rendi je jetko opsovao. - Trebalo je da znam. Garland Cejs. Ono šerifovo kopile. Ko bi drugi šetao s prstom na obaraču?

Lorna je stegla Džeka za rame. Njena noćna mora je konačno dobila ime - Garland Cejs. U glasu joj je odzvanjala mešavina sigurnosti i neverice. - To je skot koji me je napao. One noći kad je Tomi poginuo.

Rendi se naglo okrenuo ka njoj.

- Znam - prošaptao je Džek.

Rendi je začkiljio. - O čemu govorite vas dvoje?

Džekov brat ne zna ništa o toj noći. Njegova porodica mrzi Lornu i smatra je krivom za sve. Ista ona porodica za koju se ona nadala da će jednom biti njena. Lorna je počela da drhti. Možda je još u šoku od pada.

Džek ju je čvrsto zagrlio.

Nije se opirala. Osetila je snagu njegovih ruku i nešto neodređeno, neku toplinu i bliskost, koje su davno nestale iz njenog života. U njegovom naručju je po prvi put shvatila istinsku težinu gubitka koji je doživela te užasne noći. Nije izgubila samo nerođeno dete i voljenog mladića već i čitavu porodicu, budućnost ispunjenu ljubavlju i toplinom.

Sve je izgubila te noći.

Ali ta spoznaja nije bila praćena tugom. Umesto toga, osetila je nalet snažnog besa. Lorni je bilo dosta tajni, smučile su joj se. Otrgla se iz Džekovog naručja i iz starog košmara. Ovo nije prošlost. Više nije uplašena, poludrogirana šiparica.

Osvrnula se i ugledala svoju pušku za omamljivanje. Odlučno je otišla po pušku, uzela je i vratila se. Leđa su je i dalje bolela pri svakom koraku, ali to joj je samo pomagalo da se usredsredi.

Džek je pošao za njom. - Lorna, šta nameravaš? On nije vredan toga.

Strogo ga je pogledala. - Naravno da nije vredan. S tim gadom ću se obračunati kasnije. Sad imamo većih problema.

Posmatrala je okolinu staze po kojoj ju je vukao helikopter. Kad je pala, ispustila je cebe i mladunče. Ispali su joj iz ruku kad je udarila o tlo. Ali kuda su nestali?

Obišla je još jednom jezerce s aligatorima i spazila crveni odsjaj kraj vode. Između ograde i jezerceta prostirala se travnata obala. Vatrogasno cebe i mladunče su se dopola otkotrljali u vodu.

Lorna je spustila pušku i provukla se ispod ograde.

Cebe ispred nje se pomerilo. Začulo se tužno mjaukanje i utom se na površini jezera pojavio mehurići. Crna debla u vodi se pomeriše, privučena pokretom. Krljuštima uokvirene oči izvirile su iz vode kao periskop podmornice.

Neko je zagazio u blatnjavu travu iza Lorne.

Džek.

Netremice posmatrajući vodu i cebe, Lorna je pohitala je napred. Došla je do jezera u četiri koraka. Cebe se zatreslo jer je zarobljeno mladunče pokušavalo da se iskobelja iz vode.

„Ako se oslobodi i pobjegne...”

Ivica ćebeta se podigla i ukazala se sićušna bela njuška i brkovi. Lorna pojuri napred, klizajući kroz blato na kolenima. Zgrabila je cebe i pokupila mladunče.

- Moj si.

Izvila se unazad, privlačeći mladunče grudima. Samo što se pridigla, voda je snažo pljusnula. Aligator se bacio napred razjapljenih čeljusti. Belo ždrelo i žuti zubi sevnuše u mraku.

Lorna se bacila unazad, ali ne dovoljno brzo.

Celjusti su se sklopile toliko snažno da bi lako zdrobile kost. Aligator je zubima dohvatio kraj čebeta koji se vukao po zemlji i istrgao ga iz Lorninih ruku. Zver se zatim povukla i zatresla glavom. Čebe je poletelo, a mladunče se zakotrljalo za njim. Palo je na travu, otkotrljalo se, a onda skočilo na nožice. Kao munja se odmaklo od jezera.

„Ne!”

Lorna je znala da nema šanse da ga uhvati. Ako se mladunče dokopa močvare...

Ali Džek mu je presekao put. Bacio se kao golman i šćepao mače u trku. Otkotrljao se, čvrsto ga držeći ga uza se. Kad se zaustavio, nešto se pokrenulo u senkama iza njega.

- Džek!

Jedan aligator je izleteo iz tame, jureći ka njemu. Nije bilo šanse da Džek ustane na vreme. Aligator se bacio ka njemu.

- E, nećeš!

Tamna silueta je naskočila pravo na leđa aligatora.

Rendi je uzviknuo i svom težinom se pružio na zver. Aligator se otimao i kotrljao, ali Rendi ga nije puštao. Lorna se sklonila kad su prošli pored nje rvući se. Pre nego što su stigli do vode, Rendi je obema nogama udario aligatora u stomak. Grozno stvorenje je odletelo mašući repom i tresnulo u jezero.

Lorna je pomogla Rendiju da ustane. Ka njima je plivalo još aligatora. Vreme je da brišu odatle.

Lorna izvuče čebe iz vode. I dobro je što je to učinila. Džek se pridigao i borio se s pobesnelim mladunčetom. Preplašeno, veličine osrednjeg psa, grebalo je Džeka cepajući mu rukave uniforme. Iako mu se lice iskrivilo od bola, on nije puštao životinju.

Lorna je pojurila ka njima, raširivši čebe. - Daj mi ga!

Džek je spremno ubacio u čebe uskomešanu gomilu kandži i kao žilet oštarih sabljastih zuba. Lorna ponovo umota mladunče i njih troje pohitaše nazad na stazu.

- Zašto je to malo čudovište toliko bitno? - upitao je Džek ustajući. Krv mu je tekla niz ruke i kapala s prstiju.

Lorna je htela da objasni, ali su joj reči zastale u grlu. Kad se okrenula da odgovori, slučajno je pogledala niz stazu ka obodu šume.

Odgovor na Džekovo pitanje je bio na kraju staze i spremao se za skok. Bila je to hrpa mišića, kandži i zuba, mnogo veća nego što je Lorna očekivala. Jaguar je gledao pravo u nju.

Iskonski strah joj je stegao grudi, otežavajući joj disanje.

„Otkad je tamo?”, pomislila je.

Mesečina i svetlost vatri su se presijavali na mačkinom snežnobelom krznu. Režala je, a u čeljustima joj je bio mlitav dečaćić, koji nije davao znake života. Držala ga je za jaknu. Džek im je preko radija rekao da se dečak zove Tajler.

Je li mrtav?

Onda se dečakova ruka slabašno pomerila.

„Još je živ. Hvala bogu. Ali očigledno je u šoku.”

Džek se okrenuo. Podigao je pušku, ali je oklevao. Tajler je živ. Ako promaši mačku, metak bi mogao da pogodi dečaka.

- Nemoj - upozorila ga je Lorna.

Stala je pred Džeka. Raširila je čebe i podigla mače, pokazujući ga.

„Hajde, znaš da to tražiš.”

I dalje je posmatrajući, jaguar je spustio dečaka na daske, ali ga je jednom šapom i dalje držao prikovanog za tlo.

- Lorna...

Njen pogled je bio fiksiran za jaguara. Prepoznala je neprirodnu inteligenciju u tim očima. - Znam šta radim - šapnula je Džeku.

Bar se nadala da zna.

Dvadeset prvo poglavlje

Gar je ležao na stomaku, dajući sve od sebe da ne bude primećen. Puška je bila zarobljena ispod njega, ali se bojao da se pomeri i izvuče je.

Pre deset sekundi nameravao je da pobegne u bezbednost radijske kućice. On i njegovi ortaci su tamo sklonili gajbu badvajzera i tokom dana su se povremeno iskradali da okvase grla. Šta fali tome? Gar nije poverovao u priču o odbeglom čudovištu koje luta deltom - dosad se naslušao kojekakvih bajki o močvarama, a mnoge od njih je i sam izmislio.

Računajući na laku zaradu, Gar je više nego rado prihvatio da se mota po farmi i popije koje pivo. Čak je ispraznio i nekoliko novčanika koje je u trenutku nepažnje maznuo kamperima iz ranaca.

Sve u rok službe.

Ali ovo je sad drugačije.

Dok je bežao kroz farmu, spazio je nešto belo u šumi kako ide pravo na njega. Instinktivno reagujući, okrenuo se i preskočio ogradu kraj šetališta i doskočio na dasku koja je štrčala iznad jezerceta kao skakaonica. Legao je celom dužinom na dasku, i to u poslednjem trenutku.

Ogromna mačka je preskočila ogradu i doskočila na šetalište dvadeset metara od njega.

Suzdržavao je dah, prigušujući krik užasa. Osećao je svaki ekser i čvor u dasci ispod svog ogromnog stomaka. Bešika mu se zgrčila preteći da popusti. Ali nije mrdao.

Ako ga mačka vidi, sledi mu sigurna smrt.

Glasovi na drugoj strani staze su mu odvratili pažnju. Posmatrao je kako žena iz helikoptera oprezno prilazi mački. U rukamaje držala nešto umotano u ćebe. Iza nje je prepoznao braću Menard - Džeka i Rendija. Uprkos neverovatnom strahu, u grudima je osetio bockanje mržnje. Džek mu je jednom bio razbio nos i izbio mu dva prednja zuba. Gar je i tad hteo da ga ubije, ali skota je tata poslao u Irak.

I sad je Džek ponovo ovde.

U tom trenutku Gar je bio presrećan zbog toga. Džek je u rukama imao automatsku pušku uperenu ka mački.

„Ubij gaduru”, psovao je Gar u sebi.

Ali Džek nije pucao.

A Gar je mogao da pogodi zašto. I on je ugledao dečaka. Mačka se sagnula nad malim balavcem.

„Pucaj već jednom, dođavola!”

Plavuša je stala na nekoliko koraka od Garovog skrovišta. Kleknula je i položila ćebe na daske. Bila mu je okrenuta leđima pa nije mogao da vidi šta radi.

Nešto petlja sa ćeбетom... i ispod ćebeta.

Zašto je čudovište nije napalo?

Ona se najzad uspravila i povukla ka Džeku i njegovom bratu. - Hajde -

promrmljala je tiho dok je prolazila pored Garovog skrovišta. - Dođi po svoju bebū.

S druge strane šetališta doprlo je duboko reŕanje. Gar ga je više osetio u stomaku nego što ga je čuo. Mačka je zakoračila jednom, pa još jednom, ostavljajući onesvešćenog dečaka. Puzala je priljubljena uza zemlju. Repom je uzbuđeno šibala levo-desno. Mišići su joj se grčili i drhtali. Prigušeno je reŕala, a usne su joj bile razvučene, otkrivajući džinovske očnjake.

Kad se mačka pribliŕila, Gar je pokušao da se čvršće pribije uz dasku. Creva su mu se oglasila uznemirenim krčanjem. Oblio ga je hladan znoj.

Zašto kopile ne puca?

Lorna je držala podignutu ruku, ne dozvoljavajući Džeku da puca. Jaguari imaju veoma jake kosti lobanje, koje su takve zbog izuzetno moćnih mišića vilice. Čak i sa ovako male razdaljine metak bi mogao samo da se odbije ne usmrtivši životinju, nakon čega bi nastalo krvoproliće. Lorna je verovala da mačka ŕeli da zaštititi svoje jedino preostalo mladunče i da ŕeli da obavi ovu trampu.

Mladunče u zamenu za dečaka.

Lorna je sve nade, pa i nadu u njihov spas, zasnovala na ubeđenju da mačka nije ubila dečaka.

Jaguar se primicao. Oči su mu blistale kao staro zlato. Većina mačaka ima uske zenice, ali ne i jaguari. Lorna je posmatrala kako se mačkine zenice šire, pulsirajući od adrenalina.

Prebacivala se s noge na nogu, privlačeći pažnju zveri. Jaguar je stigao do čebeta, na samo nekoliko koraka od Lorne. Osetio se miris vlažnog krzna. Životinja je stajala pred njom kao zid, divlja i odlučna, divna i strašna u isto vreme. Ogromne oči pune neprirodne inteligencije ponovo su je posmatrale. Mačka je prišla bliŕe. Mišići su joj se u talasima zatezali i opuštali pod krznom.

Kad bi sad pruŕila ruku, Lorna bi mogla skoro da je dodirne.

Delom je ŕelela da je dodirne - da se uveri da zaista postoji, da bar na trenutak ostvari kontakt s nečim čemu nije mesto na ovom svetu. U sjaju tih očiju osećala je beskrajnu dubinu, kao da posmatra nešto više od mačke.

Onda se taj trenutak prekinuo.

Mladunče kraj njenih nogu je dotad mirovalo, ali sad je nanjušilo svoju majku. Počelo je da se koprca u čebetu, pokušavajući da se oslobodi.

Njegova majka je pogledala naniŕe.

To ne valja.

Lorna je ŕelela da mačkina pažnja ostane usmerena na nju. Lupnula je nogom. Jaguar je zasiktao i pognuo se niŕe, ponovo posmatrajući Lornu.

„Tako je, samo nastavi da gledaš u mene.”

Mačka je pruŕila svoju ogromnu šapu. Žuti nokti su uhvatili ivicu čebeta. Onda se šapa munjevito povukla. Iz jastučića šape izlete crna strelica i nestade u noći.

Maločas, dokje spuštala mladunče, Lorna je među daske uglavila dve strelice za omamljivanje. Nadala se da će velika mačka nagaziti na neku od njih i nabosti se. Možda neće obratiti pažnju na ubod ako nije praćen pucnjem.

Bar se tome nadala.

Mačka je zarežala duboko i promuklo. Pre nego što je Lorna uspela da se izmakne, jaguar se bacio napred. U panici i šoku usled mačkine brzine, Lorna se saplela i pala na leđa. Ali mačka se nije obazrela na nju - zgrabila je u zube i čebe i mladunče, a onda se u vrtlogu mišića pa krzna okrenula i pobegla ka zaklonu šume.

Lorna je znala da će životinja za desetak minuta biti ošamućena. Onda će oni bezbedno moći da je potraže i pokupe je tako onesvešćenu.

Lorna je odahnula na trenutak. Pustila je dugo suzdržavani dah. Uspeli su...

A onda ju je prasakpuške naterao da poskoči. Ugledala je praskanje crvene mrlje na desnom boku životinje - mačka je upucana u skoku i tako ranjena pala pa otklizala do mlitavog dečaka.

Lorna se okrenula prema Džeku i njegovom bratu, ali oni su bili jednako zapanjeni.

- Eto ti, gaduro! - trijumfalno je odjeknuo promukli glas.

Okrenula se i ugledala kako se neko diže s druge strane ograde. Izgledalo je kao da čoveklebdi iznad obližnjeg jezera. Bio je to onaj skot, Garland Cejs, sa sačmarom u ruci. Nije prestajao da puca.

Sa svakim pucnjem mačka se trzala. Ali to nije običan ris - ranjena je, ali ni izdaleka onesposobljena. Lorna je pored mačke ugledala gomilicu belog krzna. Mladunče. Majka ga je pri padu isпустиła i pala na njega. Ležalo je mlitavo i beživotno, slomljenog vrata.

Pucnji iz sačmare su postali još žešći kad je Garland shvatio da mačka nije gotova. Deo drvene ograde pored jaguaraje eksplodirao. Mačka je jurmila ka njima. U slepom besu, zbunjena bolom i pucnjima, napala je one koji su bili najbliži. Skočila je pravo na Lornu, Džeka i Rendija.

Oštar prasak puške je zaglušio Lornino levo uvo.

Instinktivno se sagnula, ali je spazila kako se mačkino desno oko raspršuje u oblaku krvi. Napad je zaustavljen u pola skoka, kao da je životinja udarila u zid. Ogromno telo je raširenih nogu tresnulo na daske.

Lorna je htela da ustane, ali Džekju je uhvatio za rame. Stao je ispred nje, a cev njegove puške se dimila. Oprezno je prišao mački, uperivši pušku. Rendi ga je pratio.

Ali mačka je očigledno bila mrtva.

Kao i njeno mladunče.

S druge strane ograde dopro je krik. Iza kapije se nalazi daska postavljena nad jezercetom. To je skrovište iz kog je Garland Cejs pucao na mačku, ugrozivši ih sve. Ali sad je nestao. Ili ipak nije.

- Upomoć!

Lorna je ustala i ugledala Garlanda kako se vrhovima prstiju drži za ivicu daske. Sigurno je izgubio ravnotežu u panici.

Rendi je protčrao pored nje da vidi kako je dečak. Pucnji su prenuli Tajlera iz obamrlosti. Dečak se ošamućeno podizao.

Lorna je otvorila kapiju. - Džek, treba mi pomoć.

On se okrenuo ka njoj baš u trenutku kad je voda grunula iz crnog jezerceta.

Razjapljenih čeljusti, krljuštima prekriveno obličje se bacilo uvis. Žuti zubi su se sklopili oko jedne od Garlandovih nogu koje su mlatarale kroz vazduh. Urlao je dokgaje težina džinovskog grabljivca odvajala od daske. Ritajući se, Garland i aligator su se sručili u vodu.

Lorna je pojurila. Voda ispod nje se penila dok se aligator okretao i kidao svoj plen. Bleda šaka je izbila na površinu, a onda je opet nestala.

Džekjoj je prišao. Uperio je pušku, ali nije mogao da nanišani. Zbog mutne vode nije se videla borba koja se u njoj odvijala pod površinom.

S druge strane jezera se začuo glas. - Elvise! Ne!

Jedna mlada žena je stajala na osmatračnici s druge strane. Preskočila je ogradu i bacila se u vodu.

- Šta to radi? - upitao je Džek. Krenuo je napred u jasnoj nameri da skoči za njom.

Lorna ga je zgrabila za ruku. - Stani!

Žena očigledno radi ovde. Pozvala je aligatora po imenu. Lorna je znala da neki aligatori umeju da prepoznaju svoje čuvarе, pa i da dođu kad ih pozovu. Neki treneri su čak plivali sa svojim aligatorima.

Kad je žena nestala ispod površine, voda se smirila. Grozničava borba je prestala. Nekoliko sekundi kasnije, žena se pojavila vukući mlitavo telo za okovratnik. Za njima je ostajao masni, grimizni trag.

Krv.

- Pomozite! - povikala je mlada žena.

Iza nje, aligator je izronio na površinu. Sigurno je imao preko četiri i po metra. Iz čeljusti mu je virila bleđa noga otkinuta u kolenu. Zadovoljan tim plenom, aligator je otplivao.

Lorna je pohitala ka stepenicama kraj obale. Tamo se devojka mučila da izvuče čoveka iz vode.

Džek je išao u stopu za Lornom.

- Treba mi tvoj kaiš! - viknula mu je.

Koliko god mu to bilo mrsko, moraju gadu da spasu život.

Dvadeset drugo poglavlje

Skriven u delti, Dankan Kent je sedeo na gliseru od ebanovine. Sisao je bombonu s ukusom trešnje. S njim su bila još četiri čoveka, svi u pancirima. Drugi takav gliser bio je dvadeset metara od njih. Dankan je lično odabrao desetočlanu ekipu koja se nalazi na tim čamcima. Oni su najbolji iz firme Ajronkrik.

Dankan je posmatrao farmu aligatora kroz dvogled za noćno osmatranje. Od sutona plove kroz močvare bez svetala. Jedino svetlo na Dankanovom čamcu poticalo je od malog GPS uređaja u njegovoj ruci, kojim su s obale tražili životinje. Sve životinja iz projekta „Vavilon” imale su uređaj za elektronsko praćenje.

Trebalo je da što brže ubiju životinju i odmah se povuku - da ubiju jaguara tokom noći i potom nestanu bez traga. Sreća je htela da prvi deo njihove misije obave drugi. Dankan je kroz dvogled posmatrao leš ogromne mačke kako se hladi. Bio je to značajan gubitak, ali ne i koban za projekat „Vavilon”.

Ponovo je razmotrio ciljeve svoje misije dok je posmatrao grupicu ljudi koja je pomagala povređenom čoveku na zemlji. Ranjenik se uvijao u agoniji dok mu je drugi čovek sedeo na grudima. Jedna plavuša je oko njegove povredene noge vezivala kaiš.

Dankan je spustio dvogled. Stigli su prekasno. Čak ni pomoću elektronskog uređaja za praćenje nisu na vreme našli svoju metu.

Nije važno.

Pošto je mačka mrtva, trebalo bi ukloniti leš. Ali ne sad kad je Obalska straža na putu. Moraće da bude strpljiv i sazna kuda će odneti leš. Ipak je bio besan. Upozorio je direktora Ajronkrika da je opasno transportovati životinje za vreme tropske oluje, ali ovaj je to ignorisao. Morali su da žure. Odredište je bilo sedište Ajronkrika u Betezdi, u Merilendu. Tamo je trebalo da posluže kao dokaz održivosti projekta „Vavilon”.

Od toga je zavisila budućnost Ajronkrika. Konkurencija među privatnim firmama koje rade za vojsku bila je sve žešća. Uz rat na dva fronta - u Iraku i Avganistanu - posao obezbeđivanja ljudi, namirnica i novih tehnologija prerastao je u industriju vrednu milijarde dolara. Ajronkrik se za ugovore s vojskom nadmetao s Rejteonom, Erskenom, Dinkorpom i mnogim drugim firmama. Ključ uspeha u ovakvom okruženju bio je u obezbeđivanju jedinstvene ponude. Trebalo je ponuditi uslugu ili proizvod kakav niko drugi ne nudi.

Dok su firme poput Blekvotera bile specijalizovane za usluge zaštite i obezbeđenja, Ajronkrik se koncentrisao na vojna istraživanja i razvoj. U stvari, njihovi glavni konkurenti nisu bile privatne firme, već DARPA - Agencija za istraživanje i razvoj Ministarstva odbrane SAD-a.

Vlada je već radila na raznim bioinženjerskim projektima, duboko zagazivši na teren Ajronkrika. Stručnjaci DARPA su pacovima i ajkulama ugrađivali moždane implante, ispitujući mogućnosti kontrolisanja njihovog ponašanja ne bi li ih upotreбили kao biološke robote. Ubacivali su elektronske čipove u larve insekata pa su moljci i muve rasli sa čipovima u sebi. Spisak takvih oglada je veoma dug. DARPA je u poslednje vreme petljala sa genomom životinja kako bi poboljšali performanse neposrednom genetskom manipulacijom.

Ajronkriku je za opstanak bilo neophodno nešto čime će se izdvojiti u ovoj rastućoj industriji. A to nešto su našli u Iraku, u postrojenju za razvoj biološkog oružja skrivenom u srcu bagdadskog zoološkog vrta. Do informacija o tome su došli nakon mučenja jednog iračkog vojnog naučnika. Dobro su platili da taj podatak ne procuri.

Dankan je bio poslat po rezultate istraživanja i po sve životinje od kojih može biti koristi. Platilo je to svojom kožom. Ožiljci na njegovom telu bili su dokaz uspešnosti ovog projekta. Na levoj strani lica imao je četiri debela ožiljka od temena do brade. Posle nedelju dana u komi imao je devet operacija, kojima su mu popravili nos, sredili polomljenu vilicu i ugradili nove zube. Pljuvačne žlezde bile su mu nepovratno uništene pa je stalnu suvoću usta donekle ublažavao sisanjem raznih tableta i tvrdih bombona.

Pretrpeo je još neke povrede, ali nisu sve bili fizičke. Bilo je noći kad se budio upetljan u posteljinu, sav znojav, s krikom bola i užasa. Sećanje na ono jutro u Bagdadu i na zver koja skače i zariva zube i nokte u njega ostavilo je trajan ožiljak na njegovoj duši.

To stvorenje je nekad bilo šimpanza. Da nije bilo izgladnelo i malaksalo, Dankan ne bi preživeo. Dakle, uložio je sopstvenu krv u ovaj projekat. Neće dozvoliti da ga otkriju i unište. Ne sad kad su tako blizu.

Shvatio je da nije sve bilo u redu. Na primer, problemi koji su počeli da se javljaju u istraživačkoj stanici na ostrvcetu Izgubljeni raj. Ali uspeh na tržištu često podrazumeva da se više pažnje posvećuje brzini nego oprezu. Samo se beskičmenjaci drže pravila „bolje sprečiti nego lečiti”.

Dankan je napravio kružni pokret rukom. Tiho grgoljenje motora glisera postalo je oštrije. Camci su se okrenuli i uputili nazad.

- Gospodine? - obratio mu se zamenik s poštovanjem i znatiželjno.

„Kakavje plan?” to je zapravo pitao.

Dankan je stavio svoj GPS uređaj u džep. - Preživele životinje su još uvek zatvorene u onom istraživačkom centru kraj reke.

Radi zaštite interesa Ajronkrika i tajnosti istraživanja, trebalo je ili povratiti ogledne životinje ili ih uništiti. Dankan je pogledao na sat i proračunao koliko im je vremena preostalo. Noć se bliži kraju, a oni ne smeju da protraće još jedan dan.

- Napašćemo noćas - rekao je. - Hirurški precizan napad pre svitanja.

U mislima je napravio strategiju napada, ali zamenik je imao još jedno pitanje.

- Gospodine?

Dankan je opet shvatio smisao te reči i odgovorio je: - Bez preživelih.

Drugi čin

USPON VAVILONA

Dvadeset treće poglavlje

Lorna je stajala na verandi. Do svitanja je ostalo još nekoliko sati. Trebalo bi da je mrtva umorna. Međutim, telom joj još strujao adrenalin izazvan svim onim što se desilo tokom noći.

Stepenik niže bio je Džek.

Dovezao ju je iz Nju Orleansa, gde je u stanici Pogranične patrola dala izjavu. Svi kamperi su bili na sigurnom. Ukazana im je pomoć zbog manjih opekotina i udisanja dima. Dečak kog je napao jaguar i Garland Cejs prebačeni su u bolnicu sanitetskim helikopterom. Cejs je izgubio mnogo krvi i veći deo noge, ali preživeće.

Obalska straža je htela da ubije aligatora, ali Lorna se usprotivila. Objasnila je da je životinja instinktivno napala jer je bila uplašena pucnjima i vatrom. Cerka vlasnika farme, devojka koja je zaronila i spasla Garlanda, bila je spremna da zaštiti aligatora svojim telom.

Na kraju, Elvis je preživeo.

Nažalost, ženka jaguara i njeno mladunče nisu bili te sreće. Leševi su helikopterima prebačeni u ACRES. Iako je njihova smrt veliki gubitak, Lorna se setila leševa trojice ljudi u šumi. Lobanje su im bile smrskane, a grkljani iščupani. Ova mačka je bila ljudožder, nemilosrdna mašina za ubijanje, previše opasna da bi joj dozvolili da preživi.

Ali nisu sve posledice te noći bile tragične. Pilot oborenog helikoptera je preživeo. Nađen je u olupini letelice sa slomljenom rukom i ključnom kosti. I nestali kanu je uspeo da se izvuče - pojavio se na drugoj strani farme. Braća Tibodo i dvojica Džekovih ljudi preživeli su bliski susret s mačkom. Ti Bob ima dovoljno iskustva u močvari. Znao je da treba da napuste kanu i popnu se na obližnja dva visoka čempresa. Skriven od mačke na bezbednoj visini, Ti Bob je povremeno nasumično pucao da bi je oterao.

Prizor odnošenja beživotnog tela jaguara u mreži prikačenoj za helikopter ostao je urezan u Lorninom sećanju. Zelela je što pre da ode u istraživački centar, ali Džek je insistirao da helikopterom obalske straže odu u Nju Orleans i daju izjave. Ponudio je da je posle toga odveze kući i na pristanište po džip. Htela je da se presvuče i odmah krene u istraživački centar.

- Sačekaću te ovde - rekao je Džek sa stepeništa verande.

Bio je samo u potkošulji. Mladunče mu je, otimajući se,

iscepalo košulju i raskrvarilo ga. Cela leva podlaktica mu je bila u zavojima. - Ne lupaj. Uđi u kuću. - Pokazala je na njegovu ruku. - Već si prokrvario kroz zavoj. Imam ovde pribor za prvu pomoć. Zameniću ti zavoj pre nego što krenemo. To je samo pet minuta.

- Pokušao je da sakrije povređenu ruku. - Biću u redu.

Ujede i ogrebotine mačke ne treba shvatati olako - upozorila ga je. Ogrebotine na njenim rukama su to dokazivale. - Jesu li ti dali antibiotike?

- Dali su mi recept. Uzeću lekove ujutro.

Prevrnula je očima. Medicinski tim obalske straže očigledno ne zna ništa o

ovakvim povredama, a i zašto bi? Na moru nema mnogo divljih mačaka.

- Jesi li alergičan na penicilin? - upitala je prilazeći ulaznim vratima s ključem u rukama.

- Ne.

- Mačke u ustima imaju jednu vrstu pasteurele. To je opasna bakterija koja izaziva trovanje i sepsu. Videla sam veterinarske bolničare kako ostaju bez prstiju i drugih delova šaka zbog zanemarenih rana od mačjih ujeda. Odmah moraš uzeti antibiotike. Imam malo augmentina u kući. Uvek imam rezervu za slučaj da moram sama da se lečim. - Osvrnula se prema Džeku. - Ali nisi to čuo od mene.

On je konačno popustio i popeo se na verandu. Ona je gurnula vrata, uključila svetlo i uvela ga u predvorje. - Kuhinja je iza - pokazala je. - Idem po pribor.

Popela se na sprat preskačući po dva stepenika. Iako su je izubijana leđa bolela, nije usporila. Stvarno je naelektrisana. Ušla je u kupatilo i otvorila ormarić. Mnoštvo bočica s lekovima koji se dobijaju na recept bilo je poređano zajedno s raznim drugim apotekarskim proizvodima i sličnim sitnicama. Uzela je bočicu augmentina i protresla je. Ima ga sasvim dovoljno. Uzela je i pakovanje gaze, hidrogen i jod.

Dok je zatvarala ormarić, pogledala je u ogledalo. Kosa joj je bila razbarušena i splepljena. Odeća joj je bila još gora. Iako nije tašta, čak i za nju postoje granice. Spustila je medicinski pribor u lavabo i okrenula se prema kadi. Uključila je tuš, sačekala da se pojavi para, a onda ušla potpuno obučena. Pustila je da se voda sliva niz nju. Svukla se ne otvarajući oči i pustila da je vrela voda peče po celom telu, a onda je konačno izašla i obrisala se peškirom.

Narednih nekoliko minuta je raščešljavala kosu pa gola pohitala u sobu i obukla čiste farmerke i belu majicu bez rukava. Vratila se po medicinski pribor i sišla u prizemlje.

Zatekla je Džeka kako sedi za kuhinjskim stolom. Glava mu je bila pognuta - očigledno je zadremao. Lorna nije htela da ga uznemirava pa je zastala na vratima.

Na trenutak se setila Toma. Odavde posmatran, Džek neverovatno liči na njega. Ovako opušten izgledao je deset godina mlađe. Pred Lorninim očima bio je dečak sakriven u telu muškarca, gotovo duh njegovog mlađeg brata.

Džekju je sigurno čuo ili osetio jer je odjednom podigao i uputio joj onaj hladan pogled i promuklim glasom otegao njeno ime.

- Lorna...

Od te jedne reči su joj se naježile ruke. Džekju je odmeravao pospanim pogledom. Možda ne bi bio tako drzak da nije bio užasno umoran. Od tog pogleda Lorni zaigra u stomaku.

Zbunjeno je požurila do stola i spustila medicinski pribor. Zatim je prišla sudoperi i natočila mu čašu vode da popije antibiotike. Laknulo joj je kad mu je konačno okrenula leđa.

„Saberu se već jednom”, opominjala je sebe.

Okrenula se sa čašom u ruci. - Bolje uzmi dve tablete. Onda daj da ti pogledam ruku.

Dok mu je istresala tablete na dlan, privukla je stolicu i na nju položila čistu gazu i bočicu joda. On je zabacio glavu da proguta antibiotike. Potkošulja mu je bila umrljana krvlju.

- Da li ti je neko očistio rane na grudima? - upitala je.

- To su samo ogrebotine.

Neprijatnost zbog njegove blizine ustuknula je pred ljutnjom.

- Skidaj potkošulju - rekla je.

- Nije to ništa.

Odmahnula je rukom. - Bez rasprave.

Pogledao ju je umorno i snebivljivo, a onda jednim potezom svukao potkošulju. Grudi i stomak su mu bili išarani plitkim ogrebotinama, koje su ponovo prokrvarile zbog naglog pokreta. Niko ih nije očistio.

- Pored spavaće sobe imaš tuš. Istuširaj se vrelom vodom i sapunom isperi sve rane koju ti je mladunče nanelo.

- Nemamo vremena.

Naređujem ti to kao lekar. - Ustala je. - Tamo imaš i čiste peškire. Doneću ti čistu košulju. Moj brat je tvoje visine.

Izgledalo je da je spreman za raspravu, ali ona ga je preduhitrila.

- Idi. Skuvaću nam kafu i podgrejati uštipke.

To ga je zadovoljilo pa je otišao u kupatilo.

Lorna je stavila vodu za kafu. Dok se voda grejala, uzela je telefon i pozvala ACRES. Zvala je genetičarsku laboratoriju, pretpostavivši da tamo još ima nekog.

Neko se nervozno javio. - Doktor Trent ovde.

- Zoi, Lorna je.

U pozadini je čula Zoinog muža, Pola, kako oduševljeno govori o nekim greškama u RNK. Prepoznala je i prigušeni glas doktora Metojera, ali nije mogla da razazna šta on govori. Niko od njih nije otišao. I oni su radili cele noći.

- Samo da proverim šta se dešava - rekla je Lorna.

- Bolje prestani da proveravaš, chica* i dovlači dupe ovamo! Propuštaš svu zabavu. A meni bi dobrodošlo malo estrogena.

Nasmešila se zbog uzbuđenja svoje kolegice. - Morala sam da pokupim par stvari od kuće. Trebalo bi da stignem tamo za sat vremena. Je li završena analiza DNK?

Zoi se uozbiljila. - Nije još. Verovatno će biti gotova dok ti stigneš. Ali obrađeni su rezultati magnetne rezonance i oni ukazuju na neke čudne neurološke anomalije.

- Kako to misliš?

- Preopširno je za telefonski razgovor. I samo da znaš, pre sat vremena smo tvojim životinjama uradili EEG.

„Elektroencefalogram?“

- Molim? Zašto? - Ljutnja je zamenila početno uzbuđenje. Lorna se brinula za spasene životinje - dovoljno trauma su već pretrpele. - Takva ispitivanja nije trebalo vršiti

bez mene. Svi to znate.

- Znam, znam. Ali koristili smo neinvazivne metode. Objasnićemo ti kad dođeš.

- Odmah dolazim. - Spustila je slušalicu svesna da su njene poslednje reči zvučale više kao pretnja nego kao obećanje.

Voda je u međuvremenu proključala. Dok je pripremala kafu, misli su joj se malo sredile.

Čula je kako se otvaraju vrata kupatila na kraju hodnika. Džek se vratio mokre kose, a koža mu se skoro pušila. Izašao je bos, obučen samo u svoje radne pantalone, s peškirom preko ramena.

- Čuo sam tvoj razgovor dok sam se brisao. Je li sve u redu?

- Biće kad stignem u ACRES. Imali su pune ruke posla noćas.

Džek je pokazao na sto. - Onda ovo može da sačeka. Mogu se postarati za ovo pošto te odbacim do...

- Sedni. - Pokazala je šoljom vrele kafe ka stolu. - Šećer? Pavlaku?

- Obična kafa je dovoljna. - Nerado je ponovo seo u stolicu.

Lorna mu je pregledala ogrebotine i ujede. Bila je zadovoljna kako ih je očistio.

- Ovo će da peče.

Namazalaje ožiljke jodom, primećujući kako mu se koža grči na svaki dodir. Međutim, mišići mu se nisu ni mrdnuli niti se promenio ujednačeni ritam njegovog disanja. Poželela je da mu prisloni glavu na grudi, da oslušne i ritam njegovog srca, ali se uzdržala.

Jedina reakcija njegovog tela bilo je rumenilo i zatezanje trbušnjaka kao da očekuje udarac u stomak. Prepostavila je da bol nije jedini razlog. To je potvrdilo i njegovo meškoljenje na stolici.

Dok je ćutke radila, primetila je nekoliko debelih ožiljaka na njegovom levom ramenu, vratu i leđima. Gotovo nesvesno, prešlaja prstom preko jednog od njih.

Šrapnel od improvizovane eksplozivne naprave - objasnio je hladno. - Bomba na putu.

- Izvini. Nisam htela... - Spustila je ruku i zacrvenela se od stida.

Završila je čišćenje rana i promenila mu zavoj na ruci.

Kad je podigla glavu, videla je kako je Džek netremice posmatra. Oči su mu bile kao u vuka, hladne i zagonetne. Nagnuo se prema njoj. Na trenutak je mislila da će je poljubiti, ali on je samo dohvatio šolju s kafom sa stola.

- Hvala. - Ustao je. - Pominjala si čistu košulju.

- Da - promucala je, osećajući se glupo što je to zaboravila i što je zamucala. - Idem u bratovu sobu da je donesem.

Bilo joj je drago što je izašla odatle. Obrisala je vlažne ruke o farmerke. Za sitne kapljice znoja po celom telu krivila je večernju vlagu. Ili je to možda samo posledica iscrpljenosti. Ili je uzrok dečak kog je primetila u usnulom muškarcu. Prisećanje na Toma i duge noći koje su proveli zagrljeni.

Ona je možda zaboravila, ali njeno telo nije.

Izvukla je čistu košulju iz bratovog ormara i pohitala u hodnik, gde ju je čekao Džek. Obukao je košulju. Pogrešno je procenila veličinu košulje. Bila mu je pomalo tesna, zategnuta na grudima i u ramenima.

- Spreмна? - upitao je obuvajući čarape i čizme.

Klimnula je i otvorila ulazna vrata, radosno pozdravivši sveži noćni povetarac na svom vreлом licu.

Iz senki u dvorištu neko je viknuo njeno ime.

- Kud ste vi krenuli, dođavola?

Dvadeset četvrto poglavlje

Džek je nagoniski gurnuo Lornu iza sebe. Pognuo se, zaslepljen lampom na verandi. Visoki hrastovi i žbunaste magnolije bacali su senku na prilaznu stazu. Nekakvopokret mu je privukao pažnju. Neko im se približavao od kapije.

Lorna je stala pored Džeka. - Kajle? Otkud ti? Mislila sam da ćeš ostati na bušotini još četiri dana. - Lorna se okrenula prema Džeku i objasnila mu tihim glasom: - Moj brat.

- Rekao sam ti preko telefona da se vraćam ranije.

- A ja sam tebi rekla da ne moraš.

- Nisam hteo da te pustim da sama loviš po močvarama. I izgleda da sam stigao baš na vreme.

Popeo se na osvetljenu verandu. Džek ga je odmerio - imao je istu kosu kao Lorna, boje peska, podšišanu kratko sa strane i malo duže odozgo. Nije se brijao danima, a iznošeni šorts i pogužvana polo majica su delovali kao da ih isto toliko nije skidao. Bio je žilav, kao napeta opruga. A u tom trenutku je delovao još napetije. Kad se Kajl uhvatio za ogradu na verandi, Džek je primetio da su mu nokti i bore na zglobovima crni od nafte. Još mračniji mu je bio pogled kojim je nepoverljivo i sumnjičavo posmatrao Džeka.

- Rekla sam ti da ne dolaziš - kazala je Lorna. - Lovje već završen. Džaba si prevalo toliki put.

- Kuda ćete onda vas dvoje? - Kajl se spustio stepenik niže, preprečivši im put.

- U ACRES.

- Oboje?

Lorna je pogledala Džeka. — Ne. On me samo vozi do džipa. Ostavila sam ga na doku kod zoološkog vrta.

Džek se nakašljao. - A mogu da te odvezem i do laboratorije. Tako ćeš brže stići, a voleo bih i da čujem šta su tvoje kolege otkrile o onim životinjama. Može biti važno za istragu.

Lorna je klimnula. - To bi baš... mislim, to bi bilo fino.

Kkiljeći na jedno oko, Kajl je procenjivački posmatrao Džeka. - Ti si Džek Menard, zar ne?

Džek je klimnuo glavom.

Kajl se okrenuo svojoj sestri. - Onda i ja idem s vama.

- Ne luduj. Odspavaj.

- Ako ide on - Kajl je upro prst u Džeka - onda idem i ja. Neko mora da nadzire ovaj sastanak.

- Ovo nije sastanak. - Lorna je pocrvenela više od besa nego od stida. - Umem da se staram o sebi.

- Šta?! Kao poslednji put kad si otišla s jednim od braće Menard?

Lorna se razrogačila od potpunog šoka koji su ove reči izazvale. Džek je jedva odoleo želji da ga tresne pesnicom.

Izgleda da je Kajl shvatio da je preterao, pa se povukao. - Izvinite, nisam tako mislio.

Žurno se popeo na verandu i prišao sestri, kao da će to što joj se približio ublažiti one reči. Dodirnuo joj je ruku, ali ona se okrenula i otišla. Kajl je pošao za njom.

Više nije bio srdit, već zabrinut. - Dovoljno si pretrpela zbog braće Menard i ne želim da ponovo budeš povređena. To je sve. Obe ruke bih dao da te zaštitim. Znaš to.

Lorna je konačno popustila. - Naravno da znam, Kajle. Ali u ovom slučaju grešiš. - Osvrnula se ka Džeku. - Verujem mu.

Izraz njenog lica je rekao više nego ono što je izgovorila. Džek se isprasio i setio njenog mekog i nežnog dodira.

Kajl ih je pogledao, a onda odmahnuo glavom. - Ipak bih pošao s vama. Ionako neću moći da zaspim dok se ne vratiš - rekao je pitomije, što je, očigledno, bolje delovalo na Lornu. - i obećavam da neću praviti nikakve probleme.

- Dobro. Ali krećemo odmah.

Lorna je krenula ka ulici, a Kajl i Džek su, jedan kraj drugog, krenuli za njom. Iako je Kajl malo popustio prema svojoj sestri, prema Džeku je još bio sumnjičav. Bio je oprezan i Džek je to poštovao. Samo je hteo da zaštititi Lornu i nije ga briga s kim će se zakačiti zbog toga.

Potrpali su se u Džekov džip i krenuli. Džek je telefonom kratko obavestio svog brata o promeni planova. Rendi i Bart su ga i dalje čekali u stanici da se zajedno vrate kući.

- Onda ćemo se naći u tom zoološkom vrtu - rekao je Rendi i prekinuo vezu pre nego što je Džek uspeo da se usprotivi.

Završivši razgovor, Džek je iskosa pogledao Lornu, koja je sedela na suvozačevom sedištu. Očigledno su joj misli odlutale. Bore su joj se pojavile u uglovima očiju. Njen naučnički mozak se već bavio tajnama kojima je ovaj slučaj okružen, žena je opet postala doktor.

Kajl se nagnuo napred između njih. - Šta je s tim prokletim životinjama? Zbog čega su tako posebne?

Lorna je promrmljala, još uvek odsutna: - To i ja pokušavam da shvatim.

Dvadeset peto poglavlje

Sat kasnije Lorna je sedela na odeljenju za genetiku, pred velikim monitorom od trideset inča. Na ekranu je bilo nekoliko otvorenih prozora, ali ona je bila zurila u onaj u sredini. Na njemu se vrtela trodimenzionalna slika mozga sivog afričkog papagaja Igora, dobijena magnetnom rezonancom. Na susednom prozoru je bila slika neke ptice bez perja, slične reptilu.

- Šta je ovo? - upitao je Džek, stojeći iza nje.

Odgovorila mu je Zoi Trent, koja je takođe stajala pored

- Lorne. - Nešto izuzetno.

Nalazili su se u maloj sali glavne laboratorije, namenjenoj sastancima. Zoin muž, Pol, još uvekje proučavao rezultate analize DNK abnormalnih hromozoma.

- Šta je s ovom pticom? - upitao je Kajl.

Lornin brat je sedeo na stolu pored malog kaveza u kom je bio Igor. Papagaj je bio šćućuren na prečazi. Nimalo nije bio onako živahan kao od ranije. Pod kaveza bio je pokriven vodnjikavim izmetom.

„Proliv izazvan stresom”, pomislila je.

Lorna je bila besna. Kolege je trebalo da je sačekaju pre obavljanja dodatnih ispitivanja. Zdravlje životinja u istraživačkom centru je njena odgovornost. A to se odnosi i na životinje nađene na ribarskom brodiću. One su već dovoljno propatile. Nisu zaslužile da ih i ovde tretiraju kao zamorčice.

- Zašto ovo ružno stvorenje nema perje? - upitao je Kajl.

Lorna je odgovorila ne odvajajući pogled od ekrana. - Prvo, nije ružan. Drugo, mislimo da se radi o atavizmu, pojavi osobine davnih predaka.

- Uvrnuto.

To nije sporno. I jeste uvrnuto. Sve u vezi s ovim slučajem je čudno. - Samo mu pravi društvo. Preplašen je. Razgovaraj s njim.

Papagaji su društvena bića i druženje im pruža utehu.

Kajl je slegnuo ramenima i nagnuo se prema kavezu. Nežno je zagugutao. - Ko je ružna ptica? Ti sigurno nisi.

Igor je jednim okom ispitivački pogledao Kajla, a onda je odgovorio mekim kvocanjem, ptičjim ekvivalentom kikota.

Kajl je, poput svoje sestre, umeo sa životinjama. I uprkos prekoj naravi bio je dobrodušan, čime bi se moglo objasniti njegovo promenljivo raspoloženje. Bio je osetljiv i emotivan i Lorna je znala koliko je on voli i da samo želi da je zaštiti. Pošto im je otac umro dok su bili deca, on je ostao jedini muškarac u kući, što je posle majčine smrti još više došlo do izražaja.

Iako je cenila to, Lorna se opirala takvom odnosu. Međutim, na patrijarhalnom jugu Sjedinjenih Država to je uobičajen oblik porodičnih odnosa.

Naslonivši se na sto, Džek je ponovo pogledao u monitor.

Šta je tako izuzetno u tom snimku? - upitao je. - Zašto ste insistirali da Lorna prvo

vidi to?

Zoi je pokazala na monitor. - Zbog toga nismo sačekali Lornu da bismo uradili elektroencefalogram. - Zvučala je kao da se pravda, ali to nije zadovoljilo Lornu.

Posmatrala je rotirajuću sliku. Mozakje izgledao uobičajeno za ptice, a nije se mnogo razlikovao ni od mozga sisara. Lepo se videlo kako se kičmena moždina produžava u mali mozak, od kojeg se dalje nastavlja veliki mozak, podeljen na dve hemisfere. Lorna je odmah primetila nešto čudno. U čeonom delu mozga, između hiperpalijuma i mezopalijuma - kod ljudi se taj deo zove neokorteks - bilo je uglavljeno pet tamnijih objekata. Imali su oštre ivice i kristalastu strukturu.

Lorna je zarotirala sliku da bi bolje pogledala. Ti objekti su obrazovali savršen pentagram u nervnom tkivu.

- Šta je ovo? - upitala je.

Umesto odgovora, Zoi je pritisnula jedan taster. Slika mozga papagaja je nestala i pojavila se slika mozga neke druge životinje. - To je mozakjednog od kapucina.

Lorna se setila sijamskih blizanaca i primakla se monitoru. Isti čudni objekti su se nalazili i u majmunovom mozgu. Zarotirala je sliku. Ista količina objekata, postavljenih na istovetno mesto u mozgu. Čak je i raspored isti. Savršeno simetričan pentagram.

Uprkos toplini u sobi, stresla se.

Zoi je prišla bliže. - Iste čudne formacije smo našli u mozgovima svih životinja s broda. Mogu da ti pokažem ostale snimke.

Lorna je odmahнула glavom, verujući proceni svoje koleginice. - Jesu li to implantati?

- Mislimo da nisu - odgovorila je Zoi uzbuđeno. - Mislimo da bi to mogle biti prirodne karakteristike.

- Prirodne?

- Tako je. - Zoi je zumirala jednu od neobičnih formacija.

Pogledaj pažljivije. Vidiš da oko pentagrama nema ožiljaka, što bi se očekivalo da su u pitanju hirurški implantati. A nema ni granulacije okolnog tkiva, što se dešava kad se ubaci strano telo.

Šta je to onda?

Zoi je slegnula ramenima. - To zanima i doktora Metojera. Džon Grir s patologije pokušava da izvadi to tkivo iz mozga mrtvog mladunčeta jaguara da bismo ga proučili. A radi i biopsiju okolnog tkiva.

- Zašto biopsiju? - upitao je Džek?

Zoi je prstom pokazala tkivo oko čudnih formacija. - Izgleda da je moždano tkivo gušće u toj zoni. Doktor Metojer hoće da proverii svoju pretpostavku da je ova oblast sačinjena od gušće raspoređenih neurona.

I Lorna je htela objašnjenje. Setila se sjaja u jaguarovim očima i njegovog prepređenog pogleda. Setila se i papagajevе sposobnosti da u nedogled nabrаja decimale broja pi. Više neurona znači bolju povezanost moždanih ćelija, što je vodi većim misaonim sposobnostima. Ovo otkriće bi moglo da objasni zašto su životinje bile hiperinteligentne.

Zoi se uspravila i provukla prste kroz svoju kratku crnu kosu. - Sad znaš zašto smo hteli da obavimo EEG. Bili smo tako uzbuđeni. Nismo mogli da čekamo.

Lorna je polako klimnula. Proučavanjem električnih obrazaca moždanih funkcija mogli su da primete promene povezane s ovim formacijama. - Šta ste otkrili pomoću EEG-a?

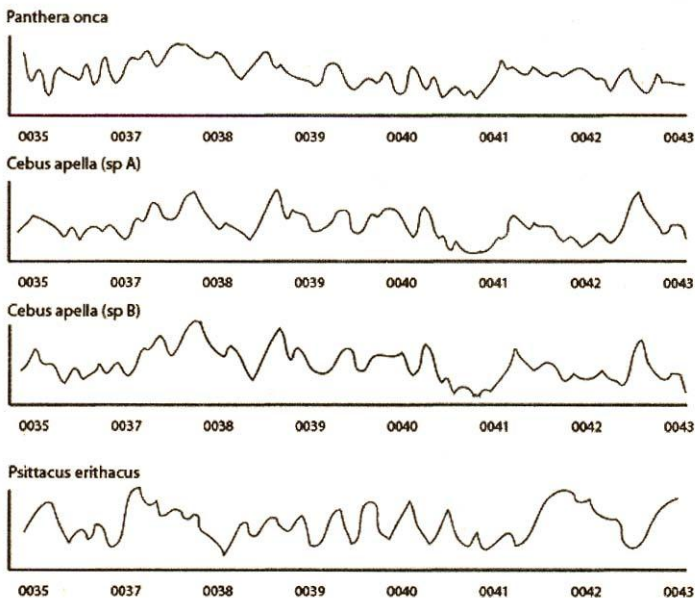
- U početku ništa. Moždani talasi svih životinja su izgledali sasvim normalno. I svaki je bio potpuno jedinstven, kao otisak prsta. Izgledalo je da nema ničeg zajedničkog.

Ali Zoi nije bila razočarana, već zapanjena. Lorna je znala da još nije čula sve. Zoi se osvrnula ka Igorovom kavezu.

Lorna je ispratila Zoin pogled, a onda je opet pogledala nju. - Šta je?

- Sad ćeš videti. - Zoi je stala kraj nje i nešto brzo ukucala. - Pokazaću ti četiri EEG-a koje smo uradili papagaju, majmunima i Bagiri. Da bismo uprostili, pokazaću ti samo po jedan trag za svaku životinju.

Rezultati su se pojavili na ekranu.

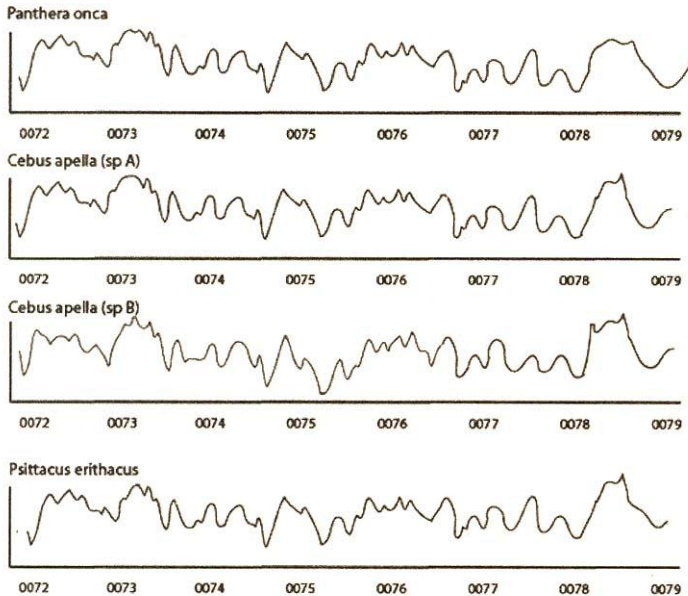
Zoi je pogledala Lornu izivši jednu obrvu. Lorna je razumela neizgovoreno pitanje: „Vidiš li ovde nešto neobično?” Bila je dovoljna sekunda. Pokazala je na dva središnja grafikona. - Ova dva su skoro jednaka. - Pročitala je oznake i namrštila se. „Cebus apella. Primerici A i B.”

- To su rezultati majmuna sijamskih blizanaca.

Zoi je klimnula. -Tako je. Prvo smo mislili da je možda greška. Možda je mreža elektroda s glave jednog majmuna primala signale od blizanca. Ili im se moždana aktivnost poklapa jer su jednojajčani blizanci. Da bismo bili sigurni, doveli smo ostale

životinje i ponovo ih testirali.

Pritisnula je nekoliko tastera i pojavila su se četiri nova rezultata. - Ovo smo dobili kad su sva četiri primerka istovremeno bila u prostoriji.

Lorna se primakla monitoru, prateći svaki trag prstom. Bila je zapanjena. „Nemoguće”, pomislila je.

Džek se oglasio pored nje. - Svi izgledaju približno isto.

- Pratili smo rezultate još deset minuta. Sve vreme su bili sinhronizovani.

Lorna se naprezala da shvati.

- Posle toga - nastavila je Zoi - vratili smo životinje na njihova odeljenja. Ostavili smo samo papagaja i testirali ga nasamo. Tad se njegov EEG vratio na uobičajen jedinstven obrazac.

Lorna je pogledala papagaja i svog brata. - Hoćeš da kažeš da njihovi moždani talasi postaju potpuno sinhronizovani kad su zajedno?

- Izgleda da se upravo to dešava.

„Kako je to moguće?” zapitala se Lorna. Cula je da žene koje žive zajedno posle nekog vremena počnu da dobijaju menstruaciju u isto vreme. Ali to se dešava zbog feromona u vazduhu koji dovode do sinhronizacije ciklusa. Šta može da bude uzrok neurološke sinhronizacije kod ovih životinja? Ako su rezultati tačni, mora da postoji neki stimulans ili oblik komunikacije između životinja.

Lorna se opet usredsredila na rezultate magnetne rezonance. Ponovo se pojavio trodimenzionalni model Igorovog mozga. Zarotirala ga je da bi još jednom pogledala pet

čudnih objekata.

- Šta god je u pitanju, mora imati veze s ovim objektima - rekla je Lorna. - Njihova struktura je ista kod svih životinja.

Posmatrala je monitor, zamišljajući mrežu gušćeg tkiva oko pentagrama. Podsećala ju je na nešto. Ali na šta? Ispružila je ruku i raširila svih pet prstiju. Onda joj je sinulo. Okretala je šaku napred-nazad.

- Satelitska antena - promrmljala je.

- Sta? - upitala je Zoi.

- Struktura u životinjskom mozgu. Šta ako deluje kao mali odašiljač? Emituje ultrakratke talase koje ostali primaju pa to nekako podstiče njihovu sinhronizaciju.

Zoi se namrštila, boreći se s nevericom.

- Misliš da je u pitanju neka vrsta telepatije? - upitao je Kajl, sumnjičavo posmatrajući papagaja.

- Ne - brzo je odgovorila Lorna. - Ne baš. Da bi se EEG poklopio, nešto mora da pokrene usklađivanje, a to ne može biti na bazi hormona ili feromona jer se radi o različitim životinjskim vrstama.

- Osim toga, usklađivanje se dešava prebrzo - dodala je Zoi, manje sumnjičava.

Lorna je klimnula. - Ali slab električni signal bi bio dovoljan da pokrene to. Dovoljno je samo da pokrene određene mehanizme u mozgovima životinja.

- Ali šta bi moglo da pokrene taj signal? - upitao je Džek.

- Ne vidim nikakve baterije.

Zoi mu je odgovorila. - Nisu ni potrebne. Mozak je električni organ koji stvara energiju poznatu kao akcioni potencijal tako što pumpa hemikalije kroz neurone. Uobičajena moždana aktivnost stvara stalni elektricitet od deset do dvanaest volti. Ujutru, u podne i uveče. Dovoljno za napajanje baterijske lampe.

- I više nego dovoljno za emitovanje slabog signala. - Lorna je progutala knedlu, posmatrajući snimak magnetne rezonance.

Neko se oglasio s vrata. - Što, naravno, pokreće još jedno pitanje, dušo.

Lorna se okrenula i ugledala svog šefa, Karltona Metojera, oslonjenog na dovratak. „Otkad sluša?”

- Koje je to pitanje? - upitala je Zoi.

On je ušao u prostoriju, ogrnut pedantno ispeglanim laboratorijskim mantilom. Pravi južnjački gospodin, čaki posle neprospavane noći. - Doktorka Polk je upravo ponudila zanimljivo rešenje zagonetke povezivanja njihovih moždanih talasa. Ali to otvara još zanimljivije pitanje.

Lorna je shvatila i naglas pitala: - Zašto?

„Zašto se te životinje povezuju?”

Dvadeset šesto poglavlje

Dankan je sedeo sam u džipu parkiranom ispred ulaza u ACRES. Spustio je prozor i slušao noćni hor žaba i cvrčaka. S njegove leve strane, blatnjavi Misisipi je romorio kraj nasipa. Blag vetar je pokrenuo težak vlažan vazduh tako da je bilo lakše disati.

Kroz naočare za noćno osmatranje Dankan je posmatrao zgradu na suprotnoj strani nasipa. Samo nekoliko prozora na prvom spratu je bilo osvetljeno. Slušalica u Dankanovom uvetu je registrovala signal njegovog tima, koji je zauzeo pozicije oko zgrade. On je čekao i motrio na put koji vodi ka istraživačkom centru.

Nije želeo nikakva iznenađenja.

Zamenik mu je konačno javio da je sve spremno. - Čekamo tvoj znak.

- Jeste li utvrdili identitet i broj civila?

- Sedam. Jedan je agent Pogranične patrola i pretpostavljamo da je naoružan.

- Nek vam on bude glavna meta. Zapamtite, treba nam jedan naučnik da ga na miru ispitamo.

- Razumem.

Moraju da saznaju koliko su istraživači otkrili o projektu „Vavilon” i što je još važnije, da li se o tome pročulo van Centra. Zatim će ga eliminisati i otarasiti se tela. U Karipskom moru ima mnogo gladnih ajkula.

Dankan je još jednom dobro osmotrio zgradu. Njegovim ju je potpuno opkolio. Zapaljivim bombama će posle prikriti sve tragove. S prvim zracima sunca jedna teroristička grupa za zaštitu životinja će poslati elektronsku poruku kojom preuzima odgovornost za napad. Ništa neće biti povezano s Ajronkrikom.

Pošto je sve bilo spremno, Dankan je uzeo radio da izda naređenje za napad, ali utom se iza njega naglo pojaviše svetla. Zaslepila su ga kroz naočare za noćno osmatranje. Strgnuo je naočare i pogledao u retrovizor.

Jedan kamionet se u punoj brzini pojavio iz krivine kraj reke i prednjim svetlima obasjao Dankanov džip. Dankan je spustio radio.

Bio je podozriv.

U ovo doba i na ovako zabačenom mestu nije očekivao nikakav saobraćaj.

Dok je posmatrao kako vozilo prilazi, uzeo je još jednu tvrdu bombonu. Ananas. Namrštio se na taj ukus. Nije mu omiljen. Ipak je počeo da sisa bombonu. Dok je čekao, procenjivao je nivo opasnosti i preispitivao svoje planove.

Kad se kamionet primakao, Dankan je video da je to stari poluraspadnuti ševrolet, sav zarđao i sa starom sivom osnovnom farbom, i da mu se približava.

„Samo produži”, poželeo je.

Kao da će ga poslušati, ševrolet je široko ušao u krivinu, spremajući se da ga obide, ali onda je počeo da koči. Usporio je i zaustavio se pored Dankanovog džipa, uz šištavi zvuk motora. Vozač se nagnuo kroz otvoreni prozor do suvozačkog sedišta i podigao obod kačketa. Nosio je lovački prsluk preko prljave majice.

- Treba li ti pomoć, druže? - upitao je upadljivim kajunskim naglaskom. Bio je to

samo močvarni pacovkoji je kasno izašao iz kuće.

Dankan je pomerio pištolj u svom krilu, nezadovoljan razvojem situacije.

„Magarac je morao da stane

Nagnuo se ka prozoru. Vozač kamioneta se trgnuo ugledavši Dankanovo ožiljcima unakaženo lice. Lice koje se teško zaboravlja. Ne sme biti svedoka. Dankan je podigao pištolj do prozora, ali je sa zadnjeg sedišta kamioneta odjednom skočio mrki pas i zalajao kao pomahnitao.

Uplašen, Dankan je uzmakao prigušeno dahćući. Grudi su mu se nadimale od sećanja na neko drugo vreme, kad ga je neka druga zver iznenadila.

Vozač se okrenuo i dreknuo na psa. - Barte, začepi gubicu! Ne čujem ni sopstvene misli!

Dankanu je srce divljački lupalo.

Nesvestan Dankanovog stanja, vozač mu se ponovo obratio. - Gospodine, da ne znate možda gde je ovde nekakav zooški vrt? Moj budalasti brat je rekao da ide...

Strah se pretvorio u gnev. Besan što je uhvaćen nespreman, Dankan je podigao pištolj i proturio ga kroz prozor. Dok je povlačio obarač, pas se bacio iz kamioneta pravo na njega.

Trgnuo se kad je pištolj opalio. Krv je prsnula po prozoru. Vozač se uhvatio za glavu, glasno opsovao i nestao s vidika.

Dankan se okrenuo prema psu, ali životinja se izvila u letu, udarila u njegov džip i pala između dva vozila.

Za to vreme motor ševroleta je iznenada zaurao i kamionet je odskakutao, neuobuzdano krivudajući dokje njegov vozač pokušavao da pobjegne.

Dankan je otvorio vrata svog džipa, zauzeo položaj za gađanje i ispraznio ceo šaržer u kamionet. Sevrolet je naglo skrenuo ulevo, ne usporivši. Sleteo je s nasipa i sjurio se preko strme ivice puta.

Dankan je potrčao za njim menjajući šaržer. Gledao je kako kamionet pred njim krajem udara u kameni nasip u podnožju i naglavačke uleće u Misisipi nabujao od oluje. Struja je okrenula vozilo i ono je brzo potonulo.

Dankan je nastavio da posmatra, držeći uperen pištolj. Čekao je puna dva minuta. Niko nije izronio boreći se za vazduh.

„Nek se nosi.”

Pošto nije imao vremena za temeljniju pretragu, okrenuo se. Čak i da je čovek preživeo, Dankanov tim će već biti daleko pre nego što skot upozori nekog.

Srce mu je još ludački lupalo i on se, sav zajapuren, vratio u svoj džip. Potražio je psa, ali on je sigurno zbrisao. Vrativši se u džip, uzeo je radio s prednjeg sedišta. Završio je ovde. Prineo je radio usnama.

- Svim pozicijama. Krenite. Uništite ovo mesto.

Dvadeset sedmo poglavlje

- Igore, kaži mi koliko je pi - rekla je Lorna pošto je zauzela Kajlovo mesto i nadnela se nad kavez. - Koliko je pi?

Ostali su stajali iza nje. Papagaj ju je pogledao jednim okom, pa drugim. Posle Kajlovog tepanja Igor se prenuo iz svoje sumorne pogurenosti. Ali ranije oduševljenje prisutno u njegovom pogledu zamenila je tupost.

Karlton je stajao pored nje. - Lorna, šta to radiš?

- Proveravam nešto. - Mahnula je svom šefu. - Svi se odmaknite.

Dok su se oni udaljavali, Lorna je prišla bliže i blago prošaptala: - Hajde, Igore.

- Igor - oprezno je ponovila ptica.

- Odlično, Igore. Ko je dobra ptica?

- Igor! - zakreštao je nešto življe i prebacio se s noge na nogu.

- Tako je. Sad mi reci koliko je pi. Već si to radio. Pi.

Na računar blizu kaveza Lorna je već bila postavila čitavu stranu matematičke konstante: 3.141592653589793...

Papagaj je cimnuo glavom. - Tri...

- Tako je. Odlično, Igore.

- Jedan... četiri...

Počeo je da nabraja, ali je onda krenulo naopako.

- Osam... sedam... krug... trougao

Igor je zabacio glavu najviše što je mogao i začkiljio, kao da ulaže silan napor da se seti.

Lorna? - progovrio je Karlton. Bacio je pogled na svoj ručni sat, gubeći strpljenje.

Ona se okrenula. Umesto da je razočara to što se Igor loše pokazao, postajala je sve sigurnija. Ipakje htela da potvrdi svoju pretpostavku. — Zoi, možeš li da odeš po Bagiru? Pole, ti donesi majmunčiće, molim te.

Njih dvoje klimnuše i odoše.

- Lorna se obratila Karltonu. - Ranije, i na brodu i na izolacionom odeljenju, Igor je recitovao stotine decimala broja pi. Tada nisam imala vremena da proverim, ali tačno je nabrojao najmanje deset cifara.

- I ja se sećam toga - podržao ju je Džek.

Karlton je slegnuo ramenima. - Ne razumem. To je obična mimikrija, zar ne? Ništa više. Šta pokušavaš da dokažeš?

Mislím da je više od mimikrije. Pitao si zbog čega ove životinje sinhronizuju moždane talase. Mislím da znam.

Džek ju je netremice gledao, što ju je dodatno ohrabriló. Ali šta ako nije u pravu?

Nekoliko trenutaka kasnije, Zoi i Pol su se vratili sa životinjama. Zoi je nosila Bagiru, umotanog u čebe kao bebu. Mačka ih je posmatrala velikim plavim očima.

Majmunčići su se i rukama i nogama držali za Polov laboratorijski mantil. On ih je s blesavim osmehom nežno nosio u naručju kao ponosni tata.

- Kad su životinje ispitivane zajedno, koliko je vremena prošlo do usklađivanja moždanih talasa? - upitala je Lorna Karltona.

- Mislim da je bilo prošlo nekoliko sekundi. Najviše pola minuta.

Zadovoljna, Lorna se okrenula ka Igoru. „Pokušajmo ponovo”, rekla je u sebi.

- Iгоре, koliko je pi?

Ptica se ponovo ispravila. Oči su joj postale jasnije i sada je s punom pažnjom posmatrala Lornu.

- Koliko je pi? - ponovila je Lorna.

Igor je trepnuo ka Lorni i progovorio glasom koji je jezivo ličio na ljudski. Ovog puta nije bilo oklevanja. - Tri, jedan, četiri, jedan, pet, devet, dva, šest, pet...

Kajl je pratio cifre na monitoru računara. Oči su mu se raširile u neverici. - Svega mi, ne greši.

Igor je nastavio da nabraja, a oči su mu se sklopile, ne da bi se koncentrisao, već više iz zadovoljstva. - ...Tri, pet, osam, devet, sedam, devet, tri...

Niko nije progovarao. Lornin šef je prišao Kajlu i zajedno s njim pratio cifre na ekranu.

Igor je govorio puna tri minuta i izgovorio stotine cifara ispisanih na monitoru.

Lorna je posmatrala kako Karltonova zbunjenost prerasta u divljenje. Skinuo je naočare sa nosa i obrisao ih maramicom. Klimnuo je. - Predajem se. Ima neverovatno pamćenje.

- Nisam sigurna da je to pamćenje - rekla je Lorna, a Igor je i dalje nabrajao. - Mislim da on upravo izračunava decimale.

Karlton ju je pogledao, ponovo spreman da se usprotivi, a onda mu je, izgleda, sinulo. - Misliš da ova sinhronizacija nije samo fizička već i funkcionalna?

Lorna se nasmešila i klimnula.

- Šta to znači? - upitao je Kajl.

Zoi je prišla bliže. Posmatrala je mladunče jaguara u svom naručju. - Cilj njihovog povezivanja nije samo sinhronizacija.

Njen muž je dovršio misao: - Oni stvaraju funkcionalnu mrežu.

Kajl je slegnuo ramenima. I dalje mu nije bilo jasno. I Džek se primakao Lorni u želji da sazna više.

Ona je konačno objasnila. - Mozak je, u stvari, organski računar. Najveći deo vremena njegova razgranata mreža neurona i sinapsi je neaktivna. To je veliki neiskorišćeni resurs. Mislim da formacije u njihovim mozgovima služe kao ruteri te mreže. Oni objedinjuju intelektualne potencijale svih ovih životinja. Svaka od njih ima slobodan pristup neiskorišćenim resursima organskih računara ostalih životinja. Ove životinje, u suštini, bežičnim povezivanjem stvaraju primitivnu računarsku mrežu.

- Ali kako je to moguće? - upitao je Džek.

Pre nego što je bilo ko stigao da odgovori, zujanje mobilnog telefona je prekinulo

razgovor. Karlton im je uputio pogled izvinjenja i javio se. Slušao je trenutak, a onda odgovorio.

- Hvala, Džone. Odmah dolazimo.

Prekinuo je vezu i obratio se Džeku. - Izgleda da naš patolog ima odgovor na vaše pitanje, gospodine Menarde.

Džek je video dosta leševa, ali patološko odeljenje istraživačkog centra je bilo posebno jezovito. Prostorija nije imala prozore i bila je veličine košarkaškog terena. Jedan deo cementnog poda bio je prošaran odvodima sa zaštitnim mrežama. Ogromni stolovi od nerđajućeg čelika bili su poređani u sredini sobe i osvetljeni hirurškim lampama. Nad njima se nalazio sistem koturova i konopaca, koji je služio za transport velikih životinja. U vazduhu se osećao formaldehid i blagi smrad truljenja.

Sve u svemu, ovo mesto je izgledalo kao džinovska klanica.

Obećanje patologa da će im dati odgovore sve ih je dovelo ovamo.

Na stolu sa strane nalazio se netaknuti leš ženke jaguara. Oni su se okupili oko drugog stola. Na njemu su bili secirani ostaci mladunčeta. Sićušno telo je bilo raskrečeno kao žaba. Trbuh i grudni koš su mu bili otvoreni. Organi su plivali u obeženenim teglama: srce, bubrezi, jetra, slezina. Ali najgrozniji prizor je bila lobanja - otvorena i ispražnjena.

Mozak se nalazio na tacni za instrumente uvrh stola. Vlažno sivo tkivo je blistalo pod halogenim lampama.

Lorna je posmatrala leš. Nasilje i nepotrebno ubistvo su je očigledno potresli, ali patolog ju je zaintrigirao.

Doktor Džon Grir je mahnuo svima da priđu bliže. - Mislim da ovo treba sami da vidite.

Džeku se ovaj predlog nije naročito dopao, ali ništa nije rekao.

Hirurškim kleštima i skalpelom patolog je uklonio površinski sloj i otkrio dublje slojeve velikog mozga. To tkivo je uglavnom izgledalo kao i površinsko, osim što su u njemu bila četiri objekta nalik dijamantima, od kojih se odbijala svetlost. U tkivu se video rez na mestu s kog je izvađen peti objekat.

- Izvadio sam jedno od ovih tela i obavio nekoliko brzih testova. Pogledajte.

Prišao je susednom stolu. Na plastičnoj tacni nalazio se jedan od crnih dijamantata, isečen na četiri dela. Grir je pincetom podigao jedan komad. Prineo ga je gomilici materijala nalik na krupan biber.

- Gvozdeni opiljci - objasnio je patolog.

Dok je nadnosio komad dijamanta nad hrpicu, nekoliko metalnih opiljaka je poskočilo i zalepilo se.

Grir je pogledao ostale. - Verujem da je ovo - to što im je ubačeno u mozak - kristal magnetita.

- Magnetita? - upitao je Džek. Niko drugi nije delovao naročito iznenađeno. Lornin brat je samo izgledao kao da mu je muka i da bi voleo da izađe. - Kao magneti?

- Tako nešto - rekla je Lorna.

Zoi je objasnila. - Svako moždano tkivo, pa i ljudsko, prirodno sadrži kristale

magnetita. Veća koncentracija ovih kristala može se naći u moždanoj kori, velikom mozgu, pa čak i u moždanoj opni.

Lorna je klimnula. - U mozgu ptica ima još više magnetita. Veruje se da ptice pomoću tih kristala prate magnetno polje Zemlje tokom seoba. Tako svake godine uspevaju da stignu na svoja odredišta a da se ne izgube. Kristala magnetita ima i kod pčela, riba, bakterija i drugih organizama koji za navigaciju koriste unutrašnji kompas.

- Zašto ih onda imamo i mi? - upitao je Džek.

Lorna je slegnula ramenima. - Niko ne zna.

- Ali postoje neke teorije - umešala se Zoi. - Najnovija istraživanja nagoveštavaju da biomagnetizam može biti osnova života na ovoj planeti, da je magnetizam most između energije i žive materije. Na primer, pijezelektrične matrice se mogu naći u proteinima, enzimima, čak i u DNK. Znači, u svim gradivnim jedinicama živih bića.

Lorna je podigla ruku i prekinula je usred rečenice. - Dobro, sad ni meni nije sve jasno.

- Bez obzira na sve to - umešao se Grir - nikad nismo videli ovoliko magnetita ni kod jedne životinje. A ni takvu simetriju i obrazac prostiranja. Dao sam sebi slobodu da pod mikroskopom ispitam jedan od objekata. Sastoji se od kristala, koji se smanjuju sve više i na kraju razbijaju u sve sitnije identične delove.

- Kao fraktali - rekao je Kajl.

- Baš tako - potvrdio je Grir.

Džek je morao da se suzdrži da se ne počee po glavi. „Šta su fraktali?“, zapitao se.

Patolog je nastavio. - Ali ovi magnetni čvorovi su samo deo priče. - Poveo ih je nazad do mozga. Vrhom pincete je povukao linije od jednog magnetnog čvora do drugog. - Čvorovi su povezani mikroskopskim nizom kristala i zato čine jedinstvenu mrežu. A u okviru te mreže se nalazi oblast gusto raspoređenih neurona.

- Što je očekivano - rekao je doktor Metojer.

Ostali su se okrenuli prema njemu.

Doktor je objasnio. - Dokazano je da magnetska stimulacija mozga utiče na rast neurona i stvaranje novih sinapsi. Ako se ta magnetna mreža obrazuje tokom embrionalne faze razvoja, stalna magnetna stimulacija niskog intenziteta dovela bi do stvaranja oblasti s gušće raspoređenim neuronima.

Džek se setio o čemu su ranije pričali. - I tako bi životinje postale pametnije?

- Pojedinačno... donekle. Ali to potvrđuje valjanost teorije doktorke Polk o nekakvom bežičnom povezivanju. Više neurona znači jaču električnu stimulaciju te oblasti. Otprilike, rekao bih da sinhronizaciju životinjskih mozgova pokreće elektromagnetni talas. Slab elektromagnetni impuls koji primaju sve životinje.

Lorna je odmahнула glavom pokušavajući da sve to poveže. - Treba da otkrijemo još mnogo toga.

Onda ću vas pustiti da se vratite svojim istraživanjima - rekao je Grir. - Ali ima još nešto.

- Šta? - upitao je Karlton.

Patolog je otišao do drugog kraja stola. Tamo je bila još jedna tacna. U njoj se nalazio sličan predmet. Očigledno ljudskih ruku delo. Plastična kapsula veličine zrna graška. Kroz njenu providnu površinu videla su se minijatura električna kola.

- Mislio sam da biste želeli da vidite jedan od mikročipova ubačenih u životinje.

Lorna se namrštila. - Mikročipovi?

Očigledno je prvi put čula za to.

Grir se okrenuo prema njoj. - Elektromagnetna rezonanca je pokazala da su svim životinjama pod kožu ubačeni ovakvi čipovi. Mislili smo da služe za identifikaciju. To se radi, na primer, sa psima i mačkama. Ali uporedio sam ovaj čip s jednim od onih koje mi ovde koristimo. Ovaj je mnogo složeniji. Pun je elektronike.

- Mogu li da pogledam? - upitao je Džek.

Patolog mu je dodao čip. Džek ga je pažljivo razgledao. Iako nije mogao mnogo da kaže bez detaljnijeg ispitivanja, njegov unutrašnji alarm se oglosio. Po složenosti i veličini, delovao je kao vojni uređaj.

„Možda primopredajnik... ili GPS uređaj”, pomislio je.

Dok je razmišljao o tome, svetla su se naglo ugasila. Soba je utonula u potpunu tamu. Svi su zadržali dah čekajući da prorade generatori.

Najzad se Karlton zlovoljno oglosio. - Mislio sam da smo sredili problem sa strujom.

Džek je postao veoma napet. Instinktivno je znao da nešto nije u redu. Setio se svoje pretpostavke od pre nekoliko trenutaka.

„GPS uređaj.”

Setio se i eksplozije na ribarskom brodiću. Neko pokušava da ukloni tragove. Ali nisu svi tragovi izbrisani.

Neki vode ovamo.

Sada je bio potpuno siguran. - Nije nestala struja - rekao je Džek hladno. - Napadnuti smo.

Dvadeset osmo poglavlje

Lorna se u mraku odmakla od stola za autopsiju i sudarila se sa nekim. Nečija ruka ju je uhvatila. Po mešavini mirisa znoja i joda znala je da je to Džek.

Na drugoj strani stola se pojavila svetlost. Zoi je uključila svoj mobilni i tek neznatno razbila tamu, koliko je to bilo moguće učiniti telefonom. Oluja je uništila predajnik u toj oblasti, a ni ranije nisu imali sjajan prijem.

Svi su se okupili oko telefona kao noćni leptiri oko plamena.

Karlton je stajao podbočen, uobičajeno samouveren. - Agente Menarde, zašto mislite da je ovo nekakav napad, a ne problem sa strujom?

Džek je odgovorio brzo i odlučno: - Dok se ne uverim u suprotno, pretpostavljaću najgore. Ko god da je odgovoran za eksploziju ribarskog broda, možda sada želi da uništi ostale životinje. Cip koji je izvađen iz mozga malog jaguara izgledao je kao GPS uređaj koji bi mogao da ih dovede ovamo.

- To je nategnuta pretpostavka, agente Menarde - usprotivio se Karlton. - Osim toga, ko bi se toliko namučio?

Džek je bio toliko napet da se sav zgrčio i telo mu je postalo čvrsto kao stena. Još je nije pustio. Kajl ga je gledao strogo i sumnjičavo i Lorna se tad, primetivši taj osuđivački pogled, konačno sama otrgla iz Džekove ruke.

- Možda treba da poslušamo agenta - rekla je Zoi prilazeći svom mužu. - Budimo opreznii. Neće škoditi.

Svi su se okrenuli prema Džeku.

- Ova prostorija nema prozora - rekao je. - To znači da niko van zgrade ne može da nas vidi. Vi za svaki slučaj ostanite ovde dok ja proverim šta se zbiva.

Oglasio se Grir. - A da samo odemo? - Pokazao je ka drugom kraju prostorije. - Tamo je izlaz.

- Ne. Sigurno su već opkolili zgradu. Motriće na izlaz.

- Šta ćemo onda? - upitala je Zoi, razrogačivši se od straha.

- Zasad ostanite ovde. Postoji li neko mesto na koje možete da se sakrijete ili nešto čime biste mogli da se zabarikadirate?

- Imamo veliki zamrzivač - rekao je patolog ali on ne može da se zatvori iznutra.

- Pustite mene da pogledam - umešao se Kajl. - Posle četiri godine studiranja mašinstva trebalo bi da znam kako to da izvedem.

Džek je klimnuo. - Dobro. Svi uzmite neko oružje. Skalpele, noževe, makaze, špriceve, šta god možete da nađete. I idite tamo.

Grir je našao dve baterijske lampe. Uključio je jednu, a drugu je dodao Džeku. - Ako ti zatreba.

Patolog im je govorio gde da pronađu oštre predmete kojim bi mogli da se brane.

Džek je krenuo ka vratima, a Lorna je pošla za njim u mrak. Iznad vrata je slabašno svetleo mali znak za izlaz. - A moja puška za omamljivanje? - upitala je. - Ona koju sam bila ponela u lov. Ostavila sam je u kancelariji. Bliže je nego tvoje oružje u

kolima.

Nije želela da se Džek nenaoružan suočava s napadačima.

Klimnuo je. - Dobra ideja.

- Idem s tobom. - Znala je da će se Džek protiviti, ali nije htela da popusti. - Tu pušku nije lako napuniti.

I zaista je bilo tako. Samo nekoliko kapi otrova M99 ubilo bi čoveka za nekoliko sekundi.

Međutim, Džek se ipak usprotivio.

- Idem do kancelarije - obećala je. - To je samo sprat iznad. Odmah se vraćam. - Obišla ga je i već stigla do vrata pre nego što je uspeo da je spreči. - Hajde. Idemo.

Otvorila je vrata, ali on joj je preprečio put. Umesto da je spreči da krene s njim, Džek je prošao ispred nje.

- Ostani iza mene. I bez priče.

Krenula je u hodnik, gledajući u Džekova široka leđa. Kad su se vrata zatvorila, u hodniku je zavladao potpuni mrak. Džek je posegnuo za Lorninom rukom. Saka mu je bila velika, gruba i žuljevita, ali njegov čvrsti stisak joj je pomogao da se smiri u tami. Poveo ju je ka obližnjem stepeništu.

„Zašto ne uključi lampu?“, pomislila je Lorna.

Stigli su do mračnog stepeništa i počeli da se penju. Kad su stigli do odmorišta na prvom spratu, ugledali su tračak svetlosti. Prozori su propuštali malo slabašnog sjaja zvezda. Posle mrklog mraka u podrumu, čak je i ovo malo osvetljenja bilo dobrodošlo.

Nastavili su niz hodnik. Lornina kancelarija i laboratorija su bili samo nekoliko vrata niže. Na pola puta su začuli prigušene zvuke lomljenja iz prednjeg dela zgrade. Lorna je stegla Džekovu šaku. Niko ne bi smeo da bude tamo.

Džek je pohitao ka vratima kancelarije. Otvorio ih je, ispružio ruku i ugurao Lornu u sobu ispred sebe. Ona je pojurila unutra, a on je polako zatvorio vrata. Videla ga je kako podiže prst na usne, stojeći uz mutno staklo ulaznih vrata.

Požurila je ka svom stolu i u mraku ga udarila kolonom. Futrola s puškom je stajala na stolu. Brzo ju je otvorila i sklopila pušku. Marinci možda mogu da sklope oružje vezanih očiju, ali Lorna to ne može. Borila se da dođe do daha, ali je na kraju sve leglo na svoje mesto.

Iza nje, Džek je motrio na vrata.

Lorna je uzela dva šprica i ampule M99 iz somotom obloženog ležišta u futroli. Veoma je nesmotreno raditi ovo u mraku, ali nije imala izbora. Možda ne može da sastavi pušku vezanih očiju, ali ima godine iskustva sa špricovima i ampulama. Brzo je napunila dva šprica i ubacila ih u pušku.

Kad se okrenula, Džekova silueta se odmakla od prozora. Kroz zamućeno staklo videla je senke kako prolaze hodnikom, jezivo tihe. Nisu se čuli koraci. Jedna senka se zaustavila pred vratima.

Lorna se ukočila i zadržala dah. Srce joj je divlje tuklo.

Onda je senka otišla. Lorna je mogla da pogodi kuda su krenuli. Odeljenje za

smeštaj životinja je niže niz hodnik. Ali razočaraće se kad stignu tamo jer će videti da je većina kaveza prazna. Ovca i jagnje su dole, ali glavina životinja se nalazi na drugom spratu, u genetičarskoj laboratoriji, gde su ih ostavili posle Lorninih ispitivanja.

Ali koliko će im trebati da nađu i ostale životinje, naročito ako koriste GPS uređaje? I da li će ti uređaji raditi u zgradi?

Posle deset sekundi Džek joj je prišao, nepogrešivo se krećući kroz mrak. Pokušala je da mu doda pušku, ali on ju je gurnuo ka njoj. Jedva čujno joj je prošaptao na uvo: - Ostani ovde. Sakrij se.

Čvršće je stegao pušku prenoseći joj tihu poruku.

Shvatila je.

Situacija se promenila. Ono što je ranije bilo samo mogućnost, sad je zastrašujuća stvarnost. Pod opsadom su. Džek nije hteo da je ostavi samu i nenaoružanu. Po njegovom čvrstom stisku znala je da iz te rasprave neće izaći kao pobednica.

Nije čekao potvrdu da ga je razumela i brzo je krenuo ka vratima kancelarije. Lagano ih je otvorio i iskrao se. Kad se našao u hodniku, tiho je zatvorio vrata.

Lorna je posmatrala njegovu siluetu, odjednom požalivši što ju je ostavio. Ali Džek nije imao izbora. Njegova senka se povukla, krećući se u suprotnom smeru od uljeza.

Ali koliko ih još ima?

Iako mu je teško palo da ostavi Lornu samu, Džek se nije usudio da čeka. Pohitao je niz mračni hodnik ka najbližem izlazu. Nije trebalo da joj dozvoli da pođe s njim. Ostali su, zatvoreni u zamrzivaču, imali veće šanse da izbegnu susret s napadačima. A Džek je znao da to nisu obični lopovi - to su profesionalne ubice, verovatno s vojničkim iskustvom.

Pokušao je da dokuči njihov cilj i zaključak do kojeg je došao nije mu se nimalo svideo. Ovaj noćni upad je očigledno operacija čišćenja, nastavak onoga što je počelo eksplozijom na ribarskom brodiću. Primarni cilj je nalaženje i eliminacija preostalih životinja. Ali šta onda? Koliko su spremni da idu u izvršavanju naređenja i koliko bi temeljno čišćenje moralo da bude kako bi potpuno prikrili tragove?

Džek se uplašio odgovora na ta pitanja.

Kad je stigao do kraja hodnika, ugledao je dvokrilna vrata koja vode ka glavnom holu i izlazu. Znao je da ne treba da pokušava da izađe tuda. Setio se koliko brzo i tiho su se napadači kretali mračnim hodnikom. Verovatno koriste opremu za noćno osmatranje, a neko sigurno pokriva sve izlaze.

Svestan toga, želeo je da priđe što bliže parkingu pre nego što napusti bezbednost zgrade. Biće sasvim dovoljan i neki otvoren prozor.

Ali želeo je da zna sa čim se suočava.

Prišao je dvokrilnim vratima. Kroz uske prozore ojačane žicom provirio je u mračno predvorje. Staklena vrata glavnog ulaza bila su tačno naspram njega. Nije video nikakav pokret, nikakvo sumnjivo pomeranje senki, ni unutra ni ispred.

Ali to ga nije zavaralo.

Počeo je da se povlači, a onda je zastao. Da nije bilo tako mračno, možda bi mu promaklo - pažnju mu je privuklo treptanje crvene lampice usred predvorja, iza sofe. Na

žmirkavoj svetlosti se video metalni kanister od dvadeset litara.

Naježio se od tog prizora.

„Bomba”, shvatio je.

Potisnuo je strah i vratio se. Bar je shvatio šta je konačni cilj ovog napada. Napadači se neće zadovoljiti samo eliminisanjem životinja.

Ovo je operacija potpunog čišćenja.

Niko ne sme da preživi.

Džek se setio ljudi koji se kriju u zgradi i onih u prizemlju i Lorne u kancelariji. Drhtala je dok joj je šaptao da ostane. Verovala mu je, ali to se sad pokazalo kao greška. Skrivanje u ovoj zgradi će im samo doneti smrt u vatrenoj stihiji koja će uslediti.

Ima samo jedan izbor.

Ako je to ono što napadači žele...

Vratio se do vrata i šutnuo ih. Ona su se širom otvorila, a Džek je uključio baterijsku lampu i zavlatao je u predvorje.

Blistava svetlost je u luku poletela kroz predvorje utonulo u mrkli mrak.

Džek je bio siguran da onaj ko motri na ova vrata koristi opremu za noćno osmatranje. Nije imao svetlosnu bombu koja bi mogla da ih zaslepi, ali iznenadna svetlost baterijske lampe će imati isto dejstvo na one koji koriste naočare za noćno osmatranje. Na trenutak će ih oslepiti i odvući im pažnju na predvorje.

Džek se okrenuo i uputio prema prozoru koji gleda na park između zgrade i parkirališta. Ako će ovo biti rat, trebaće mu oružje.

Otvorio je prozor, izvalio mrežu i spustio se u grmlje ispod samog prozora. Potražio je zaklon. Diverzija s lampom će mu obezbediti najviše minut prednosti.

To će morati da bude dovoljno.

Probio se kroz žbunje i pojurio ka parkingu. Iz pravca ulaznih vrata je začuo besno, iznervirano naređenje.

Trčao je nisko pognut, nadajući se da se i ostali kriju. Naročito Lorna.

Ali pogrešio je. Potcenio je protivnika.

Iza njega je odjeknula detonacija. Iznenaden, okliznuo se na mokroj travi i pao. Uspeo je da se sabere i otkotrlja na stranu. Pogledao je prema zgradi. Vatra i dim su se širili iz prednjeg dela. Polomljeno staklo je doletelo čak do njega.

Zgranut je sedeo u travi. Detonirali su bombu. Zeleo je samo da zavara trag dok ne napusti zgradu. Napadači su bili zaslepljeni i sigurno su se uplašili da im žrtve ne pobegnu na glavni izlaz pa su aktivirali bombu. Bilo je to kao da su hteli da ubiju komarca maljem.

Ovakva reakcija je Džeku otkrila ponešto o vođi tima. Kopile je nemilosrdno i odlučno.

Džek se podigao i krenuo ka svom džipu.

Ako želi da prežive, i on se mora tako ponašati.

Dvadeset deveto poglavlje

Dankan je prišao zapaljenim ruševinama glavnog ulaza. Probijao se kroz dim s gas-maskom na glavi. Vrelina ga je zapahnula. Jasno je osećao koji delovi lica su mu sprljeni. Procenio je štetu na vratima.

Zapaljiva bomba je poslala vatrenu loptu i talas vrelog vazduha kroz prednji deo zgrade. Plamenovi su se probijali kroz otrovni dim, ali bomba nije imala veliku razornu snagu. Staklo se raspršilo i otpao je deo niskog plafona, ali je zgrada ostala da stoji. Dankan je bio upoznat s planom građevine. Napravljena je kao betonski bunker kako bi izdržala uragane i poplave. Svesno su je pravili s posebnim ojačanjima. Jedna bomba je neće uništiti.

Zato je Dankan bio naredio da se po zgradi postavi još deset bombi. Cilj mu nije bio da je raznese, već da je spali do temelja. Vatra od ove jedne bombe se već proširila do drugog sprata. Nije namerno prerano aktivirao bombu - iznenadna svetlost u predvorju ga je zaslepila. Nije mu bilo bolje ni kad je strgnuo naočare za noćno osmatranje. Imao je osećaj da mu je mrežnjača nepovratno spržena. Besan, strahujući da naučnici pokušavaju da se probiju na glavni izlaz, reagovao je impulsivno i aktivirao bombu da bi ih sprečio u bekstvu.

Niko ne sme da pobegne.

Kad je stigao do vrata, osmotrio je vatrom uništeno predvorje. Dim, prašina i obrušeni delovi zgrade su smanjivali vidljivost. Jedan od njegovih ljudi je već bio demontirao protivpožarni sistem. Tražio je tela onih koji su pokušali da se probiju kroz glavni ulaz.

Polovina predvorja je bila pokrivena delovima tavanice. Nije bilo moguće znati da li ispod ima leševa. Zadovoljan što niko nije preživeo vatrenu stihiju, Dankan se povukao.

Srećom, ova ustanova je udaljena od svega i zabačena. Teško da je iko primetio eksploziju. Ali preuranjeno aktiviranje bombe menja plan i ubrzava operaciju. Pošto se vatra širi, Dankanov tim će morati da napusti zgradu ranije nego što je bilo predviđeno.

Kad se dim raščistio, Dankan je otišao do svog zamenika, koji se držao za uvo, očigledno slušajući izveštaj tima iz unutrašnjosti zgrade.

Dankan je sačekao, a onda upitao šta kažu.

- Stigli su do odeljenja za smeštaj životinja. Našli su jednu od naših životinja. Ovcu. Odsekli su joj glavu, kako je naređeno. Uzeli su glavu i napuštaju to odeljenje.

- Šta je s ostalim životinjama? - Dankan je na osnovu GPS uređaja znao da unutra mora biti bar još tri životinje.

Njegov zamenik je odmahnuo glavom. - Nema ni traga od njih. Kori je podelio tim. Trojicu je poslao u mrtvačnicu da se pobrinu za leševe donete iz močvare.

Dankan se setio dveju mačaka.

- Ostala trojica će obići sprat po sprat, prostoriju po prostoriju. Naći ćemo i ostale životinje.

Dankan je lagano klimnuo glavom. Iz centrale im je naređeno da spasu ono što mogu - lobanje životinja - a da ostalo spale. Izgleda da centrala ima sve više problema.

Dankanovi nadređeni nisu imali nimalo razumevanja za greške koje su ovde napravljene I zato je on morao da obavi svoj posao. Ali to nije sve. U pitanju je i ponos. On je u projekat „Vavilon” uložio celog sebe i neće dozvoliti da projekat propadne.

Životinje su intelektualna svojina Ajronkrika. Sadržaj njihovih lobanja pripada firmi, a to znači i njemu. Ako njegov tim i ne pronađe ostale životinje, vatra će im svakako doći glave. Nijedna neće preživeti. Ali on neće biti zadovoljan dok ne bude u rukama imao glave svih životinja.

Osim toga, ima još jedan cilj.

- Šta je s naučnicima? - upitao je. - Jesu li uhvatili bar jednog za ispitivanje?

Ponovo iritirajuće odmahivanje glavom. - Ne, gospodine.

Dankan je uzdahnuo i nastavio da posmatra zgradu. Nadao se da ih greškom nije sve razneo. Ali to će svakako uskoro saznati.

- Dobro pazi na sve izlaze iz zgrade - rekao je. - Ako ih Korijev tim ne istera iz skrovišta, to će uskoro obaviti vatra.

Trideseto poglavlje

Lorna se krila u svojoj kancelariji. Stezala je pušku uz grudi. Zbog eksplozije je sve teže disala. Dim je ulazio ispod vrata i ispunjavao malu prostoriju. Od straha je disala oštro i plitko. Borila se da zaustavi suze, koje nije izazivao samo dim.

Zamislila je Džeka u eksploziji. Nije mogla da zna je li živ ili mrtav. U svakom slučaju, prepuštena je sebi. Ima samo dve mogućnosti - da ostane ovde i uguši se ili da krene napolje i rizikuje da bude uhvaćena.

To i nije bio težak izbor.

„Ali kuda da krenem?“, pomislila je.

Nije nameravala da se uputi ka glavnom izlazu. Svaki pokušaj da stigne do brata i kolega u laboratoriji značio bi susret s uljezima. Ako ostanu tihi, ostali bi trebalo da su zasad bezbedni u svom skrovištu. Zamrzivač je veličine garaže za dva automobila i ojačan je čelikom. Trebalo bi da neko vreme odoleva dimu i vatri.

Ali ona nije te sreće.

Pogledala je preko ramena. Vrata u dnu njene kancelarije vode u laboratoriju u kojoj je provodila veći deo radnog dana. Odande bi kroz druge laboratorije mogla da pobegne od plamena.

Ali znala je da prvo mora da obavi nešto.

Igor i ostale životinje su još u genetičarskoj laboratoriji, sprat iznad nje. Ne može ih ostaviti da izgore. Postoji jedno manje stepenište za osoblje koje vodi gore. Mogla bi da dođe do njih ako prođe kroz svoju laboratoriju.

Međutim, donekle je želela samo da se sakrije i čeka da je neko izbavi. Oduprla se tome, znajući da se radi o posledici šoka i da od panike nema nikakve koristi.

„Kreni“, ohrabivala je sebe.

Ohrabrena saznanjem da je naoružana, polako se pridigla. Bar nije potpuno bespomoćna.

Motreći na ulazna vrata kancelarije, povukla se do drugih vrata. Čim se pokrenula, strah je malo popustio. Dlanom je proverila da li su vrata laboratorije vrela. Zadovoljna, otvorila ih je i pretražila laboratoriju.

Prostorija je bila ispunjena stolovima, klupama, mikroskopima, kateterima, mikropipetama i inkubatorima. Tu su bile i knjige i gomila laboratorijskih izveštaja. Ceo jedan zid bio je načičkan dvokrlnim zamrzivačima. U njima su bile Djuarove posude od nerđajućeg čelika sa zamrznutim embrionima, spermom i jajnim ćelijama ugroženih vrsta. To je bilo njeno životno delo - zamrznut zoološki vrt ovog istraživačkog centra.

Uprkos strahu za sopstveni život, Lorna se plašila i gubitka rezultata svog vrednog rada. S vremenom bi se nešto od toga moglo nadoknaditi, ali to bi trajalo godinama i ne bi bilo potpuno uspešno. Mogla je samo da se nada da se vatra neće proširiti dovde i da će tečni azot održati embrione zamrznute dok ne stignu vatrogasci.

Pošto nije mogla ništa da uradi, prošla je kroz mrak i uputila se ka stepenicama koje vode na drugi sprat. Pažljivo je osluškivala ne bi li čula napadače. To je bio težak zadatak zbog tutnjanja krvi u ušima. Pažljivo je zakoračila. Jednom rukom je držala

pušku, a drugu je ispružila ispred sebe. Srećom, laboratoriju poznaje tako dobro da bi mogla i žmureći da se snađe.

Stigla je do vrata. Ponovo ih je dodirnula. Bila su toplija nego vrata njene kancelarije, ali ipak nisu bila vrela. Kreće se prema vatri, ali ako požuri, biće joj dovoljno nekoliko trenutaka da pokupi životinje, vrati se i izađe.

Ođskrinula je vrata, ustanovila da je stepenište prazno i požurila na drugi sprat. Genetičarsko odeljenje zauzima najveći deo ovog nivoa. Vrata laboratorije su bila na samo korak od nje. Brzo im se prikrala, gotovo ne dišući. Kad je ušla, oslonila se o zatvorena vrata.

Uspela je.

S druge strane laboratorije začula je nežan upitni cvrkut kako je doziva.

Igor.

Papagaj je znao da je ona tu. Sigurno je posmatra kroz tamu. Podišla ju je lagana jeza. Setila se neverovatne inteligencije koju je ptica demonstrirala.

Odmakla se od zida i stresla se. Ovo su nedužna stvorenja koja je neko surovo iskoristio. A zapravo su i dalje životinje, samo naprednije.

Oprezno i polako je krenula prostorijom. Pošto se nalazi na poslednjem spratu, genetičarska laboratorija ima nekoliko krovnih prozora, što je unosilo malo svetla u tamu.

Igor je još uvek svom kavezu u sali za sastanke. Mali jaguar i majmunčići su bili u plastičnim prenosivim kavezima, nalik onima koji se koriste za avionski transport životinja. U njima su privremeno držali životinje predviđene za razna testiranja.

Kad je stigla do njih, našla se u dilemi. Kako da ih sve lznese? Jaguar i majmunčići su bili u prenosivim kavezima i njih će lako poneti, ali za Igora će joj trebati još jedna ruka.

Ušavši u salu za sastanke, nagnula se nad Igorov kavez. - Sad budi miran - prošaptala je stavlajući prst na usne. - Pst.

Naizgled razumevši je, Igor je jednako tiho progovorio: - Igor... pomoć... Igor...

„Zato sam i došla, mališa”, pomislila je.

Verovatno je osetio dim.

Skinula je rezu na vratancima - ne može da ponese kavez, ali pticu zato može. Igor je skakutao po kavezu, pomerajući glavu napred-nazad. Kad je otvorila vrata, krenuo je napolje kao da je razumeo njenu nameru.

Popeo se na metalna vrata. Lorna je ispružila ruku. Bez promišljanja, Igor je skočio na njenu ruku i počeo da se penje pridržavajući se kljunom za rukav da bi joj se na kraju smestio na rame. Brzo joj se ugnezdio kraj glave.

Papagaj je drhtao. Eksplozija i dim su ga sigurno uplašili. Očigledno je verovao da će ga ona izvući odatle, a ona je nameravala da to i uradi.

Dok joj je Igor balansirao na ramenu, Lorna je o drugo rame okačila pušku. U laboratoriji je pokupila dva transportna kaveza. Bagira se povukao u dno svog kaveza i tiho zasiktao, iskeženih očnjaka. Kapucini su se uhvatili za prednji deo kaveza. Mala lica su zurila u Lornu.

S kavezima u rukama, Lorna je krenula ka stepeništu. Kavezi i puška su je ometali u hodu, ali morala je da stigne bar do prvog sprata. Ako bude morala da ih pusti kroz prozor, učiniće to. I tako će imati veće šanse nego ako ostanu ovde.

Gust dim i vrelna na stepeništu su to potvrdili. Bilo je kao da se spuštaju niz dimnjak.

Požurila je, trudeći se da bude što tiša. I životinje su bile tihe, kao da osećaju opasnost. Jedini zvuk je bilo tiho romorenje u Igorovim grudima, gotovo kao stenjanje. Cula ga je samo jer joj je Igor bio priljubljen uz uvo. Brinula je zbog toksina u dimu. Najveći deo ptičjeg tela zauzimaju pluća i vazdušne kese i zato su one mnogo podložnije otrovima.

Laknulo joj je kad se dokopala laboratorije. Tu je vazduh bio svežiji, verovatno zbog zamrznutih životinja. Primitila je uznemirujuću kondenzaciju u vazduhu. Znala je uzrok. Tečni azot, korišćen za zamrzavanje, sve više je isparavao. Obično se to rešavalo ventilacijom, ali pošto nije bilo struje, sav gas se zadržavao u prostoriji. Bez provetravanja, uskoro će biti više azota od kiseonika i vazduh će postati smrtonosan.

Zabrinuta, prišla je jedinom prozoru. Spustila je kaveze i odškrinula ga. Osetila je povetarac s reke. Igor je drhtao. Zario joj je kandže u rame.

- U redu je - tiho mu je rekla - odlazimo odavde.

Nameravala je da prođe kroz biometrijsku laboratoriju

doktora Canga, koja se nalazi odmah do njene, a onda kroz veterinarsko odeljenje do zadnjeg dela zgrade. Htela je da se što više odmakne od plamena, a onda da nađe mesto na kom bi se sakrila.

Ali sudbina je htela drugačije.

- Stoj!

Poskočila je od iznenađenja. Povik je došao iza njenih leđa. Igor je izgubio oslonac i skliznuo joj do stomaka pre nego što se uhvatio kljunom. Reagovala je instinktivno, zgrabila Igora i bacila ga kroz prozor.

Pao je kao smrznuta ćurka. Bez perja nije mogao da leti. Ali prozor nije bio visoko iznad tla. Iako ga nije videla kako pada, čula je slab jauk negodovanja. Nadala se da ga nisu čuli.

- Polako se okreni. - Tamna silueta je zakoračila u kancelariju. Zaokupljena kondenzacijom azota, Lorna nije primetila otvaranje vrata.

- Baci oružje ili pucam!

Trebalo joj je malo vremena da shvati da napadač misli na pušku za omamljivanje. Zbacila ju je brzim pokretom ramena, pustila je da padne na pod i digla ruke uvis.

Uhvaćena je u klopu.

Trideset prvo poglavlje

Džek se krio iza gustog žbuna. Put do parkinga je potrajao. Da bi ostao u zaklonu, morao je da ide naokolo, kroz šumarak. Nije se usuđivao da rizikuje da bude primećen goloruk.

Skriren iza žbuna, posmatrao je svoj kamionet. Bio je udaljen samo trideset metara. Trideset metara čistine. Nije bilo zaklona. Biće potpuno nezaštićen. Da stvari budu još gore, parking je bio posut šljunkom. Ako ne bude pazio, njegove korake će čuti i na drugoj obali Misisipija.

Nije imao izbora.

Pažljivo, na prstima se probio između dva žbuna i pojurio ka kamionetu. Na svakom koraku je očekivao da čuje pucanj iz puške. Ali noćna tišina je ostala netaknuta. Verovatno niko nije motrio na parking jer su svu pažnju usmerili na zgradu.

Kad je stigao do ivice parkinga, proklizao je preko vlažne trave, a onda, što je pažljivije mogao, zakoračio na šljunak. Prišao je zadnjem delu kamioneta i nestao s vidika.

Čučnuo je oslonivši se jednom rukom na tlo iza kamioneta i zastao na trenutak da se sabere. Kamionet je bio marke ford F-150, s kabinom i posebnim odeljkom za tovar u zadnjem delu, gde se nalazila kutija s oružjem.

Pre nego što je uspeo da se pomeri, nešto hladno i vlažno mu je dodirnuo ručni zglob. Trgnuo se uz bučno škripanje šljunka. Ispod kamioneta se pojavila tamna senka. Bio je to pas, mrki gonič. Veselo je mahao repom. Tek što ga je Džek prepoznao, usledio je šok.

- Barte - prošaptao je.

„Kako je to moguće?“, zapitao se.

Nije mu bilo jasno šta se dešava. Ostavio je psa s bratom u stanici. Onda se setio telefonskog poziva. Rendi je rekao da će doći ovamo umesto da ga čeka u stanici. ACRES mu je bio usput.

Gde je onda Rendi?

Okrenuo se prema nasipu i osmotrio put ka reci. Nigde nije bilo Rendijevog kamioneta, a taj izlupani ševrolet je teško ne primetiti. Nadajući se da postoji neko drugo objašnjenje, pomislio je kako je Rendi naleteo na napadače i potpuno nesvesno upao u gadnu nevolju.

Kleknuo je. Pomračilo mu se kad je shvatio. Bart ne bi ostavio Rendija osim ako ne bi bio primoran. Pas je sigurno nanjušio Džekov miris i došao do njegovog kamioneta.

Pokrio je oči kao da to može da zakloni istinu.

„Bože, ne...”

Zeleo je da pojuri ka putu, dozivajući brata. Ali tako bi i sam stradao. Bart se priljubio uz njega, spustivši stomak do zemlje i molećivo mašući repom. Bio je to stav potčinjavanja, molba za oproštaj i traženje ohrabrenja.

Džek je spustio ruku na Bartov bok. - Dobar dečko - tiho mu je rekao.

Sad ili nikad.

Teška srca, ustao je i otključao zadnja vrata kamioneta. Srećom, nije bilo svetla koje bi upozorilo one opremljene naočarama za noćno osmatranje. Ušao je u kamionet, došao do kutije s oružjem i u mraku počeo da petlja s drugim ključem kako bi otvorio kutiju.

Unutra je bio njegov službeni automatski pištolj i sačmara remington 870. Nije uzeo nijedno od ta dva oružja, već treće. Ono koje je zaplenio od Garlanda Cejsa - automatsku sačmaru AA-12. Podešena na automatsku paljbu, mogla je potpuno da mu uništi kamionet.

Kako bi rekao njegov brat, to je jedna mnogo zajebana puška.

Džek se setio eksplozija. Zgrabio je oružje. Gad koji vodi ovaj napad možda je nemilosrdan, ali nikad nije naleteo na besnog Kajuna. Džek će pokazati tom skotu kakav je osećaj kad te love.

Pažljivo je izašao iz kamioneta na šljunak i potapšao se po butini. Bila je to tiha komanda Bartu da ga sledi. Bart i on su uvek bili opak tim, a sada imaju i odgovarajuće oružje.

- Hajde, momče. Idemo u lov.

Trideset drugo poglavlje

Podignutih ruku, Lorna se okrenula ka naoružanom napadaču. Velike naočare za noćno osmatranje su mu pokrivala najveći deo lica. Pošto mu nije videla crte lica, ono joj je delovalo još opasnije. Opasnije čak i od automatske puške uperene u njene grudi.

Vrhom oružja ju je odgurnuo u stranu. - Odmakni se od prozora!

Poslušala je i pomerila se udarivši u klupu. S puškom uperenom u nju, čovek se spustio na jedno koleno između dva kaveza na podu. Brzo je zavirio u oba, a onda je ustao.

Prineo je radio usnama i progovorio brzo, vojnički.

- Alfa jedan. Uhvatio sam jednog od naučnika. Zenu. Životinje su kod nje. Dve. Treću je izbacila kroz prozor na zapadnoj strani.

Lorna je opsovala u sebi. Znači, video je.

Napravio je pauzu i nastavio. - Ptica. Tako je. Proveriću.

Podigao je naočare i dodirnuo prekidač na šlemu. Iznad čela mu se uključila lampa. Svetlost ju je zaslepila. Držeći pušku uperenu u njene grudi, vojnik je provirio kroz prozor.

Lorna je zadržala dah.

A onda ju je pogledao. Ni bez naočara nije izgledao ljudskije. Osvetljeno lampom sa šlema, celo lice mu je bilo u senkama. Posmatrao ju je hladno i nemilosrdno. Prikovao ju je krvoločnim pogledom.

Ali on je samo nastavio da priča preko radija. - Papagaja nigde nema. - Usledila je još jedna pauza dok je slušao naređenja. - Razumem. Da ovde odsečem glave životinjama i da ih donesem. Razumem.

Lorna se prepala kad je videla kako vojnik slobodnu ruku spušta do pojasa i vadi jeziv čelični nož. Kleknuo je, ne skidajući pogled s nje.

Nastavio je da komunicira preko radija. - Sačekaću Takea pre nego što pokupim ženu.

Nije bilo nikakve sumnje da je ovo nekakav komandos plaćenik. Sagnuo se i uperio lampu u jedan kavez. Nož je zloslutno zablistao na jarkoj svetlosti.

Kapucini uplašeno zacijukaše kao da osećaju opasnost.

Iako joj je srce bubnjalo, Lornu preplavi talas materinskog instinkta i besa. Nošena tim osećajem, skočila je napred. U rukama je još imala metalni termos. Dok je vojnik gledao kroz prozor, uspela je da dohvati bocu s klupe i da joj, držeći je iza leđa, jednom rukom skinе poklopac.

Sasula je tečnost iz termosa vojniku u lice. On se iznenađeno razrogačio. Tečni azot ga je zapljusnuo preko nosa. Lorna se izmakla u stranu pre nego što je vojnik refleksno zapucao. Meci su zafijukali pored nje. Prsnulo je staklo s polica i komadi maltera sa zida.

Onda je vojnik ispuštio pušku i bodež. Podigao je obe ruke ka licu. Rožnjače su mu se smrzle čim ih je azot dotakao. Očne jabučice su mu pukle i skliznule niz lice. Slep, u

agoniji, pao je na leđa, a krik mu je zastao u grlu. Lorna je posmatrala kako mu se dah kondenzuje. Sigurno je udahnuo malo tečnog azota kojim ga je polila i on mu je kroz nos i usta stigao do grla i pluća.

Grčio se i grebao svoje lice i vrat, boreći se protiv bola, pokušavajući da udahne smrznutim plućima.

Lorna je pokušavala da potisne strah pre nego što ju je paralisao. Nikad nije ubila čoveka i mađa se vojnik još borio, znala je da je on sada samo živi leš.

Klecajući je prošla pored njegovog tela u agoniji i došla do kaveza. Znala je da nema mnogo vremena. Ostali dolaze. Podigla je jedan kavez do prozora, otvorila ga i izvrgnula. Majmunčići su se držali za rešetke, zbunjeni i uplašeni. Protresla je kavez pokušavajući da ih izbacila. Jedan kapucin je izgubio oslonac i povukao brata za sobom. Prestrašeni, otkotrljali su se u mrak.

„Izvinite, mališani.”

Užasno se osećala što ih napušta, ali imaće više šanse da prežive ako odu što dalje odavde. Vratila se po drugi kavez i podigla ga na prozor. Uplašeni paljbom, mali jaguar je iskočio čim mu je Lorna otvorila vratanica.

Spustila je kavez i ponovo dohvatila svoju pušku. Palo joj je na pamet da uzme i automatsku pušku, ali vojnik se grčio na njoj. Nije mogla da mu priđe zbog straha i grize savesti.

Ali zato je videla nešto drugo. Dok se uvijao u agoniji, vojnik je strgnuo naočare sa šlema. Lorna ih je uzela. Mračna soba je odjednom blesnula u zelenoj fosforescentnoj jasnoći.

Pošto sad vidi u mraku, mogla bi da iskoči kroz prozor kroz koji je izbacila životinje, ali napolju bi je lako uočili. Uljezi su dobro opremljeni i verovatno nadziru zgradu i okolinu. Sitne životinje mogu da se provuku, ali ona ne može. Najveće šanse za preživljavanje će imati ako ostane u zgradi, skrivena što duže. Pošto je oslobodila životinje, sad mora da brine o sebi i ostalima, koji su još uvek zarobljeni sprat niže.

Izašla je iz laboratorije i krenula ka zadnjem delu zgrade. Pošto sad vidi u mraku, kretala se brzo, sigurnije.

Kad stigne tamo, znaće šta da radi.

Ispred zgrade, Dankan je preko radija slušao kako prigušeni jauci zamiru. Nije imao pojma šta se desilo njegovom čoveku koji je našao ženu i životinje, ali nije bilo sumnje da je onesposobljen.

Javio se drugi član Korijeveog tima. Glas mu je pucketao od statičkog elektriciteta, ali je očigledno bio besan. - Filding je gotov. Mrtav. Nema ni traga od žene. Kavezi su prazni.

Dankan je dodirnuo mikrofona. - Nađite je.

Na trenutak je sklopio oči i uživao u bomboni s ukusom limuna. Ako su kavezi prazni, sigurno je i ostale životinje izbacila kroz prozor. Životinje su na slobodi.

Otvorivši oči, okrenuo se ka svom zameniku, Konoru Ridu, koji je slušao razgovor preko radija. Konor ga je hladno gledao, a onda privukao prste kroz svoju kratku ridu kosu. On je bio u Dankanovoj jedinici od početka obuke. Predvodio je grupu koja je ubila

mutiranu šimpanzu koja je osakatila Dankana u Bagdadu.

- Ko je na zapadnom izlazu? - upitao je Dankan.
- Džerard je u šumarku sa snajperom.
- Idi kod njega. Potražite životinje. Pucajte u sve što mrda.
- Razumem - rekao je i otrčao.

Dankan je znao da ga Konor neće izneveriti. Bio je hladnokrvan i nemilosrdan kao mašina. Kad on krene u akciju, sa sobom donosi potpuno uništenje. Pre dve godine je razorio čitavo pobunjeničko selo u Somaliji. Pobio je muškarce, žene, decu, čak i ulične pse da bi se osvetio za druga koji je izgubio nogu od nagazne mine na putu. I ovaj posao će obaviti jednako surovo efikasno.

Kad je Konor zašao za ugao, Dankanov radio se ponovo oglasio. - Alfa jedan, Kori ovde. Javljam se iz mrtvačnice.

- Kaži - rekao je Dankan. - Jeste li sredili leševe jaguara?

- Da, gospodine. Poslao sam vam njihove glave. Verujemo da smo otkrili i gde se kriju ostale mete, to jest naučnici. Našli smo nekakav ogroman zamrzivač za meso. Čvrsto je zatvoren, ali mislim da sam čuo nešto iznutra.

Dankana je ta vest oraspoložila.

- Tražimo dozvolu da raznesemo vrata. Ali ne mogu da garantujem da neće biti žrtava.

Dankan je razumeo njegovu zabrinutost. Bar jedan im treba živ. Procenio je kolika je opasnost da će ih sve ubiti i zaključio da vredi rizikovati. Znao je da je bar jedna osoba još uvek na slobodi. Ona žena. To je dovoljno.

- Uradi to - naredio je.

- Razumem.

Dankan se ponovo okrenuo ka zapaljenim ruševinama na ulazu. Vatra je gorela dublje u zgradi, sijajući kroz koprenu dima. Niko se nije pojavio otuda, a jedan Dankanov čovek čuva prilaz.

Vreme je da se ovo okonča.

Izvukao je pištolj iz futrole za pojasom. Težina masivnog oružja mu je pomogla da se usredsredi. Krenuo je ka najmanje zadimljenom prozoru. Tamo negde je žena u bekstvu. Uplašena. Verovatno naoružana.

Nasmešio se. Bar polovinom lica.

Ne želi da je ubije. Makar dok ne završi s njom. Dok ne dobije odgovore. A možda i nešto više od toga.

Retko koja žena bi dvaput pogledala njegovo jezivo lice. A još manje bi ikad pristala da ga zadovolji. Osim za novac ili uz pretnju oružjem.

Krenuo je prema zgradi, odlučan da nađe tu ženu. Posle lova će još više uživati u svom plenu. Zatim će iz nje izvući sve što bude mogao.

A onda će joj prosvirati glavu.

Trideset treće poglavlje

Džek se držao šume.

Hteo je što brže da obiđe zgradu i stigne do zadnjeg dela kompleksa. Nameravao je da uđe na zadnja vrata. Znao je da će svi pogledi biti uprti u zgradu. Ne očekuju da im se neko pojavi s leđa.

Pa ipak se trudio da ne napravi ni najmanji šum. Kretao se nečujno, svaki korak je pravio krajnje oprezno. Bart ga je pratio, krećući se jednako tiho, shvativši da je ovo lov. Džekovo srce se bunilo protiv ovakvog opreza, tražeći od njega da jurne na zgradu pucajući iz svih oružja.

Pre nekoliko trenutaka je čuo pušcanu paljbu, prigušenu i nejasnu, odnekud iz istraživačkog centra. Prepoznao je štektanje automatskog oružja. Zamislio je Lornu kako krvari mrtva na podu.

Borio se protiv očajanja dok se približavao južnom delu zgrade. Zastao je pedesetak metara dalje, pod niskom granom jednog starog pocnelog hrasta prekrivenog španskom mahovinom. Odatle je osmotrio zgradu i okolinu. Laboratorija za patologiju se nalazi u zadnjem delu zgrade, u prizemlju. Ostali se kriju tamo.

„Ali da li su još uvek tamo... i šta je s Lornom?“, pitao se Džek.

Razmišljao je šta bi uradila u slučaju požara. Ako nije ostala u svojoj kancelariji, vatra i dim su je sigurno naterali da ode ka zadnjem delu zgrade.

Što znači da su svi tu negde.

Bar se nadao.

Pažljivije je osmotrio zgradu. Betonska staza vodi naniže do čeličnih vrata garaže, dovoljno velikih da propuste i tenk. Patolog je ranije pominjao zadnji ulaz.

Džek nije nameravao da uđe na ta velika vrata. Pažnju je usmerio na manji ulaz pored velikih vrata, ulaz za osoblje. Koliko se seća patologovog objašnjenja, ta vrata vode u malu kancelariju. Tuda će ući.

Sakrivši se iza stabla hrasta, Džek je kleknuo do Barta. Nije se usuđivao da krene. Ne još. Nije bilo ni najmanje sumnje da bar jedan od napadača motri na zadnji izlaz. Ali gde se osmatrač nalazi? Mogao je biti bilo gde u mrklom mraku okolne šume.

Džek je počeošao Barta iza uveta - iako nema opremu za noćno osmatranje, zna na drugi način da se snađe u mraku - uz pomoć jednog od najboljih lovačkih pasa u celoj Luizijani.

- Vreme je da isteramo tu ptičicu. - Džek je mahnuo rukom i izdao tihu komandu: - Kreni.

Bart je poleteo kao metak. Od malih nogu je treniran da isteruje ptice iz skrovišta u šumama i poljima. Džek ga je obučavao pomoću golubova potkresanih krila. Uz Tomovu i Rendijevu pomoć naučio je Barta da se kreće cikcak, krajnje uspešno čisteći polje od svih ptica. Setivši se kako je s braćom obučavao psa, Džek je u stomaku osetio oštar bol.

Odupro se bolu i usredsredio se na Bartovu krivudavu putanju. Pas je trčao napred-nazad kroz šumu, držeći se na rastojanju koje je omogućavalo dobar pogodak.

Rečni povetarac mu je duvao u njušku, stvarajući savršene uslove za lov.

Džek ga je pratio, krećući se od drveta do drveta, osluškujuci mračnu šumu. Ignorisaio je lagano šuškanje koje je stvarao njegov pas. Bart je bio dvadesetak metara ispred njega kad je začuo nešto neobično.

Pucanje grančice s desne strane. Težak korak. Neko se okrenuo.

Džek se oslonio na jedno drvo i odredio odakle je dopro zvuk. Lagano je zazviždao oponašajući cvrkut carića, jedne od najbrojnijih ptica u toj oblasti. Bart je razumeo signal i utišao se. Džek je znao da je pas legao na zemlju, kako su ga obučavali.

Cekao je pun minut, dovoljno da stražar ponovo posveti pažnju zgradi. Zadovoljan što je imao strpljenja, Džek je obišao drvo i opreznije nastavio ka mestu koje mu je Bart otkrio.

Ispred sebe je ugledao čistinu.

Obasjana svetlošću zvezda, čistina je bila znatno svetlija nego mračni prostor pod krošnjama drveća. Tad je ugledao jednu senku. Stražar je bio na ivici šume. Držao je snajper, verovatno M21. Ako bi neko izašao na zadnja vrata ili se usudio da im priđe, snajperista bi ga ubio na mestu.

S pištoljem u ruci, Džek se kao duh kretao kroz šumu, zadovoljan što mu vetar duva u lice - tako će prikriti sve mirise i prigušiti neželjene šumove.

Ali kad se Džek približio, stražar je sigurno nešto osetio. Okrenuo se.

Džek je bio brz. Nije se usudio da puca - prasak bi ovde odjeknuo kao topovska paljba. Napao je pre nego što je stražar stigao da reaguje. Izbio je iznenađenom čoveku oružje iz ruku, i istovremeno ga udario po nogama i oborio ga. Bacio se na njega pritisnuvši mu prsa kolenima. Tako mu je izbio vazduh iz pluća i sprečio ga da krikne.

Nabio mu je pištolj pod bradu i opalio.

Lobanja i šlem su prigušili pucanj. Ali ipak je bio preglasan.

Plašeći se da ga je neko čuo, Džek je skočio, zviznuo Bartu i pojurio ka zgradi. Pretrčao je čistinu i u punom trku došao do betonskog prilaza. Sleteo je niz njega, skoro se skotrljavši. U poslednjem trenutku je izbegao da glavom udari u čelična vrata garaže.

Prišao je sporednom ulazu. Pokušao je da otvori vrata.

Zaključano.

To je i očekivao, ali se nadao da će bar moći lako da provali. Nije išlo. Vratio je pištolj za pojas i skinuo drugo oružje s ramena. Automatska sačmara AA-12 nije suptilno oružje.

A možda je i bilo krajnje vreme da prestane sa suptilnošću.

Odmakao se tri koraka i uperio pušku u katanac na vratima.

Pre nego što je stigao da povuče obarač, u daljini je začuo pušcanu paljbu. Pogledao je u tom smeru.

Šta se zbiva? U šta pucaju?

Okrenuo se i shvatio da nešto nedostaje.

Bart.

Džek se prestravio. Bart je retko kad bio neposlušan, samo ako namiriše nešto

neodoljivo - mrtvu ribu ili leš veverice. Da bi sve bilo još gore, Bart je obožavao da se uvalja u te smradove.

Puščana paljba je prestala.

Noć se ponovo utišala.

Džek se okrenuo vratima. Za razliku od Barta, on ne sme da bude radoznao. A ni suptilan.

Podigao je pušku i opalio.

Nešto je glasno prasnulo na spratu ispod Lorne i ona nije mogla da odredi da li je zvuk došao spolja ili iznutra. Dok se kroz spojene laboratorije kretala ka veterinarskom odeljenju, povremeno je čula pucnje. Bilo joj je drago što je odlučila da ostane u zgradi, umesto da rizikuje izašavši napolje. Tamo bi stradala.

Brinula je za životinje koje je pustila na slobodu.

Jesu li one mete sve ove pucnjave?

Znajući da je učinila sve što je mogla, nastavila je do veterinarskog odeljenja. Klinika se trenutno renovira, a hirurška sala prolazi kroz neophodnu modernizaciju. Zbog tih radova na veterinarskom odeljenju nije bilo životinja.

I Lorni je bilo drago zbog toga.

S puškom u ruci oprezno je ušla u glavnu operacionu salu. Hodala je pognuta, motreći na bilo kakav znak opasnosti. Zapahnuli su je miris sveže farbe i prašine. Kroz naočare za noćno osmatranje ugledala je veliki sto za preglede, nad kojim su bile hirurške lampe. Uza zid s leve strane nalazili su se prazni kaveži od nerđajućeg čelika. S druge strane je bio polurenovirani prostor za operacije.

Sve je bilo tiho.

Napravila je nekoliko nečujnih koraka kroz sobu i otišla levo, ka manjim vratima obeleženim znacima za opasnost.

Otvorila ih je. Unutra su bile zelene boce s kiseonikom. Njih pet. Njima je klinika zadovoljavala svoje potrebe. Lorna se setila koju bocu koristi hirurško odeljenje i skinula je njen regulator sa zida. Onda je pustila kiseonik.

Gas je zašištao iz boce.

Ostale boce nije dirala.

Drhteći od straha, zatvorila je vrata i povukla se ka operacionoj sali na drugom kraju prostorije. Ali prethodno je svratila u veterinarsku laboratoriju u uglu.

Ostalo je da obavi samo još jedno.

Ali hoće li imati dovoljno vremena?

Dok mu je pucanj iz sačmare još odzvanjao u ušima, Džek je otvorio vrata. U maloj kancelariji je jedva bilo mesta za radni sto i ormar. Kretao se brzo. Vrata s njegove desne strane vode u patološku laboratoriju. Tačno ispred njega bio je prozor koji gleda na unutrašnjost zgrade.

Džek je tamo primetio nekoliko treperavih odsjaja.

Baterijske lampe.

Krenuli su prema kancelariji, privučeni pucnjem iz sačmare.

Džek je jednom rukom zgrabio stolicu i bacio je kroz prozor. Staklo se razletelo na sve strane. Istovremeno se bacio ka drugim vratima, razvalio ih ramenom i ukotrljao se u mračnu prostoriju.

Ugledao je dva čoveka na deset metara od sebe.

Bili su u maskirnim uniformama. Obojica su nosila baterijske lampe i pištolje. Privučeni razbijanjem prozora, za delić sekunde su zakasnili da reaguju na Džekovu pojavu.

On je naciljao sačmarom i opalio. Sačma je poletela ka njima kao baraž iz mašinke. Pogodila ih je u predelu trupa, skoro ih presekaвши napola.

Lampe su im odletele iz ruku.

Ne znajući koliko još napadača ima, Džek se bacio iza ormara za opremu. Gledao je ka hodniku prema velikom zamrzivaču.

Na pola puta je primetio neki odsjaj.

„Prokletstvo”, opsovao je u sebi.

Bar još jedan napadač je bio tamo.

Pre nego što je stigao da osmisli strategiju, odjeknula su dva pucnja. Baterijske lampe su se ugatile. Poslednji napadač ih je uništio.

To ne valja.

Džek sad ništa ne vidi. Povukao se u zaklon.

Začuo je bat čizama na betonu. Neko je potpeticom udario u jedan od čeličnih odvoda. Džek je uperio oružje i naslepo opalio u tom smeru. Blesak iz cevi će otkriti njegov položaj, ali nije imao izbora. Pucao je dok nije ispraznio šaržer.

Oštar krik iznenađenja je odjeknuo kroz buku pucnjave.

Džek je napinjao uši dok su odjeci zamirali.

Da li je pogodio onog čoveka?

Nije stigao ni da završi misao kad je ponovo začuo korake u mraku. Bili su grozničavi i teturavi. Udaljavali su se od njega.

Džek je spustio sačmaru i izvadio pištolj.

Vrata na drugom kraju prostorije su se prvo otvorila, a zatim zalupila.

Poslednji napadač je pobegao.

Džeka je prožela sumnja. Ovo su plaćene ubice, ne kukavice. Zašto bi napadač onako pobegao?

Izašao je iz zaklona s pištoljem uperenim ka vratima kad je sve otišlo dođavola.

Trideset četvrto poglavlje

Dankan je slušao kako prigušeni pucnji zamiru. Dolazili su iz prizemlja. Pokušao je da kontaktira s Korijevim timom, ali nije bilo odgovora.

Zabrinjavajuće, ali to mu sada nije bila glavna briga.

Zgrada je opkoljena. Niko ne može da uđe ni da izađe.

Dankan je stajao nad Fildingovim lešom. Lice mu je bilo krvavo, bez očiju, i crnih, smrznutih usana. Dankan je već bio primetio tečni azot u prostoriji i pretpostavio je šta se desilo. Filding je sigurno potcenio ženu i pažnja mu je popustila.

Glupo.

Nije mu bilo žao zbog užasne smrti svog čoveka.

Drugi član njegove ekipe, azijski Amerkinac Takeo, prišao mu je s leđa. - Drugi sprat je pregledan. Zene nigde nema.

Dankan nije obraćao pažnju na njega. Nije bio iznenađen.

Još jedan član tima se oglasio kod vrata. - Da proverim šta je s ostalima u mrtvačnici?

„To može da sačeka”, pomislio je Dankan.

- Obojica ostajete sa mnom - naredio je.

Pošto je zgrada opkoljena, ništa drugo nije bitno. Završiće za dva minuta. Sa bar jednim plenom u rukama. Onda će do temelja spaliti ovo prokletost mesto i završiti s time.

- Kuda ćemo, gospodine? - upitao je Takeo.

Dankan nije odgovorio. Primetio je gomilu vizitkartica kraj računara u laboratoriji. *Dr Lorna Polk*. Prema informacijama koje je imao o istraživačkom centru, znao je da je ona ovde veterinar. Ona je vodila ovu kriogeničku laboratoriju i veterinarsko odeljenje. Prema planu zgrade veterinarsko odeljenje se nalazi u zadnjem delu, dalje od požara. Doktorka bi u panici sigurno otišla na poznato mesto, negde gde se oseća bezbedno.

Dankan je prekoračio Fildingovleš i krenuo na tu stranu. Oprezno se kretao. Leš je dobra lekcija. Neće potceniti Polkovu.

- Za mnom.

Džek je ustao. Eksplozija ga je oborila s nogu. Kroz mračnu laboratoriju je video sjaj vatre - dopirala je iz hodnika koji vodi ka velikom zamrzivaču. Dim je kuljao u glavnu prostoriju.

Brzo je pregledao patološku laboratoriju. Nije bilo ni traga od napadača. Ali onaj koji je pobjegao će upozoriti ostale. Nema mnogo vremena. Pojurio je ka vatri.

Kad je skrenuo u hodnik, dim mu je potpuno zaklonio prolaz. Vatra je gorela celom širinom hodnika. Metalna vrata na drugom kraju bila su razvaljena.

Kroz dim je čuo ženski plač. Napadači su sigurno shvatili da se naučnici kriju u zamrzivaču i pokušali su da silom uđu unutra. Ali neko je preterao s eksplozivom.

Džek je pohitao napred, ne obazirući se na vatru koja se širila.

Dok je prolazio kroz pocrneli ulaz, nečija ruka je izletela iz dima i udarila ga u lice.

Izmakao se, a pored njegovog nosa je proletelo sečivo.

- To sam ja - prosiktao je. - Agent Menard!

Kroz zavesu dima se pojavio Kajl, držeći skalpel u jednoj ruci, a drugu ruku je držao priljublenu uza se. Po uglu pod kojim ju je držao videlo se da je slomljena.

Krenuo je napred, ne izvinjavajući se Džeku što mu je umalo iskopao oči. Na umu mu je bilo samo jedno. - Gde je Lorna?

Džek je odmahnuo glavom, snuđen. Ponadao se da će ona nekako stići dovede i pridružiti se ostalima.

- Ne znam - rekao je.

- Kako ne znaš?! - Kajl je izgledao kao da je spreman da opet potegne skalpel.

Ostavio sam je zaključanu u njenoj kancelariji na spratu.

Džek je prošao pored Kajla privučen ženskim plačem.

Mora nekako da pokrene ove ljude. U zamrzivaču je zatekao Zoi Trent kako kleči nad svojim mužem. On je ležao na boku, u lokvi krvi koja se širila. Debela metalna cev mu je virila iz grudi - zabila se od siline eksplozije.

Nije mrdao ni disao.

Patolog Grir je klečao naspram nje, držeći prst na grlu ranjenog čoveka. Pogledao je Džeka i odmahnuo glavom.

Džek oseti nalet hladnog besa.

Kajl je progovorio iza njegovih leđa, a u glasu mu se osećala griza savesti. - Da nisam ovako dobro zatvorio zamrzivač... da oni nisu morali da raznesu vrata...

- Onda biste svi bili mrtvi - rekao je Džek, ubeđen u to.

Karlton Metojer je stajao iznad Zoi. Lice mu je bilo ispijeno i delovao je mnogo starije. Pokušao je da pokrene Zoi.

- Nema mu pomoći, dušo - nežno je rekao. - Moramo da idemo.

- Ne! - jauknula je žena i stegla ruku svog muža.

Nisu imali vremena za finoću. Džek joj je prišao i doslovce je podigao. Ona se opirala. Odneo ju je kroz zapaljeni hodnik. Najzad, prestala je da se otima, omlitavila mu je u rukama i zastenjala. Držala se za njega kao davljenik. A možda se zaista gušila. Ali to je bilo sve što je Džek mogao da učini.

Kad je stigao do prvog sprata, predao ju je Griru i Karltonu. - Sklonite je odavde. Idite na zadnji izlaz. Trebalo bi da taj put bude bezbedan još koji minut. Idite u šumu i ne zaustavljajte se.

Nisu se bunili. Bili su previše šokirani i uplašeni.

Kajl nije pošao. - Moja sestra...

Džek je pokazao ka ostalima. - Idi. Ja ću je naći.

Kajl je i dalje oklevao.

Džek ga je gurnuo. - Veruj mi. Naći ću je - obećao je. „Ili ću umreti pokušavajući”, dovršio je misao u sebi.

Lorna je klečala na ulazu u hirurško odeljenje. Zahvaljujući naočarama za noćno

osmatranje jasno je videla celu prostoriju, sve do hodnika. Toliko dugo je osmatrala da su oči počele da je peku. Ali nije se usudila ni da trepne.

Pokazalo se da je to bila srećna okolnost.

Bez ikakvog upozorenja - nije čula ni korake, ni šapat - vrata su se otvorila. Dve nisko pognute senke su uletele u prostoriju i krenule na različite strane.

Treća senka je ušla hodajući uspravno.

Srce joj je zalupalo jače zbog držanja tog čoveka.

Lorna se izmakla da je ne bi spazili i s poda podigla kresivo kojim obično potpaljuje Bunzenov plamenik u svojoj laboratoriji. Maločas ga je uzela s klupe u laboratoriji zajedno s malom bocom propana, iz koje se napaja plamenik. Pošto je ovako zabačen, istraživački centar nema pristup gasovodu.

Drugom rukom je podigla crevo koje je držala u krilu. Ono je obično povezano s aparatom za anesteziju. Isključila je aparat, ali je crevo ostavila povezano s dovodom kiseonika, a zatim je to spojila s propanskom bocom.

Podigla je crevo, otvorila ga i spremila kresivo. Brzim udarcem stvorila je varnicu i zapalila gas koji je curio iz creva.

Suknuo je plamen. Ponovo je stisnula otvor i posmatrala kako plavi plamen klizi niz crevo napunjeno propanom. U mislima je videla kako vatra putuje, šiba kroz cevi kao plamena strela pravo prema...

Šištanje je privuklo Dankanovu pažnju čim je prešao prag prostorije. Prvo je pomislio da se radi o zmiji i uplašeno odskočio. Ali zvuk je dolazio s leve strane, iz zatvorene prostorije označene znakovima koji upozoravaju na opasnost.

Krv mu je jurnula u glavu i počela da mu damara u slepoočnicama.

Plamičak na drugom kraju sobe ga je zaslepio kroz naočare za noćno osmatranje. To je moglo da znači samo jedno.

Zaseda.

Nema vremena da upozori svoje ljude koji su otišli desno i levo. Odskočio je od vrata iza kojih je čuo šištanje i naleteo na Takea. Njegov drugi saborac je bio tačno ispred vrata...

...Kad su eksplodirala.

Plava vatrena kugla je izbila vrata iz šarki i ona udariše iznenađenog napadača u leđa, prelomivši se napola. Usledila je i druga eksplozija. Dankan je uspeo da se zaštiti Takeovim telom.

Poleteli su šrapneli od eksplozije zelene boce s kiseonikom.

Dankan je odgurao Takea sa sebe, a u ušima mu je još zvonilo.

Azijac se uspravio na kolena, ošamućen i zbunjen. Okrenuo se prema Dankanu kao da traži objašnjenje. Lice mu je bilo puno šrapnela. Krvario je. Nedostajalo mu je jedno uvo.

Onda se lupio po vratu.

Izvadio je strelicu ispod brade.

„Strelica za omamljivanje...”, pomisli Dankan.

Zaglušen eksplozijom, nije ni čuo pucanj.

Takeova glava je klonula. Nešto je prokrkljao gušeći se gustom belom penom, a onda se ukočio i pao.

Pre nego što je uspeo da se pomeri, Dankan je nečim pogođen pravo u grkljan. Izvadio je strelicu, besan što je uhvaćen nespričan.

Uprkos oprezu, izgleda da je potcenio doktorku Polk. Ali sad nije mogao ništa osim da je opsuje u sebi.

„Jebi se, kučko...”

Lorna je videla kako je i drugi čovek pao, opirući se dejstvu omamljivača. Ali i najmanja količina M99 može biti smrtonosna. A obojicu ih je pogodila pravo u grkljan, gde ima dosta krvnih sudova i upotrebila je dovoljno droge da obori nosoroga.

Ipak je čekala još trideset sekundi da čovek sasvim prestane da se mrda.

Nije se usudila da čeka ni trenutka duže.

Na drugoj strani prostorije se širio plamen, zbog čega su naočare za noćno osmatranje počele da joj smetaju. Skinula ih je i oprezno krenula prema izlazu. Ne želi da rizikuje da je požar ovde zarobi. Treba da se domogne drugog oružja. Njena puška ima samo dve patrone. Nestalo joj je municije.

Prišla je prvom čoveku i uzela mu pušku. Bila je teška, krupna i njoj nepoznata. Posmatrala je oružje prolazeći pored drugog čoveka. Ali onda ju je nešto zgrabilo za članak, povuklo je i oborilo ničice.

Dankan je ustao kad je Lornino lice udarilo u pod. Razbijene i krvave brade, ona je jauknuła i pokušala da se otkotrlja od njega. Međutim, Dankan ju je savladao, divlje se smejući, izvukao pištolj i drškom je udario po glavi.

Lornino telo se omlitavilo. Onesvestila se - ne pretvara se kao on pre par trenutaka.

„Ko je koga potcenio na kraju, doktorka Polk?”

Dankan je počeošao grlo. Još ga je peklo od uboda strelice. Verovatno će danima biti promukao. Ali ništa više. Strelica je pogodila mikrofon. Otupljena, samo je plitko zagrebala debeli ožiljak na njegovom vratu. Nije ni čudo, pošto mu je gotovo čitav vrat bio u ožiljcima od napada u Bagdadu.

Prevrnuo ju je na leđa. Još diše. Dobro je.

Primetio je i daje prilično zgodna. I plavuša, baš kao što on voli.

Zadovoljan svojim trofejom, nagnuo se i prebacio je preko ramena. Pridržavajući je za zadnjicu, krenuo je kroz prostoriju u smeru iz kog je došao.

Nošen adrenalinom, brzo je stigao do glavnog hodnika, ispunjenog dimom. Ugledao je čoveka u maskinom odelu oslonjenog o zid.

Podigao je ruku dozivajući ga. Najzad je i progovorio. - Gospodine.

Bio je to Kori, vođa jednog tima.

Trebalo je da ode u mrtvačnicu i provali u zamrzivač kako bi zarobio jednog od naučnika. Izgleda da od toga nije bilo ništa. Očigledno je zabrljao i sad Dankan mora da sređuje stvari.

Kori je zastenjao, a ruka mu je pala. Nije imao snage da je drži podignutu. Sedeo je na podu u sopstvenoj krvi, a sudeći po mirisu i u govornima, pritiskajući pesnicom ranu na stomaku. Izgledalo je kao da mu je kroz utrobu proletelo đule.

- Pomozite...

Neko je sigurno iznenadio Korijev tim.

Dankan je pogledao niz zadimljeni hodnik, odjednom osetivši da ga neko posmatra. Vreme je da se gubi odavde.

Ne obraćajući pažnju na ranjenika, pohitao je ka otvorenom prozoru.

Ima ono po šta je došao. Jebeš ostalo.

Stigavši do prozora, iskobeljao se napolje noseći ženu. Kad je izašao, aktivirao je mikrofon na grlu i pozvao svog zamenika.

- Konore, pripremi tim za povlačenje.

- Gospodine?

- Čuo si naređenje. Naći ćemo se ispred.

Krenuo je u tom smeru.

- Šta ćemo s odbeglim životinjama? - upitao je Konor. - Još ih nismo našli. Ovi GPS markeri nisu ni za šta u zatvorenom prostoru.

To je bilo tačno. GPS je dobar samo za određivanje lokacije na oko pola kilometra. A uz toliko šume i grmlja lov na odbegle životinje je kao traženje igle u plastu sena.

Konor je nastavio. - Videli smo samo nekog psa lualicu.

„Psa?”

Dankan se setio psa koji ga je napao. Pobesneo je. - Jeste li ubili skota?

- Ne. Kopile je pobeglo.

„Šteta.”

- Onda prekinite potragu - izdao je neopozivo naređenje. - Kad se udaljimo, uništit ćemo ovo mesto.

- Razumem.

Dankan je požurio ka kamionetu parkiranom ispred. Ponos koji ga je gonio da uhvati sve životinje nestao je. Bio je zadovoljan plenom u rukama. Ostale životinje su slabe i mlade. Neće dugo opstati same u divljini. Osim toga, ima ono što mu je potrebno za kontrolu štete. Zena im može reći šta znaju njene kolege i ko je još obavešten o svemu. To će zadovoljiti njegove šefove na ostrvu Izgubljeni raj.

Onda će oni ženu prepustiti njemu da radi s njom šta želi.

A on i namerava da zadovolji svoju želju.

Trideset peto poglavlje

Džek je kleknuo u hodniku kraj čoveka koji je nasmrtno krvario. Bio je to jedan od neprijatelja, možda baš onaj kog je on upucao. Nije odmakao daleko. Sudeći po zjapećoj rani na njegovom stomaku, neće još dugo poživeti.

Vojnik je gledao Džeka staklastim očima punim bola.

Očigledno je znao da umire.

Džek je to često viđao na bojištu. Oslonivši se na iskustvo, odlučio je da pokuša, znajući da u takvim trenucima ljudi često traže iskupljenje.

- Ovde je bila jedna žena - rekao je Džek. - Plavuša. Doktor. Znaš li gde je?

Već je izgubio previše vremena. Dok je jurio prizemljem, borio se da savlada strah i da istovremeno bude na oprezu. Plašio se da ne uleti u zasedu - neće pomoći Lorni ako pogine. Ali znao je da mora da požuri.

„Gde bi mogla biti?“, zapitao se.

Ne skidajući pogled sa Džeka, kao da ga moli da mu na kraju bar malo pravi društvo, ranjeni čovek je prokrkljao jednu jedinu reč: - Zarobljena...

Džek se uzdržao od psinke. - Kuda su je odveli?

Vojnik je pokušao da odgovori, ali oči su mu se prevrnule.

Džek ga je zgrabio za ruku. - Kuda? - zavapio je.

Ranjenik ga je ponovo pogledao. Glava mu je klonula na levu stranu. Gledao je ka otvorenom prozoru. Lagani povetarac je na tom mestu uzburkavao dim.

- Izveli su je napolje? - upitao je Džek.

Nije bilo odgovora. Uhvatio je vojnika za bradu i okrenuo ga prema sebi. Otvorene oči su prazno buljile. Bio je mrtav.

Džek je još jednom stisnuo pokojnikovu ruku i ustao.

Prateći jedini trag, pohitao je ka prozoru. Provirio je i osmotrio okolinu. Nije bilo nikog. Brzo je iskočio kroz prozor u vlažnu travu. Nebo na istoku je postajalo svetlije.

Čuo je motor džipa ispred zgrade.

Potrčao je u tom pravcu, s pištoljem u ruci. Srce mu se zgrčilo od užasa jer je znao da se napadači povlače pred svitanje. I uhvatili su Lornu.

Stigao je do ugla i kroz dim ugledao zadnja svetla vozila. Džip je izjurio iz dvorišta na put ka reci.

Džek je nanišanio, ali nije zapucao.

Mogao bi da pogodi Lornu.

Ozlojeđen, spustio je pištolj i potrčao ka parkingu. Vatra je sad zahvatila krov istraživačkog centra i dim je prikrio Džekovo kretanje.

Projurio je preko šljunka i došao do svog kamioneta. Cimnuo je vrata, uskočio u kola i pokrenuo ih. Ubacivši u brzinu, nagazio je gas. Motor je zaurlao, a šljunakje zaprštao pod točkovima. Kamionet je poskočio dok se Džek borio s upravljačem, zaneo se na šljunku i krenuo u poteru za džipom.

Ne sme im dozvoliti da se izvuku.

Džip je ubrzavao krećući se vijugavim putem.

Džek je do kraja nagazio papučicu gasa. Upravljajući jednom rukom, otvorio je prozor i isturio pištolj. Zapucao je ka džipu gađajući gume. Nije zaista očekivao da će ih pogoditi, ali se nadao da će im privući pažnju i uplašiti ih dovoljno da uspore ili slete s puta.

Naleteo je na rupu kad je zapucao treći put i hitac je poleteo visoko.

Zadnji prozor džipa se rasuo u paramparčad.

Džek je tiho opsovaio. Morao biti pažljiviji.

Džip je na trenutak zakočio, a onda još više ubrzao. Kroz prozor se promolio čovek s puškom u rukama i zapucaio.

Džek je pognuo glavu, ali nije usporio. Vetrobransko staklo je puklo i jedan metak je završio u naslonu za glavu na suvozačkom sedištu.

Džip je opet zakočio - vozač je morao da uspori da bi skrenuo na nasip.

Džek nije smanjivao brzinu. Ako uspe da ih udari otpozadi i otera ih na suprotnu stranu nasipa, imaće šansu da ih zasutavi.

Rastojanje između njih se sve više smanjivalo.

Džip je počeo da skreće.

„Hajde.”

I još jače je nagazio papučicu gasa.

Usredsređen na džip, skoro da nije primetio kako iza jednog drveta u krivini izlazi čovek, podiže minobacač na rame i nišani ka Džekovom kamionetu.

Džek je trebalo da pretpostavi da će napadači štititi svoju odstupnicu. Na prilazni put su postavili čoveka s ozbiljnim oružjem.

Sve to mu je proletelo kroz glavu dok je gledao kako minobacač opaljuje uz eksploziju vatre i dima.

Grmljavina je probudila Lornu - bila je toliko glasna da je Lorna imala osećaj kao da joj zabijaju eksere u glavu. Kriknula je od bola i zbunjenosti. U ustima je osetila krv. Prevrtala se kao da se nalazi na brodu usred oluje.

Tek posle nekoliko trenutaka potpunog užasa shvatila je da se nalazi na zadnjem sedištu terenskog vozila. Ona grmljavina je zapravo bila puščana paljba. Neko je stajao pored nje i pucao kroz prozor automobila.

U glavi joj je tutnjalo, ali nije mogla da pomeri ruke jer SU joj bile vezane iza leđa. Tresnula je u bočni prozor kad je džip naglo skrenuo na nasip.

Svega se setila.

Napada, krvoprolića, zasede na klinici...

Pogledala je kroz prozor ka istraživačkom centru. Još jedno vozilo je jurilo putem, idući pravo na njih. Izgledalo je da namerava da im se zakuca u bok.

Lorna je prepoznala drugo vozilo. „Džek...”

Onda je pored puta suknuo plamen i spazila je vojnika s oružjem koje se pušilo.

Džekov kamionet je eksplodirao. Prednji deo je poleteo nošen udarom eksplozije. Dočeka se na zadnji branik i prevrnuo se na krov. Staklo i metal su se raspršili na sve strane.

Eksplozija je bila tako glasna da Lorna nije bila svesna da vrišti sve dok prasak nije utihnuo. Neko ju je uhvatio za rame i gurnuo je na sedište. Usledio je šamar, koji ju je u trenutku zaslepio.

Umukni više!

Kroza suze je poslednji put pogledala kroz prozor. Džip je jurio duž nasipa. Džekov kamionet se više nije video. Međutim, trenutak kasnije prigušena detonacija je odjeknula iza njih. Ogroman vatreni vrtlog je sunuo u mračno nebo. ACRES.

Lorna je zažmurila, zanemevši od šoka. Setila se svog brata i kolega. Nadala se da su se izvukli. Ali i tu nadu su ugasile promukle reči vozača.

- Konore, naredi Doteriju da još jednom pretraži oblast pre polaska. Nek ubije sve koji su preživeli.

Trideset šesto poglavlje

Zaglušen, Džek je ležao na leđima u bodljikavom žbunju. Mučio se da fokusira pogled - smenjivale su se mutne i jasne slike.

Sa strane je besnela vatra. Dim s mirisom nafte se kovitlao iznad njega. Džek se okrenuo dovoljno da vidi zapaljenu olupinu svog kamioneta na putu.

Setio se vojnika s bacačem plamena. Nije razmišljao, samo je delovao. Bio je otvorio vrata i iskočio iz kamioneta. Udar eksplozije ga je ipak stigao i kao krpenu lutku zavitlao u žbunje.

„Mora da sam se nakratko onesvestio”, pomislio je.

Ležao je još trenutak, ne znajući da li uopšte može da se pomeri. Čak ga je i disanje bolelo. Polomio je bar jedno rebro.

Onda je čuo kako neko trči ka njemu.

Opipao je oko sebe tražeći pištolj, ali verovatno mu je ispao. Uspravio se uprkos bolnom protestu izubijanog tela. Neće umreti na leđima.

Ispred njega se pojavila jedna prilika. Vojnikje minobacač zamenio automatskom puškom. Oružje je bilo upereno u Džekovo lice.

- Skote, tebe je baš teško ubiti - zarežao je.

Džek je digao ruke. Znao je da neće biti milosti, ne вреди da moli. A ne bi ni molio. Umesto toga, udario je napadača.

Vojnik se samo osmehnuo, gotovo s poštovanjem, pa ponovo podigao pušku.

Džek je širom otvorenih očiju čekao ono što sledi.

Usledio je glasan udarac.

Džek se namrštio kad je vojnik pao licem na zemlju. Krv mu je šiknula iz nosa i zamalo da završi u Džekovom krilu.

Neko je stajao iza vojnika, mokat do gole kože.

„Rendi?”

Njegov brat utom baci debelu granu kojom je udario napadača. Pogledao je naokolo i provukao prste kroz potpuno mokru kosu. Onda se ponovo okrenuo ka Džeku.

- A gde je Bart?

Pola sata kasnije Džek i Rendi su još pretraživali šumu oko zapaljene zgrade. Morali su da se kreću oprezno. Bombe su istraživački centar pretvorile u ogromnu buktinju. Osvetljena plamenom, šuma je bila puna treperavih senki, koje su dodatno otežavale potragu i plašile ih.

Rendi je ispričao Džeku kako je bio napadnut na putu i kako je sleteo u reku. Ali nije lako utopiti Kajuna. Otplivao je niz reku i prikrao se putu kad je čuo pucnjavu.

Džek nije mogao da poželi boljeg partnera za pretragu šume. Braća godinama nisu lovila zajedno, ali su se lako vratila starim, dobro poznatim navikama. Išli su jedan za drugim razmenjujući nečujne znake i držeći se senki. Prethodnih godina njih dvojica su se udaljila zbog Džekovih tajni i povučeniosti. Dok su krstarili šumom, Džek je shvatio

koliko mu nedostaje obično porodično druženje i kako bi taj zid koji je narastao među njima brzo nestao, samo ako bi on to hteo.

Ali sad imaju posla. Ne traže Barta. Traže preživjele napadače.

Džek je uzeo pušku plaćenika kog je Rendi udario. Nažalost, Rendi je vojnika mlatnuo iz sve snage, razbio mu glavu i ubio ga na mestu.

- Bio sam besan - objasnio je. Ispričao je Džeku o zasedi na putu i sletanju u Misisipi. - Zamalo da se udavim zbog skotova.

Smrt napadača im nije išla naruku. Džek je želeo da ga ispita, da sazna kuda su ostali odveli Lornu. A pošto je taj vojnik mrtav, nadao se da će ovde naći nekog drugog. Međutim, kad je svanulo, još su bili praznih šaka. Obišli su ceo centar. Napadači su sigurno evakuisali oblast pre aktiviranja bombi.

- Šta sad? - upitao je Rendi.

- Hajde da nađemo Barta i da se gubimo odavde.

Pošto je ustanovio da nikog nema u okolini, Džek je stavio šake pored usta i zviznuo. Rendi je uradio isto to - dozivali su Barta. Huk vatre im je prigušivao glasove. Džek je ponovo obišao zgradu, glasnije zviždeći i dozivajući psa.

Već su bili na pola puta nazad kad je iz dubine šume odjeknulo šuškanje i lomljenje grančica. Džek je zastao uperivši pušku u tom smeru.

Umesto psa, dozvali su četvoro svojih prijatelja.

Lornin brat i njene kolege su se isteturali na čistinu. Bili su iznureni i dronjavi, ali srećni što ih vide.

To jest, svi osim jednog.

Kajl je krenuo ka Džeku kao da će ga napasti. Streljao je očima na sve strane, a onda je pogledao zapaljenu zgradu. Glas mu je bio promukao od bola: - Lorna...

- Ne - uverio ga je Džek, ali nije prikrrio istinu. - Izvukla se, ali su je zarobili.

- Zarobili? - ponovio je Kajl.

Pre nego što je Džek stigao da objasni, iz dubine šume se začulo glasno zavijanje.

Rendi se ozario. - Mon Dieu!*To je Bart!

Krenuo je u šumu. Džek je pošao za njim, a ostali za Džekom. Neće ostaviti psa ovde. Pošto sviće, neko će uskoro primetiti stub dima koji se diže u nebo. Na lice mesta će s uključenim sirenama dojuriti spasilačka ekipa. Džek je hteo da svi budu na okupu kad spasioci stignu. I da svi isto ispričaju.

Kajl je išao pored njega, držeći se za slomljenu ruku. - Zašto su odveli moju sestru?

- Da je ispitaju - odmah je odgovorio Džek. - Da prikriju tragove. Zanima ih koliko smo otkrili o onim životinjama.

Kajl je prebledeo. - A onda?

Džek ga je pogledao. Nije bilo potrebe da odgovara na to pitanje. Obojica su znali šta će biti posle. Ovog puta nije dao neposredan odgovor. - Neće je ubiti bar još jedan dan.

Prišao im je Karlton. - Kako to znate, agente Menarde?

- Jer je ovo trebalo da bude hirurški precizan napad. Da brzo uđu i izađu. Ali nije bilo tako. Posle ovoliko mrtvih i haosa koji su napravili, povući će se što dalje pre nego što je ispitaju. Verovatno će je odvesti u svoju bazu, gde god da se ona nalazi.

- Pretpostavljam negde van granica Sjedinjenih Država - rekao je Karlton.

- Zašto tako mislite? - upitao je Džek. On je mislio isto, ali hteo je da čuje doktorovu procenu.

- Zbog onoga što je urađeno životinjama. Zbog odnosa prema njima. Nijedna laboratorija u Sjedinjenim Državama ne bi dozvolila takve strahote. Da bi zaobišle takva ograničenja, američke firme često otvaraju tajne laboratorije nadomak naših granica. U Meksiku, na Karibima, u Južnoj Americi. U stvari, širom sveta postoje hiljade takvih divljih laboratorija.

Džek je razmišljao o tome. I on je došao do istog zaključka, uglavnom na osnovu toga što je ribarski brodić pokušao da uđe u zemlju kroz deltu Misisipija. Nije bilo sumnje da su pokušali da granicu pređu ilegalno.

- Šta ćemo onda? - upitao je Kajl.

Džek se okrenuo prema ostalima radi podrške. - Ja mislim da Lorna ima najviše šanse da preživi ako otmičari ostanu ubeđeni da smo svi mrtvi. Tako će se osećati bezbednije.

Manje će paničiti ako mislile da je jedini svedok u njihovim rukama. Možete li da mi pomognete u tome?

Svi su potvrdno klimnuli, čak i Zoi. Oči su joj bile naduvane i crvene, ali i pune gneva. Tuga se pretvorila u nepokolebljiv bes.

- Ovamo! - pozvao je Rendi. Išao je ispred ostalih, prema Bartu.

Džek je požurio. Našli su psa kako kruži oko visokog čempresa, isplaženog jezika i visoko podignutog repa.

Rendi se podbočio i pogledao u krošnju. - Šta je, kog đavola, taj matori pas poterao uz drvo?

Džek je pogledao među granje.

Gore se nešto mrdnulo, a onda se začuo preteći kreštav glas.

- Igor!

Iznenaden, Džek se odmakao jedan korak.

Još jedan pokret u drugom delu krošnje privukao mu je pažnju. Dva mala smeđa lica su zurila u njega kroz grane čempresa. S druge grane se začulo mačje siktanje.

Džek je buljio u životinje, pokušavajući da shvati šta se dešava. Mislio je da su sve životinje stradale u požaru.

- Lorna - rekla je Zoi, razgrogačivši se. - Sigurno ih je oslobodila pre nego što su je uhvatili.

Karlton je gledao naviše, zapanjen i zaintrigiran. - Sigurno su odlučili da se sakriju ovde. - Skinuo je naočare i počeo se po nosu. - Pitam se da li je strah pokrenuo tu njihovu neobičnu vezu. Zbog adrenalina su im se moždane aktivnosti još više uskladile.

Dok su ostali prilazili drvetu, Bart je stao uz Džekovu nogu, tražeći pohvalu.

Džeku je sad bilo jasno šta je psa odvuklo u šumu. Setio se da je Lorna zahvaljujući Bartu uhvatila malog jaguara u močvari. A Džek zna da psi nikad ne zaboravljaju dobar trag.

Potapšao je psa po leđima. - Bravo, Barte. Bravo.

Kajl nije bio zadivljen. - A Lorna? Još nam nisi rekao kako nameravaš da je nađeš.

- Jer do sada nisam imao plan.

Kajl se snuždio.

- Ali sad imam - ohrabrio ga je Džek.

Prvi put od nestanka struje u istraživačkom centru Džek je osetio samopouzdanje - nedovoljno da zanemari užasnu strepnju za Lorninu sudbinu, ali bolje išta nego ništa.

- Kako to misliš? - navaljivao je Kajl. - Kako ćeš je naći?

Džek je pokazao ka drvetu. - Uz njihovu pomoć.

Treći čin

ZVER IZ RAJA

Trideset sedmo poglavlje

Prvi put u životu Lorna se nije uplašila letenja. Posmatrala je odsjaj sunca na plavoj vodi ispod malog aviona. More se pružalo dokle pogled seže, osim na jugu, gde se videlo nekoliko ostrva i gde je avion leteo. Nije bila napeta, dlanovi joj se nisu znojili, srce joj nije lupalo.

Naprосто je bila utrnula.

U svest joj se neprestano vraćala slika eksplozije Džekovog kamioneta i nestanak istraživačkog centra u plamenu.

„Svi su mrtvi”, pomislila je.

Iako bi u ovakvom trenutku trebalo da strahuje za sopstveni život, Lorna nije osećala ništa. Bila je potpuno obamrla. Čak joj ni pulsiranje u glavi nije toliko smetalo. Iza levog uveta je imala čvorugu veličine jajeta i u tom uhu je neprestno čula blagu zvonjavu.

„Tinitus”, postavila je sebi dijagnozu.

Pružili su joj minimalnu medicinsku pomoć, ali uglavnom su bili u pokretu. Otmičari su je doveli do jedne čistine u močvari. Dok je svitalo, helikopterom je prebačena do broda usidrenog kraj jednog ostrvceta u Meksičkom zalivu. Onda su prešli u hidroavion. Leteli su više od tri sata. Koliko je ona mogla da zaključi, išli su ka zapadnim Karibima, možda na Kubu.

Okrenula se od prozora kad je njen otmičar provirio iz kokpita. Avion je mogao da primi šest putnika i bio je luksuzno opremljen nameštajem od kože i mahagonija. Finansijeri ove operacije imaju dubok džep.

Čovek s unakaženim licem se pridružio njoj i dvojici čuvara. Istuširao se na brodu i kosu zalizao gelom. Lorna je posmatrala ožiljke na njegovom licu kao da čita mapu. Napala ga je neka životinja. Možda lav, sudeći po težini ozleda. Nije se predstavio, ali je čula da ga je neko nazvao Dankan.

Ne obraćajući pažnju na nju, Dankan je seo pored mišićavog rošavog čoveka riđe vojnički kratko ošišane kose. On je bio Lornin čuvar. Ali nije imao mnogo posla. Ruke su joj i dalje u liscama, ali bar više nisu vezane na leđima. Nije se opirala. Preputila se njihovoj milosti, a oni zasad nisu previše grubi.

Mislila je da će saznati više ako bude saradivala nego ako bude vrištala i opirala se. Ali kad im se Dankan pridružio, počela je da kipti od besa. Gnev joj je zatrvao srce i proširio se celim telom.

Gad je sedeo i ne primećujući je. Obratio se ridokosom komandosom. — Doteri se još nije javio. Dosad je trebalo da raportira.

- Šta želite da uradim?

- Kad stignemo na ostrvo, obavesti naše ljude u Nju Orleansu. Hoću da čujem šta se desilo posle našeg odlaska.

- Razumem. Ali znate Doterija. Uvek je bio svojeglav. Verovatno je završio u francuskoj četvrti. Napio se u Burbon stritu i sad je s nekom kurvom.

- Ako je tako, odseći ću mu levo jaje kad ga vidim.

- To neće pomoći. Da biste ga zauzdali, morali biste da mu odsečete oba.

Dankan je odgovorio dizanjem jedne obrve, kao da ozbiljno razmatra tu mogućnost. Na kraju se zavalio, ali nije izgledao umireno. Njegov hladni pogled je govorio da su mu misli negde van ovog aviona.

Lorna ga je nepoverljivo gledala krajičkom oka.

Sigurno je osetio da ga posmatra. Nepromenjenog izraza lica, hladno ju je pogledao.

Uzdahnuo je i nagnuo se napred. Lorna je primetila da mu je leva strana lica malo opuštena, verovatno kao posledica oštećenja živaca. Posegnuo je u džep, izvadio pakovanje tvrdih bombona s ukusom tropskog voća i ponudio je.

Lorna je odmahнула glavom.

On je slegnuo ramenima, ubacio bombonu u usta i uzdahnuo. - Zadržljujete me, doktorica Polk.

Pokušala je da ostane hladnokrvna na pomen svog imena. Nije imala nikakva dokumenta. On je sigurno primetio da joj nije svejedno jer su mu se usne razvukle u avetinjski zadovoljan osmeh. Namerno ju je oslovio po imenu da bi je uznemirio.

Uspeo je.

Nastavio je. - Po mojoj proceni, vi sami ste sredili bar trojicu mojih ljudi.

To je izgovorio sasvim smireno i neosvetoljubivo.

- Zadržljujete - rekao je. - I pametni ste. Nadam se da ćete biti jednako pametni kad stignemo na ostrvo. Imaćemo neka pitanja za vas. Saradnja će biti nagrađena.

A po njegovom pretećem pogledu jasno se videlo šta će se desiti ako odbije saradnju.

Umesto da je još više uznemiri, pretnja joj je pomogla da se usredsredi. Progovorila je po prvi put. Ne вреди preklinjati da joj poštede život. Znala je da od toga nema ništa. Umesto toga, želela je da sazna razloge za krvoproliće i smrt.

- Šta se ovde dešava? - upitala je. Pokušala je da zvuči samouvereno, jedva nekako primirivši drhtanje glasa. - Zbog čega su vršeni genetski eksperimenti na onim životinjama? Zašto ste se toliko trudili da sve prikrijete? I šta radite ovde?

Dankan je odmah odgovorio. Iako se Lorna nadala da će oćutati, on nije nimalo oklevao. To ju je uznemirilo mnogo više nego njegova malopredašnja pretnja. Ako je do sad gajila neke sumnje u ishod svega ovoga, njegova iskrenost ih je potpuno razvejala.

- Mi smo to nazvali Projekat „Vavilon”.

„Vavilon?”, ponovila je Lorna u sebi.

Dankan je primetio da je zbunjena. - Nazvan je po mestu na kom je sve počelo. Ukratko, nas zanima biološko ratovanje. Zapravo, sistemi biološkog naoružanja. Kao što ćete uskoro videti, ono na šta ste naleteli samo je neznatni delić mnogo ambicioznijeg poduhvata. Kad bude završen, zauvek će promeniti tehnike ratovanja.

Lorna se po prvi put zaista uplašila. Ovo nije obično krijumčarenje povezano s tajnim istraživačkim projektom. Ovo je mnogo krupnije od toga.

Pre nego što je Dankan uspeo dodatno da objasni, pilot se oglosio preko radija i

prekinuo ih. - Slećemo za pet minuta. Vežite se.

Lorna je ponovo pogledala kroz prozor. Hidroavion se spuštao prema nizu ostrva koja je ranije primetila. Većina je ličila na peščane sprudove sa po nekoliko stabala. Ostrvca su bila raspoređena u blagom luku oko većeg, šumovitog ostrva u obliku tega. Izgledalo je kao da su dva ostrva davno spojena peščanim nasipom pokrivenim mangrovom šumom.

Hidroavion se uputio prema zapadnom delu ostrva. Dubok zaliv bio je oivičen belom peščanom plažom, iza koje je na strmoj padini bila višespratna bela vila. Niz plavih bazena se prelivao s jednog nivoa na drugi. Kad je avion skrenuo i počeo da se spušta ka zalivu, otvorio im se pogled na istočnu polovinu ostrva - delovala je divlje i nenaseljeno.

U Karibskom moru postoji hiljade ovakvih sprudova i ostrvaca. Mnoga su privatno vlasništvo raznih bogataša i menjala su pripadnost određenim državama lako i često kao što bi neko promenio frizuru. Ako bi neko hteo da osnuje privatni istraživački centar, izolovan i oslobođen svih pravila i regulativa modernog društva, ovo je savršeno mesto za to.

Hidroavion je s lakoćom uleteo u zaliv i sleteo. Voda je prsnula pod skijama aviona dok je klizio kroz uvalu ka kamenom pristaništu. Ispred njih beli pesak je svetlucao naspram modrog mora. Unutrašnjost je bila zaklonjena palmama i mangrovima. Jato divljih grlica se vinulo iz guste šume, uznemireno zvukom aviona.

Mesto je izgledalo kao raj, ali Lorna je znala da ono skriva mračnu tajnu, crno srce nedostupno pogledu.

Lorna je konačno ispustila zadržani dah.

Okrenula se i ugledala Dankana pored sebe.

Pokazao je rukom prema ostrvu. Sudeći po sjaju u njegovim očima, sve ovo ga je veoma zabavljalo. Lorni nije promakla ironija u rečima koje su usledile.

- Dobro došli u Raj, doktorka Polk.

Trideset osmo poglavlje

Džek se vratio na svoje radno mesto i poveo ostale sa sobom. Sve ih je smestio u Računarsko odeljenje Pogranične patrola u Nju Orelansu.

Zgrada od crvene cigle je izgrađena dvadesetih godina prošlog veka, kad je glavni cilj bio hvatanje odbeglih mornara i krijumčara koji su u doba prohibicije švercovali rum s Kariba. Ali vremena su se promenila. Pogranična patrola je sada deo Državne bezbednosti i njihova stanica poseduje vrhunske računare i opremu za nadzor, koji im pomažu da zaštite granicu od terorista i oružja.

Džek je šetao prostorijom trljajući slepoočnice u pokušaju da umajni užasan bol. Otkako je stigao ovamo, goreo je u groznici, a u kostima mu je tinjao bol koji je pretio da se pretvori u požar. Nasuvo je progutao tri aspirina i čekao da bol umine. Nije imao vremena da boluje, a ova napetost mu je samo otežavala stanje.

- Koliko moramo ostati ovde? - upitala je Zoi.

Džek je spustio šake sa slepoočnica. - Jedan dan najviše.

Dotad će Lornina sudbina biti zapečaćena. Više neće morati da održavaju lažnu predstavu da su svi poginuli u istraživačkom centru. Prvi spasilački helikopter je stigao na lice mesta četvrt sata pošto je Džek našao Barta u šumi. Laknulo mu je kad je ugledao znak Pogranične patrola na letelici. Helikopteri iz njegove stanice često prvi stižu kad se dogodi neka nesreća.

Džek je mahanjem dao znak letelici da sleti kod njih. Dobro je poznavao pilota i brzo mu je objasnio zašto je neophodno da se o njihovoj sudbini ništa ne zna. Posle toga se s policijom dogovorio da sve ostane u strogoj tajnosti. Jutarnje vesti su već izveštavale o tragediji u kojoj niko nije preživio. Malo kasnije lokalno odeljenje stanice NBC je primilo elektronsku poruku kojom odgovornost za uništenje istraživačkog centra preuzima nova teroristička grupa boraca za zaštitu životinja.

Bilo je jasno da je poruka lažna i da ju je poslao onaj ko je organizovao napad. Ali Džeku je dobrodošla. Priča o teroristima navela je medije da istražuju u pogrešnom smeru. Nikom nije bilo sumnjivo što nema ni svedoka ni preživelih.

Džek je posle toga sve preživio prebacio u stanicu.

Uključujući i Barta i životinje s ribarskog brodića.

Rendi je dremao u stolici, s Bartom sklupčanim kraj nogu. Ostale životinje su se oporavljale od sredstava za omamljivanje. Doktor Grir im je pod lokalnom anestezijom uklonio GPS odašiljače i stavio ih u bakarni Faradejev kavez kako im ne bi ušli u trag. Samo jedan su poslali na analizu stručnjaku za računarsku forenziku, kog su doveli iz lokalnog ogranka FBI-ja. Pomoću naočara s uveličavajućim staklima on je deaktivirao odašiljač.

Takođe, potvrdio je i Džekove sumnje. - Ovo nije komercijalna naprava. Rekao bih da je vojna ili paravojna. U svakom slučaju, pripada nekom ko ima mnogo novca.

Dok su čekali nove informacije, Karlton je prišao Džeku sa šoljom kafe u rukama. - Ako je tvoj čovek u pravu, to potvrđuje naše sumnje.

- Na šta mislite? - upitao je Džek, zadovoljan što ima s kim da razgovara.

- Na sve što se desilo. Ovde se ne radi samo o firmi koja krši propise o vršenju eksperimenata na životinjama. Ovde se dešava nešto mnogo krupnije. Možda čak i vlada stoji iza toga.

- Mislite naša vlada?

Kariton mu je uputio naivan pogled. - Vlada Sjedinjenih Država stalno finansira ilegalne projekte, među kojima su i projekti Agencije za istraživanje i razvoj Ministarstva odbrane. U poslednjih nekoliko godina u naučnim krugovima se uporno čuju glasine o projektima toliko mračnim da ljude koji su uključeni u njih proguta mrak.

- A vi mislite da smo naleteli baš na njih?

Kariton je uzdahnuo. - Ne znam. Ali još nešto me brine. Radi se o privatnim firmama koje rade za Ministarstvo odbrane. Pretpostavljam da ste, kao bivši vojnik, čuli za Blekvoter.

Džek je klimnuo.

Blekvoter je privatna firma koja pruža usluge obezbeđenja i s kojom je američka vlada sklopila ugovor o radu u Iraku i Avganistanu. U suštini, oni su plaćenici. Džek je u Iraku radio s nekoliko pripadnika Blekvotera. Nije imao problema ni sa jednim od njih mada ih američki vojnici u načelu ne vole. Borili su se na istom terenu, ali su najamnici bili i bolje opremljeni i bolje plaćeni. U stvari, oni su najvećim delom bivši vojnici angažovani posle napuštanja službe. Čak su i Džeku nudili da im se pridruži i on je razmišljao o tome.

Onda su izbili skandali u vezi s Blekvoterom - bilo je dokaza o tajnim pripremanjima atentata, o krijumčarenju oružja, masakrima civila, čak i o ubistvima federalnih svedoka.

Džek je na kraju odlučio da domovinu štiti kao pripadnik Pogranične patrolne.

- Zašto pominjete Blekvoter? - upitao je.

- Jer su im ugovori s vladom od 2000. godine doneli preko milijardu dolara. A oni su samo jedna od šest stotina sličnih firmi koje rade u Iraku i Avganistanu.

- To mi je dobro poznato - progundao je Džek, požurujući ga da pređe na stvar.

- Onda možda ne znate da takvi ugovori nisu više ograničeni na paravojne firme. Sad su se uključili i naučni krugovi, stotine istraživačkih grupa. Malih i velikih. A koliko sam čuo, konkurencija nije samo žestoka već ubistvena.

Džek nije znao za to. Setio se životinja, napadača, njihove brutalnosti.

- Uz toliko novca u opticaju - nastavio je Kariton - skandali poput Blekvoterovih šire se kao virusi. Optužuju ih za poslovnu špijunažu, vandalizam, prebacivanje istraživanja u zemlje trećeg sveta da bi se zaobišli propisi. I tako u nedogled.

Džek je razumeo doktorovu zabrinutost. Ovo bi moglo da objasni sve ono što se desilo.

Vrata iza njih su se otvorila. Lornin brat se vratio iz medicinskog odeljenja. Ruka mu je do lakta bila u gipsu. Pogled mu je bio zamućen zbog iekova protiv bolova.

Rendi se promeškoltio i jednim okom pogledao Kajla. - Sjajno - promrmljao je. - Jedan član porodice Polk je ponovo s nama. To znači da će neko ponovo pokušati da me ubije.

Kajl ga je mrko pogledao. - O čemu govoriš?

Džek je stao između njih. U glavi mu je tutnjalo. Ne trebaju mu novi problemi, naročito ne od Rendija. Zid između braće, koji se u šumi srušio, ponovo je iznikao na dnevnoj svetlosti.

- Rendi, bar jednom umukni.

Brat ga je popreko pogledao i prekrstio ruke. - Samo kažem da, kad god petljamo s Polkovima, neko od nas pogine ili skoro pogine, kao u mom slučaju.

Kajl se zajapurio od besa. - A moja sestra? Ti i tvoj brat ovde srčete kafu i žderete krofne, a ona je još u opasnosti.

- Ima krofni? - upitao je Rendi, uspravivši se.

Kajl je odmahnuo glavom i usmerio gnev na Džeka. Podigao je ruku. - Mene su zbrinuli. Kako ćemo da pomognemo Lorni? Rekao si da znaš kako da je nađeš.

- Smiri se. Znam. Ili se bar nadam da znam. - Pogledao je ka forenzičaru.

- Kako? - navaljivao je Kajl, sada već molećivo.

Džek je podigao Faradejev kavez sa GPS uređajima. - Pomoću ovoga.

Kad je istraživački centar ostao bez struje, Džek je proučavao jedan odašiljač i kad su se svetla ugasila, stavio ga je u džep da bi kasnije mogao bolje da ga pogleda. Ali kad je Lorna ostala u svojoj kancelariji, nije joj ostavio samo pušku za omamljivanje.

- Ubacio sam jedan ovakav uređaj u Lornin džep.

Napetost na Kajlovom licu je ublažio izraz nade.

- Bože - promrmljala je Zoi - misliš da ćemo je tako naći?

- Na to računam.

Forenzičar je sigurno čuo njihov razgovor i uključio se: - Mislim da je to izvodljivo - dobacio je. - Ovo je bez sumnje nekakva GPS tehnologija. Ako je ista tehnologija korišćena za izradu svih odašiljača, moći ću da je nađem. Mada može potrajati. Moram pretraživati satelit po satelit. - Okrenuo se ka njima. - Bilo bi brže kad bih imao neku predstavu gde da tražim.

Džek je razmišljao o svemu što je čuo od Karltona i o sopstvenim pretpostavkama. - U Meksiku ili negde na otvorenom moru - nagađao je. - Možda na Karibima. Sigurno nisu daleko. Ali svakako su južno od granice.

Karlton je potvrdno klimnuo.

Kajl se ponovo umešao. - To je prevelika teritorija. Ja to dobro znam. Naftna kompanija za koju radim ima platforme duž celog Meksičkog zaliva.

- To je korisna informacija - rekao je Džek. - Jer, ako sam u pravu, možda ćemo morati da iskoristimo jednu od tih platformi kao bazu ove operacije.

Kajl ga je pogledao. Pogled mu se malo razbistrilo. Razmišljao je o svemu. Snagu mu je davalo saznanje da može biti od koristi u Lorninom spasavanju. Ali njegova glavna briga još je prisutna i naglas ju je izgovorio.

- Da li je još živa?

Trideset deveto poglavlje

Lorna je išla niz dok prema vili. Iza nje, čovek po imenu Konor držao je pištolj, ali ga nije uperio u nju.

Šta to vredi? Kuda bi otišla?

Čak su joj i lisice skinuli.

Trljajući ručne zglobove išla je za Dankanom ka zatvorenom prolazu između vile i garaže na kraju doka. Vazduh je mirisao na so i mangrovu šumu. Na plaži je spazila nekoliko ležaljki i niz žutih kajaka. Mesto je izgledalo kao bilo koje drugo ostrvsko odmaralište.

Dok se ne pogleda pažljivije.

Na ivici plaže, u senci palmi, stajao je čovek u kamuflažnom odelu i s puškom na ramenu. Na krovu vile bile su velika antena i satelitski tanjir. Satelitski telefon i televizija ne zahtevaju baš toliko tehnologije. Sve je bilo obavijeno jezivom tišinom. Nije bilo rege muzike ni smeha. Samo blagi šum talasa na plaži.

Vazduh je bio naelektrisan kao pred oluju.

A možda joj se to samo učinilo zbog napetog lica stražara koji ih je dočekao. Dok je vodio Dankana u stranu radi poverljivog razgovora, u očima mu je zatitrao strah.

Lorna je čekala na doku, izložena nepodnošljivoj vrelini podnevnog sunca. Zvonjava u uvetu je prestala, međutim, kad je okrenula glavu da bi osmotrila okolinu, čvoruga na lobanji ju je opet zabolela. Ali da je bol nije naterao da zastane, možda bi joj promaklo ono što je spazila.

Na suprotnom kraju plaže bila je raširena plava cirada.

Izgledalo je kao da se ispod nje krije neko vozilo za plažu, ali Lorna je primetila da i Dankan gleda u tom smeru. Tek onda je opazila crni trag koja se pružao od cirade do vode, kao mrlja od ulja. Ali Lorna je znala da to nije ulje.

Usredsredivši se, videla je nešto bledo kako viri ispod prekrivača.

Ljudska šaka.

Dankan se vratio i obratio se Konoru. - Sinoć su imali upad. Doplivao je. Ubio je Polaskog i ranio Garsiju i tek onda su ga upucali.

- Kako je uspeo da ih iznenadi? Šta je sa GPS uređajima?

- Ne znam. Idem da razgovaram s Malikom o tome. Poslao mi je poruku da dođem kod njega u laboratoriju.

Konor je pokazao ka Lorni. - Šta ćemo s njom?

Dankan je slegnuo ramenima. - Povedi i nju. Zatvori je dole u jedan od kaveza dok ne budem mogao da se pozabavim njome.

Ponovo su krenuli. Prošli su između vile i garaže i ušli u prostrano dvorište sa baštenskim stolicama i stolovima od tikovine. Samo su dva tamnputa čoveka u laboratorijskim mantilima sedela u dvorištu. Jedan je ravnodušno pušio cigaretu, držeći filter okrenut prema dlanu, na evropski način. Njegov koiega je sedeo oslonivši glavu na šake.

Ceo prvi sprat bio je u prozorima s pogledom na uvalu. Preko njih su bili navučeni teški kapci za zaštitu od uragana, zbog čega je zrgada izgledala kao zabarikadirana. Svetlost koja je dopirala kroz staklena dvokrilna vrata otkrivala je sumornu, ali luksuznu unutrašnjost: zavese od belog damasta, nameštaj od grubo obrađenog mahagonija i ružinog drveta, verovatno iz okoline, i popločan pod. Sve je bilo u tamnim nijansama, s nekoliko živahnijih detalja u vidu jastuka sa zivotinjskim šarama i ponekom slikom na zidovima.

Dankan ih je proveo kroz predvorje pa produžio niz dugačak hodnik, koji je dobrodošao za provetravanje kuće – kad se otvore vrata i prozori, tropski povetarac je mogao dublje da prodre u kuću. S obe strane hodnika nalazile su se prostorije, među njima i kuhinja, u kojoj su tri kuvara pripremala hranu.

Miris pečenog hleba i sosa od belog luka probudili su Lornin apetit, podsetivši je da odavno ništa nije jela. Ali nisu stali da prezalogaje. Otišli su do kraja hodnika, gde se nalazi kacerarija s bibliotekom.

Prostorija je izgledala kao deo Britanskog muzeja - izazovna mešavina knjiga u kožnim povezima i raznih suveniru. Bilo je tu školjki i starinskih pomorskih uređaja, sekstant i čekrk s jedrenjaka između ostalog. Na jednom zidu su bile izložene velike ploče fosilizovanog morskog dna - delići drevnog sveta nastanjenog trilobitima, preistorijskim ribama i koralima.

Dočekao ih je rmpalija, koji je sedeo na stolici kraj ugašenog kamina i gledao kroz otvoren prozor. Bio je obučen u radne pantalone i cipele, i nosio je raskopčanu kamuflačnu jaknu. Delovao je kao šezdesetogodišnjak, ali je bio mišićav. Bio je prosed, a lice mu je bilo preplanulo i istrošeno od sunca i vetra. Izgledao je kao bivši vojnik, verovatno pripadnik mornarice, sudeći po kapi koju je držao na naslonu stolice. Ali imao je držanje imućnog čoveka.

Lorna je pretpostavila da je on vlasnik vile. U stvari, delovao je da pripada ovde koliko i bilo koji od predmeta u sobi.

Prišao je i rukovao se s Dankanom, čija šaka nestade u njegovoj.

- Gospodine - rekao je Dankan potiskujući iznenađenje ~ nisam očekivao da vas vidim ovde. Mislio sam da ćete biti na prezentaciji Ajronkrika u Vašingtonu.

- Sada nema razloga za to pošto smo izgubili tovar.

Pogledao je Lornu i reagovao samo produbivši boru izmefu °čiju. Onda je nastavio da je ignoriše. Lorna je pretpostavila da on nema visoko mišljenje o ženama. Upoznala je dosta takvih muškaraca.

- Doleteo sam jutros - objasnio je rmpalija. - Taman na vreme da prisustvujem zbrci.

Dankan je uzdahnuo. - Baš sam pošao da s doktorom Malikom razgovaram o tom incidentu.

vČeka te - rekao je čovek i podigao ruku ka polici punoj knjiga i suveniru. - Razgovaraćemo kasnije.

- Razumem.

Deo police se otvorio i iza biblioteke se ukazao prolaz u planinu.

Lornino srce je zakucalo brže. Konor ju je gurnuo ka ulazu. Nije imala drugog

izbora nego da prati Dankana u ukopani deo kompleksa.

Vrata su se strahovito zalupila za njom.

„Hoću li ikad više videti sunce?“, pomislila je.

Konor je zaverenički prišao Dankanu i tiho ga upitao: - Šta Brajs Benet radi ovde?

Dankanov glas je bio krajnje turoban. - Malik je sigurno obavestio šefa o problemima. Rekao sam mu da ga ne gnjavi, ali to samo pokazuje da ne možeš verovati mundžosu. Čak ni kad je na našoj strani.

Dankan je nastavio kratkim prolazom. Stigli su u veliku ovalnu prostoriju podeljenu na omanje radne odeljke, s dodatnim prostorijama i prolazima koji vode dublje u podzemlje. U odeljcima su radili tehničari u belim mantilima. Neki su pogledali Lornu, a onda brzo skrenuli pogled. Izgleda da je zdanje na obali samo varka za ovaj podzemni kompleks, savršena maska za ono što se krije iza nje.

Dok je ulazila, Lorna se osvrnula oko sebe. Veći deo glavne prostorije je izgledao kao genetičarska laboratorija doktora Metojera, ali je bila desetostruko veća i bolje opremljena. Tu su bili razni uređaji poput termociklera, peći za hibridizaciju, inkubatora, a imali su čak i LICOR 4330, aparat za analizu DNK. Tu je bio i ormar sa čistim mantilima, kao i nizovi centrifuga i šejkera. U zadnjem delu prostorije je bilo čitavo

odeljenje s elektronskim mikroskopima i opremom za proizvodnju DNK mikročipova.

Ova laboratorija je opremljena najboljom tehnologijom i nema onoga što se ovde ne bi moglo uraditi.

Lorna je osetila profesionalnu zavist i istovremeno se pitala koliko sve to košta. I čemu sve to služi. Neko je uložio čitavo bogatstvo da ovu laboratoriju napravi van jurisdikcije i domašaja Sjedinjenih Država.

Dankan ju je proveo kroz laboratoriju i uveo je u drugu prostoriju. - Smesti doktorku Polk u jedan od kaveza pozadi - naredio je saginjući glavu dok je prolazio krozjedna sporedna vrata. - Moram da razgovaram s doktorom Malikom.

Konor ju je bocnuo u leđa da bi nastavila dalje. Dok je išla hodnikom, kroz prozor s leve strane je ugledala hirurško odeljenje. Bilo je oskudno opremljeno - samo sto od nerđajućeg čelika i halogene lampe na pokretnom postolju iznad njega.

Unutra je stajao sredovečni čovek u lekarskom mantilu. Po tamnom tenu i gustoj crnoj kosi moglo se pretpostaviti da je Arapin ili možda Egipćanin.

Dankan je ušao kroz druga vrata. Po namrštenom čelu se videlo da nije zadovoljan.

Lorna je usporila, uglavnom zbog onoga što je bilo na stolu.

Konor je nije požurivao. I on je gledao.

- Kako je ovaj primerak došao čak do naše strane ostrva? - upitao je Dankan odmah prelazeći na stvar. - Mislio sam da stalno motrite na njih.

Motrimo - rekao je čovek ozlojeđeno, odgovarajući Dankanu istim tonom.

To je sigurno doktor Malik. Lorna je pretpostavila da je on glavni naučnik u ovom postrojenju, dok je Dankan zadužen za obezbeđenje. Očigledno su i ranije imali nesuglasice.

Malik je pokazao ka stolu. - Drugi primerakje sigurno skinuo odašiljač s ovog. Nečim oštrim. Možda kamenom. Pokazaću ti.

Doktor se pomerio i Lorna je tad prvi put dobro videla ono što je ležalo na stolu. Zapanjena, pokrila je usta šakom. Dok joj je Malik zaklanjao pogled, videla je samo noge i donji deo trupa. Po krznu i malom telu pretpostavila je da je u pitanju orangutan ili neki drugi veliki majmun.

Ali kad se Malik pomerio, shvatila je da je pogrešila.

Na rukama je bilo manje krzna, a na grudima su bili uočljivi tragovi rana od metaka. Ali zbog lica i glave Lorna nije mogla da zadrži tihi krik. Gusta kovrdžava dlaka je uokvirivala golo lice isturenih vilica, ali ne isturenih kao kod majmuna. Lice ovog stvorenja je bilo spljoštenije. I oči su bile veće i okruglije, a čelo visoko i manje zabačeno.

Lorna zna kako su izgledali prvi ljudi, ili homini poput australopitekusa ili homo habilisa. Sličnost je bila nepobitna. Ono što leži na stolu nije majmun.

Setila se atavističkih crta koje je videla kod životinja iz ribarskog brodića, okretanja evolucionog časovnika unazad. Pomračilo joj se kad je shvatila puno značenje onog što posmatra. Ovi ljudi nisu eksperimentisali samo na životinjama.

Obratila se Konoru, nemoćna da sakrije gađenje i užas u glasu. - Vršite oglede na ljudima.

Četrdeseto poglavlje

Džek je bio u kancelariji svog šefa, Bernarda Pakstona, koji je lično postavio Džeka na čelo Tima za vanredne situacije pre godinu dana. Ali sada je izgledao kao da se kaje zbog te odluke.

Pakston je stajao za svojim stolom naspram Džeka. Bio je u punoj uniformi pošto je celo jutro proveo u razgovoru s novinarima. Uz mornarskoplave pantalone sa crnim obrubom išla je odgovarajuća košulja. Nauljio je kosu i čak obukao svečanu vojnu jaknu, koja je sada bila raskopčana dok se naginjao preko stola.

Na stolu je bila detaljna mapa Meksičkog zaliva.

Pakston je kucnuo prstom po mapi. - Signal doktorke Polk dolazi odatle? Signal odašiljača koji si joj ubacio u džep?

Džek je klimnuo. -To su koordinate. Ostrvo Izgubljeni raj. Negde u toj grupi ostrva.

Pakston je primetio nesigurnost u njegovom glasu. - Ali nisi potpuno siguran.

- Signal smo uhvatili samo nakratko, a onda smo ga izgubili.

Stojeći ukočeno, Džek je stisnuo pesnicu. Forenzičar iz FBI-ja je konačno uhvatio signal vojnog GPS satelita 2R-9, koji se nalazi dvadeset hiljada kilometara iznad Meksičkog zaliva. Signal je bio jasan i dovoljno jak da se odredi lokacija na oko sto pedeset kilometara od Kube. Onda je prosto nestao.

- Izgubili ste signal i više ga niste uhvatili? - upitao je šef.

- Možda su je otmičari uveli u neki zatvoren prostor. Negde gde ne dopire satelitski signal. Ili, kako smatra tip iz FBI-ja, koriste neku vrstu opreme za elektronsko ometanje i tako sprečavaju nadzor ostrva.

Džek se uzdržavao da pomene drugu mogućnost. Zamislio je kako Lornino telo bacaju s palube u okean. I to bi prekinulo signal.

Pakston je namerno veoma glasno uzdahnuo. - Onda nemamo sreće. Ta ostrva pripadaju Nikaragvi. Ne možemo uleteti na njihove plaže na osnovu slabog kontakta koji nismo u stanju da ponovimo.

- Gospodine...

Pakston je podigao ruku. - To je van naše nadležnosti. Mogu da otvorim diplomatske kanale i započnem dijalog, ali to će trajati čitav dan.

„Dan koji nemamo”, pomislio je Džek i opsovao u sebi. Trudio se da se obuzda. Hteo je da tresne šakom o sto, da više na šefa i zahteva hitnu akciju, ali takav ispad bi doneo više štete nego koristi. Nije želeo da ga šutnu s ovog slučaja.

- Dozvoli da upotrebim svoje magične moći - nastavio je njegov šef. - Daj mi nekoliko sati da obavim neke pozive. Ti reci tipu iz FBI-ja da nastavi da traži signal. Biće dobro ako uspemo da potvrdimo trag. A ti se u međuvremenu odmori. Izgledaš grozno.

Džek se tako i osećao, ali to nije izgovorio. U glavi mu je hućalo. Grlo ga je peklo kao da se ozbiljno prehladio. Ali nema vremena za grip ili prehladu. Aspirin i antihistaminici će ga držati na nogama bar još jedan dan.

A posle toga nije bitno.

- Idi pozadi i dremni - rekao je Pakston. - To je naređenje.

- Razumem - odgovorio je i zlovoljno se okrenuo ka vratima.

- Džek - pozvao ga je šef - učiniću sve što mogu.

Klimnuo je, znajući da je to istina. Uputio se ka računarskom centru da ostalima saopšti loše vesti. Kad se spustio u podrum, zastao je na trenutak da se sabere pa ušao. Svi su se okrenuli prema njemu. U prostoriji su bili samo preživeli iz istraživačkog centra.

Kajl je ustao sa stolice. - Kad kreću u potragu za Lornom?

Džek nije odgovorio.

Po bratovom izrazu lica, Rendi je sve shvatio. - Mamu im... Nećemo je tražiti.

Kajl je pogledao Rendija, a onda opet Džeka. Upadljivo je prebledelo i sručio se na stolicu, utučen. Pogledao je na sat. Prošlo je pet sati i dvadeset dva minuta otkad ih je spasilački helikopter našao u šumi. Svi su znali da Lorni vreme ističe, ako već nije isteklo.

Džek je osećao kako gori iznutra, od besa i nemoći podjednako. Video je očaj na licima ostalih i odbio da se preda.

„Dođavola s tim”, pomislio je.

Zatvorio je vrata za sobom i obratio se svom bratu. - Rendi, diži dupe i pozovi braću Tibodo. Reci im da opet idemo u lov.

Rendi je ustao, spreman da pita o čemu se radi.

Ali pre nego što je progovorio, Džek se okrenuo prema Lorninom bratu. - Kajle, rekao si da možeš da nas smestiš na jednu od platformi ako budemo hteli.

Kajl je klimao i ponovo ustao. - Nema problema. Kad?

- Sad.

Džek je na brzinu razmotrio logistička pitanja. Bar jedan pilot i dvojica pripadnika njegovog tima za vanredne situacije bi držali jezik za zubima, spremni da obave ono što se traži od njih. To bi trebalo da bude dovoljno. Moraju da se neopaženi uvuku na ostrvo i spasu Lornu pre nego što otmičari reaguju.

Karlton je stajao kraj Zoi i Grira. Šef ACRES-aje shvatio ono što nije izrečeno naglas. - Životinje će biti prebačene u veterinarsku stanicu zoološkog vrta u Nju Orleansu.

Krenućemo s njima i nećemo talasati. Tamo ćemo nastaviti da istražujemo koliko je moguće.

Zoi je klimnula. - Pol... - Glas joj je pukao kad je izgovorila muževo ime. - Pol je čuvao podatke naših istraživanja na jednom serveru van istraživačkog centra. Moći ćemo da nastavimo gde smo stali.

Karlton joj je spustio ruku na rame, tešeći je. - Obavestićemo vas ako otkrijemo nešto što bi moglo da vam pomogne.

Svi su nestrpljivo gledali Džeka.

- Krenimo onda - kazao je.

Četrdeset prvo poglavlje

Stojeći u kavezu, Lorna je znala kako se oseća pitbul koji čeka pogubljenje. Posmatrala je svoju tamnicu osvetljenu samo sijalicama. Ostatak podzemne laboratorije je bio sređen i čist kao savremena bolnica.

Ali ne i ovo mesto.

Podovi su bili uklesani u golu stenu i napravljeni su odvođi za urin i fekalije. Zidovi su bili od vlažnih betonskih blokova, a ulaz zatvoren dvokrilnom žičanom kapijom. Ovo mesto više liči na štenaru nego na zatvorsku ćeliju.

Pošto nije imala ni stolicu na koju bi sela, Lorna je hodala gore-dole po tri kvadratna metra svog zatvora. Još deset takvih ćelija se protezalo duž niske prostorije. Sve su bile prazne, ali Lorna je mogla da pretpostavi ko su njihovi uobičajeni stanovnici. Prešla je rukom preko zida i osetila ureze u betonu. Setila se leša na hirurškom stolu. Po visokom čelu i ravnom licu videlo se da je to nekad bio čovek, ali poput životinja s ribarskog broda, i on je retardirao - bio je to genetski atavizam i nazadovanje u neku preistorijsku formu.

Ali s kojim ciljem?

Setila se Dankanovih reči - sistemi biološkog naoružanja.

Nije znala šta to znači, ali sad sasvim sigurno zna da je ova firma delatnost proširila s ogleđa na životinjama na eksperimentisanje s ljudima. A pošto su ovako izolovani, ko bi to mogao da spreči? Ko bi mogao i da sazna za to? Ne bi čak bilo naročito teško ni naći žrtve za oglede. Karibi su raj za trgovinu ljudima. U siromašnim zemljama poput Haitija ljudi su redovno prodavani kao belo roblje. Ponekad to rade same porodice. Lokalne vlasti znaju za takvu trgovinu, ali za odgovarajuću nadoknadu redovno skreću pogled.

Vrata na drugom kraju prostorije su se otvorila i začuše se glasovi.

- Smestio sam je tamo.

- Izvedi je. - Prepoznala je Dankanov hrapav, promukao glas. - Malik hoće da prisustvuje njenom ispitivanju. Izgleda da se doktor mundžos zainteresovao kad je čuo da je veterinarika.

Lorna je upila te reči. Dlanovi su joj se oznojili. Pomerila se od žičane ograde kad su joj dvojica muškaraca ušla u vidno polje.

Stražar je otključao vrata. Dankan je stajao iza, prekrštenih ruku. - Hajde - naredio joj je Konor. Nije čak potegao pištolj koji je nosio za pojasom.

Lorna je udahнула duboko i teško. Morala je da skupi svu snagu da bi poslušala. Nije želela da se otima i vrišti dok je izvlače iz ćelije. Trenutno nema izbora osim da saraduje.

Dankan je hladno zurio u nju, a lice mu je bilo nepomična maska ožiljaka i s mukom suzbijenog gneva. Bez reči se okrenuo i poveo ih u glavnu laboratoriju. U ovalnoj prostoriji sada je bio samo doktor Malik. Stajao je pored jedne od genetičarskih radnih odeljaka i okrenuo se kad su mu prišli.

Lorna je zastala na pragu. Konor ju je gurnuo s leđa. Uteturala se u prostoriju i

skoro pala ničice.

Malik se obrecnuo. - Dođavola, je li to neophodno? - Izgovorio je mešavinom britanskog i bliskoistočnog naglaska. Mahnuo je Lorni. - Dođite ovamo, doktorka Polk.

Dankan ju je odveo do radnog odeljka, a Konor je ostao iza.

Malik je izbliza izgledao starije nego što joj se u prvi mah učinilo. Iako nema bore i gusta kosa mu je samo ponegde prošarana sedim vlasima, sigurno je u kasnim pedesetim. Nosio je isti bolnički kombinezon u kom ga je prvi put videla, ali sad je preko njega ogrnuo beli laboratorijski mantil, koji mu je sezao do pola butina.

Pokazao joj je ka stolici. - Izvinjavam se što smo vas uvukli u sve ovo.

Lorna je ostala da stoji. Dankan ju je zgrabio za rame, odveo je do stolice i gurnuo je u nju.

Malik se još jače namrštio, ali ništa nije rekao.

- Pitajte šta imate - rekao je Dankan. - Završimo s ovim.

Malik je uzdahnuo. - Radi bezbednosti našeg intelektualnog vlasništva, moram vas pitati šta ste vi i vaše kolege iz Nju Orleansa saznali prilikom ispitivanja naših životinja.

Lorna nije mogla da ga pogleda u oči. Pažnju joj je privukla oprema: Pjurlinkov genomski bafer, Noveksovi zimogrami, Spotlajtov hibridizator. Iza Malika je bila polica sa dva inkubatora i mikroskopska stanica sa dva mikromanipulatora za rad s matičnim ćelijama.

Shvatila je da je ovo laboratorija za vantelesnu oplodnju.

„Da li su sve ono krvoproliće i užas potekli odavde?“, zapitala se.

Kad je podigla pogled, dobila je udarac preko usta i krv joj je potekla iz rasečenih usana. Cvoruga iza uveta joj je zazvonila od siline udarca.

U očima su joj se pojavile suze. Više od besa nego od bola.

- Sad je dosta! - rekao je Malik.

Dankana to nije potreslo i nadneo se nad Lornu. - Odgovori na njegova pitanja ili ćeš proći još gore.

Lorna je po njegovom pogledu znala da se ne šali.

Malik je počeo ponovo, ali Lorna ga je preseklela brišući krv s usne. Već je bila odlučila da ne skriva nijednu informaciju. Kakve bi koristi imala od toga?

- Našli smo višak hromozoma kod svih životinja - počela je - I otkrili smo strukturne promene u mozgu. Mrežu kristala magnetita.

- Impresivno - rekao je Malik - imajući u vidu koliko ste malo vremena imali za ispitivanje.

- Šta još? - upitao je Dankan preteći.

Lorna se nije ustručavala da odgovori. - Ustanovili smo i da su životinje sposobne da uspostave telepatiku vezu. Verujemo da takvo povezivanje povećava njihov intelektualni kapacitet.

Malik je klimnuo glavom, potvrđujući te pretpostavke.

- Dogle smo stigli - rekla je Lorna.

- Ko još zna za vaša otkrića? - umešao se Dankan.

Lorna je pretpostavila šta sledi. Jedino zato je dovučena ovamo, jedino zato je još živa - da bi ustanovili jesu li informacije iz istraživačkog centra procurile. Jedina nada za preživljavanje ležala je u pokušaju da prikrije istinu.

- Nisam sigurna - rekla je. - Ali sve podatke čuvamo na jednom serveru van centra. To se radi automatski.

Malik je pogledao Dankana.

Usta komandosa su se iskrivila. - Nije bitno. Bar ne trenutno. Pošto su svi ostali mrtvi, imaćemo dovoljno vremena da sredimo zbrku.

- Ali moramo to rešiti što pre - rekao je Malik. - Gospodin Benet će insistirati na tome.

- Gde je server na kom čuvate podatke? - upitao ju je Dankan.

- Ne znam - iskreno je odgovorila. - Imali smo ugovor s jednom firmom u Baton Ružu.

Dankan je ponovo digao ruku, spreman da proveri koliko je iskrena.

U želji da bude uverljiva, zaštitila je lice rukom. - Znam samo ime. Sadern kompu-sejf. Ali oni imaju servere širom Luizijane.

Nije znala da li je ovo poslednje tačno, ali ako ovaj skot bude verovao da su podaci na jednom mestu, prosto će narediti da sve dignu u vazduh. U tom slučaju ona im više neće biti potrebna. Mora da im ostane korisna ako želi da preživi.

Dankan je spustio ruku, poverovavši joj. Pogled mu se izgubio u daljini dok je razmatrao opcije.

Lorna je znala da mora da ga usmeri kuda njoj odgovara. Nastavila je, govoreći brzo i puštajući potisnuti strah da izbije na površinu. - Tim podacima se može pristupiti samo uz niz bezbednosnih provera. Potrebna je lozinka zaposlenog, posle koje sledi nekoliko teških pitanja, jedinstvenih za svakog zaposlenog. Ali nemam pojma kako da tim podacima pristupim odavde.

Poslednja rečenica je bila istinita.

Izgledalo je da je Dankan nije čuo. Pogled mu je i dalje bio izgubljen u daljini.

Oglasio se Malik. - Koliko će vremena trebati da ostvarimo sigurnu satelitsku vezu s tom firmom, tako da nam ne uđu u trag?

Dankan je progovorio ravnodušno: - Bar četiri sata. - Pogledao je Lornu. - Ali dovoljno je dva-tri poziva da proverimo govori li nam Polkova istinu.

Lorna je poželela da se sakrije od tog pogleda, ali ostala je nepokolebljiva.

- Onda će nam ona praviti društvo još neko vreme - rekao je Malik. - Što i nije loše. Voleo bih da iskoristim njeno znanje. Treba nam pomoć s problemima koje smo imali u poslednje vreme.

Ona ne mora da zna za to - rekao je Dankan.

- Još jedno mišljenje ne bi bilo naodmet. I šta nas košta?

Malik je podigao obrvu gledajući komandosa. - Ako si siguran u mere bezbednosti na ostrvu. Ako se ne bojiš da će nam pobeći.

Dankan se smračio.

Lorni je doktor počeo da se dopada.

Ali već naredne njegove reči su je otreznile.

- Osim toga, doktorka Polk i ja ćemo imati mnogo vreniena za razgovor dok je budem pripremao.

Naježila se zbog tih reči. Čak je i Dankan na trenutak delovao zgađeno.

- Za šta me pripremate? - upitala je Lorna.

Malik je prišao i ohrabrujuće je potapšao po ramenu. - Za jedan mali zahvat. Bilo bi šteta ne iskoristiti vaš boravak ovde za bogaćenje naših genetskih zaliha.

- Kako to mislite? - Stomak joj se od zebnje stegao u čvor. Setila se tela na hirurškom stolu.

Malik ju je ponovo potapšao po ramenu i odmakao se.

- Ne bojte se. Samo ćemo uzeti nekoliko vaših jajnih ćelija.

Četrdeset drugo poglavlje

Lorna je suzdržavala suze dok se tehničar udaljavao noseći uzorke njene krvi u raznobojnim epruvetama. Oznojila se od nervoze. Prešla je prstom preko zavoja na unutrašnjoj strani lakta.

Prostorija u kojoj se nalazi izgleda kao ginekološka ordinacija iz pakla. Oko nje su bili ultrazvučni uređaji i hirurška oprema. Sto za preglede na kom je ležala imao je naslon za leđa i oslonce za noge, ali nije bio tapaciran. Nije bilo ni najmanjeg pokušaja da se pacijentima pruži udobnost. Samo hladni nerđajući čelik. Najviše su je uznemirile debele kožne trake za vezivanje pacijenata.

To je potvrdilo njenu sumnju da je većina ljudi na kojima su vršeni eksperimenti ovamo dovedena silom, verovatno posredstvom trgovaca robljem. Taj posao je cvetao na Karibima. Stresla se pomislivši koliko je žena ovde bilo vezano i primorano da istrpi nezamislivo nasilje.

Konačno se pojavio njen čuvar, Konor. - Hajdemo.

Nije se opirala. Dozvolila mu je da je svuče sa stola i potera ka vratima. Hodanje je bilo bolno. Osim što su joj uzeli uzorke krvi, podvrgli su je i bolnoj proceduri biopsije kostane srži iz kuka. Svaki korak je izazivao bol, ali znala je da najgore tek sledi. Trebalo je da joj utvrde nivoe hormona i genetsku sliku.

A pre tih testova ponovo je čekaju kožni kaiševi.

Držeći je za lakat, Konor ju je izveo iz sobe i uveo u susednu kancelariju. Doktor Malik je sedeo za stolom i popunjavao nekakvu tabelu. Iza njega je bila policica krcata časopisima. Njihova pohabanost je govorila da nisu služili samo za ukras. Malik je zatvorio tabelu kad je Lorna ušla u prostoriju. Posmatrao ju je kroz male naočare za čitanje.

- Sednite, molim vas - rekao je i pokazao na stolicu. Osvrnuo se ka čuvaru. - Naredniče Ride, to je sve zasad. Pozvaću vas kad završimo.

Konor nije mrdao. Izgledao je kao da se skamenio. - Komandir Kent je rekao da ostanem sa zatvorenicom.

Dankan je izdao to naređenje pre nego što je otišao da proveriti njene tvrdnje o serveru Kompu-sejfa na kom čuvaju podatke.

Malik je glasno uzdahnuo. - To neće biti potrebno, ali ako će vas to usrećiti, možete da stražarite pred vratima.

Konor se namrštio, spreman za svađu. Prsti su mu se stegli oko Lorninog lakta.

Malik je mahnuo stražaru da izađe. - Pred vratima, ako vam nije teško. Nalazimo se ukopani pod zemljom, a nema ni prozora. Naša gošća neće nikud. Moja kancelarija nije ništa lošija od zatvorske ćelije.

Konor se još više smračio, ali je popustio stisak. Lorna je pretpostavila da će joj ostati modrice. Odmakao se. - Biću pred vratima.

Malik je već zaboravio na njega i okrenuo se ka Lorni. - Doktorka Polk, sednite, molim vas. Imamo o mnogo toga da razgovaramo. Verujem da će vam ponešto od toga biti veoma zanimljivo.

Lorna je sa zadovoljstvom prihvatila poziv da sedne. Nije imala poverenja u sopstvene noge zbog bola u kuku i svega što joj se desilo. Klonula je u stolicu i osmotrila ostatak kancelarije. Zid s leve strane je bio pokriven LCD monitorima, a u središtu se nalazio ogroman plazma ekran. Četiri monitora su prikazivala delove podzemnog objekta, uključujući i ginekološko odeljenje, dok na ostalima nije bilo nikakve slike.

Sigurno je sve gledao.

Zgađena, odvrtila je pogled.

Drugi zid je bio pokreiven diplomama i nagradama. Lorna ih je gledala, tražeći bilo šta što bi joj pomoglo da sazna nešto o čoveku s druge strane stola. Mnogi od izloženih sertifikata su bili na stranim jezicima, uključujući i nekoliko na arapskom. Spazila je jedan natpis na francuskom - *Universite Pierre et Marie Curie*, a ispod njega *Centre National de la Recherche Scientifique* - to su najveće istraživački centri u Francuskoj.

Bez obzira na nedostatak etike, doktor Malik nije šarlatan.

- Trebalo bi da za jedan sat dobijemo vaše rezultate - rekao je Malik i nagnuo se ka njoj. - Dozvolite mi da vam objasnim šta će se posle dešavati. Da ne biste brinuli.

Lorna nije mogla da odredi da li on zaista želi da joj razjasni situaciju ili je veoma okrutan.

Nastavio je: - Nakon toga ćemo odrediti dozu luprona i menopura prilagođenu vašem genetskom kodu, kao i eksperimentalnu dozu hormona za stimulisanje folikula. Jajnici su obično tek kroz nekoliko dana spremni za stvaranje jajnih ćelija koje nameravamo da prikupimo. Ali moja tehnika je to vreme smanjila na dva sata, tako da imamo vremena za razgovor.

Lorna je najzad uspeła da progovori. - Šta nameravate da uradite s mojim jajnim ćelijama?

- Verujte mi da će biti iskorišćene u dobre svrhe. Upotrebicemo ih za tek započet nov projekat hibridizacije embriona.

Kakvih embriona? - Lorna se setila tela na hirurškom stolu.

- Nije lako odgovoriti na to pitanje. A pre nego što stignemo dotle, moram biti iskren. Pregledao sam vaš karton.

„Moj karton?“, pomislila je, zbunjena.

- Uz vaše iskustvo u genetici i uzgoju životinja bili biste veoma korisni u mojoj laboratoriji. Bila bi prava šteta odbaciti tako dobrog istraživača. A ako nastavite da saradujete, nema razloga da ne ostanete na ovom ostrvu.

- Kao zatočnica.

- Ja bih radije rekao kao koleginica - ispravio ju je Malik. - A to je mnogo bolje. Možda biste bili manje nepoverljivi ako biste bolje shvatili naše ciljeve i metodologiju.

Iako je sumnjala u to, Lorna je pristala da ga saslušā. Što duže bude govorio, to će ona duže biti živa.

- Nastavite - rekla je, iskreno zainteresovana. - Šta vi zapravo radite ovde?

Malik se zavalio kao da je zadovoljan njenim ustupkom. A možda voli kad ima s kim da razgovara. - Šta radimo? Da bih odgovorio na to pitanje, moram se vratiti na sam

početak. Je li vam poznata Knjiga postanja?

Lorna je zbunila ova čudna digresija. - Mislite iz Biblije?

Klimnuo je. - U početku beše Reč, i Reč beše u Boga, i Bog beše Reč.

Lorna nije shvatila šta doktor Malik time želi da kaže.

Primitila je da mu je ovo zabavno. - Oprostite mi na ovo malo oholosti. Naš glavni dobročinitelj, Brajs Benet, sigurno je previše uticao na mene. On je izuzetno religiozan. To je jedan od citata kojima često opisuje ono što ovde radimo i jedan od razloga zbog kojih je odabrao ovo ostrvo. Ostrvo Izgubljeni raj. - Malik se neprimetno nasmešio i klimnuo glavom. - Zaista, zar je mogao da odabere neko drugo mesto?

- Ne razumem. Kakve to veze ima s vašim genetičkim ogledima?

- Doći ćemo i do toga. Prvo mi dozvolite da vam iznesem svoju definiciju velikog početka. Naučnu osnovu svega postojećeg. Benet veruje u Reč Božju. Moje viđenje je potpuno ukorenjeno u nauci.

- I šta je to?

- Jeste li čuli za fraktale?

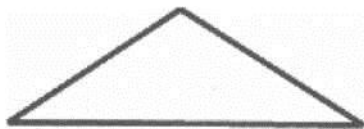
Lorna je ponovo izgubila nit. „O čemu govori ovaj tip?“, pomislila je i istom se setila da je već čula tu reč. Njen brat ju je upotrebio opisujući obrazac po kom su kristali magnetita bili raspoređeni u mozgu jaguara.

Samo je klimnula glavom.

- Po definiciji, fraktali su nepravilni geometrijski oblici koji nastaju ponavljanjem istog tog oblika. Ili, drugim rečima, to su veliki oblici koji se mogu razbiti na manje verzije sebe.

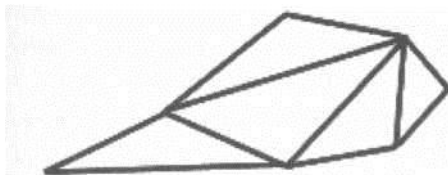
Lorna se namrštila. Setila se Grirovog opisa čvorova magnetita u mozgovima životinja. Rekao je da je njihova matrica sačinjena od sve sitnijih kristala.

- Vidim da ste zbunjeni. Pokazaću vam šta mislim - rekao je Malik i kucnuo na računarsku tastaturu. Jedan od monitora s Lornine desne strane je oživeo. - Svi geometrijski oblici mogu biti definisani jednim algoritmom ili matematičkom jednačinom. Ovde imamo jedan jednostavan.

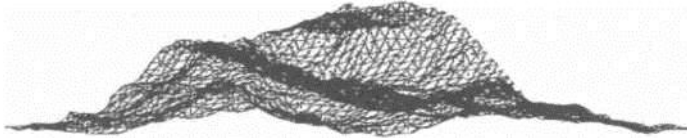
Bio je to običan trougao.

Malik je ponovo pritisnuo nekoliko tastera. - Ali ako računar umnoži taj oblik nekoliko puta, spajajući sve u celinu, dobijamo ovo.

Nekoliko trouglova koji su se pojavili na ekranu, spojeni pod različitim uglovima, sad su obrazovali složen poligon. Lorna je slegnula ramenima. Nije zadivljena.

- Znam - priznao je Malik. - Ovo ne izgleda kao nešto naročito. Ali dozvolimo računaru da isti ovaj trougao ponovi sto hiljada puta, pritom smanjujući neke trouglove, uvećavajući druge i menjajući uglove, ali u suštini neprestano ponavljajući isti osnovni oblik. Evo šta dobijate.

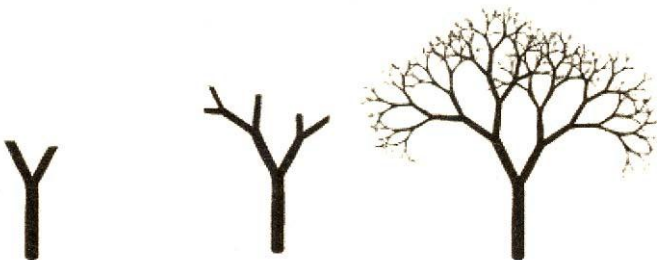
Lorna se razrogačila. - Planinski venac.

- Upravo tako. Predeo stvoren milionskim ponavljanjem istog oblika. U ovom slučaju - trouglova. Ovako današnji računari stvaraju onako detaljne pozadine u filmovima i videoigrama. Jednostavnim beskrajnim ponavljanjem istog osnovnog algoritma ili fraktala stvaraju složene oblike.

- Ali kakve to veze ima...

Malik ju je prekinuo. - Ovaj fenomen se ne sreće samo u planinama i drugim oblicima reljefa. Nalazi se svuda u prirodi. Uzmite drvo, na primer. Ako pogledate grane bilo kog drveta, videćete da se radi samo o ponavljanju istog osnovnog obrasca, jedinstvenog za tu vrstu drveta.

Posmatrala je kako se na ekranu pojavljuje jednostavan oblik - jedna linija koja se grana na dva dela stvarajući oblik „Y”. Onda se prvobitna grana sve više razgranavala razvijajući se u pravo drvo.

- Ista fraktalna osnova prirodnog sveta se nalazi svuda. Od strukture galaksija do najsitnije pahuljice, od kretanja okeanskih struja do oblikovanja oblaka na nebu. Svuda je oko nas i u nama.

- U nama?

- Naša tela su sačinjena od fraktala. Oni se mogu primetiti prilikom rasta krvnih

sudova, rasporeda alveola u plućima, obliku bubrega, čak i u grananju dendrita u mozgu. Ali to je samo delić priče. Kad se pogleda pažljivije, vidi se da fraktali čak utiču na funkcionisanje našeg tela. Dokazano je da fraktali određuju način na koji hodamo, ritam našeg srca, brzinu disanja. Naučnici danas koriste fraktale u proučavanju funkcionisanja mozga. Uspeli su čak da nađu fraktalni obrazac skriven u elektroencefalogramima.

Malik je sigurno primetio izraz njenog lica i nasmešio se. - Tako je. Neki neurofiziolozi čak počinju da veruju da je evolucija inteligencije zasnovana na fraktalima. Da je inteligencija nastala zbog stalnog ponavljanja rasta malih konstanti. Drugim rečima, mogao bi postojati temeljni fraktal inteligencije, pvobitno seme iz kog je inteligencija izrasla. Slično grananju drveta koje sam vam maločas pokazao. Možete li da zamislite mogućnosti koje bi se pojavile kad bismo uspeli da zauzdamo fraktale i naučimo da kontrolišemo njihovu moć?

Lorna se ponovo setila životinja s ribarskog brodića i njihove neobične inteligencije. - S tim ste eksperimentisali? Tražili ste fraktale?

- Upravo tako. I bližimo se velikom proboju.

Reči su mu bile obojene sirovom požudom.

Pre nego što je Malik uspeo da objasni, neko je tiho pokucao na vrata. Ušao je laboratorijski tehničar koji je Lorni bio uzeo uzorak krvi. Bio je suv kao grana, štrkljavih ruku i nogu, a zbog dubokih zalizaka lice mu je delovalo spljošteno ispod visokog čela.

Kad ga je ugledala, Lornu su ispunili prezir i strah.

„Zar su već završili testove?“, zapitala se.

- Šta je, Edvarde?

- Doktore, samo bih da vas obavestim da sam završio pregled. - Pogledao je Lornu svojim sitnim očima, pa skrenuo pogled. - Proverili smo i koštanu srž i krv. Nisam našao tragove kontaminacije.

- Odlično. Kad ćemo dobiti rezultate hormona?

- Za pola sata.

- Hvala.

Čovek je izašao iz kancelarije.

Malik je prekrstio prste. - To su dobre vesti. Nema razloga da vaše jajne ćelije ne budu savršene za sledeću fazu našeg ogleđa.

Lorna nije želela da razmišlja o tome pa je postavila pitanje koje ju je mučilo otkad je čula tehničara. - Kakvu kontaminaciju ste tražili u mojoj krvi?

- Ah, da. Pošto ste bili u dodiru s našim životinjama, morali smo da proverimo da li ste došli u kontakt s opasnim proteinom koji se prenosi krvlju i koji naše životinje imaju u organizmu. Bojim se da je to neželjeni efekat njihovih promena. To je protein koji se sam reprodukuje u njihovoj krvi, ali za nas je otrovan.

- Otrovan?

- Tako je. Ti proteini su bezopasni u našim životinjama, ali kad se prenesu na druge, pokreću simptome nalik gripu. Protein se širi krvlju kao požar i prelazi u mozak. Kad se nađe tamo, nadražuje neurone do opasne granice. To u početku stvara zapanjujuće, ali privremeno izoštravanje čula. Zaista neverovatno. Bolji vid, osetljivije čulo mirisa,

ukusa, dodira. Sve. Isprva smo pokušavali da pronađemo način da to priirienimo na vojnicima na ratištu. Ali na kraju smo morali da odustanemo.

- Zašto?

Slegnuo je ramenima. - Nažalost, preterana nadraženosť neurona brzo uništava mozak. Nismo našli način da to izbegnemo ili izlečimo. Svi zaraženi su umirali u roku od četrdeset osam sati po inficiranju.

Četrdeset treće poglavlje

Svaki okret helikopterske elise tutnjao je u Džekovoj glavi. Blistavi odsjaj sunca na površini Meksičkog zaliva samo mu je pogoršavao stanje. Ni naočare za sunce nisu mnogo pomogle protiv prodorne svetlosti.

Sedeo je pored pilota sklopljenih očiju. Neprijatan osećaj mu je prožimao celo telo. Obično ne pati od vrtoglavice ili mučnine, ali sada mu se stomak prevrtao sa svakom promenom visine. Vlažnim dlanovima je pritisnuo kolena. Zamalo da povrati, ali je uspeo da se uzdrži.

- Skoro smo stigli - izvestio ga je pilot.

Džek je otvorio oči i ugledao naftnu platformu. Izgledala je kao zardali crni dinosaurus koji pokušava da se iskobelja iz jame s katranom. Na jednom delu je bilo označeno mesto za sletanje helikoptera. Radnici na platformi se se kretali užurbano kao mravi.

Kajl se sa zadnjeg sedišta nagnuo između Džeka i pilota. Džek se okrenuo prema njemu. U putničkom delu s Kajlom su bili Rendi i dva Džekova čoveka - Mak Higinis i Brus Kim.

Mak je izgledao kao kamion po kom je dobio nadimak- bio je krupan, obrijane glave i isturenog čela, koje je izgledalo kao kabina kamiona. Grizao je filter cigarete i posmatrao naftnu platformu.

Njegov partner je bio žilavi Amerikanac korejskog porekla, tanke crne kose koja mu je padala preko očiju.

Maslinastog tena i mladolik, izgledao je kao mlađi brat Brusa Lija, a bio je jednako dobar borac.

Džek ih je lično odabrao i ostavio svog zamenika Skota Nestera da ih pokriva u Nju Orelansu. Skotov zadatak je bio i da obavesti Džeka ukoliko bude zvaničnog odgovora od šefa sektora, Pakstona. Ali ovde su prepušteni sebi.

Skoro.

- Rendiju su se upravo javili njegovi prijatelji - rekao je Kajl. - Njihov brod je već krenuo ka jugu.

Džek je klimnuo. To su braća Tibodo. Pozajmili su privatni turistički brod od rođaka, koji ga je obično koristio za ribolov u Meksičkom zalivu. Kad stignu na naftnu platformu, tim iz helikoptera će se podeliti. Džek će sa svojim ljudima krenuti hidroavionom, a Rendi i Kajl će helikopterom otići da dočekaju brod braće Tibodo.

Planiraju da ostrvo Izgubljeni raj napadnu u zoru, iz dva pravca. Džek je proučio nautičku i satelitsku mapu čitave skupine ostrva. Obe mape je imao uza se. Hteo je da ih ponovo pregleda tokom leta, ali glavobolja i mučnina su ga omeli u tome.

Njihov plan nije komplikovan: ući će, naći Lornu i izvući se.

Prema satelitskim mapama, glavna zgrada se nalazi na zapadnoj strani ostrva. Dok sunce bude zalazilo, Džek i njegovi ljudi će krenuti u amfibijski napad sa suprotne strane ostrva, koja će biti mračnija i koju verovatno niko ne motri. Zaroniče na kilometar i po od obale, noseći oružje u nepromočivim vrećama. Koristiće male, podvodne skutere da bi što

pre stigli do istočne obale ostrva i odatle krenuli dalje.

Da bi prikrili njihovo iskrcavanje, Rendi i ostali će turističkim brodom uploviti u uvalu ispred vile. Braća Tibodo na brodu imaju čitav arsenal, uključujući i ručne minobacače.

Džek ih nije pitao kako su došli do toliko naoružanja. Znao je da ne treba time da se bavi. Porodica Tibodo vodi poreklo od karipskih pirata koji su u osamnaestom veku harali ostrvima. A prema nekim pričama, klan Tibodoovih nije potpuno prekinuo tu mračnu tradiciju.

Džeka nije bilo briga otkud im toliko oružja, ali mu je bilo drago da ga imaju. Turistički brod će uploviti u uvalu pod izgovorom da im se pokvario motor - što će potkrepiti dimom - pa će braća Tibodo biti spremna da ulete pucajući iz svih oružja ukoliko Džekovom timu bude potrebna pomoć.

Ali jedan detalj je ostao nepoznat.

Nisu znali da li je Lorna još uvek živa.

Užurbane pripreme su pomogle Džeku da skrene misli. Ali na putu ovamo, bez ničega što bi mu zaokupilo pažnju, briga je počela da ga izjeda. Iako je prošao samo dan od njihovog susreta na ribarskom brodiću, uspela je da mu se uvuče pod kožu. Možda samo zbog njihove prošlosti, ali on je osećao da je u pitanju više od toga.

Zamislio je njene oči, modre poput mora, i pepeljastu kosu krajeva izbledelih od sunca. Setio se kako gricka donju usnu dok razmišlja, osmeha koji su se probijali kroz njen ozbiljni stav kao sunce kroz oblake. Te i slične uspomene su mu blesnule u mislima. Ali vratila mu se i slika iz drugog vremena, kad je ležala na leđima na mračnom parkingu, okružena grubim smehom.

Tad ju je spasao, ali ju je istovremeno i izneverio.

Ova poslednja uspomena ga je toliko zaboletela da je potisnula mučninu i zaslepila ga. Nikad se u životu nije tako osećao. Iskusio je surove borbe i krvave zasede u Iraku, ali dok se sećao Lorne, kroz njega je pokuljao iskonski bes. Želeo je da cepa stvari zubima, da drobi kosti, da kida golim rukama.

Sve, samo da bi je zaštitio. Ali ovog puta ne kao mladić, već kao muškarac.

Slep za sve drugo, poskočio je kad je helikopter dotakao tlo. Nije ni primetio da su se spustili. Vrata su se otvorila i ostali su izašli.

Džek je još trenutak ostao u svom sedištu. Osećao je kako mu krv tutnja venama. Konačno, ramenom je gurnuo vrata i pridružio se ostalima.

Nije hteo da zanemari ono što je osetio, ali nije nameravao da ga to osećanje zavede. Čeka ga posao. Ali zasad ne želi da se udubljuje u poreklo tog besa. Odbio je da spozna duboko zakopano nežno osećanje koje ga je pokrenulo.

Sad nije vreme za to.

Ne dok Lorna ne bude bezbedna.

Četrdeset četvrto poglavlje

Lorna je stajala s doktorom Malikom ispred jednog zidnog monitora. Na ekranu je bila trodimenzionalna slika mozga, veoma slična snimku dobijenom magnetnom rezonancom Igorovog mozga. Posle krvoprolića i požara delovalo joj je kao da se desilo u nekom prethodnom životu. Pokušala je da se usredsredi na Malikovo objašnjenje, ali bila je tužna i poražena. Doktorove reči su zvučale prazno i daleko.

- Ovo je najbolji snimak anomalije na mozgu ogleđnih životinja koji smo uspeli da napravimo.

Malik je prstom pokazao pet čvorova obojenih u plavo da bi se razlikovali od okolnog moždanog tkiva. Broj i raspored čvorova bili su identični onome što su otkrili proučavajući Igora u njenoj laboratoriji. Ali Malikov snimak je bio mnogo bolje rezolucije. Nisu se samo čvorovi videli jasno već i fino grananje kristala magnetita koji su povezivali te čvorove.

Dok se slika okretala, Lorna je primetila da ta mreža ima kristalnu strukturu i oblik pahuljice.

- Jeste li čuli za fraktalne antene? - pitao je Malik.

Lorna se borila da savlada očajanje i odgovori. Trebalo joj je malo vremena da promuklo izusti: - Ne.

- Imate li mobilni telefon?

Čudno pitanje ju je malo trgnulo. Radoznalost joj je pomogla da se usredsredi. - Naravno.

- Onda posedujete fraktalnu antenu. Naučnici su u poslednjih deset godina otkrili da fraktalno raspoređene antene imaju zapanjuću sposobnost da emituju širi raspon frekvencija većom snagom. Tako su proizvođači dobili mogućnost da naprave mikroskopske antene koje funkcionišu kao da su stopot veće. To je dovelo do revolucije u industriji mobilnih telefona. To je skrivena moć fraktala.

Malik je pokazao ka ekranu. - I to je ono što ovde vidimo. Fraktalna antena stvorena od prirodnih kristala magnetita u mozgu.

Lorna je proučavala obrasce u obliku pahuljica i setila se sopstvenog grubog poređenja sa satelitskom antenom. Setila se i čudne sinhronizacije elektroencefalograma. - A ta fraktalna antena omogućava životinjama da se neurološki povežu?

- Tačno tako. Obrazac kristalizacije magnetita koji ovde vidite bez sumnje je fraktalne prirode. Citava matrica neurona je sačinjena ponavljanjem iste osnovne kristalne strukture.

- Poput trouglova koji umnožavanjem stvaraju planinu.

Malik je klimnuo. - Ali to je samo vrh ledenog brega.

U početku je ovaj snimak bio najbolje što smo mogli da dobijemo korišćenjem standardnih tehnika. Takve metode su nam omogućavale da vidimo samo ovaliko. Čak nam je i elektronski mikroskop otkrio samo kristale sačinjene od stotina još sitnijih kristala. Bilo je kao da otvaramo ruske babuške. Kad god bismo pomislili da smo došli do

najsitnijeg kristala, on bi se otvorio i otkrio nam još sitnije kristale. To se neprestano ponavljalo dok nije prevazišlo našu moć detektovanja.

Malik je bio ozlojeđen. Lorna se setila žudnje u njegovom pogledu dok joj je opisivao svoju potragu za osnovnim fraktalom inteligencije.

- Koliko god da smo tražili, primarni fraktal nam je izmicao, postajući sve manji i manji, da bi nam konačno izmakao iz vidnog polja i izgubio se u jezivoj rupi kroz koju se niko nije usuđivao da ga prati.

Lorna se setila belog zeca iz Alise u Zemlji čuda kako nestaje u rupi.

- I mada nismo mogli da krenemo za njim u tu rupu, mogao sam da pretpostavim šta se tamo dešava.

Lorna se još više zainteresovala. - Sta?

- To je čudan svet kvantne fizike. Prateći stalno smanjivanje kristala, na kraju stignete u subatomske svet. U stvari, neki fizičari sad veruju da nauka o fraktalima može objasniti pojedine misteriozne delove kvantne mehanike poput kvantne prepletenosti, pojave jedne subatomske čestice na dva mesta istovremeno i zašto se svetlost ponaša i kao talas i kao čestica. Kad dođete do tako malih dimenzija, sve postaje čudno. Ali odgovor na sve to se možda krije u fraktalima.

Lorna nije shvatala kud ovo vodi. Njeno nestrpljenje je bilo očigledno.

- Zato dozvolite da vam pokažem šta sam otkrio prilikom tog istraživanja. Nešto praktično, a ipak zapanjujuće. Ponovo sam skenirao isti mozak, ali ovog puta nisam tražio kristale, već magnetnu energiju koju oni stvaraju. Iako se tako ne vide sami kristali, mogao sam da snimim njihov elektromagnetni potpis.

- Kao svetlost dalekih zvezda - rekla je Lorna.

Malik se razrogačio od iznenađenja. - Da, savršena analogija. Iako ne možemo da vidimo neku zvezdu ili planetu, možemo da detektujemo njihovu svetlost koja stiže do nas.

- I ponovili ste snimanje tražeći energiju umesto kristala.

- Da. I evo šta sam otkrio.

Uperio je daljinski upravljač ka ekranu i pritisnuo dugme. Plava pahuljica je odjednom narasla i zakovitlala se u slici lobanje životinje.

Lorna je uzdahnula i pokrila usta u šoku. - Ima ga svuda...

Malik se nasmešio, ponosan na svoje otkriće. - Svaki čvor je kao seme fraktalnog drveta. Kristali se granaju u sve sitnije izdanke i tako u beskraj.

Lorna se setila fraktalnog drveta koje joj je ranije prikazao i kako je jedna račvasta grana izrasla u čitavo drvo. Isto se desilo i sa ovim kristalima u mozgu - umnožavali su se postajući sve manji dok nisu postali nevidljivi za bilo koji aparat. Ali i dalje je bilo moguće otkriti ih beleženjem elektromagnetnog zračenja nevidljivih kristala, energije subatomskog sveta.

Malik joj je dao znak da ponovo sedne. - Pokazao sam vam dokle ide ova fraktalna slagalica. Da ima korene u kvantnom svetu. Razmotrimo sada kako fraktali deluju u suprotnom smeru. Već znate da su naše životinje sposobne da se umreže.

Lorna je klimnula glavom, shvativši na šta cilja. - Verujete da se na taj način

fraktalno drvo širi svetom.

- Tačno. Rast fraktalnog drveta nije ograničen na jednu lobanju. I sve više se ubrzava.

Lorna se setila kako je Igor recitovao matematičku konstantuju.

- Što pokreće pitanje gde je tome kraj. Ako može da se širi skoro beskonačno u subatomske svet, može li da se beskonačno širi i u suprotnom smeru? Ako je tako, do čega to može dovesti? Koji nivo vrhovne inteligencije može biti stvoren?

Lorna je zamislila korene fraktalnog drveta kako se gube u kvantnom svetu hraneći se tim beskonačnim izvorom energije. Zamišljala je i kako se te grane šire spoljašnjim svetom. Možda je biblijska analogija kojom je Malik počeo ovaj razgovor uticala na Lornu da napravi novo poređenje.

- To je skoro kao drvo znanja. Iz Knjige postanja.

Malik je prezrivo šmrknuo. - Sad zvučite kao gospodin Benet.

Postala je odlučnija, uverena da to ne vodi ničim dobrom i plašeći se kakvu inteligenciju ovaj ogled može stvoriti. Pretrnula je od užasa.

- Morate prestati s tim - rekla je.

Malik je uzdahnuo i zavalio se u svoju fotelju, očigledno razočaran. - Nadao sam se da ćete, kao naučnica, biti otvorenijeg uma.

Od daljeg prebacivanja ju je izbacilo kucanje. Tehničar je ponovo ušao u sobu noseći čeličnu tacnu sa tri velika šprica.

Malik se ponovo oraspolio. - Edvarde, je li hormonalni test gotov?

- Da, doktore. A spremio sam i mešavinu lekova.

Malik je ponovo pogledao Lornu. - Onda izgleda da razgovor moramo nastaviti kasnije, doktorica Polk. Pokušaću da vas ubedim da ovo posmatrate racionalnije, bez oslanjanja na Bibliju. Ali pozivanje na Bibliju ne iznenađuje ako radite na ostrvu po imenu Raj.

Lorna je položila ruku na stomak, plašeći se onoga što sledi. Iza tehničara se pojavio njen glomazni čuvar. Konor je sigurno primetio strah na njenom licu. Ruka položena na pištolj za njegovim pojasom osujetila je svaki njen pokušaj otpora.

- Pošto primite injekcije - rekao je Malik - trebalo bi da prilignete bar na pola sata. Bojim se da ono što sledi neće biti prijatno. Ubrzavanje stimulacije folikula vaših jajnika može biti pomalo - pažljivo je odabrao sledeću reč - zahtevno.

Strah, oštar kao nož, zaparao joj je stomak.

Posle ćemo nastaviti razgovor. Imaćemo nekoliko sati pre nego što vaši jajnici budu spremni za prikupljanje jajnih ćelija. Pre nego što to završimo, pokazaću vam šta nameravamo da uradimo s njima.

Dao joj je znak da ide. Pošto nije imala izbora, Lorna je ustala. Od naglog dizanja joj se smračilo pred očima.

Konor je prišao i žurno je zgrabio za lakat.

Dok ju je odvlačio, Lorna je još jednom bacila pogled ka monitorima na zidu. Snimak mozga se i dalje okretao na ekranu, prikazujući magnetnu oluju kako besni u

lobanji.

Uprkos strahu od onog što je čeka, ono što je videla i moguće posledice toga su je naterale da očvrsne. Bog je čoveka isterao iz raja jer se usudio da jede plodove s drveta znanja. Ali šta ako čovek uspe da sam odgaji to drvo?

Kako to može okončati?

Lorna nije znala odgovor. Bila je sigurna samo u jedno. Neko ih mora zaustaviti.

Četrdeset peto poglavlje

- *Bon Dieu** Ne izgledaš nimalo dobro, braco.

Džek nije mogao da ospori Rendijevu primedbu. Osećao se kao da mu je neko u zglobove sipao istopljeno olovo, dok mu je koža naizmenično gorela i kupala se u hladnom znoju. Uzeo je nekoliko pilula teraflua, leka koji ne izaziva pospanost, i nadao se da će to biti dovoljno da izdrži naredna dvadeset četiri časa. - Biću dobro - pokušao je da uveri svog brata, ali i sebe.

Rendi je stajao nekoliko metara od malog helikoptera, koji se zagrevao dok su mu se elise vrtele punom brzinom. Zvuk njihovog zavijanja probijao mu je lobanju kao zarđala testera. Rendi i Kajl će tim helikopterom biti prebačeni na brod braće Tibodo, koji je bio na putu ka ostrvu Izgubljeni raj.

Kajl je stajao sa strane, prekrštenih ruku, nestrpljiv da krene. Jednim prstom je grebao gips na ruci. Hteo je da krene sa Džekovim timom, da učestvuje u spasavanju svoje sestre, ali nije mogao zbog slomljene ruke. A Džek mu to ionako ne bi dozvolio. Trebaju mu ljudi kojima može da veruje, ljudi obučeni za tajne vojne operacije.

Kajl je ipak bio spreman da skinе gips i pridruži se Džekovim ljudima. Mak Higgins i Brus Kim su čekali nešto niže, gde su bili radnici s bušotine. U podnožju platforme nalazio se hidroavion, spreman da prebaci Džekov tim i njihovu opremu na kilometar i po od ostrva.

- Znaš li plan akcije? - upitao je Džek.

Rendi se kucnuo po čelu. - *Mais oui*** Sve je ovde.

Džeku se to nije svidelo. Upravo je proveo pola sata u kancelariji glavnog geologa bušotine, razmatrajući plan napada. Da bi plan uspeo, obe grupe moraju biti savršeno sinhronizovane.

Kajl im je prišao i popreko pogledao Rendija. - Ne brini. Sve sam zapisao. Sačekaćemo vaš signal pre nego što pridemo ostrvu.

Džek je klimnuo. Bilo mu je drago što će na brodu braće Tibodo biti bar neko ko je dobar s brojevima. Imao je puno poverenje u Rendija i njegove prijatelje kad su u pitanju prljave tuče, ali ne i kad se treba pridržavati rasporeda. Kajuni retko kad nose ručne satove.

Rendi je samo slegnuo ramenima. - Svejedno. Bićemo na ugovorenom mestu.

- A ja ću se postarati za to - dodao je Kajl.

Sad se Rendi namrštio. - Pokazaću ja tebi - tiho mu je zapretio.

Ova dvojica nisu mogla da se gledaju očima. Džek se nadao da stara mržnja koja je tinjala između njihovih porodica neće izazvati probleme tokom misije.

- Samo se ukrcajte u helikopter - rekao je Džek. - Javiću vam se preko radija kad uzletimo.

* *Bon Dieu* (fr.) - Bože dragi. (Prim. prev.)

** *Mais oui* (fr.) - Naravno (Prim. prev)

Kajl i Rendi su krenuli ka helikopteru, sve vreme se držeći na rastojanju.

Džek je prestao da razmišlja o njima i sišao s heliodroma. Hteo je da bude što dalje od buke kad helikopter uzleti. Glava mu je tutnjala od huke elisa dok se spuštao strmim stepenicama. Kad se konačno našao van domašaja vetra od elisa, osetio je jak smrad nafte i mašinskog ulja. Što se više spuštao, postajalo je sve gore. Na kraju je i u ustima osetio ukus ulja.

Uzdržavajući se da ne povrati, zastao je na odmorištu s pogledom na otvoreno more. Svež povetarac mu je duvao u lice. Nekoliko puta je udahnuo svež vazduh da bi razbistrio misli. Za to vreme helikopter je uzleteo.

Džek je posmatrao kako letelica skreće ka jugu kad mu je u džepu zavibrirao mobilni telefon. „Šta je sad?“ zapitao se. Izvadio je telefon i pogledao ko zove. Broj mu je bio nepoznat, ali je po pozivnom broju znao da je poziv iz Nju Orleansa. Ne znajući ko zove, osorno se javio.

Pozdravio ga je poznati glas, miran i blag kao da ga poziva na čaj. - Agente Menarde, drago mi je što sam uspeo da vas dobijem.

- Doktore Metojere? - Džek nije krio ni iznenađenje ni nestrpljivost.

- Znam da ste u žurbi - rekao je doktor Metojer - ali mislim da imam informaciju koja vam može dobro doći u misiji.

Džek se ponovo izložio povetarcu s mora. - O čemu se radi?

- O onom što je urađeno životinjama. Posle svega što se desilo u laboratoriji, nismo imali vremena da pregledamo rezultate DNK analize dodatnog hromozoma onih životinja.

Džek se setio da je Lorna pominjala neki dodatni hromozom. Bila je ubeđena da je on uzrok neobične mutacije životinja. - Kad smo se smestili u zoološki vrt, Zoi i ja smo uspeli da pregledamo te rezultate. Hromozomi su pokazali neke šokantne karakteristike. Nešto što bi trebalo da znate.

- Recite. Ali nemam mnogo vremena.

- Naravno, agente Menarde. Dozvolite da predem na stvar. Ne znam koliko vam je poznat genetski kod, naročito otpadni DNK.

Džek je udahnuo, što je pojačalo njegovu nepodnošljivu glavobolju. - Biologija mi nije jača strana, doktore.

- Nema problema. Ovo je prosto. Sigurno znate da je DNK skladište genetskih informacija. Ljudski genetski kod ima tri milijarde znakova. Ali treba da znate da je samo mali deo - tri odsto - zaista funkcionalan. Ostalih devedeset sedam odsto je genetski otpad, teret koji smo nakupili i nosimo ga milenijumima.

- Zašto ga vučemo sa sobom?

- Dobro pitanje. Nedavne studije pokazuju da sav otpadni DNK nije zaista otpad. Naučnici su primetili da se neki delovi otpadnog DNK potpuno podudaraju sa starim virusnim genetskim kodom.

Džek je pogledao na sat, nesiguran kud ovo vodi.

Karlton je nastavio: - Postoje dve teorije o tome zašto nosimo taj drevni virusni kod. Jedni kažu da on služi da nas zaštiti od novog virusnog napada. Po njima je to, u suštini, genetsko pamćenje uskladišteno za slučaj da nam opet zatreba. Drugi smatraju da

je to samo stari virusni kod koji je tokom milenijuma apsorbovan u naš DNK. Za njih je to bukvalno evolucioni višak. Ja počinjem da verujem da su i jedni i drugi u pravu. Naročito jer ovi delići virusnog koda postoje u DNK svih životinja, od običnih krtica do ljudi. Kao da svi nosimo ove identične komadiće DNK iz nekog drevnog zajedničkog izvora i čuvamo ih za neke buduće potrebe.

Džek je osetio uzbuđenje u doktorovom glasu. - Šta je suština vaše priče, doktore?

- Imate pravo. Brbljam. Proučavali smo genetski kod tog dodatnog hromozoma i Zoi je došla na briljantnu ideju da ga uporedi s genetskim kodovima iz raznih banaka podataka, uključujući i projekat ljudskog genoma. Nakon jednog sata imali smo rezultat.

- Na šta mislite?

- Na genetski kod dodatnog hromozoma. Našli smo isti kod zakopan u našem otpadnom DNK. I ne samo u našem. U DNK većine životinja.

- Šta?!

- Dodatni hromozom oglednih životinja koje smo spasli poklapa se s virusnim kodovima uskladištenim u DNK svih životinja, uključujući i nas.

- Dobro, ali šta sve to znači?

- To znači da su neke drevne životinje, kičmenjaci u svakom slučaju, bile izložene ovom dodatnom DNK kodu. Nekad u našoj evolutivnoj prošlosti. Mi smo se izborili s tim i taj kod je postao deo našeg genoma. Ali sad smo ga ponovo našli. U aktivnom obliku.

- Aktivnom?

- Zoi će ti to objasniti. Ona se bolje razume u to.

Pre nego što je Džek stigao da se pobuni, začuo se ženski glas. - Zdravo, Džek. Izvini što te gnjavimo.

- Kako si, Zoi?

- Dobro. Samo moram nešto da radim, da budem od koristi.

Iza ovih reči je osetio napetost i suze. To je probudilo bol i u njegovom srcu i obnovilo strahovanja za Lornu. - Reci mi šta ste otkrili.

Njen glas je postao čvršći, gubeći tužni prizvuk. - Pre nego što smo napustili ACRES, moj muž je proučavao DNK izdvajajući neke sekvence genetskog koda koje mi nazivamo genetskim markerima. Bilo je jasno na šta sumnja. Markerima su nepogrešivo ukazivali na to.

- Na šta su ukazivali? - upitao je Džek.

- Ti markeri su jasno ukazivali na to da je ovaj strani hromozom virusnog porekla.

- Virusnog? Stani. Hoćeš da kažeš da je taj hromozom virus?

- Počinjemo da verujemo u to. Većina virusa napada ćelijsko jedro, a onda preuzima DNK svog domaćina nekako se mešajući s njom. Zato u našoj otpadnoj DNK ima toliko delova virusnog koda. Ali ovaj virus se ne zaustavlja na preuzimanju DNK domaćina. On postaje njegov sopstveni hromozom.

Džek se ponovo stresao. Počeo je da naslućuje zašto ga je Karlton zvao.

- Pretpostavljamo da je neko genetski modifikovao ove životinje - nastavila je Zoi.

- Uzeli su strani genetski materijal i veštački ga ubacili u njih. Mi na isti način možemo da

ubacimo svetleći gen meduze u jajne ćelije miša i da dobijemo svetleće miševe. Ali to je bio preuranjen zaključak. Posle ovih rezultata smatramo da je moguće da su životinje samo bile izložene tom virusu, zaražene njim, a onda su prenele taj genetski kod na svoje potomstvo, koje je rođeno s ovim čudnim promenama.

Džek je sad shvatio zašto su ga pozvali. Zurio je u prazne vode Meksičkog zaliva. Nije čudo što su otmičari odabrali izolovano ostrvo za svoje oglede.

- Mislite li da taj virus može biti zarazan? - upitao je.

- Može biti. Ne znamo. Životinje smo već stavili u strogi karantin. Ali hteli smo da te obavestimo pre nego što stigneš na ostrvo. Budite oprezni.

- Hvala. Pazićemo. - Džek se odjednom setio svojih simptoma gripa, ali nije imao vremena da brine o tome. Čeka ga posao.

Topot čizama po metalnim stepenicama skrenuo mu je pažnju sa zaliva. Mak Higgs se popeo do njega. I dalje je žvakao opušak. Iznenađio se kad je ugledao Džeka.

- Samo trenutak, Zoi. - Džek je spustio telefon i klimnuo Maku. - Šta je?

- Pilot kaže da smo spremni.

Džek je klimnuo i ponovo podigao telefon. - Je li to sve, Zoi?

- Samo još nešto. - Usledila je duga pauza, a onda je progovorila besno i tugaljivo istovremeno. - Nađi Lornu. Dovedi je kući. I nateraj gadove koji su ubili Pola da plate.

- Obecavam ti to, Zoi. Platiće za sve. - Prekinuo je vezu. spuštajući telefon, okrenuo se Maku. - Jesmo li spremni za pokret?

- Pilotu treba još deset minuta za poslednje provere, a onda možemo da krenemo. Ali treba da znaš nešto. Upravo sam razgovarao sa Džimijem, koji je u stanici. Pakston je van sebe od besa. Zna da smo krenuli u akciju na svoju ruku.

Džek se namrštió. To su loše vesti, ali ne i neočekivane. Pakston nije naivan. Zbog ove Džekove avanture svi bi mogli da ostanu bez posla, a možda i da završe u zatvoru.

- Nije kasno da se ti i Brus vratite - predložio je.

Mak se iscerio. - Gde je tu zabava?

Džek ga je zahvalno potapšao po ramenu i pokazao mu niz stepenice. - Ima li vesti od tipa iz FBI-ja? Je li uspeo da uhvati GPS signal Polkove?

Mak se smračio. - Baš ništa, šefe.

Džek je opsovao u sebi. Kad bi samo imao još dokaza da je Lorna tamo. Ne samo zbog Pakstona već i zbog sebe. Dok se spuštao stepenicama, sumnja je počela da ga nagrizi. Šta ako Lorna uopšte nije na ostrvu? Ili ako je već mrtva? Potisnuo je te misli. One mu neće pomoći.

Mora da bude živa, a on nekako zna da je tako. Ali to ne znači da nije u velikoj nevolji. Nažalost, to je osećao veoma snažno i taj strah je iz minuta u minut rastao.

- Onda, krećemo za deset minuta? - upitao je Mak.

Džek je odmahnuo glavom. - Ne. Krećemo odmah.

Četrdeset šesto poglavlje

Lorna se verovatno onesvestila. U jednom trenutku je povraćala u kofu kraj operacionog stola, a u sledećem je ležala na leđima na istom tom stolu. Držali su joj mirišljivu so pod nosom. Miris je delovao kao šamar. Odgurnula je tehničarevu ruku.

„Šta mi to rade?“, zapitala se.

Preparat za stimulaciju jajnika su joj ubrizgali intravenozno. Mučnina ju je preplavila još pre nego što joj je poslednja igla izvučena iz vene. Opirala se punih deset minuta, ali na kraju njen stomak nije izdržao. Sigurno su očekivali takav efekat pa su pored stola držali posudu za povraćanje. Napunila ju je tri puta i posle se napinjala da povrati na suvo.

Kad su je povratili mirišljivom solju, pokušalaje da se uspravi, ali zavrtilo joj se u glavi.

- Bilo bi bolje da legnete - rekao je neko.

Okrenula se i prepoznala plećatog gospodina iz vile. Sedeo je pored nje u istim pantalonama i smeđoj bluzi. Bio je to Brajs Benet, čovek koji stoji iza svega što se ovde dešava. Izbliza izgleda još krupnije. Njegovo preplanulo lice je izgledalo kao fino obrađena koža, a plave oči kao led.

Dao je tehničarima znak da napuste prostoriju.

- Pre deset godina sam prošao hemoterapiju zbog limfoma ~ rekao je Brajs naginjući se ka njoj. - Razboleo sam se dok sam služio na podmornici. U to vreme vojnici su atomske testove još uvek posmatrali iz relativne blizine. Zato znam kako se sad osećate. Ali uskoro ćete opet moći da se oslonite na noge. Bar je tako bilo s drugom ženom.

Lorna je pogledala oko sebe. U prostoriji su bili samo njih dvoje. Međutim, to joj ništa ne znači. Bila je slaba i bespomoćna. Ali sa svakim udisajem joj se razbistravalo u glavi.

Šta vi radite ovde? - upitala je. Zapravo, htela je da zna zašto se glavni čovek potrudio da je poseti. Ali to pitanje je podrazumevalo i mnoga druga. Zašto je podvrgavaju svemu ovome? Koja je svrha toga?

Bukvalno je shvatio njeno pitanje. - Razgovarao sam s doktorom Malikom. Zainteresovalo me je nešto što ste rekli. Mislio sam da mogu da provedem nekoliko minuta s vama pre nego što nastave s procedurom.

- Šta vas je zainteresovalo?

- Ono što ste rekli o rajju.

Nije znala kako da reaguje na to pa je oćutala.

Benet je uzdahnio i zavalio se u svoju stolicu. Primetila je srebrno raspeće koje mu je zablistalo na reveru.

- Krenimo od početka. Započeo sam ovaj projekat zbog dokumenta koji su objavili glavni naučni savetnici Pentagona, grupa koja sebe naziva JASON.

Upitno je podigao jednu obrvu da bi video je li čula za njih.

Izraz njenog lica je ostao potpuno nepromenjen.

- Pre deset godina pripadnici JASON-a su se snažno zalagali da vojska uloži više sredstava u ono što su oni nazvali modifikacijom ljudskih performansi. Brinulo ih je da će naši neprijatelji steći prednost na tom polju. Strane sile su već obavljale farmaceutska istraživanja o preparatima za poboljšanje performansi. Ti preparati su mogli da stvore pametnije i jače vojnike, izdržljivije u ratu. Možete da zamislite kakvu je to uzbunu izazvalo u vrhu Pentagona.

Benet se zakikotao na tu pomisao. - Savetnici su upozoravali rukovodstvo Pentagona da Sjedinjene Države zaostaju i preporučivali su dve akcije radi zaštite nacionalne bezbednosti - više ulaganja u tu oblast i praćenje stranih istraživanja. I verujte mi da je posle tog izveštaja potekao ogroman novac. I to u svim pravcima. Jedan od mojih konkurenata u oblasti odbrambene industrije već je uveliko testirao farmaceutske preparate koji bi mogli da poboljšaju pamćenje i mentalne sposobnosti vojnika.

Lorna je počela da shvata kud ovo vodi. Setila se slike mozga u Malikovoj kancelariji. Kroz glavu su joj prošle i reči kojima je Dankan opisao ovaj projekat - sistemi biološkog naoružanja.

- U skladu s tim direktivama, novac je bio uložen i u nadzor projekata drugih zemalja. Tokom koordinisanog pokušaja vrbovanja stranih naučnika da špijuniraju za nas, došli smo u kontakt s doktorom Malikom.

Vrata iza Beneta su se otvorila. Kao da je čuo da ga pominju, Malik je ušao u operacionu salu u pratnji šefa obezbeđenja. Dankan je bio crven u licu, zbog čega su mu ožiljci bili još upadljiviji.

Bilo je jasno da su se svađali.

Benet im se obratio. - Šta nije u redu?

Dankan je progovorio prvi. - Izgubili smo sliku s jedne od kamera u ograđenom prostoru.

- Možda je u pitanju samo tehnički problem - brzo je dodao Malik.

- Ili je jedno od njegovih stvorenja uklonilo kameru. Ako su bili dovoljno pametni da uklone GPS uređaje da bi se došunjali ovamo i ubili mog čoveka, onda su dovoljno pametni da unište sakrivenu kameru.

- Šta je s drugim kamerama? - upitao je Benet. - Šta one prikazuju?

- Ništa neobično - bio je uporan Malik. - Sve je uobičajeno. Nema nikakvih znakova preterane agresije. I dalje tvrdim da su onakvi ispadi pojedinačni slučajevi koji mogu biti iskorenjeni.

- A ja kažem da treba upasti. s automatskim oružjem i očistiti to mesto.

Benet je podigao ruku. - To bi nas unazadilo za nekoliko godina. Dankane, udvostruči obezbeđenje na kapiji i pošalji naoružan tim da vidi šta je s tom kamerom. Posle ćemo odlučiti šta dalje.

Lorna je bez reči slušala ovaj razgovor. Još je u veterinarskoj školi naučila da je najbolje čutati i pustiti klijenta da govori. Tako se dolazi do više informacija.

Ali Dankanu nije promaklo njeno prisustvo. Pogledao ju je kao da je ona kriva za sve. - Gospodine, razgovarao sam i s našim kompjuterskim tehničarom. Izgleda da je

ACRES zaista imao ugovor za čuvanje podataka s firmom Kompu-sejf. Još pokušavamo da ustanovimo gde se nalazi taj server.

- Nastavite s tim - promumlao je Benet. - Ne smemo izgubiti tehnološku prednost.
- Razumem - odgovorio je Dankan i otišao.

Lorni je laknulo.

Benet se okrenuo ka Maliku. - Doktore, stigli ste u pravom trenutku. Baš sam pričao kako je započeo projekat „Vavilon” i kako ste osetili da dolaze promene i odlučili da pređete na našu stranu.

- Da. To mi je omogućilo i da nastavim svoje istraživanje, ali ovog puta s dovoljno sredstava.

- Bila je to dobitna kombinacija za sve - rekao je Benet.
- Svakako.

Benet se obratio Lorni - Znete li zašto ovo zovemo projekat „Vavilon”? Jer je započeo u oblasti biblijskog Vavilona. Doktor Malik je svoj projekat započeo pre dvadeset godina. U laboratoriji skrivenoj u bagdadskom zooškom vrtu stvarao je tajno biološko oružje. Njegovo istraživanje se zasnivalo na virusu koji je otkrio u malom kurdskom selu u planinama blizu turske granice. Možda ste čuli da je Sadam 1988. uništio nekoliko kurdskih naselja. Među njima je bilo i to selo. Koristio je iperit i nervni otrov sarin. Zatrovao je i bunare u tim selima. Sve samo da bi zataškao ono što su tamo našli.

- Šta su našli? - upitala je Lorna promuklo, s bolom u grlu.

Odgovorio je Malik. - Sva deca rođena prethodne godine u tom selu bila su neobično nazadna.

Lorna se setila hominida i mogla je da pretpostavi šta doktor podrazumeva pod „nazadna”.

- Sujeverni seljaci su skrivali tu decu, verujući da je njihova zemlja prokleta. Postali su još sigurniji u to kad se isto to desilo kamilama i kozama u selu. To se na kraju pročulo, naročito jer su odrasli seljani počeli da se razboljevaju od čudne groznice, zbog koje su postajali preosetljivi na svetlost i buku.

Lorna se setila Malikovog opisa toksičnog proteina.

- Pozvali su me da to ispitam. Obavio sam testove DNK i ustanovio da deca imaju hromozomsku anomaliju.

- Dodatni hromozom.

- Tako je. Ali to nije bio hromozom. To je bio uljez. Virus je ubrizgao svoj DNK u ćelijsko jedro i nastanio se u njemu.

Lorna je konačno uspela da sedne. Ovoga puta joj se samo malo zavrtelo. I mučnina se brzo povlačila. Samo je u donjem delu leđa počela da oseća bolne grčeve, verovatno zbog lekova koje su joj ubrizgali u jajnike.

- Virus - upitala je?

- Tako je. A sudeći po onome što smo otkrili o njegovom evolutivnom poreklu, sretali smo ga i ranije.

Kao dokaz, Malik je naveo da ostaci genetskog koda ovog virusa još postoje u

našim genima, sakriveni i pritajeni kao delić otpadnog DNK.

- U stvari, možda zbog ovog drevnog izlaganja virusu sve životinjske vrste nose izvesnu količinu kristala magnetita u niozgu. Ostaci tog susreta koji se desio pre mnogo milenijuma ostali su zariveni u naš mozak kao komadići stakla.

Malik je nastavio. - Ali ovi seljaci i njihova stoka su ponovo bili izloženi tom virusu kad su iskopali nov, mnogo dublji bunar, jer su čitavu deceniju trpeli sušu. Kad su počeli da koriste vodu iz tog bunara, brzo su se zarazili i ljudi i stoka.

Lorna je shvatila. - A taj virus je počeo da se širi kroz njihove ćelije.

- Izgleda da se koncentriše u svim aktivnim ćelijama. U limfi, gastrointestinalnim ćelijama, koštanoj srži. Ali i u ćelijama jajnika i testisa.

- I tako prenosi svoj DNK na potomstvo.

- Upravo tako. Ali u ćelijama odraslih životinja virus je ostao neaktivan, uspavan. Aktivirao se samo u oplodjenim jajnim ćelijama. Ispoljavao je dejstvo tokom rasta embriona, menjao strukturu mozga da bi ostvario svoje ciljeve. U ranoj fazi razvoja embriona navodio je mozak da obrazuje naslage magnetita, koje su posle rasle fraktalno, uporedo s razvojem mozga.

Lorna se ponovo setila fraktalnog drveta koje se širi u beskonačnost.

Virusni DNK nastavlja da proizvodi i svoje proteine dok potomak raste. Verujemo da ti proteini deluju kao neuro- stimulatori - oni pojačavaju aktivnost neurona i tako stvaraju energiju potrebnu za održavanje ove fraktalne antene. Ali isti taj protein ubija one koji nemaju neurološki kapacitet da se nose s njim, sve one koji nemaju te magnetijske strukture u mozgu. To je zaista lukavo i podmuklo, kad se bolje pogleda.

- Kako to mislite? - upitala je Lorna.

- Možda ova smrtonosna crta predstavlja i evolutivnu prednost, način da nov naraštaj zbrise stari.

Lorna se naježila od te mogućnosti.

- U svakom slučaju - nastavio je Malik - poznat nam je još jedan efekat ovih proteina. Pod elektronskim mikroskopom smo proučili ostatak DNK domaćina. Posebno smo ispitivali deo našeg otpadnog DNK koji se poklapa s genetskim kodom virusa. Ta oblast je bila rastresita i naduvena, što je ukazivalo na odvijanje aktivne transkripcije i translacije.

- I šta sve to znači? - zainteresovao se Benet, izvivši obrve.

Lorna je znala odgovor. Stomak joj se zgrčio, ali ovog puta ne od ubrizganih hemikalija.

- Mogao bih da vam detaljno govorim o našem informacionom RNK i povratnoj transkriptazi, ali biće dovoljno da kažem da ti proteini stimulišu i bude ovaj drevni DNK. Verujem da je oživljavanje ovog prastarog koda jedan od razloga što se kod naših životinja javlja genetsko nazadovanje. To jest, aktiviranje uspavanog DNK koji je milenijumima prenošen u genomu nekako je probudilo i genetsku prošlost tih životinja i obnovilo evolutivne crte koje su milenijumima bile blokirane u otpadnom DNK.

- To je kao neka genetska trampa - rekla je Lorna.

Malik ju je zbunjeno pogledao.

Objasnila je: - Virus pokreće neurološki napredak, ali radi uspostavljanja ravnoteže dolazi do odgovarajućeg genetskog nazadovanja.

Malik je iznenađeno digao obrve. — To mi nikad nije palo na pamet.

Benet je klimnuo glavom. - Hasane, možda si bio u pravu. Doktorka Polk bi zaista mogla da pruži novo viđenje tvog problema.

- Slažem se.

- Ako mislite da ste sposobni da hodate - rekao je Benet - vreme je da steknete pravi uvid u naš raj i upoznate se sa zmijom koja nas izaziva.

Četrdeset sedmo poglavlje

Lorna je krenula za Malikom u njegovu kancelariju. Noge su joj drhtale pri svakom koraku i zamalo da padne kad je ustala sa stola. Benet ju je pridržao i ponudio joj da se osloni na njegovu ruku. Teška srca je prihvatila jer je jedina alternativa bila da je odnesu odatle.

Kretanje je bar pomoglo da joj se misli razbistre.

Kad je stigla do Malikovog stola, bila je dovoljno snažna da pusti Benetovu ruku i sama sedne. Plamteći bol u krstima se takođe ublažio, prešavši u slabo pulsiranje. Sručila se u stolicu. Malik je uzeo daljinski upravljač i uperio ga ka ekranima.

- Ova slika nam uživo stiže s kamere visoke rezolucije u rezervatu koji smo stvorili na susjednom ostrvu. Ono je s ovim ostrvom spojeno nasipom. Razdvaja nas električna ograda koju danonoćno čuvaju stražari. Drugo ostrvo je savršeno ogledno polje za procenu ispoljavanja te nove inteligencije u prirodnom okruženju.

Centralni plazma monitor je oživeo. Slika je bila tako jasna da je izgledala više kao prozor u drugi svet, što je možda i bila. Pred njima se ukazala čistina u prašumi. Primitivne kolibe pokrivene palminim lišćem bile su raspoređene ukруг. U središtu je bila rupa u kojoj je gorela vatra.

Dve nage prilike su čučale kraj rupe. Bile su veličine krupne dece, bez odeće i uglavnom prekrivene krznom. Mužjak je ustao kao da oseća da ih posmatraju. Pretražio je okolinu. Nos mu je bio širok i pljosnat, a visoko izbočeno čelo je bacalo senku na oči. Imao je grubu isturenu vilicu, ni sasvim ljudsku ni sasvim majmunsku.

Uprkos malaksalosti, Lorna je ponovo ustala iako joj se celo ovo istraživanje gadilo. Prepoznala je stvorenje - bio je to živ primerak bića koje je ranije videla. Nekakav pračovjek. Kao da ga je nešto zabrinulo, mužjak je pomogao ženki da ustane. Grudi su joj bile nabrekle a ruku je držala preko naraslog stomaka.

- Trudna je - rekla je Lorna iznenađeno.

- Samo što se nije porodila - potvrdio je Malik. - Imamo sreće da smo videli ženu. Ona se obično skriva i izlazi samo noću.

- Nazvao sam je Eva - rekao je Benet gotovo očinski ponosno.

Malik je prevrnuo očima zbog ovog pretencioznog imena. - Ona je prva ženka koja je začela u divljini. Obično smo razmnožavanje obavljali putem veštačke oplodnje u laboratoriji. Baš nas zanima kakvo potomstvo će dobiti.

- Koliko su stari?

- Mužjak ima osam, ženka sedam godina.

Sok na Lorninom licu je sigurno bio upadljiv.

- Ove životinje sazrevaju veoma brzo - objasnio je Malik.

Iz mračne šume iza hominida prikrala se krupna tamna silueta. Kretala se nisko uza zemlju, a imala je široke šape, prav rep i uši priljubljene uz glavu. Prikradala se čovekolikim stvorenjima koja ništa nisu primećivala. Bila je to životinja crnog krzna, nalik na sabljozubog jaguara kog su ubili u delti. Mlad primerak, sudeći po izgledu. Ali i on je imao preko pedeset kilograma, uglavnom mišića. Zaškiljio je ka svojim metama, a

onda se hitro bacio na njih.

Prestravljena, Lorna je ustuknula.

Mužjak se odjednom okrenuo. Mačka se zaustavila i bacila na leđa, razjapivši čeljusti i veselo mašući repom. Zenka se sagnula držeći se za krsta jednom rukom i počela mačku ispod brade. Nežno se osmehnula. Crte lice su joj bile slične mužjakovim, samo nežnije. Mačka je zadovoljno mahala repom.

Benet je prišao Lorni. - *I lav će leći s jagnjetom.*

Malik je to objasnio uz manje filozofije. - Svi su oni povezani. Ovo stanište smo formirali pre godinu dana. U početku ih je nekoliko stradalo, ali životinje su s vremenom obrazovale nekakvu usko povezanu porodicu. Pretpostavljamo da su to postigli zahvaljujući svojim telepatskim sposobnostima koje mi ne možemo da shvatimo.

Glas mu je bio čežnjiv, ne zato što želi i sam da iskusi tu povezanost, već zato što žudi da je shvati i iskoristi.

Na čistinu utom izadoše još tri čovekolika bića. Jedno je nosilo primitivno koplje, a druga dva su između sebe nosila prase.

- Snabdevamo ostrvo jelenima i svinjama - rekao je Benet - da bi imali šta da jedu.

- Imaju i stabla kokosa i manga, kao i izvor pitke vode - dodao je Malik. - Mi smo se pobrinuli samo za to i za privremena skloništa. O svemu ostalom moraju da brinu sami, da se prilagode zajedničkom životu, da upotrebe svoju neobičnu inteligenciju za rešavanje problema. Svake sedmice im postavljamo razne zadatke i testove da bismo procenili njihove sposobnosti.

Za trojicom lovaca iz šume je izleteo čopor pasa. Vitki, čupavih repova i šiljatih ušiju, izgledali su kao mali vukovi, veličine koker španijela. Izjurili su na čistinu, ali umesto da se ponašaju kao divlja horda, kretali su se neobično usklađeno. Jednom su oprtrčali proplanak, a onda se sablasno zaustavili i istovremeno seli, kao jato ptica koje se spušta na granu.

Privučeno metežom, još nekoliko hominida je izašlo iz koliba. Lorna ih je prebrojala.

„Ima ih najmanje deset.”

- Zbog mnogo čega - rekao je Benet - ovo je pravi raj. Sva božja stvorenja, velika i mala, žive u harmoniji.

Malikovo viđenje je bilo manje biblijsko. - Ovde vidimo demonstraciju fraktalne inteligencije, gde je celina veća od zbira njenih delova. Verujemo da je ova grupa razvila inteligenciju sličnu onoj koja postoji kod pčela u košnici, gde sve jedinke funkcionišu kao jedno. Možda zato nisu razvili sposobnost govora. Svako zna šta drugi misle.

- I možda je svet nekad tako izgledao - kazao je Benet. - Pre nego što smo izgnani iz raja.

Umesto da ponovo odbaci biblijsku analogiju, Malik je °vog puta klimnuo glavom. - Gospodin Benet je možda u pravu. Možda gledamo izvorište mita o nekadašnjem raju na zemlji, o čuvenoj rajskoj bašti. Različite verzije te priče postoje u raznim kulturama širom sveta. A zašto? Možda sve one potiču iz neke vrste zajedničkog sećanja na nekadašnje takvo jedinstvo. Baš kao što u mozgovima još uvek nosimo kristale magnetita, polomljene

komadiće te stare nervne mreže, možda se nekako sećamo i ranijeg raja.

- Možda je to i više od sećanja - rekla je Lorna, zapanjena neverovatnim prizorom.

Malik ju je pogledao tražeći objašnjenje.

Pokazala je glavom ka ekranu. - Tokom poslednje decenije zoolozi i psiholozi su ispitivali vezu između ljudi i životinja - čudnu i duboku naklonost koju ljudi osećaju prema životinjama. Niko ne zna šta je izvor te naklonosti. Znamo da ona prevazilazi prostu ljubav i potrebu za društvom. Nove studije pokazuju da ljudsko telo fizički pozitivno reaguje na prisustvo životinja.

- Kako to mislite? - upitao je Benet.

Lorna je objasnila. - Vlasnici životinja imaju niži nivo holesterola i u manjoj su opasnosti od srčanih oboljenja. Samo milovanje mačke trenutno dovodi do pada krvnog pritiska. Pacijenti kojima u bolnicu dovode njihove ljubimce brže ozdravljaju i imunitet im jača. Ali i dalje je misterija zašto nastaju ovakve telesne reakcije.

Pokazala je ka ekranu. - Možda je ovo odgovor. Možda u nama živi više od sećanja na raj. Možda se naša tela fizički sećaju toga. To pamćenje je duboko u našim telima i umovima.

- To je zanimljivo gledište, doktorka Polk. I možda ste u pravu. Možda je ostala neka slaba veza, neka preostala vibracija proistekla iz fragmenata kristala magnetita koja nas sve spaja. - Malik je uzdahnuo i namrštio se gledajući u ekran. - Ali nas muče problemi u vezi s telom ovih bića.

Sve joj je bilo jasno. Sklopila je sliku u glavi. - Genetsko nazadovanje - rekla je Maliku, a onda se obratila Benetu. - Pomenuli ste da se Pentagon interesuje za poboljšanje ljudskih performansi. To vam još nije pošlo za rukom. Pored ovakvih mutacija vaše istraživanje ne može da napreduje.

Benet je klimnuo. - Tako je.

- To je sveti gral našeg istraživanja - kazao je Malik. - Rođenje ljudskog bića bez genetskog nazadovanja.

- Zna li uopšte Pentagon da vršite oglede na ljudima?

Benet je slegnuo ramenima. - Znaju da ne treba previše da proveravaju. Zato smo onim brodom poslali samo životinje. Hteli smo da im pokažemo napredak koji smo ostvarili kako bi nastavili da finansiraju naše istraživanje. Veoma smo blizu ostvarenja cilja. Možete li da zamislite šta bi se desilo kad bismo mogli u potpunosti da iskoristimo ovaj resurs? Dobili bismo ne samo pametnije vojnike već i najuskladeniju vojsku na svetu.

- Ali to nije jedina prepreka s kojom se suočavamo - rekao je Malik. Smrknuto je posmatrao kako lovci bacaju prase na vrelo ugljevlje na ognjištu. - Izgleda da i naš raj ima zmiju.

- Kako to mislite?

- Pokazaću vam.

Malik je uperio daljinski na monitore oko plazma ekrana. Slike su se smenjivale. Uglavnom su prikazivale krvave rane nanete raznim muškarcima i ženama. Neki od njih su bili u belim laboratorijskim mantilama, drugi u radnim kombinezonima ili smeđim uniformama. Na jednom ekranu je išao noćni snimak u raznim nijansama srebrne boje.

Jedno od čovekolikih bića je u brzim skokovima naišlo plažom i bacilo se na stražara koji je pušio cigaretu. Pokidao mu je grkljan zubima i noktima. Divljaštvo je bilo šokantno. Čak i pošto je stražar pao, stvorenje je nastavilo da ga grebe po licu, otkinuvši mu komad obraza.

- To se desilo sinoć - rekao je Benet.

- Napadi hiperagresivnosti - objasnio je Malik. - Izbijaju bez ikakvog upozorenja, bez povoda, bez objašnjivog razloga. Jednog dana mogu biti blagi, a sledećeg će bez najave napasti tehničara. Zbog toga smo, između ostalog, odlučili da izolujemo koloniju na susednom ostrvu. Postali su previše opasni da bismo ih držali ovde. Naš šef obezbeđenja bi ih najradije uništio, ali ima mnogo toga što još možemo da naučimo proučavajući ih. Sa bezbedne udaljenosti.

Lorna se setila Dankanovih ožiljaka. - Da li se to desilo njegovom licu? On je napadnut?

- Dankan? - Benet je odmahnuo glavom. - On je povređen mnogo ranije, dok smo spasavali prve primerke. Gadno je bio unakažen. Nedelju dana je bio u komi, a posle su ga hirurzi satima operisali da bi mu koliko-toliko sredili lice.

„Nije ni čudo što ih gad toliko mrzi”, pomislila je.

Benet je nastavio: - Ali to je priroda zveri. Ja sam ubeđen da je uzrok agresivnosti neprirodna povezanost s divljim životinjama. Takav kontakt prkosi božjem planu. Kvari ono malo ljudskosti što je ostalo u njima. Bilo bi dobro kad bismo to mogli da pročistimo.

- Ni to nije nemoguće - dodao je Malik. - U njima ostaje deo divlje prirode koji ne možemo da ukrotimo. Možda je to posledica mešanja čoveka i životinja. Zbog toga smo sledeću fazu našeg istraživanja ograničili samo na ljude. Zato nam treba mnogo svežeg genetskog materijala.

Lorna se nije svidelo kako to zvuči. Bol u jajnicima joj je nagovestio kako će doći do novog genetskog materijala.

- Ali voleli bismo da čujemo vaše mišljenje o zmiји koja nam zadaje muke - rekao je Malik. - Gospodin Benet i ja smo već razmatrali da iskoristimo vaše znanje.

Lorna je odjednom osetila da je ovo nekakav test, provera njene korisnosti. Da bi preživela, mora da se dokaže. Ako omane na bilo kom koraku, gotova je.

- Možda bi bilo najbolje da vam pokažemo na čemu sad radimo - rekao je Benet.

Drugim rečima, uskoro počinje nova etapa njenog testa.

Lorna je posmatrala centralni monitor. Stanovnici sela su prekrivali svinju liščem i kamenjem. Gledala je jednog papagaja bez perja, veoma sličnog Igoru, kako stoji na palmi i kljunom seče listove. Ovaj prizor ju je podsetio šta je sve izgubila i u koliko se beznadežnoj situaciji nalazi.

Nešto u šumi je sigurno izazvalo buku. Odjednom su sve oči - pseće, mačje, ptičje i ljudske - pogledale u tom smeru, kao da pripadaju istom organizmu. Citavo selo je zastalo. Izgledalo je kao da svi gledaju pravo u kameru, pravo u Lornu.

Oblio ju je hladan znoj.

Malik joj je spustio ruku na rame, ohrabrujući je. Kao da je taj pokret razbio neke čini, stanovnici sela su se trgli i nastavili svoje koordinisane aktivnosti. Ali Lorna nije

mogla da zaboravi njihov prodoran pogled.

- Ne brini - rekao je Malik. - Nećeš imati ništa s njima. Posete tom mestu nisu dozvoljene. Pošto žive izolovani u svom staništu, postali su veoma nepoverljivi i netrpeljivi prema bilo kome ko ne pripada njihovoj užoj porodici. Bilo bi samoubistvo zakoračiti tamo.

Uprkos strahu Lorna nije mogla da odvoji pogled od ekrana. Ali shvatila je zašto ih brine bezbednost. Pošto je saradivala sa zoološkim vrtom Nju Orleansa, zna sve izazove i opasnosti koje držanje divljih životinja, naročito grabljivaca, donosi sa sobom.

Četrdeset osmo poglavlje

Dankan je stajao na peščanom nasipu koji povezuje dva ostrva. Sisao je bombonu s ukusom trešnje, ali ni njena slatkoća nije mogla da razbije gorak ukus u ustima. Mrzi što mora da izlaže svoje ljude nepotrebnom riziku, naročito jer Malik ne može da shvati ono što je više nego jasno - da se suočava s neuspehom.

Na suprotnoj strani nasipa, na drugom ostrvu, trojica njegovih komandosa su prilazili šumi. Bili su naoružani lakim automatskim puškama s tromblonima od četrdeset milimetara.

Dankan nije hteo da rizikuje.

Nikad to nije radio.

Kad je Dankan osmislio bezbednosne mere za izolaciju ostrva, Malik je bio ubeđen da preteruje i da je paranoičan. Na sredini nasipa bila je električna ograda od četiri metra, a na njenom vrhu bila je razvučena bodljikava žica koja se spušta u more. U plićaku s obeju strana ograde postavio je nagazne mine. Osim toga, obeležio je sve zveri GPS odašiljačima i danonoćno pratio njihovo kretanje. Nije smelo da bude incidenata, iznenađenja, a naročito ne kobnih susreta.

Dankan je video onaj leš na plaži. Lice tog čoveka je bilo unakaženo i iskidano do kosti i dok ga je posmatrao, setio se kako je i sam bio napadnut, i zbog toga je kipteo od besa. Čak su ga i sopstveni ljudi zaobilazili u širokom luku jer su ga se plašili.

Ali njemu je to odgovaralo. Hteo je da ostanu na oprezu.

Trojka na drugoj strani nasipa je nestala u šumi. Dankan je slušao njihov razgovor. Došao je na plažu iako nije morao

osećao je da mu je to dužnost. Zeleo je da bude prisutan ukoliko dođe do nevolje. Nikad nije slao svoje ljude u opasne akcije ako nije bio spreman da ih i sam sledi. Zato su ga oni poštovali i bili mu odani.

Slušao je njihov razgovor preko slušalice. Trudili su se da govore što manje, ali on nije bio zadovoljan. Dodirnuo je mikrofona kraj grla.

- Tišina tamo. Signalizirajte samo rukama. Oglasite se samo ako nešto krene naopako.

Sva trojica su potvrdno odgovorila.

Nastavio je da hoda plažom. Minuti su se vukli. Mišići vilice su počeli da ga bole.

Najzad se javio jedan od njegovih ljudi. - Komandante Kente, tim uskoro ulazi u zonu bez video-nadzora. - Bio je to čovek iz kontrolnog centra u vili. - Više ih neću videti, ali pratiću njihovo kretanje preko GPS-a.

- Razumem. Nastavi da me izveštavaš.

Dankanov pogled je bio prikovan za šumovito brdo na susednom ostrvu. Dok su ograđivali stanište, on je osmislio još jednu meru opreza za slučaj opasnosti: postavio je napalm-bombe po celom ostrvu. Jednim pritiskom na dugme mogao bi da spali čitavo ostrvo.

„Da spržim celo mesto. I da završim s tim.”

Ponovo se oglasio čovek iz kontrolnog centra. - Tim je stigao do uništene kamere.

Dankan je nestrpljivo odgovorio: - Izveštavaj. Šta se tamo dešava? Šta ste našli?

Odgovorili su mu opreznim šapatom. - Kamera je razbijena. Izgleda kao da je neko upotrebio kamen. Rasturena je na komadiće.

Znači, bio je u pravu.

„Tehnički problem, malo sutra.”

Kad se vrati u vilu, pritisnuće Malika zbog ovoga. Ali to može da čeka. Ne želi da njegovi ljudi ostanu tamo ni trenutka duže nego što je neophodno.

Zamenite kameru - naredio je. - I dovucite dupeta ovamo što pre.

- Razumem.

Pre nego što je uspeo da se odjavi, umešao se glas iz kontrolnog centra: - Komandante Kente, stigao mi je poziv za pomoć s jednog turističkog broda. Javlja ju da im motor gori.

Dankan je zažmurio i teško uzdahnuo.

„Baš mi to sad treba.”

- Gde se nalaze? - upitao je.

- Patrola s plaže kaže da su blizu uvale i da se s broda vije crn dim. Kako da im odgovorim?

Dankanu se ovo nije svidelo. U glavi mu je zazvonilo na uzburu. Hteo je da lično proveri.

- Ne odgovaraj im još. Odmah dolazim tamo.

- Razumem.

Dankan je posmatrao mračnu šumu s druge strane kapije. Trebalo bi da su njegovi ljudi krenuli nazad. Kontrolni centar može da prati kako napreduju dok ne budu na sigurnom.

Okrenuo se i pošao kamenim stepeništem ka vili. Hteo je da vidi taj oštećeni brod. Po pomorskim zakonima ne mogu da mu uskrate pomoć. Time bi samo privukli pažnju na svoje ostrvo.

Ali ne namerava ni da ih dočeka sa crvenim tepihom.

Ponovo je aktivirao mikrofon. - Kaži patroli na plaži da motri na brod dok ne stignem tamo. I naredi skrivenom timu da ih drži na nišanu.

Dankan je sagradio bunker na vrhu vile i u njega smestio top M242 bušmaster, koji može da ispali dvesta projektila u minutu, i to brzinom dovoljnom za probijanje oklopa. Možda deluje preterano, ali to je bila razumna mera opreza imajući u vidu da su okolne vode i dalje bile pune savremenih pirata koji su napadali mala ostrva, pljačkali imanja i ubijali ili otimali sve koji su imali nesreću da im se nađu na putu.

Dankan nije voleo iznenađenja. Ako bilo ko dođe s namerom da izazove nevolje, on će ga naterati da zažali zbog te odluke.

Četrdeset deveto poglavlje

Pet metara ispod površine mora, Džek je jurio iznad grebena ka obali ostrva. Stezao je ručke svog podvodnog skutera, koji ga je vukao ka kopnu. Podesio je vozilo tako da sve vreme bude pola metra iznad dna.

Mak i Brus su ga pratili, šibajući kroz plićak. Svi su nosili crna ronilačka odela od neoprena i bili su naoružani karabinima M4 i automatskim pištoljima hekler i koh. Džek je poneo i svoju sačmaru remington 870.

Nije se zavaravao da će to biti dovoljno za frontalni napad. Oružje treba da im bude poslednja opcija. Uspeh njihove misije zavisi više od neprimetnosti nego od vatrene moći. Džek je zato koordinisao akciju s braćom Tibodo na brodu. Trebalo bi da su oni već uputili signal za pomoć i privukli pažnju na suprotni kraj ostrva kako bi Džek i njegov tim mogli da se prikradu s ove strane. Preduzeo je dodatne mere opreza i proučio satelitske snimke ostrva pa je odlučio da se iskrcaju na šumovito ostrvo na jugu. Pošto se vila nalazi na severnom ostrvu, manja je verovatnoća da primete njihovo iskrcavanje najugu.

Bar se tome nadao.

Džek je usporio kad su se približili plićaku. Dvadesetak metara od obale isključio je propeler i pustio skuter da potone na dno. Pažljivo je izronio da bi osmotrio obalu. Iza uzane plaže pružala se gusta mračna šuma - palme i mangrovi rasli su kraj vode, a karipski bor i orah dublje u unutrašnjosti. Pošto sunce zalazi na suprotnoj strani ostrva, šuma je postajala sve tamnija.

Džek je čitav minut posmatrao ostrvo, tražeći bilo kakav pokret.

Sve je delovalo mirno.

Mak i Brus su stali pored njega. Skinuo je boce s vazduhom, pojas s tegovima i peraja. Zadržavajući dah, uzeo je nepromočivu vreću i dao znak ostalima da ga prate. Nogama se odgurnuo ka obali trudeći se da što duže ostane pod vodom. Kad je osetio kako mu pesak struže po ronilačkom odelu, izronio je i pojurio prema plaži.

U sedam koraka je izašao iz vode i našao se u šumskim senkama. Brus je pošao za njim, krećući se skoro nečujno. Pretrčao je plažu i skotrljao se u šumu desno od Džeka. Mak je, nasuprot njemu, grunuo na obalu kao amfibija. Izleteo je iz vode, nisko pognut pretrčao plažu i zaustavio se u šumi s leve strane.

Kad su se našli u zaklonu, ostali su tihi. Iza njihovog skrovišta talasi su lagano spirali tragove iskrcavanja.

Džek je drhtao. Pošto je prestao da se kreće, opet ga je zbolela glava. Mirisi šume su mu ispunili nozdrve - trulo lišće, vlažni pesak i neko cveće jakog mirisa. Oči su mu bile crvene, kao u groznici. Čak su mu i najtamnije senke delovale jasno. Sva čula su mu bila napregnuta, loveći bilo kakav znak da ih je neko uočio.

Ali nije se oglasio nikakav alarm. Nije bilo povika upozorenja.

Zadovoljan, dao je znak ostalima da se spreme. Svukli su mokra ronilačka odela i obukli maskirne crno-zelene uniforme. Spremili su oružje i postavili slušalice u uši i mikrofone kraj usta.

Kad su se spremili, Džek je podigao ruku i naglo je spustio pokazujući prema

nasipu koji spaja dva ostrva, nedaleko od vile. Sunjajući se kroz ovo ostrvo, moći će da se prikradu skoro do praga.

Za dalje napredovanje će im trebati informacije. Nameravao je da zarobi jednog od stražara i da ga ispita uz pretnju batinama, čemu bi pribegao ukoliko zarobljenik odbije saradnju. Nemaju vremena za suptilnost. Džek želi da sazna da li je Lorna na ostrvu i ako jeste, gde je drže.

Ponovo je gnev počeo da ga nagriza. Vidno polje mu se suzilo dok je napredovao kroz senovitu šumu. Mak i Brus su se nečujno kretali pored njega.

Gde god Lorna bila, naći će je.

Lorna je stajala ispred vrata na kojima je pisalo: „Neovlašćenim licima pristup zabranjen”. Malik je upotrebio svoju identifikacionu karticu. Benet je stajao iza Lorne. Pratio ih je njen čuvar, ridokosi Konor, uobičajeno smrknut.

Kad su se vrata otvorila, Konor je propustio Lornu, Malika i Beneta u neugledno predsoblje. Ukazala su se druga vrata koja vode u sledeću prostoriju, ali ona se otvaraju tek kad se prva vrata zatvore.

Kao u vazdušnoj komori.

Malik se obratio Lorni: - Ono što ćete videti može vam na prvi pogled delovati okrutno, ali je neophodno.

Da bismo održali njihovu čistotu - dodao je Benet.

Malik je blago slegnuo ramenima. - Ili, drugim rečima, da sprečimo neželjene ishode. Kako bismo izbegli mogućnost da kontakt sa životinjama dovede do psihoza i ispada, koji su se bili javlili kod prvog naraštaja naših životinja. Dozvolite mi da vam pokažem drugu generaciju nastalu našim istraživanjem.

Lorna je naglo izgubila želju da pređe prag, plašeći se da se souči s novim užasima ovde skrivenim. Malik je otvorio vrata i Lorna se šokirala začuvši dečji smeh praćen tapšanjem ručica. Začula se i muzika - tema iz dečje emisije „Ulica sezam”.

Nespojivost smeha s ovom kućom bola naterala ju je da zacvokoće zubima. Bila je prestravljena.

- Dođite - rekao je Malik i poveo je unutra.

S Benetom za leđima, Lorna nije imala izbora osim da ga sledi.

Malik je nastavio svoju priču, govoreći pomalo nervozno, možda čak i postićeno. - Iako su ovde izolovani, pružamo im veoma dobre uslove.

Prostorija u koju je Lorna ušla izgledala je kao obična učionica bilo koje predškolske ustanove. Raznobojne vreće za sedenje bile su razbacane po podu. Na jednom zidu je bila školska tabla. Dečji crteži su krasili tablu od plute, a na plazma televizoru je išla dečja emisija „Ulica sezam”.

Ali svu Lorninu pažnju su privukla deca u prostoriji. Bilo ih je na desetine - sedela su na stolicama ili ležala na tepihu, zaneseno zureći u televizor. Reklo bi se da su istih godina ili bar slične građe. Iako nisu bili visoki - nisu sezali dalje od njenog struka, to ipak nisu bila deca. Potpuno razvijene crte lica ukazivale su na zrelost koja se ne poklapa s njihovom građom. A po nežnim maljama na licu se videlo da su u srodstvu sa stanovnicima drugog ostrva. Ali ova deca nisu bila gola, već su sva bila u istim plavim

džemperima.

- Koliko im je godina? - prošaptala je Lorna, gušeći se od šoka.

- Od šesnaest meseci do dve godine - odgovorio je Malik.

Kad je ušla u prostoriju, jedno dete se okrenulo ka njoj, a onda i sva ostala. To ju je podsetilo na usklađenost koju je videla na snimku u kontrolnoj sobi. Kao jato ptica koje je, uplašeno, odjednom uzletelo ili kao jato riba koje u mestu menja pravac kretanja.

Setila se Malikovog opisa - inteligencija roja.

Da li se zbog toga oni ovako ponašaju? Lorna zna da ponašanje životinja u roju još nije dovoljno objašnjeno. Neki naučnici smatraju da između ptica ili riba u jatima možda postoji neka elektromagnetna veza koja im omogućava da deluju tako savršeno usklađeno. Ali poslednja istraživanja su nagoveštavala da svaka jedinka reaguje na mikrosignale svog suseda i na njihov odgovor na unapred programiran način.

Gledajući ponašanje ove dece, Lorna se pitala da li je moguće da se radi o kombinaciji ova dva objašnjenja.

Deca su se na kraju ponovo okrenula prema ekranu, privučena novom pesmom.

- Oni su netaknuti - rekao je Benet. - Izolovali smo ih od svih štetnih uticaja. U kontaktu su samo s pripadnicima sopstvene vrste.

Malik je klimnuo. - Pratimo im razvoj inteligencije pomoću neverbalnih testova i motrimo na pojavu agresije. Zasad im nivo inteligencije raste iz sedmice u sedmicu. I nisu ispoljavali nikakvu agresivnost. Ali možda je prerano za konačne zaključke. Agresivnost se kod drugih manifestovala tek posle puberteta. Ipak, gajimo nadu.

- Šta nameravate s njima kasnije? - upitala je Lorna, strahujući od odgovora.

- Pošto sazrevaju veoma brzo, za pola godine ćemo moći da prikupimo jajne ćelije od starijih ženki. Tad će dostići seksualnu zrelost.

Lorna se naježila zbog pomisli na takvo nasilje nad ovim mališanima.

- Pokušaćemo da u tim jajnim ćelijama uništimo aktivni deo otpadnog DNK za koji verujemo da pokreće genetsko nazadovanje i da ga tako izbacimo iz genetskog koda novog naraštaja. - Malik je protrljao šake kao da jedva čeka da nastavi. - Tako smo blizu proboja koji može promeniti svet!

Benet je klimnuo. - Zato bi nam dobrodošla vaša pomoć.

Malik je potvrdio. - Vaše iskustvo u uzgoju egzotičnih životinja i radu s genetskim materijalom savršeno odgovara našim potrebama u sledećoj fazi projekta.

Skrivena poruka je bila jasna - to je ponuda koju ne može da odbije. Ne sme ako želi da preživi. Ali kako da pristane na to? Ovde se ne radi o egzotičnim životinjama na ivici izumiranja. U stvari, ovo uopšte nisu životinje.

Jedno od dece, mala devojčica, prišla je Lorni i podigla ruke. Lorna ju je uzela u naručje. Dete je bilo teže nego što je očekivala, krupnih kostiju; utom devčica podiže ručicu i poče da sisa palac. Položila je glavicu na Lornino rame dok je bistrim pogledom pratila lekciju o slovima na televiziji.

(...Došli smo do slova V...)

Dete se smirilo i opustilo. Lagano drhtanje u njenom telu smirivalo se sa svakim

dahom. Lorna je osetila koliko ovoj deci nedostaje toplina. To je pokrenulo jedno pitanje u njenoj glavi.

Pogledala je Malika. - Šta se desilo s majkom ovog deteta? S roditeljima svih njih?

Malik je požurio da je umiri. - Videli ste ih. Zive u rezervatu. Kad smo naselili susedno ostrvo, najmlađe smo smestili ovde. Zidovi ovog obdaništa sadrže bakar kako bismo sprečili kontaminaciju njihovih mozgova tokom razvoja.

Lorna se setila nasilja koje je videla na snimku napada jednog od hominida na stražara. Po Malikovom sopstvenom priznanju, oni nisu glupe životinje. Iako ne mogu da govore, očigledno su veoma inteligentni i među sobom komuniciraju na nedokučiv način.

Lorna je počela da naslućuje šta je razlog napada i onakvog divljaštva.

Drži ga u rukama.

Materinski instinkt većine životinja je veoma jak. Kod životinja koje žive u zajednici taj instinkt je još jači. Svi pripadnici zajednice osećaju gubitak deteta. To bi moglo da ih razbesni do ludila. U kombinaciji s visokom inteligencijom, a koja se, po Maliku, uvećava iz nedelje u nedelju, stanovnici rezervata će postajati sve opasniji.

Nije čudno što su mere bezbednosti tako stroge.

Nek je Bog u pomoći svakom ko kroči tamo.

Pet minuta po iskrcavanju, Džek je poveo svoj tim kroz borovu šumu. Odmah je potražio više tle, ali nastavio je da se kreće uz plažu dokje prilazio nasipu. Održavao je pravac prateći sunce i senke.

Međutim, hteo je da bolje osmotri okolinu.

Ugledavši krečnjačko uzvišenje koje bi moglo da posluži u tu svrhu, podigao je pesnicu.

Mak i Brus su se sklonili u senke, s puškama na gotovs. Džek se popeo na kamenito uzvišenje obasjano suncem. Prvi put je mogao dobro da vidi celo ostrvo, sve do uvale na zapadnoj strani. Tamo je opazio belu mrlju. Pri svetlosti zalazećeg sunca video je da se iz nje vije dim. Nadao se da Rendi i braća Tibodo imaju dovoljno dimnih bombi da im lukavstvo uspe.

Usmerio je pažnju na predeo ispred sebe. Ugledao je peščani nasip između dva ostrva. Zabrinuo ga je blesak metala. Izgleda da se nasred nasipa nalazi nekakva prepreka. Toga nije bilo na njegovim satelitskim snimcima, ali ti snimci su stari i nedovoljno detaljni.

Namrštio se, ali znao je da nema izbora. Videće kako će savladati prepreku kad stignu do nje, ali ga je samo njeno postojanje ipak mučilo.

„Zašto su podigli ogradu između ostrva?“, zapitao se.

Ozlojeđen, vratio se do ivice uzvišenja s namerom da skoči dole, ali tad odjeknuše pucnji. Sa svoje osmatračnice Džek je ugledao jato golubova kako uzleće iz šume na pola puta između njegovog položaja i nasipa.

Cučnuo je, uveren da su ga otkrili, očekujući da zapucaju na njega- Ali trenutak kasnije pucnje su zamenili užasni krici. Jasno su odzvanjali šumom.

Onda su krici utihnuli. Usledio je muk, kao da šuma zadržava dah.

Džek se spustio s uzvišenja i sklonio se u senke, trudeći se da bude što tiši. Odjednom je shvatio. Setio se barikade. Nečeg ima na ovom ostrvu.

Nije znao šta to može biti, ali u jedno je bio siguran. Nalazi se s pogrešne strane ograde.

Pedeseto poglavlje

Dankan se pesnicama oslonio na ovalni sto kontrolnog centra.

Sedište obezbeđenja nalazi se u bunkeru ukopanim u brdo. Iz njega je moguće ući u vilu i podzemnu laboratoriju. Kroz prozore od blindiranog stakla pružao se panoramski pogled na uvalu i oštećeni brod, koji je, obavijen dimom, nesigurno uplovljavao u njihove vode. To nije Dankanova najpreča briga. Top na vrhu vile držao je brod na nišanu.

Dankan se u ovom trenutku usredsredio na tamni ekran.

Slušao je pucketanje statičkog elektriciteta tražeći bilo kakav znak svog izviđačkog tima. Užasni krici koje je čuo preko radija još mu odzvanjaju u ušima. Nije mogao da odredi koliko ljudi je zajaukalo.

Da li je iko od njegovih ljudi preživeo?

- Pusti to ponovo - rekao je.

Tehničar za stolom je pritisnuo dugme i tamni ekran je ponovo oživeo, dajući jasnu sliku izvora koji žubori niz šumovitu padinu. Kamera 4A je postavljena pored jedinog pojila na ostrvu. Bila je to jedna od dvanaest kamera postavljenih na ključnim mestima, koja su pružala najbolji pogled na svakodnevne aktivnosti stanovnika ostrva.

Dankanov tim je uspeo da postavi novu kameru. Slika je igrala dok su je žurno postavljali i maskirali. Dankan je nakratko video da neko maše ispred kamere, proveravajući kako radi.

Onda se ruka trgnula i jedan od njegovih ljudi je projurio ispred kamere. Pušku je držao na ramenu, spreman da puca. Nisu imali zvuk, ali videli su kako se puška zatresla i zadimila pri opaljivanju. Onda je čovek nestao iz vidokruga.

Trenutak kasnije slika je zaigrala i nestala.

Dankan se uspravio i duboko uzdahnuo. Nije bio zabrinut samo za svoje ljude. Posmatrao je sliku s ostalih jedanaest kamera. Prikazivale su različite delove ostrva: primitivni nužnik, stenoviti obod ostrva, plitku pečinu, a čak tri kamere su pratile događanja u selu. Sve je delovalo mirno, ali bilo je čudno što od stanovnika nema ni traga. Njihovo sumnjivo odsustvo navodilo je samo na jedan zaključak.

- Znaju za kamere - promrmljao je.

„Svi”, dovršio je u sebi.

Dankan se zabrinuo zbog mogućih posledica.

„Zašto su onda uklonili samo jednu kameru?”, zapitao se.

Odgovor je bio jednostavan. Gadovi su postavili zamku u koju su namamili ljude. Ali zašto? Iz osвете? Dankan je sumnjao u to. Napad je bio previše proračunat, previše dobro osmišljen. Ponovo se setio pucnjeva. Mogućnost koju je razmatrao delovala mu je sve izvesnije. Kamera nije uništena da bi se dokopali ljudi, već oružja.

Dankan je prišao monitoru. Na njemu je bila prikazana mapa ostrva. Pratio je kretanje crvenih tačkica na ekranu u realnom vremenu. One su predstavljale signal GPS odašiljača četrnaest najmunolikih ljudi i dvadeset tri druge životinje. Ali nijedna od tačkica nije bila blizu izvora u vreme napada. Dok je posmatrao ekran, primetio je da

nekoliko tačkica ne mrda. Neke su bile u kolibama u selu, dve u pećini, a ostale u džungli.

Dankan je prebrojao nepomične tačkice.

Bilo ih je ukupno četrnaest.

Isto koliko i majmunolikih ljudi. To ne može biti slučajnost. Postojalo je samo jedno objašnjenje.

- Skinuli su odašiljače - rekao je glasno.

- Gospodine! - Tehničar je poskočio i pokazao snimak jedne od kamera. - Mislim da bi trebalo da vidite ovo.

Dankan je prišao monitoru. Ekran je prikazivao jednu čistinu u džungli. U početku nije video ništa. Onda mu je pogled privuklo pomeranje senki u uglu ekrana. Neko se prikrađao kroz šumu.

Dve, možda tri osobe.

Zaškiljio je.

„Da to nisu stanovnici ostrva?“, zapitao se.

Onda je jedna od senki izašla na svetlost. Bila je u kamuflažnoj odeći i naoružana automatskom puškom. Najpre je pomislio da je to jedan od njegovih ljudi preživeo napad. Ali oprema tog čoveka je bila drugačija. Dankan zna sve ljude koji su ušli na ovo pakleno ostrvo. Ovaj nije jedan od njih. Na ostrvu ima još nekog.

Razmotrio je mogućnosti. Još od nevolja na Haitiju pljačkaši su u ovoj oblasti postajali sve drskiji. Da li se o tome radi?

Misteriozna družina na monitoru se izgubila u džungli.

- Šta želite da preduzmemo? - upitao je tehničar.

Dankan se okrenuo prema računaru. Haotično kretanje crvenih tačkica je prestalo. Onda su se sve ponovo pokrenule. Opoljavale su uljeze kao omča koja se steže.

Dankanove usne su se razvukle u mračan osmeh zadovoljstva. Budale su odabrale pogrešno ostrvo za iskrcavanje.

- Gospodine?

Nastavite da motrite - odgovorio je Dankan. - Ovaj problem bi trebalo da se reši sam od sebe za koji trenutak.

Kako su pljačkaši uopšte stigli do drugog ostrva? Dankan se okrenuo prema prozorima. Brod iz kog se izvijao dim i dalje je lagano plovio ka njihovom zalivu.

Mora da je to objašnjenje.

Čuo je za ptice koje se pretvaraju da im je krilo slomljeno kako bi odvukle mačku od svog gnezda. Ovde se dešava isto to. Oštećeni brod je trebalo da im privuče pažnju, da ih navede da spuste gard.

U grudima mu se rasplamsao gnev.

„Vreme je da zgazimo tu pticu“, pomislio je.

- Pozovi tobđziju u bunkeru - naredio je Dankan, još uvek posmatrajući zaliv. - Kaži mu da zapuca na brod.

Pedeset prvo poglavlje

Džek ih je osjetio pre nego što ih je ugledao.

Podignutom pesnicom je svojim ljudima dao znak da stanu. Dok su se prikradali, dobro je zapamtio zvuke i mirise šume: prigušeni šapat morskog povetarca kroz borove iglice, slan miris mora i ilovače, kretanje senki. Onda je usledila nagla promena. Tiho pucketanje se začulo sa svih strana, kao da se nalaze u vatrenom obroču koji se steže. Vetar mu je doneo prepoznatljiv mošusni miris. Jato lasta prhnulo je kroz granje s leve strane.

Nešto je u šumi i približava im se.

Džek se oprezno sagnuo i podigao remingtonku. U šumskom okruženju najradije koristi sačmaru. U takvim uslovima rasuta sačma je efikasnija od precizno ispaljenog metka.

Mak i Brus su zauzeli položaje sa strane. Bili su leđima okrenuti jedan drugom, s puškama na gotovs.

Džek je osmotrio senke. Suškanje je u trenu prestalo kao da je isključeno nekim prekidačem. Cekao je. Da povetarac nije donosio prepoznatljiv miris životinja, bilo bi lako napisati zvuke njegovoj mašti.

Zmarci su mu prošli niz leđa. Osetio je da ga mnoštvo očiju posmatra pomno kao što on pilji u šumu. Napeo je sva čula i glavobolja se ponovo rasplamsala, a vidokrug mu se suzio. Cudno pucketanje mu je na trenutak ispunilo glavu, kao da je njegovo telo radio-prijemnik koji se podešava za primanje signala.

Onda je sa desne strane začuo lomljivu granja. Nekako je znao da treba da pogleda naviše. Iznad njih je proletela senka i obušila se. Morali su da se izmaknu. Telo je palo među njih.

Krv je prsnula na sve strane.

Džek je posmatrao telo, zgađen i šokiran.

Na tlu je ležao obezglavljen leš. Ruke su mu bile iščupane u ramenima. Ostali su samo trup i noge. Krv je i dalje tekla iz rana.

„Šta se, kog đavola...”, pomislio je Džek.

Primetio je crno-smeđu maskirnu uni-rofmu. Istu kakvu su nosili ljudi koji su napali ACRES. Ponovo se okrenuo ka senovitoj šumi. Bila je potpuno tiha. Toliko tiha da su se čuli talasi kako zapljuskuju plažu. Statičko pucketanje se pretvorilo u zujanje. Dok je napinjao čula do krajnjih granica, brujanje se pojačalo.

- Dolaze - šapnuo je Džek svojim ljudima.

Lorna je i dalje držala devojčicu dokje na televiziji emitovana „Ulica sezam”.

- Znači, vi mislite da je jučerašnji napad organizovan da bi se domogli ove dece? - upitao je Benet.

Lorna je slegnula ramenima. - Zašto bi inače napadali ovo ostrvo? Rekli ste da imaju sklonište i dovoljno hrane i vode. Zašto bi tokom noći doplivali ovamo i napali stražara na plaži?

- Možda ste u pravu - rekao je Malik. - Ali to ne objašnjava hiperagresivnost ispoljenu pre nego što smo prebacili odrasle na drugo ostrvo. Deca ne mogu biti jedini razlog.

Obojica su se okrenula prema njoj. Gledali su je netremice, kao da su očekivali da im ona pruži objašnjenje, nov pogled na njihov problem. Znala je da su joj dani na ostrvu odbrojani ako ne uspe da ostavi utisak i dokaže da im može biti od koristi.

- A ta hiperagresivnost... - počela je. - Rekli ste da napadi nisu bili izazvani.

Malik je klimnuo. - Tako je. Jedna odrasla jedinka je prošle godine mirno rešavala test inteligencije, a onda je odjednom skočila i iskasapila tehničara koji je pratio testiranje. Ta jedinka je, naravno, ubijena kako bismo iskorenili izazivače nevolja.

- I ništa nije podstaklo napad?

- Ne, koliko smo mi mogli da zaključimo.

- Jesu li u tom trenutku obavljane neke procedure u drugim laboratorijama? Naročito mislim na bolna testiranja.

Malik je zamišljeno protrljao bradu. - Sve vreme obavljamo testove. I dalje vas ne razumem.

Ponovo se setila čudnog usklađenog ponašanja dece koje je videla nešto ranije. - Kažete da ove jedinke imaju mentalitet roja? Da se misli šire njihovom magnetnom mrežom. Zašto isto ne bi važilo i za bol? Drugim rečima, možda svi osećaju ono što oseća bilo koji pojedinac iz grupe. Ako je tako, provociranjem jednog primerka izazivate reakciju bilo kog pripadnika grupe.

Benet je pogledao Malika. - Jeste li razmatrali tu mogućnost?

- Ne, ali to je zanimljivo gledište. - Naučnik je zaškiljio napregnuto razmišljajući, ali nije delovao ubeđeno. - Moraću da pregledam naše beleške.

Lorna je nastavila. - Morate prestati da ih posmatrate kao pojedince. Tu postoji samo jedna inteligencija fraktalno raspoređena unutar grupe. Oni su jedna psiha koja obitava u više umova. A vi ste godinama zlostavljali tu psihu, mučili je na najrazličitije načine.

Gledala je Malika očekujući da se pobuni zbog njene optužbe za okrutnost. Njegovo ćutanje je govorilo više od reči.

Nastavila je. - Zar je čudno što posle tako dugotrajnog maltretiranja dolazi do psihoza? Vi ste se prema tome postavili potpuno pogrešno. Pokušali ste da rešite problem ubijajući nasilne jedinke. Ali ti ispadi nisu bili delo pojedinaca. Njihovo izvoriste je cela grupa, zajednička svest, koju ste vi zlostavljanjem doveli do ludila.

Benet i Malik su se zabrinuto pogledali.

- Znači, vi kažete da svest cele grupe može biti pod psihozom? - upitao je Malik razočarano. - Zajednička svest grupe je dovedena do ludila?

- Možda i gore od toga.

- Kako to mislite? - interesovao se Benet.

- Ako je istina ono što doktor Malik kaže o razvoju njihove inteligencije, onda entitet koji ste stvorili nije samo lud, već genijalno lud. Neizlečivo i do mere koju ne možemo da shvatimo. Imamo čist bes i ludilo spojene s vrhunskom prepredenošću. -

Klimnula je. - Stvorili ste čudovište.

Džek je preko nišana posmatrao šumu. Imao je osećaj kao da mu lobanja gori. Leš iza njega je zaudarao na krv i iznutrice. Zašto su ga bacili na njih? Kao pretnju? Da im odvrate pažnju? Zašto nisu prosto napali?

Posmatrao je šumu, osećajući da su opkoljeni sa svih strana. Našli su se u klopci. Grozničavo je razmišljao o lešu.

„Zašto su ga bacili ovde?“, upitao se.

Onda je odjednom shvatio. Osvrnulo se, setivši se rafala iz automatske puške. Po zvuku je delovalo da se puca iz više oružja. Šta god da se nalazi tamo, poubijalo je vrhunski obučene vojnike kao od šale. Ako su hteli da srede Džeka i njegove ljude, mogli su to izvesti jednako lako. Umesto toga, bacili su ovo telo među njih.

A Džek je shvatio zašto.

„To je poruka.”

Obratio se Maku i Brusu: - Spustite oružje.

Dao je primer spustivši svoju sačmaru. Onda je ispružio ruku, sagnuo se i položio pušku na zemlju.

- Gospodine, jeste li poludeli? - upitao je Mak.

Poslušajte me. Ako vam se živi.

Mak je tiho progundao, ali je poslušao.

Džek je znao da je leš bačen kao upozorenje, da im pokaže da će i oni isto proći ako se ne predaju. A znao je i da stanovnici ovog ostrva znaju da je njegov tim drugačiji od ovdašnjih komandosa.

Dok su spuštali oružje, senke su se pomerile i jedna silueta je izašla na videlo. Bili su mnogo bliže nego što je Džek mislio. Na samo par metara. Video je i druge prilike. Neke veće, neke manje.

- Džek! - prosiktao je Mak.

- Ostani miran - upozorio je.

Mak je poslušao, ali nerado.

Prilika se primakla. Džek je isprva pomislio da je u pitanju krupna šimpanza ili manja gorila, ali biće se kretalo uspravno kao čovek. Hodalo je sigurno ne oslanjajući se na ruke. Stvorenje je podiglo glavu. Džek je opazio da na mestu jednog uveta ima samo veliki krivudav ožiljak. To nije hirurška rana. Uvo je izgubio u borbi.

Prišavši još bliže, majmunoliki stvor je snažno raširio nozdrve upijajući Džekov miris. Stvorenje je bilo obraslo dlakom, krvavo i golo. Iako je bilo za pola metra niže od Džeka, imalo je krupne kosti i snažne mišiće. Lako bi moglo da ga pokida golim rukama.

Ali trenutno je vladalo nelagodno primirje.

Krupne, blistave oči su ga posmatrale.

Džek je u njima primetio inteligenciju. Ali nije bilo nimalo topline ni dobrodošlice. Pogled tih zenica je bio ledeno hladan.

Džeku se želudac zgrčio pošto je odjednom shvatio još nešto. Setio se Lorninog opisa genetskog nazadovanja. Znao je da ono što stoji pred njim nije životinja, već da je to

nekada bilo čovek.

Pojavilo se još jedno slično stvorenje s pretećom grimasom. Nosilo je laku automatsku pušku, verovatno zaplenjenu od vojnika čiji je leš ležao iza Džeka.

S leve strane se ukazao tigar crnog krzna. Usne su mu se povukle otkrivši očnjake veličine bodeža.

Svi su posmatrali Džeka.

Zbog njihovog pogleda ponovo ga je zbolela glava, imao je osećaj kao da mu se kosti lobanje pomeraju. Hteo je da šakama preklopi uši, ali je znao da ne sme da se pomera.

Prvo stvorenje je prišlo Džeku. Nagnulo se i onjušilo mu odeću. Uхватило ga je za košulju, čvrsto zarivši prste, i uz trzaj je pocepalo. Dugmad su se razletela. Ogoljenih grudi i stomaka, Džek se osećao ranjivo. Ukazali su se zavoji kojima mu je Lorna previla rane.

Stvorenje je i njih pokidalo zajedno s nešto dlaka i krastom koja se uhvatila na ranama. Džek je zadržtao, ali nije pokušao da se izmakne. Krv mu je potekla niz stomak.

S leve strane, Mak je tiho opsovao, i dalje držeći podignute ruke.

Desno, Brus je ostao u čučnju. Naspram njih je stajao čopor malih vukova. Džek je video kako Brusov pogled skreće ka oružju na zemlji.

- Nemoj - upozorio ga je Džek kroz stisnute zube.

Brus je poslušao, ali pogled mu je ostao prikovan za oružje. Bio je spreman da skoči na prvu provokaciju. Džek nije smeo da dozvoli da se to desi.

Majmunoliki čovek ispred Džeka je zabacio glavu i nagnuo se bliže. Onjušio je tragove krvi na njegovim grudima, udišući dugo i duboko. Onda se povukao, blago sklopljenih očiju, kao da negde duboko u sebi obrađuje Džekov miris. Džek je primetio da i ostala stvorenja rade isto. Čak je i mačka zažmurila kao da procenjuje njegov miris.

Na trenutak je snažan zadah krvi ispunio i njegove nozdrve. Intenzitet tog osećaja je bio šokantan. Onda je nestao.

Stvorenje se opet primaklo Džeku, uhvatilo ga za ramena i povuklo naniže dok se nisu našli oči u oči. Džek je osetio njegov smrad, video svaku trepavicu i čuo njegovo hrapavo disanje. Sake su ga i dalje držale za ramena. Osetio je sirovu snagu u tom stisku. Ali pažnju su mu najviše privukle oči stvorenja.

Zenice su se proširile dok ih je Džek posmatrao. Imao je osećaj kao da gleda u mračni bunar, u rupu bez dna, ali nikako praznu. Nešto čudno mu je uzvraćalo pogled.

Statičko pucketanje u glavi se pojačalo toliko da je Džek pomislio da će mu lobanja eksplodirati, da će mu mozak iscuriti na uši. U naletu bola vidno polje mu se suzilo, stvorivši utisak da visi nad bezdanom.

Na trenutak je bio zarobljen u tom stanju, a onda ga je zver odgurnula i Džek se nekako povratio. Pritisak u lobanji se smanjio i prešao u lagano pulsiranje.

Stvorenje se okrenulo i otišlo. Ostale zveri su se istom pokrenule kao jedan i nestale u šumi.

Džek je ostao na mestu, drhteći.

„Šta se ovo desilo, dođavola?” pomislio je.

Zver koja ga je proučavala osvrnula se preko ramena pre nego što je nestala. Hladne oči su pogledale prvo Džeka, a onda pušku pod njegovim nogama. Poruka je bila jasna.

Mak se doteturao do Džeka. - Šta sad, šefe?

Džek se sagnuo i pokupio oružje. - Idemo s njima.

- Šta? - zaprepašćeno je upitao Brus. - Pokidaće nas.

Džek je znao da upozorenje njegovog saborca ima smisla.

Zasad je prošao neki njihov test. Nije znao kakav, ali to što ga je uspešno završio donelo je podjednako straha i olakšanja.

Ali Džek se nije zavaravao. Ovo nije bio topao doček. Oni itnaju zajedničkog neprijatelja. Ništa više. Setio se njihove hladnoće i znao je da će ovo mučno primirje trajati samo kohko i rat.

Posle toga... prestaje.

- Hajdemo - rekao je Džek.

Nisu napravili više od nekoliko koraka kad se sa susednog ostrva začula gmljavina. Džek je pojurio na čistinu. Kroz granje je prvi put ugledao vilu na drugom ostrvu.

Iz betonskog bunkera na vrhu vile virila je crna cev topa, koja se tresla i dimila. Međutim, nije bila usmerena prema njima. Pucala je ka zalivu, zaklonjenom od pogleda.

Ali Džek je znao šta je meta ove pomamne paljbe.

Brod braće Tibodo.

Pedeset drugo poglavlje

Dankan je stajao ispred prozora u kontrolnom centru. Iz bunkera iznad njega gruvala je topovska paljba. Blindirani prozori su se tresli od grmljavine automatskog topa. Dankan je posmatrao kako projektili padaju u vodu pored pokvarenog broda u uvali.

Na prvi znak nevolje turistički brod je jurnuo ka plaži. Pramac mu se izdigao iz vode gonjen mnogo snažnijim motorima nego što bi se očekivalo na takvom brodu. Neobičnost broda potvrdilo je i to što su se prvi projektili samo odbili od njegovog trupa.

Bilo je očigledno da je trup ojačan. Trgovci oružjem i krijumčari često maskiraju svoje borbene brodove u obične ribarske barke. Top iz vile bi mogao da probije laki oklop, pa čak i da obori sporu letelelicu, ali udaljenost i ugao ovog puta nisu bili na njegovoj strani.

Onda se desilo nešto čudno.

S krme ribarskog broda je porinut gumeni čamac. Poleteo je kao crna raketa.

Topje ponovo uspeo da nacilja svoju glavnu metu i projektili su zasuli pramac ribarskog broda. Oklopljeno plovilo se iskrenulo i zaplovilo postrance. Izložilo je svoj bok kako bi zaštitilo gumeni čamac. Projektili su se odbijali od trupa, a onda je paljba usmerena ka komandnom mostu. Staklo brodskih prozora se raspršilo. Ljudi su polegali po palubi.

Gumeni čamac je za to vreme kao metakjurio prema obali. Poskakivao je preko talasa, gonjen paljbom s plaže. Sa čamca je utom takođe odjeknula paljba praćena dimnim tragom granate iz minobacača. Projektil je pao na plažu i eksplodirao rasepivši jednu palmu i podigavši oblak peska.

Dok su stražari bežali s plaže, čamac je jurio zalivom kao da pokušava da isplovi na pučinu i dođe do peščanog spruda između dva ostrva.

Pre nego što je Dankan uspeo da proceni opasnost, pojavila se nova briga.

Iznad komandnog mosta broda ugledao je čoveka s velikim oružjem na ramenu. Kleknuo je i usmerio crnu cev minobacača ka vili.

„Mamu ti...”

Dankan se odmakao od prozora kad je dim pokuljao iz zadnjeg dela oružja. Raketa je jurila pravo prema njemu, odnosno ka topu iznad njega. U svakom slučaju, nije želeo da ostane tu.

Lorna je nepomično stajala u obdaništu s Malikom i Benetom. Dete koje je držala u naručju čvrsto se uhvatilo za njen okovratnik i drhtalo dok je grmela topovska paljba. Onda su osetili eksploziju iznad sebe. Iako ublažena stenama, ipak je protresla zidove.

Svi su zadržali dah, a onda je prvo dete zaplakalo. Za nekoliko sekundi plač se među decom proširio kao šumski požar. Njihova negovateljica, Kineskinja okruglog stomaka, uzalud je pokušavala da ih uteši. Nije vredelo. Devojčica u Lorninom naručju je sakrila lice i nastavila da drhti.

- Napadnuti smo - rekao je Malik.

- Ostanite ovde. - Benet je krenuo prema izlazu, ali nije napravio ni dva koraka kad su se vrata širom otvorila.

Konor je uleteo unutra. - Gospodine, jeste li dobro?

- Šta se dešava?

Komandant Kent je kontaktirao sa mnom preko radija. Brod u zalivu je otvorio vatru na nas. Verovatno pirati.

„Pirati?“, začudila se Lorna. Od Kajla je čula priče o bandama pljačkaša koje haraju vodama Meksičkog zaliva i otimaju brodove na moru ili pljačkaju domove na obali. Jednom su napali čak i naftnu platformu.

Benet je nastavio ka vratima. - Vodi me kod Dankana.

- Rekao je da vas sve zadržim ovde.

- Malo sutra. Nisam ja dete da se krijem u rupi.

Malik je krenuo za šefom. - Ako ima problema, moram da se vratim u laboratoriju. Da spasem uzorke virusa ukoliko sukob eskalira. Ako to izgubimo, izgubili smo sve.

Benet je klimnuo glavom. - Uradi to.

Malik je mahnuo negovateljici. - Hajde sa mnom. Trebaće mi pomoć.

Konor je bezvoljno pokušao da ih zadrži. - Gospodine...

Benet je odgurnuo čuvara i stao pred vrata. - Zadržite doktorku Polk ovde. - Osvrnuo se ka njoj. - Nastavićemo razgovor čim sredimo ovo.

Malik je izašao za šefom.

Konor je zastao na trenutak, a onda je opsovao i krenuo za njima. Nije se ni osvrnuo dok je zatvarao vrata, ostavivši Lornu samu.

Zatvaranje vrata je skoro sasvim prigušilo zvuke žestoke borbe. Ali bilo je jasno da se sukob rasplamsava. Opštom metežu se pridružiše zvuk alarma i udaljeni prigušeni krici.

„Šta se dešava?“ zapitala se Lorna.

Nije znala, ali se trudila da iskoristi ovu pometnju u svoju korist. Ako uspe da pobjegne i dođe do radija, a možda i broda...

Ali šta onda? Čak i ako pobjegne s ostrva, koliko šanse ima da se provuče kroz vode pune pirata?

Devojčica joj je i dalje bila u naručju. Ostala deca su joj prišla, kao noćni leptiri lampi, i utihnula tražeći ohrabrenje.

Mora nekako da ih zaštiti, ali ne zna da li postoji još neki izlaz odavde?

Uzrujana, pojurila je ka otvorenim vratima na drugom kraju prostorije. Provirila je kroz njih tražeći izlaz. Duž oba zida uske dugačke sobe protezali su se redovi kolevki. Ali te kolevke su bile od čelika i imale su katance.

Uprkos neposrednoj opasnosti, Lorna se razbesnela. Kako je iko mogao biti ovako bezdušan prema maloj deci? Krupne suzne oči su je pratile dok je pretraživala sobu.

Sad je sama i više ne mora da skriva emocije. Strah se pretvorio u bes. Iskoristila je to, dozvolivši mu da joj se kao vatra proširi telom. Jednom je već poklekla, ali to se više neće ponoviti.

Ova đubrad su joj sve ukrala: život, brata, prijatelje, čak i Džeka. Poslednja misao ju je malo razuverila. Ako Džek nije mogao da ih zaustavi, kakve izgleda ona ima?

Pretražila je ostatak ovog zatvora. Postojala su samo još vrata kupatila i toaleta. Zarobljena je. Svi su zarobljeni.

Ne znajući šta da radi, stala je nasred sobe. Deca su se okupila oko nje. Neka su joj se držala za noge, druga su sisala palac, nekoliko ih je tiho jecalo. Lorna je sela na pod s njima.

Jedan dečaćić se popeo Lorni u krilo pored devojčice i dvoje dece se zagrlilo. Podsetili su je na majmunčiče iz njene laboratorije. Ali znala je da je ovo dvoje, cela grupa u stvari, spojeno na mnogo višem nivou od telesnog. Još dece se okupilo oko nje. Kao oblutak bačen u vodu, svaki prasak i udar slali su talase straha kroz grupu.

Lorna je davala sve od sebe da ih ohrabri. Dodirnula je svako od njih. To ih je, izgleda, smirivalo. Oči boje lešnika su je netremice gledale. Prstići su se držali za nju i jedni za druge. Mirisali su na puder za bebe i mleko.

Uprkos strahu i iscrpljenosti, Lornu je zapahnuo dašak spokoja. Nije znala odakle je potekao - od nje same ili od dece. Nije bitno. Njena smirenost nije izvirala iz rezignacije, već iz čvrste odlučnosti. Bila je potpuno pribrana.

Dokje strah jenjavao, raslaja samouverenost.

- Izvući ćemo se odavde - obećala je sebi i deci. - Svi ćemo se izvući.

„Ali kako?”

Dankanu je još uvek zvonilo u glavi od udara rakete. Niz vrat mu se slivala krv iz jednog uveta.

Nekoliko trenutaka pre eksplozije izleteo je iz kontrolnog centra i bacio se u krečnjački tunel koji povezuje komandni bunker s vilom. Uspeo je da zalupi vrata za sobom kad je projektil pogodio top u gornjem bunkeru. Međutim, eksplozija je ipak izvalila vrata iz šarki i odbacila Dankana niz tunel.

Iako su ga oči pekle od dima, on se nekako probio kroz mrak i vratio u kontrolni centar. Pod nogama mu je krckalo rasuto staklo s prozora. Tehničara je našao u lokvi krvi na podu. Opipao mu je puls i utvrdio da je mrtav.

Prišao je jednom od razbijenih prozora. Začuo je jeku automatskog oružja praćenu eksplozijama bombi. Ribarski brod u luci je bio obavijen dimom. Bitka između posade broda i ljudi na plaži i dalje je besnela. Sevalo je kao u paklu. Meci su sevali kroz sve gušći dim. Na sve strane su se razlegali krici.

Ali Dankan je i dalje osećao da im ribarski brod samo odvlači pažnju, održava pat-poziciju umesto da krene u napad.

Ali zašto?

Dankan se okrenuo ka monitorima. Većina nije ništa prikazivala, ali na nekoliko njih su igrale nejasne slike. Jedna mu je privukla pažnju. Približio se da bolje pogleda. Ekran je prikazivao ogradu između ostrva.

I tu je nešto bilo neobično.

Crni gumeni čamac porinut s broda bio je na plaži kraj ograde. Zalutali metak mu je sigurno pogodio jedan od pontona i probušio ga. Camac je neupotrebljiv. Pirati su imali sreće što su stigli do plaže, naročito jer su uspeli da izbegnu podvodne mine koje je Dankan postavio s obeju strana nasipa.

Bliže kameri pet ljudi se motalo oko ograde. Na pesku pored njih, u lokvi krvi, ležala su dva leša. Po crnim kamuflažnim jaknama bilo je jasno da su to Dankanovi ljudi.

Besno je stisnuo pesnice.

Ko su, dođavola, ti pljačkaši?

Jedan od uljeza se primakao skrivenoj kameri. Dankan je na trenutak ugledao njegovo lice zaklonjeno senkom kačketa.

„Kačket...”

Već je video taj kačket i njegovog vlasnika. Na putu, u delti. Kajun u ševroletu. Kako je to moguće? To nema nikakvog smisla. Video je da je kamionet sleteo s puta u Misisipi. Caki ako je vozač preživio pad u reku, zašto je došao ovamo? Kako ga je našao?

Iako iznenađen, polako je počeo da shvata.

Kajun je pominjao da mu je brat u ACRES-u. Zato je gad bio onako kasno noću na putu i zato je stao da pita za pravac. Ako je skot sad ovde, to znači da je još neko preživio napad na laboratoriju.

Dankan je shvatio da mu se još nije javio vojnik kog je poslao da pročešlja oblast oko istraživačkog centra. Da li su ga uhvatili i primorali da govori? Dankan je bio siguran da se to nije desilo. Njegovi ljudi nikad ne bi progovorili.

Ali gadovi su ipak našli ostrvo.

Zažaliće zbog toga.

Dankan je pokušavao da savlada prvobitni šok, razmišljajući o svemu ovome. Posmatrao je kako Kajun skida kačket i preko ograde gleda ka drugom ostrvu, kao da očekuje nekog. Dankan se setio naoružanih ljudi koje su kamere usnimile nešto ranije. Ova dva tima su očigledno pokušala da se sastanu i zajedno napadnu s leđa dok traje sukob ispred vile.

Ali šta je njihov krajnji cilj?

Nije bilo teško odgovoriti na to pitanje.

Ovo liči na spasilačku operaciju.

Dankan je uzeo svoj radio i pozvao zamenika. - Konore.

- Gospodine? - odgovorio je ovaj brzo. - Benet je krenuo gore. Nisam mogao da ga zaustavim.

Dankana nije bilo briga za to. - Šta je sa ženom?

- Zaključana je u obdaništu. Nema kud.

„To nije dovoljno.”

- Idi tamo - naredio je Dankan. - Prosviraj joj glavu.

Pedeset treće poglavlje

Lorna je sedela s decom i slušala prigušene zvuke borbe. Zatvorena u obdaništu, morala je da bude strpljiva. Nije znala za koju stranu da navija, za svoje tamničare ili za pirate.

Odjednom, sva deca su se uznemirila i pogledala ka ulaznim vratima kao da reaguju na signal koji Lorna ne oseća. Sva deca su ustala, kao jato preplašenih vrana.

Lorna se uznemirila zbog takvog ponašanja i njihove zarazne uznemirenosti.

Nešto je tresnulo kod glavnog ulaza. Lorna je shvatila da su se to zalupila prva vrata.

Neko dolazi.

Deca su se povukla dublje u sobu, a Lorna je krenula za njima, poneta njihovim kretanjem. Ili je možda odvučena. Dečica su je držala za nogavice i vukla je sa sobom.

Stigli su do mračne sobe s kolevkama. Dok su prelazili prag, Lorna je krajičkom oka opazila kako se otvaraju ulazna vrata. Nije uspela da vidi ko je ušao.

Osećala je dečju zebnju i srce joj je i dalje ubrzano tuklo, a čula se napinjala.

Neko je progovorio. - Gde si, dođavola?

Bio je to Konor. Srce joj je uplašeno poskočilo od njegovog razdraženog i očigledno razjarenog glasa. Deca su nastavila da je odvlače kao da su osetila isto što i ona.

Lorna je zadržala dah i nastavila da se povlači s njima. Ali nije imala gde da se sakrije, osim da se nabije u neku kolevku.

Najzad su stigli do sredine sobe i deca su je pustila, a onda se iznenađujuće brzo raštrkala na sve strane, prateći znak nedostupan Lorninim čulima. Zavukli su se pod teške metalne kolevke.

Lorna je sledila njihov primer, tražeći bilo kakav zaklon. Kleknula je iza jedne kolevke, i dalje motreći na vrata. Dvoje dece se sakrilo pod kolevku s njom. Pribili su se uz nju, drhteći od straha.

Konor je ušao i prvo krenuo u kupatilo. Lorna je videla kako spušta ruku na pištolj za pojasom. Skinuo je osigurač s oružja.

- Džabe odugovlačiš! - viknuo je. - Izađi i završićemo brzo i bezbolno.

Lorna je ostala u zaklonu. To je bilo sve što može da učini. Više nema kud.

Džek se probijao kroz šumu, polako koračajući niz padinu ka peščanom nasipu. Mak i Brus su išli pored njega. Džek je ispred sebe spazio siluete, veće i manje, kako se u grupi spuštaju nizbrdo, sve brže i brojnije. Svi su išli ka sprudu.

Suma se najzad proredila i našli su se na pesku među raštrkanim palmama. Predeo je bio bolje osvetljen, a zraci zalazećeg sunca su se odbijali od vode.

Jedna prilika se izdvojila iz senki ispred njih. Bilo je to stvorenje koje je maločas prišlo Džeku - prepoznao ga je po nedostatku uha i ožiljcima na licu. Pokazivalo je ka plaži.

Džek je požurio napred i pridružio mu se. Odmah je shvatio zašto je stvorenje zabrinuto.

Prolaz je bio preprečen ogradom i bodljikavom žicom, a s druge strane se video generator.

Ograda je pod naponom.

Utom mu pažnju privuče pokret na drugom ostrvu. Tek sad je primetio čamac na plaži. Neko se krio u senkama na drugoj strani. Ali ko je to?

Postoji samo jedan način da sazna.

Džek je zakoračio na pesak i primetio crvene tragove - kao da je neko odvuкао leševe s plaže. Trebalo je da se sastanu s Rendijem kod spruda. Gumeni čamac je ličio na čamac braće Tibodo, ali bio je oštećen.

„Da li je iko preživelo?”

Džek je izašao iz senki. Držao je oružje na gotovs, spreman za povlačenje.

Neko ga je pozvao. - Džek!

Na drugoj strani se pojavio Rendi, mašući puškom iznad glave. Džek je spustio svoje oružje.

„Hvala Bogu.”

Ali olakšanje je bilo kratkog veka. S desne strane začu se rika motora. Iza ostrva se pojavio mali gliser i uputio ka nasipu. U njemu su bila dva vojnika, a jedan je držao automatsku pušku oslonjenu na vetrobran.

Iz cevi blesnu vatra i meci zaprštaše po pesku ispred Džeka. On pobeže u zaklon šume. S druge strane ograde, Rendi se takođe sakrio u šumi.

Utom se na drugoj strani pojavi još jedan gliser. Camci su jurili napred-nazad oko nasipa, patrolirajući i tako onemogućavajući bekstvo.

Posmatrajući dva uljeza, Džek je znao da mu se plan ruši. Neko je saznao za njihov napad. Sada su im presekli put i sprečili spajanje njihovih dvaju timova. Izgubili su prednost.

To je pobudilo novu zebnju.

Lornin život zavisi od brzog spasavanja. Odlaganje znači smrt. Džek stegnu sačmaru.

„Da li je već prekasno?”, zapitao se.

Lorna se i dalje krila iza kolenke. Strah joj je stezao pluća. Cula je Konora kako treska vratima kupatila u glavnoj sobi. Uskoro će doći ovamo.

Dok je pokušavala da nađe nešto čime bi se odbranila, iz glavne sobe se odjednom začulo užasno cviljenje.

Konor je grubo opsovao. - Prokleti majmuni.

Srce joj se steglo. Gad je sigurno našao neko dete. Cviljenje se pretvorilo u bolan krik. Konor se pojavio na vratima, držeći jednog dečaka za vrat. Dete se opiralo gušeći se. Ritalo se, zinući u kriku bola i straha.

Deca sklupčana pored Lorne snažno zadrhtaše, osećajući bol i strah uhvaćenog dečaka.

Konor je uperio pištolj u dečakov stomak. - Izađi odmah ili će ovaj majmun platiti umesto tebe!

Lorna je bila previše zapanjena ovakvom okrutnošću.

Konor je nestao s vrata. - Sad ili nikad!

Lorna nije mogla da dozvoli da dečak strada zbog nje. Mora ovo da zaustavi, pa makar platila životom. Pridigla se, ali su je dečica zgrabila ručicama. Međutim, nisu to uradili samo zbog straha da će ostati sami.

Pomerili su joj šake do nogara kolevke. Lorna je napipala točkiće.

Brzo je shvatila.

Otkočila je točkove i pomerila se iza kolevke. Oslonila se leđima o kolevku i odgurnula se nogama. Nije bilo lako pomeriti je - teška je i nezgrapna. Točkovi su zaškripali, ali ona prikri škripu viknuvši:

- Izlazim! Ne pucaj! - Zapela je petama i izgurala kolevku iz reda, a onda je poterala ka vratima. Pokušala je da ubrza. Kao da su osetila šta treba da rade, dečica su ispuzala iz skrovišta i pohitala ka kolecvi. Uхватili su čelične nogare i s iznenađujućom snagom pogurali i pomogli joj.

Lorna je bila zbunjena. Sama se nikad ne bi setila da iskoristi kolevku kao oružje. Međutim, strah je moćan pokretač, a nužda majka svih izuma. Kad se sve to spojilo s kolektivnom inteligencijom uplašene dece, pojavilo se ovo odbrambeno rešenje.

Kolevka je ubrzavala zahvaljujući njihovim udruženim snagama.

Konor se ponovo pojavio na vratima.

Lorna je izletela iz sobe gurajući kolevku svom snagom, moleći se u sebi. Konor se iznenađeno iskolačio. Pošto nije uspeo da se izmakne, bacio je dečaka na stranu i divljački zapucao.

Lorna se sagnula, a meci su se odbijali od čelične kolevke, koja je potom pogodila Konora pravo u grudi i on polete raširenih ruku. Pao je na leđa, a pištolj je otklizao na drugi kraj prostorije.

Lorna se nije zaustavila. Pogurala je kolevku i ponovo silovito udarila Konora. Prednji točkovi su naleteli na njegovo ispruženo telo i kolevka se prevrnula preko njega.

Lorna se bacila na stranu i uzela pištolj. Bio je vreo i težak, ali to joj je pomoglo da se usredsredi. Nanišanih je u Konora, ali on je ležao nepomično. Samo mu se jedna ruka trzala.

Lorna se osvrnula.

Trebao joj je trenutak da shvati da je slobodna i naoružana.

Deca su se okupila oko nje, posmatrajući je širom otvorenih očiju punih nade i ostataka pređašnjeg straha. Ne može da ih napusti.

- Hajdemo - rekla je i krenula ka vratima.

Deca su se sjatila iza nje, puna poverenja.

Lorna se nadala da će opravdati to poverenje.

Pedeset četvrto poglavlje

- Kakav ti je plan? - upitao je Benet.

„Dobro pitanje”, pomislio je Dankan. Odmahnuo je glavom, još uvek razmišljajući o čudnom napadu. Osećao je da gubi kontrolu.

Dankan je stajao s Benetom ispred monitora u kontrolnom centru. Neko je ćebetom prekrpio telo ubijenog tehničara. Drugi kompjuterski stručnjak je pokušavao da uspostavi sliku. Monitor ispred njih je prikazivao snimak s kamere između ostrva.

Gliseri su patrolirali s obeju strana nasipa. Dankan ih je poslao tamo pošto je prepoznao Kajuna iz delte. To se pokazalo kao dobra odluka. Pre nekoliko trenutaka je video kako se iz šume s druge strane pojavljuje još jedan čovek i izlazi na plažu.

Još je bio šokiran onim što je ugledao.

Sudeći po odeći i opremi, to je sigurno jedan od ljudi koje je ranije opazio u šumi. Nekako je uspeo da živ prođe celim ostrvom i domogne se peščanog spruda. Kako je to moguće?

Kompjuterski tehničar se izvukao ispod centralne konzole. Ustao je i obrisao ruke. - Za trenutak bi trebalo da ponovo proradi softver za praćenje.

I zaista, na jednom ekranu se najpre pojavila plava slika, a onda se iskristalisala mapa drugog ostrva.

- Treba mu malo vremena da uhvati signale GPS odašiljača - dodao je tehničar.

Pred njihovim očima su počele da iskrsavaju crvene tačkice koje označavaju položaj životinja na susednom ostrvu. Sve više ih se pojavljivalo na ekranu.

Dankan je opsovao. Benet je pogledao njega, pa u monitor. - Ovo ne može biti dobro.

Umesto da budu rasute po ostrvu kao i uvek, crvene tačkice su bile grupisane ispred spruda. Okupila se čitava menažerija. Dankanu je na pamet pao samo jedan povod za to.

- Provaliće kroz ogradu.

- A ti ne znaš ko je onaj uljez? - upitao je Benet. - Onaj sa životinjama.

- Ne. - Nije mu bilo jasno kako je taj čovek preživio. - Ali sigurno saraduje s grupom koja je došla čamcem. Mislim da je sve ovo pokušaj spasavanja Polkove.

To je bilo jedino razumno objašnjenje. Dankan je već ispričao Benetu za Kajuna s bejzbol kačketom.

- Da imaju bilo kakav zvaničan nalog za napad - nastavio je Dankan - delovali bi odlučnije. Imali bismo posla s ratnom mornaricom i helikopterima. Mislim da je ovo, na neki način, samo ribolovački izlet. Proveravaju je li Polkova još živa. Ali ko zna da li će oni biti jedini koji su došli. Vlada možda već sprema akciju protiv nas.

- Šta preporučuješ?

- Taktiku spaljene zemlje.

Benet se razrogačio. Pogledao je Dankana zahtevajući objašnjenje.

- Ako ovi skotovi znaju za naše ostrvo, saznaće i drugi. Više nemamo kontrolu. Otkriveni smo. Moramo da se suočimo s realnošću i delujemo agresivno.

- Koliko agresivno?

- Izvlačimo se, spaljujemo oba ostrva i ubijamo sve koji prežive. Sve potpuno uništavamo. Tako nećemo ostaviti nikakav trag za sobom i moći ćemo da nastavimo na drugom mestu. To će biti veliki korak unazad, ali nećemo završiti mrtvi u moru.

Benet je uzdahnuo, rezigniran. Okrenuo se ka razbijenim prozorima, pogledao na zaliv i promrmljao: - I Gospod ga izгна iz rajske bašte.

Dankan je nastavio da insistira. - Gospodine?

Usledio je još jedan uzdah. - Potpuno te razumem. Nemamo izbora. Posle svih problema koje smo ovde imali, možda bi bilo dobro početi iznova. Malik se već bacio na spasavanje poslednjih uzoraka virusa i svojih beleški. Za petnaest minuta možemo biti spremni za poletanje.

- Bolje za deset - upozorio je Dankan.

- A doktorka Polk?

- Već sam se postarao za to.

Benet je bio razočaran, ali preboleće to. Dankan je dobio ogroman novac da bi donosio teške odluke i sprovodio ih.

- Šta prvo moramo da uradimo? - upitao je Benet.

Dankan je pokazao ka monitoru. - Da zatvorimo zadnji ulaz. Da se postaramo da tokom našeg izvlačenja ne bude novih iznenađenja. Poslao sam tim da napadne uljeze iz čamca. Gadovi će se naći između ograde i glisera.

- A oni s druge strane?

Dankan je posmatrao skup crvenih tačkica na monitoru računara. Došlo je vreme da se okonča Malikov propali ogled, da se uništi do temelja. Iz predostrožnosti je po celom ostrvu postavio napalm-bombe. Preko stotinu. Nakon njihove eksplozije, požar će uništiti sve živo za nekoliko minuta. A njegovi ljudi u gliserima će pobiti sve koji pokušaju da pobjegnu.

Dankan je iz džepa izvadio daljinski detonator. Uzeo ga je iz sefa u svojoj kancelariji pre nego što je došao ovamo. Na detonatoru su svetlela dva dugmeta.

Jednim se aktiviraju zakopane napalm-bombe na drugom ostrvu.

Drugim će aktivirati dve ogromne bombe u vili - jednu u gornjem delu zgrade, drugu u podzemnoj laboratoriji.

Snagom od četrdeset četiri tone TNT-a, bombe će razneti vrh ostrva i bukvalno ga izbrisati s mape.

Ali to će morati da sačeka. Skinuo je osigurač s prvog dugmeta.

Benet je s nevericom gledao detonator. - Šta?! Odmah ćeš da uništiš drugo ostrvo?

- Sad je najbolji trenutak.

Dankan je pritisnuo dugme.

„Time smo rešili jedan problem.”

Pedeset peto poglavlje

Džek je osetio podrhtavanje pod nogama. Onda je usledila eksplozija - zvučalo je kao da se zemlja iza njega otvara. Okrenuo se i video kako vrh ostrva nestaje u vrtlogu dima i vatre. Usledio je niz novih eksplozija.

Vatrena stihija se zakovitlala niz ostrvo stvarajući haos; plamena oluja je jurila ka plaži; stub crnog dima se digao u nebo. Džek je osetio miris napalma.

„Spaljuju ostrvo.”

Mak mu je prišao. Morao je da viče da bi nadjačao neprestane detonacije. - Šta sad?

Brus je preuzeo stvar u svoje ruke. Ostanak u šumi znači smrt. Jedina nada za spas leži u prelasku peščanog spruda. Nisko pognut, Brus jurnu preko čistine. Zapucao je na jedan od glisera, ali on je neprestano menjao pravac. Bilo je skoro nemoguće pogoditi ga. Čak i oni meci koji su ga pogodili samo su se odbijali od ojačanog trupa.

Uzratna paljba je zasula obalu. Pesak oko Brusa je eksplodirao. Jedan metak ga je pogodio u rame i on se zaneo. Krvje prsnula.

„Dođavola!”

Vetar je promenio pravac i doneo vreli dim do spruda. Smrad napalma je pekao Džekova pluća. Nije imao izbora pa je potrčao iz zaklona ka Brusu, koji je klečao na jednom kolenu. Oslonio je pušku o zdravo rame i nastavio da puca.

Mak je prišao Džeku s druge strane i počeo da puca u drugi čamac.

Vatrena oluja iza njih je tutnjala prema plaži.

Eksplozije su bile sve bliže.

Primitivši da je Džekov tim u opasnosti, Rendijeva grupa s druge strane ograde je pokušala da ih pokrije paljbom. Ali nisu krenuli napred. Pošto su bili napadnuti s dveju strana, nisu mogli da pređu plažu. Izrešetal bi ih pre nego što se domognu ograde.

Džek je zgrabio Brusa, spreman da ga povuče nazad.

Ali kuda?

Kad se okrenuo, detonacija je odjeknula u šumi na samo nekoliko metara od njih. Drveće je buknuo. Eksplozija je bacila Džeka na leđa i zapahnuo ga je vreli udarni talas. Vidokrug mu se pretvorio u tunel. Gušio se dimom.

Mak se bacio na njega i otkotrljali su se u plićak dok su meci rešetal pesak. Malo je nedostajalo da mu raznesu glavu.

Dopola u vodi, Džek je shvatio surovu istinu.

Nema im izlaza.

Dankan je iz kontrolnog centra gledao kako se eksplozije od vrha ostrva spuštaju prema plaži, pretvarajući u pepeo sve na svom vatrenom putu. Bombe su bile podešene da eksplodiraju u pravilnim razmacima tako da unište sve na ostrvu.

Dankan se nasmešio posmatrajući trojicu napadača kako se batrgaju u pesku, zarobljeni između plamena i pušćane paljbe.

Nije im bilo spasa.

Benet je stajao kraj njega, a onda je uzmakao jedan korak. Dovoljno je video. - Bože dragi...

Bog nije imao ništa s ovim.

Eksplodije su se nizale u vrtlogu plamena. Pomahnitali požar se nemilosrdno širio prema vodi.

Dok je s iskrenim zadovoljstvom pratio razaranja, Dankan je primetio komešanje u šumi. Nekoliko silueta je izašlo na videlo. Po njihovoj golotinji zaključio je da su to nestali stanovnici ostrva. Surovo se nasmešio. Suma je, očigledno, postala previše vrela čak i za njih.

Ali ni na otvorenom neće naći spas.

Nešto u njihovom ponašanju ga je ipak zabrinulo. Video je samo četiri majmunolika stvorenja. Gde su onda ostali?

Dankan se nadneo nad monitor.

Šta sad smeraju?

Još uvek u vodi, poluošamućen, Džek je opazio pokret na drugom kraju zadimljene šume. Četiri bića su izašla na brisani prostor. Podelili su se u parove i krenuli na suprotne strane.

Oba para su nosila po veliku pračku napravljenu od upletenih listova palme. Pračke su bile napunjene crnim metalnim kanisterima koji su ličili na malu burad za pivo. A onda su zabacili kanistere iz prački visoko u vazduh.

Bombe su poletele obrćući se.

Po jedna prema svakom gliseru.

Za to vreme čitavzverinjakje izleteo iz šume i jurnuo ka mostu: muškarci i žene, ogromne mišićave mačke, opaki čopori pasa nalik malim vukovima. Džek za neka od tih stvorenja nije ni znao šta su. Jedno ogromno stvorenje je projurilo pored njega oslanjajući se na zakrivljene kandže oštre kao žilet. Drugi su protutnjali za njim.

Iza njih poslednje napalm-bombe su eksplodirale na plazi, stvorivši plameni zid. Džek se skotrljao u vodu da ne bi izgoreo. Okrećući se, ugledao je kako jedan od kanistera leti prema gliseru, ali plovilo je izbeglo pogodak.

Međutim, tačnost nije bila neophodna.

Kanister je eksplodirao u letu.

Zapaljeni napalm se prosuo po moru i po gliseru. Ljudi su vrištali, pretvoreni u žive buktinje. Džek se osvrnuo i video da gori i drugi čamac.

Zadivljen, Džek je seo u vodi. Ova stvorenja su sigurno iskopala dva kanistera napalma u blizini plaže, sačekala da im se tempirane eksplozije dovoljno približe, a onda hitnula kanistere ka gliserima.

Ali nisu se svi izvukli nepovređeni.

Našto kasnije, iz zapaljene šume izleteo je tigar. Telo mu je gorelo, ostavljajući vatreni trag za sobom. Slep i razjaren, jurio je pravo na Džeka.

Džek je zaronio da bi izbegao kandže životinje, za dlaku izbegavši da ga tigar

raspori.

Zapaljena mačka je uskočila u dublju vodu iza Džeka. Onda je voda ispod nje eksplodirala. Razneseno telo životinje je poletelo visoko, praćeno stubom morske vode i krvi.

Nešto se zabolo u Džekovo levo rame. Iz mišice mu je virio komad metala. Srapnel, shvatio je. Podvodna mina. Skot je minirao i more kod prelaza.

Džek je izvukao komad metala iz ruke i teturavo ustao, ljuljajući se na nogama. Moraju da nastave dalje. Dok je iza njega buktao požar, prišao je svojim saborcima. Leđa Makove jakne su bila u dronjcima. Brusova leva ruka je krvarila.

Ali bili su živi.

Džek im je dao znak da slede zveri. A onda su automatskim puškama osuli paljbu po ogradi. Poletele su varnice od elektriciteta i ograda se otvorila.

Najzad su se probili.

Dankan se sledio od straha videvši mračnu armiju kako prelazi peščani sprud. Nije mogao da veruje što je upravo video. Kopilad su ubila njegove ljude napalm-bombama koje je on sam postavio.

Zapanjen i užasnut, posmatrao je kako jedan od majmunolikih ljudi diže automatsku pušku i puca u kameru.

Slika je nestala.

Dankan se okrenuo Benetu.

Ovaj je bio bleđ kao krpa. - Ništa ih ne može zaustaviti.

- Nema veze - ohrabrio ga je Dankan. - Ovde neće naći utočište. Držimo se plana. Dok se probiju dođe, mi ćemo već biti daleko.

- Kako to misliš?

Dankan je podigao daljinski detonator sa stola. Jedno dugme se ugasilo, ali drugo je još uvek svetlelo, spremno da aktivira ogromne bombe zakopane ispod vile.

- Za pola sata ću dići vilu u vazduh - rekao je Dankan. - Trebalo bi da imate dovoljno vremena da pokupite Malika i stignete do heliodroma. Već sam obavestio pilota. Kad stignete gore, elise će već biti u pokretu.

Benet je i dalje bio šokiran, ali ipak nije mekušac. Ubrzo se ponovo usredsredio. Klimnuo je glavom.

- U redu.

Dankan je uzeo detonator. Podesio je tajmer na trideset minuta, a onda uklonio osigurač s uređaja. Držeći prst iznad dugmeta, ponovo je pogledao Beneta.

Poslednja prilika da se predomisli.

Umesto odgovora, Benet je krenuo prema vratima.

Zadovoljan, Dankan je pritisnuo dugme.

Više nema povratka.

Benet je zastao na vratima. - A ti? Hoćeš li helikopterom s nama?

- Ne. Ja ću hidroavionom.

Dankan ima još nešto da sredi. Kroz izvaljene prozore je video da borba na plaži još traje, ali je svedena na povremene žestoke razmene vatre. Ne sme da dozvoli da brod izbegne predstojeću eksploziju. Bilo je vreme da se u ovu borbu umešaju vazdušne snage.

- Šta ćemo s ostatkom ljudstva na ostrvu? - upitao je Benet.

Dankanu je bilo drago što su u tom trenutku sami. Bilo mu je neophodno da sve njegove snage ostanu na ostrvu do poslednjeg trenutka i zadrže zveri dovoljno dugo da bi njih trojica uspele da pobjegnu.

Benet ga je i dalje gledao očekujući odgovor.

- Uvek možemo angažovati nove ljude - hladno je odgovorio Dankan.

Pedeset šesto poglavlje

Lorna je provela poslednje dete kroz predsoblje između obdaništa i glavne laboratorije. Uspela je da izvede svu decu u tri ture.

Razdvajanje ih je plašilo i zahtevala su stalnu utehu i ohrabrenje. Po Malikovim rečima, u zidovima obdaništa su bakarne mreže koje sprečavaju telepatsko povezivanje. Svaki put kad bi ostavila jednu grupu u hodniku i otišla po sledeću, telepatska veza između njih se prekidala, zaustavljena bakarnim štitom. Lorna je mogla samo da pretpostavi kako bi se ona osećala kad bi joj odjednom isključili pola mozga.

Na kraju su se svi opet našli na okupu.

U hodniku su se deca još jače zbila oko nje tražeći kontakt, kako fizički, tako i mentalni.

Ali nisu smeli da se zadržavaju duže nego što je neophodno. Lorna je izvadila pištolj, koji je nosila za pojasom. Mora da nađe put do glavne laboratorije, a odatle do vile.

- Budite tihi. Držite se uz mene.

Krenula je hodnikom, a deca su je pratila. Uplašena novim okruženjem, kretala su se kao po ledu, nesigurna da će ih tlo izdržati. Neka od njih su verovatno prvi put izašla van obdaništa.

Kretali su se u tišini, kao da predosećaju opasnost.

Lorna je davala sve od sebe da se seti puta. Obdanište se nalazi na najnižem nivou kompleksa da bi deca bila dodatno zaštićena prirodnim slojem stena, ali i da bi pristup imali samo odabrani. Bila je zahvalna zbog toga.

Dok je na površini besneo rat, činilo se da ovde nikog nema.

Najzad je stigla do poznatog stepeništa. Rukom je deci dala znak da sačekaju u podnožju dok ona izvidi situaciju. Krećući se što je tiše mogla, popela se do vrha stepeništa.

Hodnik je odatle vodio pored hirurškog odeljenja na kom je Lorna prvi put videla jednog od hominida. Glavna laboratorija bi trebalo da se nalazi na kraju hodnika.

Utom je začula prigušene glasove. Stegla je pištolj. Koliko li je ljudi u laboratoriji? Ako ih nema mnogo, mogla bi da se probije pomoću pištolja. Moraće da pokuša. Ako želi da stigne do vile i pobegne, moraće da prođe kroz Malikovu laboratoriju.

Bez obzira na okolnosti morala je da deluje brzo.

Mahnula je deci da dođu do nje. - Požurite.

Deca su se popela uz stepenice i nagnula u hodnik s njom, ali nešto je pošlo naopako. Dečak koji se prvi popeo odjednom je trepnuo i pokrio uši šakama. Onda su i ostali stali.

Lorna je kleknula među njih. - Šta nije u redu?

Deca su ostala ukočena od bola i straha.

Nema vremena za ovo. Mora da ih pokrene. Uzela je jednu devojčicu u ruke i ustala. Umesto da se opusti kao prvi put, dete je ostalo napeto.

Lorna nije imala vremena da razmišlja zbog čega su uznemireni. Krenula je niz hodnik sa devojčicom. Ostali su je sledili, tiho cvileći. I dalje su držali šake na ušima.

„Šta ih to muči?”

Napolju, u šumi, Rendi je držao brata na odstojanju. - Bože, Džek, vreo si kao peč. I izgledaš polumrtvo. Ne, povlačim to. Izgledaš kao mrtvac.

Džek nije protivrećio. I dalje je slabo video. Glava mu je pulsirala sa svakim isprekidanim otkucajem srca. Ali najviše ga je brinulo to što su mu obe šake odjednom utrnule.

Bar je uspeo da dođe do glavnog ostrva.

I to sa saveznicima, koliko god čudni bili.

- Šta je s njima? - upitao je Kajl.

Lornin brat je stajao na korak od njega, s jednim od braće Tibodo. Ti Bob je pošao s Rendijem, a Pijo je ostao na brodu. Kajl je držao ruku uz grudi. Bila je umotana lepljivom trakom da se ne bi ovlažila. U drugoj ruci je imao pištolj. Po načinu na koji ga je držao, videlo se da ume da barata njime.

Druga dvojica, crni rođaci braće Tibodo, krili su se u šumi. Držali su sačmare na gotovs, a za pojasom su nosili sekire.

Sve oči su bile usmerene na zveri koje su se krile u senkama.

- Zašto su svi odjednom tako naglo stali? - insistirao je Kajl.

Džek je osmotrio okolinu. Sunce je nestalo s horizonta, ostavivši šumu u mraku. Svetlost požara na susednom ostrvu stvarala je titrave senke svuda oko njih.

Ipak, lako je razazno stvorenje koje je prozvao Ožiljak, vođu ove mračne armije. Obično živahna figura sada je bila ukočena, kao i sve ostale životinje i majmunliki ljudi.

Pre nekoliko trenutaka Džek i Rendi su udružili snage u šumi. Pošto su Rendijevi ljudi prevazišli početni šok, Džek je želeo da nastave dalje i završe kopneni napad. Ali cela životinjska vojska je stala i naprosto se ukočila.

Ožiljak je stajao zabačene glave, kao da osluškuje pesmu koju samo on može da čuje. I ostali su naizgled činili isto to.

Pre nego što je Džek shvatio šta se dešava, Ožiljak se odjednom okrenuo prema njemu i pogledao ga svojim hladnim, crnim očima, a onda je, bez bilo kakvog znaka, cela njegova grupa ponovo krenula.

Pre polaska, Ožiljak je prišao jednorukom hominidu koji je imao i više ožiljaka. Izgledao je starije i većina njegovih ožiljaka bila je pravilna, što je ukazivalo na to da su nastali kao posledica hirurških ogleda. Džek je primetio da na grudima ima nekakav metalni tanjir koji mu služi kao primitivni štit.

Ožiljak ga je dodirnuo po ramenu. Pogledali su se u oči, a onda se jednoruki okrenuo i otrčao u džunglu, u suprotnom smeru od njih.

Bez dodatnih objašnjenja, Ožiljak je nastavio uspon šumovitom padinom.

Zveri su se raštrkale po celom brdu. Na krilima su se nalazile po četiri mačke, na sredini je prednjačio čopor pasa, a na jednom boku se nalazilo ogromno stvorenje slično lenjivcu. Džek je po prvi put opazio i tri crne lisice veličine dobermana. One su se kretale

tako brzo da su delovale više kao senke nego kao stvarna stvorenja.

Onda su nestale u šumi.

Sa zverima je išlo i nekoliko majmunolikih ljudi i žena. Nosili su primitivno oružje: strele, kamene sekire i buzdovane. Troje je bilo naoružano automatskim puškama.

Džek je išao za njima, verujući da oni poznaju put bolje od njega. Ali kretanje nije lako.

Nisu prešli ni trideset metara uz padinu kad je puščana paljba zasula šumu ispred njih. Plamen iz cevi je obasjao senke. Svetleći meci su poleteli mračnom šumom.

Zaseda.

Tela životinja na čelu su pala, presečena skoro napola.

Jedan metak je proleteo pored Džekovog uveta.

On je kleknuo na jedno koleno i zaklonio se iza stabla.

Na korak od njega Kajl je gurnuo Rendija na zemlju, i to u posljednjem trenutku. Metak mu je pogodio kačket i skinuo mu ga s glave.

Rendi je opsovao dok se Kajl kotkrljavao s njega, ali psovka nije bila upućena njemu. - Ovo mi je bio najdraži kačket.

- Kupiću ti nov ako najzad umukneš - rekao je Kajl.

Rendi je pogledao momka kao da ga zaista prvi put vidi. Još metaka im je prozujalo iznad glava. Otpuzali su do obližnjih stena i tamo se zaklonili.

Džek je izgubio iz vida Maka i Brusa, ali uzvratna paljba koja je odjekivala u blizini govorila mu je da su dobro. Džek je podigao svoju sačmaru, spreman na juriš uzbrdo.

Onda su se začuli vrisci.

Ne razmišljajući o svojoj bezbednosti, životinje nisu usporile. Upotrebili su leševe onih sa čela kolone kao krvave štitove i pregazili položaje snajperista. Najstrašnija je bila jeziva tišina njihovog napada.

Paljba je postala mnogo žešća, ukazujući na paniku branilaca.

Jedan kamen se poskakujući otkotrljao niz padinu. Dok je prolazio pored njega, Džek je, užasnut, primetio da je to glava sa šlemom.

Onda se sve okončalo naglo kao što je i počelo.

Zivotinjska armija je gazila napred vukući Džeka i njegovu grupu za sobom.

Nastavite - naredio je svojim ljudima. - Pratite ih.

Prošli su kroz klanicu. Natopljena krvlju, zemlja se pretvorila u blato. Neki vojnici su još bili živi. Neki su pokušavali da otpuze na stranu, bez nogu, vukući sopstvene iznutrice.

Jedan prestravljeni vojnik bez pola lica bio je oslonjen o drvo. Držao je pištolj uperen na njih i neprekidno povlačio obarač, ali nije imao metaka.

Samo su projurili pored njega.

Džek je počeo da se sapliće i tetura kao da su mu noge od olova. Dah mu je postao isprekidan i vreo. Ali umesto da otupe, čula su mu se čudno izoštrila.

Osećao je slatku vlažnost cvetova kraj kojih je prolazio. Cuo je pucketanje borovih iglica pod nogama. Iako je bio sumrak, šuma mu je delovala neverovatno jasno.

Prošli su još deset metara i ugledali vilu. Oprezno su se zaklonili na ivici šume. Džek je osmotrio cilj.

Svi donji prozori bili su zaklonjeni metalnim roletnama; vila je izgledala kao tvrđava pod opsadom. Bunker na vrhu bio je potpuno uništen. Automatsko oružje s broda braće Tibodo pretvorilo je nameštaj od tikovog drveta u dvorištu u iverje.

Ožiljak se odjednom stvorio pored Džeka. Pogledali su se u oči. Džekova glavobolja se ponovo vratila. Ožiljak ga je uhvatio za podlakticu. Taj gest je istovremeno izgledao kao pretnja i kao znak zahvalnosti.

Džek je shvatio.

Obojica su ostvarili svoje ciljeve.

Posle ovog poslednjeg napada, ništa više nije izvesno.

Pedeset sedmo poglavlje

Lorna je postrojila decu duž hodnika. Prišla je dvokrilnim vratima koja vode u glavni deo laboratorije. Začula je glasove.

- Koliko još imamo vremena?

Prepoznala je Malikov naglasak. Cula je i paniku u njegovom glasu. Pištoljem je lagano gurnula vrata i provirila.

Ugledala je Beneta, okrenutog leđima. Govorio je tiho. - Manje od dvadeset minuta. Zato požuri.

Malik je stajao kraj računara. Trpao je hard-diskove u metalni kofer. Pored njega je bila Djuarova posuda za transport kriogenih uzoraka.

- A ostatak mog tima? - upitao je doktor.

- Oni su potrošna roba - odgovorio je s nelagodom Benet. - Zato sam im i rekao da izađu. Za evakuaciju znamo samo mi.

Lorna je pokušavala da shvati šta se zbiva. Zašto odlaze? I čemu takva žurba? Pokušala je da to uskladi sa svojim planom bekstva. Mogu li nekako da iskoriste ovu situaciju?

Benet je pogledao na sat. - Spakuj sve i kreni.

Malik je zatvorio kofer, dao ga Benetu, a onda uzeo kriogensku posudu sa stola. - Imamo dvanaest sati da prenesemo ove uzorke virusa u sigurnu laboratoriju ili ćemo izgubiti sve.

- Razumem. Sredićemo to usput.

Okrenuli su se i pošli, ali ne prema vratima koja vode u vilu. Iznad vrata prema kojima su se oni uputili svetleo je natpis „Izlaz za slučaj opasnosti”.

„Kuda li vodi?”, zapitala se Lorna.

Kao da je čuo šta je zanima, Malik je upitao: - Je li tunel do heliodroma bezbedan?

- Zaklonjen je od direktne paljbe. I pilot je naoružan.

Lorna je ostala skrivena. Prvi put od dolaska na ovo mesto

u njoj se probudila nada. „Postoji još jedan izlaz!” pomislila je. Ako ostane na bezbednoj udaljenosti i krene za njima, moći će da odvede decu u šumu, sakrije ih i sačeka da se ovaj rat završi.

Ali sreća ju je izdala.

Iza leđa je začula grub glas. Okrenula se i na vratima hirurškog odeljenja ugledala suvonjavog čoveka. Prepoznala je tehničara Edvarda, koji joj je onomad uzeo uzorak krvi i ubrizgao joj hormonsku injekciju. Videla je i pušku uperenu u nju.

- Šta ćeš ti ovde? - glasno je upitao. Pogledao je decu i šutnuo jednog, najbližeg mališana. - Spusti pištolj i uđi u laboratoriju.

Lorna nije imala izbora. Bacila je pištolj na pod. Deca su pojurila ka njoj. Ušla je u glavnu laboratoriju.

Kad se okrenula, videla je kako Benet i Malik zure u nju.

- Doktorka Polk? - rekao je Benet iznenađeno. To joj je bilo sumnjivo. Primetila je da se Benet oseća odgovornim.

Malik se razrogačio kad je ugledao gomilu dece zbijene uz Lornu.

- Kakva sreća.

Benet ga je pogledao.

- Mogao bih da iskoristim nekoliko dece - objasnio je doktor. - Bili bi savršeni za otvaranje nove laboratorije.

Lorna se prestravila. Predala ih je direktno u ruke čudovišta.

Edvard je ušao u prostoriju. Držao je zaplenjen pištolj uperen u nju. Onda je ugledao kofer i Djuarovu posudu. Pogled mu je zatim pao na izlaz za slučaj opasnosti. Sve je shvatio.

- Kuda ćete? - upitao je.

Malik je blago pognut zakoračio napred, s rukom na kuku. Posmatrao je decu kao da bira zrelo voće. - Neću te lagati, Edvarde. Zasluguješ bar toliko. Ostrvo će odleteti u vazduh za oko sedamnaest minuta.

Edvard se zateturio. Podrhtavanje cevi pištolja je otkrilo njegovo zaprepašćenje. - Sta?!

Lorna je bila zapanjena. Sad je shvatila njihovu grozničavu žurbu.

- Ne brini - rekao je Malik. - Tvoj rad neće propasti.

Edvard je okrenuo pištolj ka njima. - Povedite me sa sobom.

- Bojim se da to nije moguće. Nema mesta. Naročito sad. Trebaju nam ova deca.

Malik se uspravio. Mali pištolj s bisernom drškom niotkuda mu se pojavio u ruci. Uperio ga je u Edvardovo lice i opalio.

Prasak je zaparao Lornine uši.

Edvard je pao na leđa, tresnuvši kao posečeno stablo.

Čak je i Benet bio šokiran ovim hladnokrvnim ubistvom.

Malik se okrenuo prema svom šefu, i dalje držeći pištolj uperen u Lornu. - Obojica možemo uzeti po jedno. Par za razmnožavanje bi nam uštedeo najmanje godinu dana.

Benet je pogledao na sat, svestan da nema vremena za prepirku. Zabrundao je: - Odaberi ih pa da krenemo.

Pogled mu se nakratko sreo s Lorninim. Na njegovom licu se sad sasvim jasno videla griza savesti. Lorna je pretpostavila da se on obično držao podalje od ovako prljavih poslova i da je namerno odvrtao pogled od krvave stvarnosti svog projekta. Međutim, takva nevinost više nije moguća.

Ali Malik nije izgledao kao da ga muči savest. Pošto je od početka bio uključen u sve, ruke su mu krvave do lakata. - Bojim se da ćemo morati da vas ostavimo ovde, doktorka Polk. Uživaćete u slobodi još - pogledao je na sat - petnaest minuta.

Sagnuo se, uhvatio jednog dečaka za ruku i podigao ga kao džak. - Trebaće nam i ženka. Uzmi onu.

Pokazao je pištoljem.

Benet je nežno podigao dete u naručje. Pogled mu je bio fiksiran na Lornu. - Zao mi je.

Dok su se oni povlačili, odjeknula je snažna eksplozija.

Lorna je pala od siline udara. Otklizala je preko poda. Neka zapaljena knjiga joj je proletela pored nosa ostavljajući trag od pepela. Proletelo je još krhotina. Pokušala je da se pridigne na lakat.

Eksplozija je decu odbacila do suprotnog zida. Benet i Malik su ležali ničice.

Lorna je potražila oružje.

Edvard je ležao opružen kraj stola. Njenog pištolja nigde nije bilo, ali je on o ramenu i dalje imao pušku.

Kad bi mogla da je dohvati...

Ali Malik je već ustao.

Benet se prevrnuo na leđa. Bio je zaklonio devojčicu svojim telom i još ju je držao.

Lorna je krenula po pušku kad je nešto ogromno uskočilo kroz zapaljen ulaz. S nevericom je posmatrala čudovišnog tigra. Zver je zaurerala isplazivši crni jezik i otkrivši sabljaste očnjake.

Malik je puzao unazad.

Benet se ukočio u mestu, samo deset metara od čudovišta.

Lorna je prepoznala tigra s video-snimka drugog ostrva. Psihotečne zveri su verovatno pobegle iz zatvora i došle da se osvete. Sad joj je bilo jasno zašto Benetovi ljudi žele da ovo mesto sravne sa zemljom.

Za tigrom su kroz kratki tunel koji vodi ka vili pokuljale druge zveri. Iako zaklonjene plamenom i dimom, jasno se videlo da neke od njih hodaju uspravno, na dvema nogama.

Malik je za to vreme uspeo da se domogne izlaza za slučaj opasnosti. Nekako mu je pošlo za rukom da sačuva i kriogensku posudu. Jurnuo je tunelom držeći je uza se.

Benet je bio zarobljen. Čudovišna vojska ga je opkolila.

Istupio je jedan od hominida. Nije imao jedno uvo i lice mu je bilo puno ožiljaka. Lorna ga je prepoznala sa snimka. On je bio s trudnom ženkom koju je Benet nazvao Evom.

„Onda je on Adam”, pomislila je.

Krenuo je na Beneta s kopljem u rukama.

On nije ni pokušao da pruži otpor ili da se izmakne. Ništa nije mogao da učini.

Onda su deca odjednom pojurila napred, krećući se kao jato čvoraka koje štiti gnezdo. Okupila su se oko Beneta, pridruživši se devojčici u njegovom naručju i štiteći ga svojim telima.

Adam se nadneo nad njih. Iza njega se pojavilo još hominida.

Onda je ogromna mišićava prilika grunula u prostoriju kaskajuću na ogromnim šapama. Džinovski lenjivac. Davno izumrla vrsta. Seo je na zadnje noge. Krzno najednom boku mu je bilo spaljeno do kože i još se dimilo.

Krupnim očima je osmotrio laboratoriju, a onda je, poput ostalih, pogledao decu.

Benet je najzad uspeo da sedne, zbunjen ponašanjem dece koliko i Lorna. Ona su i dalje stajala između njega i čudovišta.

Njihove male oči su netremice gledale oči odraslih.

Izgedalo je kao da se između njih odvijaju neki nemi pregovori.

Zatim su se iz uništenog hodnika začuli glasovi. Zaglušena prethodnom eksplozijom, Lorna nije mogla da razazna reči. Razabrala je samo da govore engleski.

Iz dima se pojavila još jedna dvonožna figura.

Ali ovo nije bio hominid.

Lorna je ostala bez daha od šoka. To nije moguće.

S mukom se osovila na noge.

- Džek?

Pedeset osmo poglavlje

Džeku je laknulo kad je začuo da ga neko doziva. Oči su ga pekle pa je trepnuo da rastera suze. Uteturao se u prostoriju, koja je izgledala kao laboratorija ludog naučnika. Zapaljene krhotine su udarale u vrata i kovitlale dim unutra.

Džek je zaškiljio, a onda je ugledao nekog kako se diže s poda.

„Lorna”, shvatio je.

Pojurio je ka njoj.

Ona je krenula ka njemu.

Čvrsto ju je zagrlio i duboko udahnuo njen miris. Lornino srce je tuklo o njegova rebra, a mekanim obrazom mu se oslonila na vrat. Džek je hteo da se uveri da je to zaista ona, a ne neka grozničava varka. Još jače se privio uz nju.

Ali ona je prebrzo prekinula zagrljaj, očajnički se opirući. Pogledala ga je zabrinuto. Košulja mu je bila razdrljena i ona mu položi ruku na grudi. Njen dodir je bio leden.

- Goriš.

Džek je sklonio njenu ruku i stisnuo joj prste. - Samo groznica. Grip. Nije bitno.

Nije je ubedio. Ali sada ima krupnije brige. Stegnula mu je šake.

- Džek, postavili su bombe na ostrvu. Eksplozivače za nekoliko minuta.

Džek se uznemirio setivši se eksplozija napalma. Znači, nisu minirali samo jedno ostrvo. Gadovi spaljuju sve za sobom.

- Moramo da napustimo ostrvo - rekla je.

Uhvatio ju je za ruku i poveo je ka vratima, ali ona su bila blokirana nadiranjem novih životinja.

Džek im je prišao. Mora da im objasni. - Moramo da idemo! - Mahnuo je rukom ka vratima. - Odmah!

Ožiljak ga je ignorisao. Ostao je usredsređen na gomilu dece u laboratoriji. Ona su mu smelo uzvraćala pogled u tihom nadmetanju izdržljivosti.

Džek nije imao vremena za ovo.

Stao je između Ožiljka i dece.

I on ga je najzad besno pogledao. Neopisiv bol je opet zaparao Džekovu lobanju. Zastenjao je i pao na kolena, a u glavi mu se pomračilo. Pred očima su počele da mu promiču slike: prskanje krvi, rezovi skalpelom, kožne trake za vezivanje, secirano telo.

Svaka slika donosila je nalet bola.

Onda je osetio kako ga vuku na stranu. Pritisak u glavi je popustio i nestao. Vid mu se vratio.

Lorna je klečala kraj njega. - Jesi li dobro?

Džek je dodirnuo čelo, očekujući da napipa slomljenu kost. - Mislim da jesam.

Pogledao je naviše. Ožiljakje ponovo svu pažnju posvetio deci. Džek je shvatio surovu istinu. Primirje je prekinuto.

Obratio se Lorni: - Neće nas pustiti da odemo.

Malik je dahćući trčao uz nekoliko poslednjih stepenika. Pred sobom je odjednom, na kraju tunela, video svetlost. Jurio je stežući kriogensku posudu uz grudi. Bombardovanje je uništilo originalni izvor i ovo je bila poslednja zaliha virusa.

„Tako ću moći da počnem iznova. S Benetom ili bez njega.”

Iz ovog zamrznutog semena mogu se roditi armije.

I nije mu bilo bitno ko će finansirati njegov rad. Uvek će biti vlada spremnih da ulože u to. Ako ne u Sjedinjenim Državama, onda u nekoj drugoj zemlji. A kao slobodnjak, može sam da odredi cenu.

Stigao je do kraja tunela i izašao napolje.

Sunce je bilo zašlo, ali su brda na zapadu još blistala pod narandžastom svetlošću.

Heliodrom je bio na najvišoj tački ostrva. Asfaltirani krug, obojen žuto, bio je okružen šumom. Malik je pojurio ka njemu kamenitom stazom. Cuo je brundanje motora helikoptera. Kad se popeo do vrha, video je da se elise okreću.

Stigao je do asfalta i pozvao pilota.

Na suprotnoj strani heliodroma stajao je čovek u pilotskoj jakni i gledao prema plaži. Bacio je cigaretu i požurio ka helikopteru.

Malik ga je sačekao kraj otvorenih vrata letelice.

- Gde je gospodin Benet? - upitao je pilot.

Malik je dao sve od sebe da izgleda što tužnije i zabrinutije. - Mrtav je. Upao je u zasedu.

Pilot je pogledao prema tunelu kao da razmišlja treba li proveriti tu tvrdnju. Malik je žurno pogledao na sat. - Imamo manje od deset minuta. Moramo krenuti odmah.

Zabrinuto bacivši pogled na svoj sat, pilot je konačno klimnuo. - Upadaj. Hoću da budem što dalje od eksplozije.

Malik se uspentrao na zadnje sedišta, a pilot je seo za komande. Motori su uskoro zaurrali i elisa je počela brže da seče vazduh. Kad se helikopter odlepio od asfalta, Maliku se stomak zgrčio.

Sam prekid fizičkog kontakta s ostrvom smirio je njegovo uzlupano srce. Stezao je svoje zamrznuto blago i gledao kroz prozor. Drveće je nestalo i pred njima se prostrla pučina. Sad je sve moguće.

Dozvolio je sebi da se nasmeši.

Pilot je morao da viče da bi nadjačao buku: - Kakav je to smrad?

Malik nije znao o čemu ovaj govori. Duboko je udahnuo, uplašivši se da je procurio gas ili da se nešto zapalilo. Nisu imali vremena da provere ispravnost letelice.

- Šta to nosiš? - doviknuo je pilot. - Ovde zaudara kao da se neka životinja posrala.

Malik je tek posle tih reči primetio jak smrad. Ranije ga nije osetio jer je bio previše naviknut na njega. U laboratoriji mu je stalno bio izložen. Uvlačio se u odeću, kosu, čak i u pore.

Onjušio je svoju košulju.

Bila je nedavno oprana.

Kad je podigao glavu, zadah se pojačao. Nije poticao od njega. Preplavio ga je strah.

Okrenuo se ka malom odeljku za prtljag iza sebe. Srce mu je divlje tuklo dok se naginjao preko ivice sedišta.

Odatle ga je gledalo zverinje lice, divlje se cereći. Stvorenje se nekako zavuklo u taj skućeni prostor. Sigurno se popelo dok je pilot pušio napolju. Malik je primetio stare hirurške ožiljke, ali i predmet u obliku diska pričvršćen za grudi životinje.

Mina.

Pre godinu dana Dankan ju je testirao na mužjaku koji se usudio da udari jednog od njegovih ljudi. Malik je posle toga video telo. Sve meso je bilo rastrzano s kostiju. Dankan je tvrdio kako je životinja živela čitav minut posle eksplozije.

Malik se prestravio.

- Ne - preklinjao je. - Molim te...

Stvorenje se hladno nasmešilo i aktiviralo minu.

Lorna je začula eksploziju u daljini. Prvo je pomislila da se ostrvo ruši, ali ništa se nije desilo.

„Trebalo bi da imamo bar još osam minuta”, procenila je.

Ali šta da rade s tim poslednjim minutima?

Stojeći sa Džekom, posmatrala je tihi rat između dece i odraslih čovekolikih bića. Nije shvatala šta se tačno dešava. Pretpostavila je da se dve inteligencije bore za prevlast - jedna mlada i čista, druga izmučena i slomljena. Ili je posredi bilo nešto miroljubivo. Pokušaj usklađivanja. Pošto su deca odrasla u izolaciji, možda telepatska sinhronizacija nije ni moguća.

Kakav li je osećaj pronaći svoju decu, ali ne biti u stanju da s njima komuniciraš na višem nivou?

Pat-pozicija je konačno prekinuta. Jedno dete je uhvatilo Beneta za ruku i ovaj pogleda naniže u mališana. Lice mu je bilo krvavo pošto je pri padu razbio nos.

Krećući se s onom čudnom usklađenošću jata, deca su odjednom krenula napred i otvoreno se suprotstavila većoj grupi ljudi i zveri. Delovala su neprirodno mirno dok su se držala za ruke, spojena vezom za koju je Lorna znala da je dublja od telesne.

Lorna je pomogla Džeku da ustane dok su deca prolazila pored nje. Jedna devojčica joj je pružila ručicu. Lorna ju je prihvatila, ne puštajući Džeka.

Prateći decu, Lorna je dozvolila da je odvedu ka bićima nakrcanim na ulazu. Onaj kog je nazvala Adamom nije mrdao s mesta.

Onda je dete sa čela grupe, najsitniji dečak, pružilo ruku ka Adamu.

On pogleda naniže. Na licu mu se ocrtavala mešavina tuge i bola. Umesto da prihvati ruku, uzmakao je kao da se plaši dečakovog dodira.

Međutim, da li se plašio za svoju ili za dečakovu bezbednost?

Sledeći Adamov primer, zid zveri se razmaknuo i otvorio prolaz. Puštaju ih da odu. Ili ih možda proteruju. U svakom slučaju, sitni dečak je poveo kolonu i deca su krenula

napolje vukući Beneta, Lornu i Džeka sa sobom.

Posle nekoliko koraka našli su se u kabinetu vile. Lorni se činilo da su protekli dani otkad je prošla ovuda.

Tu je bilo još zveri. Ali dozvolile su im da prođu neometano. Lorna je ugledala nekoliko ljudi dalje niz hodnik. Jedan se izdvojio i pojurio prema njoj.

- Lorna!

Nije mogla da veruje. - Kajle!

Kad je videla Džeka, ponadala se da je i njen brat možda još uvek živ, ali nije se usudila da pita, strahujući od odgovora.

Kajl je odgurnuo Džeka da bi je zagrlio. - Da to više nikad nisi uradila.

Nije bila sigurna na šta tačno misli, ali je klimnula. - Obecavam.

Preko Kajlovog ramena je posmatrala kako Džek prilazi svom bratu. Nešto mu je brzo rekao gestikulirajući. Rendi se prvo ukočio, onda se okrenuo i pošao ka izlazu s ostalima. Jedan od ljudi je već razgovarao preko radija.

Džek se žurno vratio do njih. - Ti Bob je preko radija tražio još gumenih čamac. Cekaće nas na plaži. Moramo da požurimo ako hoćemo da pretekemo eksploziju.

- Eksploziju? - upitao je Kajl.

Umesto objašnjenja, Džek se okrenuo da pođe. Izgubio je ravnotežu. Lorna je pokušala da ga zadrži, ali je pao licem na pod.

- Džek!

Pritrčala mu je i kleknula. Znala je da nešto nije u redu. Dok ga je držala za ruku, Džek je drhtao kao u blagom napadu epilepsije. Već se uplašila najgoreg.

Kajl joj je pomogao da ga prevrne.

Koža mu je bila vrela i sve se više grčio. Mišići su mu grozničavo drhtali. Oči su mu se prevrnule. Konačno su ga napustile i poslednje rezerve snage.

Lorna mu je položila dlan na obraz. Njen dodir mu je pomogao da ponovo fokusira pogled. S teškoćom ju je gledao. Usne su mu se pomerile. Nagnuo se bliže.

Osetila je njegov dah na uvetu. Nije rekao mnogo.

- Toma više nema.

Odmakla se. U prvi mah nije shvatila zašto pominje svog mlađeg brata. Onda je videla nešto u Džekovim očima, nešto što je možda uvek bilo tamo, nešto što se ona trudila da ne vidi, pripisujući svoja osećanja uspomeni na drugog momka, drugu ljubav.

„Toma više nema.”

Suza mu je kanula iz oka. Hteo je da to kaže pre nego što bude kasno. Možda je želeo da kaže i više od toga.

- Džek...

Ali on je već izgubio svest. Oči su mu se zamaglile dok se telo propinjalo i krivilo. Udove mu je uhvatio snažan grč.

Lorna se bacila na njega. - Pomozite mi da ga podignem.

Kajl ga je uhvatio za glavu. Pritrčala su i dvojica ljudi u opremi poput Džekove.

- Šta da učinimo? - upitao je krupniji.

Odgovorio je Benet, koji je stajao par koraka dalje: - Ništa. - Pogledao je Lornu preko Džekovog uzdrhtalog tela. - Već sam to viđao. Previše često. Zaražen je.

Lorna je posumnjala na to čim je prvi put zagrlila Džeka. Setila se Malikovog opisa proteina nađenog u krvi i sluzi genetski izmenjenih životinja, setila se kako se virus razmnožava, prelazi u mozak i širi se telom kao šumski požar.

- Nema nade - rekao je Benet.

Lorna nije htela da se pomiri s tim. Ustala je i pokazala ka vratima. - Odnosite ga do čamaca.

Šta ćeš učiniti? - upitao je Kajl.

Lorna se okrenula i pošla nazad ka laboratorijama.

- Niko nikad nije preživeo! - doviknuo je Benet za njom.

Lorna je potrčala nazad kroz špalir zveri.

Benet nije u pravu.

Neko jeste preživeo.

Pedeset deveto poglavlje

Nošen jezivim besom, Dankan je išao ka izolovanom zalivu. Sklonište za čamce se nalazilo kraj vode, a kameniti kej vodi ka ukotvljenom hidroavionu - maloju cesni. Sunce je preplavilo zaton bronzom.

Spokoj ovog mesta udaljenog od borbi malo je primirio Dankana. To mu je pomoglo da sredi misli i osmisli plan.

Nosio je ranac pun gotovine i zlatnika koje je uzeo iz Benetovog sefa. Nameravao je da ih čuva dok se svi ne vrata u Sjedinjene Države.

Ali taj plan se brzo promenio.

Dok je preko grebena išao od glavnog zaliva do ovog manjeg, posmatrao je uzletanje Benetovog helikoptera. Zadovoljan što je sve u redu, nastavio je naniže. Nekoliko sekundi kasnije ostrvom je odjekuno snažan prasak.

Okrenuo se i video kako se helikopter izvrće u oblaku dima. Zapaljeni komadi letelice su pojurili ka zemlji. Onda se olupina obrušila u smrtonosnoj spirali i razbila se o brdo.

Vatra na mestu pada je kao svetionik blistala kroz noć.

Dankan je shvatio ovu plamenu poruku.

„Gotovo je.”

Koliko on zna, u tom helikopteru su bili Benet i Malik, zajedno sa svim nadama za obnovu projekta „Vavilon”. Dankan nije znao zašto je helikopter pao - zbog granate, rakete ili nekog zalutalog metka.

Dokje hodao, Dankan je razmišljao o novim okolnostima. Preživeo je i teže situacije. Njegovi ožiljci su dokaz. S preko sto hiljada dolara na leđima počee iznova. U početku je nameravao da hidroavion iskoristi za bombardovanje ribarskog čamca. Čak je na ramenu imao i bombu namenjenu tome.

Kad je stigao do stenovite obale, odbacio ju je. Više nije bilo bitno da li će brod izbeći detonaciju. On će biti daleko pre nego što vesti o ovome stignu do ostatka sveta.

Sad ga zanima samo kako da napusti ovo prokletu ostrvo.

Ubrzao je prema kamenom keju.

Ima još pet minuta. Dovoljno vremena da uzleti i izmakne se van domašaja eksplozije. Ali nije želeo da gubi vreme.

Stigao je do nasipa i pohitao.

Ali dok se približavao skloništu za čamce, nešto ga je uznemirilo. Stao je. Kao da je znala da je zaseda propala, vitka prilika se pojavila iza skloništa. Bila mu je do struka i imala je crnu dlaku i dug čupav rep. Crveno-narandžaste oči su posmatrale Dankana.

On utom prepozna džinovsku lisicu s drugog ostrva.

Jedan od njegovih ljudi ih je nazvao crnim duhovima.

Izvukao je pištolj iza pojasa, opirući se panici. Naciljao je i opalio. Ali čudovište je opravdalo svoj nadimak i uspelo da se skloni.

Meci su se odbili o kamen.

Dankan je krenuo nazad, ali ni tamo neće biti bezbedan. Ostrvo će uskoro eksplodirati. Stao je. Razum mu je govorio da jurne na zver i isprazni šaržer u nju. Mora da stigne do hidroaviona. Ali srce mu se pobunilo.

Počeo je da se znoji i ruke su mu postale klizave.

Nije imao izbora.

Stegnuo je pištolj obema rukama i ispružio ruke. Potrčao je ka čudovištu neprestano povlačeći obarač.

Neki meci su promašili, ali neki su i pogodili metu.

Jedan metak je razneo prednju nogu zveri i ona se zanela. Drugi joj je prosvirao levo uvo. Treći ju je pogodio pravo u grudi. Zver pade na bok. Dankan nije prestajao da puca. Sasuo je ceo šaržer u lisicu.

Nastavio je da trči, spreman da preskoči telo životinje.

Posle toga do aviona ostaje još samo nekoliko koraka.

Onda ga je nešto silovito udarilo u leđa i oborilo ga naglavačke na stene. U poslednjem trenutku je uspeo da se izvije i ramenom ublaži pad. Krupna senka je u skokovima prošla pored njega.

Još jedna lisica.

Odmah je shvatio njihovu lovačku strategiju. Prva lisica je bila mamac. Dok se on bavio njome, druga mu se prikrala s leđa. Posmatrao napadača kako trči, a onda se okreće prema njemu.

Izbacio je ispražnjeni šaržer i ubacio nov.

Ali naučio je lekciju.

Setio se da su na ostrvu bile tri lisice.

Okrenuo se i ugledao treću lisicu kako stoji tačno iznad njega. Skočila je pre nego što je uspeo da zapuca. Ugrizla ga je za ručni zglob. Kostii su krcnule. Ispustio je pištolj.

Udario je zver drugom rukom.

Ali ona nije popuštala.

Napadu se pridružila druga lisica. Njene čeljusti se sklopiše oko Dankanove noge kao zamka za medvede. Zveri su onda krenule u suprotnim smerovima, razvlačeći ga. Bol mu je razdirao rame i kuk dok su se ligamenti kidali. Životinje su pokušavale da ga rastrgnu.

Opet je pogrešio.

Pored njega se utom pojavi jedna senka. Treća lisica je još uvek živa. Copala je na tri nepovređene noge. Iz rana joj je tekla krv.

Shvatio je da ove dve zveri ne žele da ga rastrgnu, već da ga spreče da se otima.

Treća lisica je zarezala otkrivši oštre zube duge poput prstiju.

„Ne...”

Zubi mu se zariše u telo. Probili su odeću, kožu i mišiće. Onda zagrizoše dublje. Dankan je osećao zverinje zube u sebi.

Životinje su nameravale da ga pojedu živog.

Ali opet je pogrešio.

Lisica se povukla, njuške natopljene krvlju. Ali nije otišla bez ičega. Povlačila se korak po korak, nemilosrdno razvlačeći njegova creva. Preplavili su ga bol i užas.

Dankan je konačno shvatio šta se dešava.

Jezivost tog saznanja prevazilazila je i najgore noćne more.

Lisice su došle da se igraju.

Šezdeseto poglavlje

Lorna je izletela iz vile i kroz dvorište potrčala ka plaži. U laboratoriji je našla ono što je tražila. Kao privučena njenom žurbom, čudna armija zveri ju je pratila.

Na obali je ugledala ostale.

Dva gumena čamca su plutala u plićaku. U njima su bila deca, a Džekovo mlitavo telo su držala dvojica njegovih kolega.

„Da li je živ?“, zapitala se.

Potrčala je brže, znajući da vreme ističe.

Kad je stigla do plaže, nešto ju je zgrabilo za ruku i zadržalo je. Da nije bilo tog stiska, pala bi.

Držao ju je mužjak s ožiljkom. Pokušala je da istragne ruku, ali bio je to čelični stisak. Okrenuo ju je. Samo što je htela da zavrišti i zakuka u pomoć, silueta se pojavila iza jednog žbuna. Bio je to još jedan hominid. Zenka.

Grudi su joj bile ogromne, a stomak i dalje veliki. Ali u rukama je držala dete. Novorođenče, reklo bi se. Bilo je umotano u list banane.

Bilo je to Evino dete.

Porodila se.

Zenka je prišla Lorni i pružila joj bebu. Lorna je odmahнула glavom ne shvatajući. Eva je prišla bliže, gurajući joj bebu u ruke.

- Ne...

Mužjak je grubo gurnuo Lornu s leđa.

Eva ju je molećivo gledala.

Lorna je na kraju prihvatila dete. Eva se okrenula i zagnjurila lice u mužjakove grudi. On je mahnuo Lorni da nastavi ka plaži i čamcima.

Hteli su da uzme njihovo dete.

Lorna se odmakla jedan korak i uzela sićušno dete u jednu ruku, a drugom im pokazala da pođu s njom.

Ali oni nisu krenuli sa njom, već su se povukli prema šumi. Druge zveri su ih sledile.

Lorna se zateturala za njima. - Tamo nije bezbedno! Pođite sa mnom!

Mužjak se okrenuo i zarežao na nju, jasno pokazujući da je razgovor završen. Eva je pogledala preko ramena pre nego što je nestala u senkama. Plakalaje, ali Lorna je na njenom licu mogla da vidi i spokoju.

Oni se neće predomisлити.

- Lorna! - Kajl ju je ugledao i mahnuo joj. - Požuri!

Nemajući izbora, Lorna je prigrllila dete uz grudi i potrčala ka čamcima.

Kajl ju je čekao i pomogao joj kroz plićak. Namrštio se kad je video šta nosi. - Je li to beba?

Lorna mu nije odgovorila. Odgacala je do Džekovog čamca. Tamo je bio Benet s polovinom dece. Lorna mu je pružila bebu i ušla u čamac.

Benet je upitno podigao obrvu.

- Evino dete - objasnila je.

Benet je sa čuđenjem gledao bebu. Druga deca priđuše bliže.

Motori su zagrmeli i čamci se odmakoše od plaže. Voda u zalivu je bila glatka kao staklo. Iskoristili su to i ubrzali, jureći kroz zaliv.

Ribarski brod se već udaljivao i skoro je izašao iz zaliva.

Lorna se okrenula ka Džeku, koji je ležao ispružen. Kraj njega je sedeo krupniji od dvojice saboraca.

- Još diše - progundao je Mak. - Zasad.

Položila je šaku na Džekovo rame. I kroz odeću je mogla da oseti grozničavu vrelinu njegovog tela. Neprestani grčevi su ga potresali od glave do pete. To ga je ubijalo.

Pre nego što je uspela da bolje proceni njegovo stanje, snažna eksplozija je uzburkala vodu zaliva.

- Držite se! - povikao je vozač.

Lorna se okrenula i ugledala kako vila leti u vazduh uz jeziv prasak. Najveći deo zgrade se pretvorio u debeo stub crnog dima koji se digao visoko u nebo. U podnožju stuba je buktao pakleni plamen. Talas vrelog vazduha je stigao i do njih.

Ali nije bilo gotovo.

Usledila je nova eksplozija, još snažnija od prve. Ovog puta je nestao ceo vrh brda. Stub dima se digao još više, a onda je dobio oblik plamteće pečurke. Komadi stena su poleteli u vodu, neki veličine kola. Ali čamci su već bili dovoljno daleko. Do njih je stigao samo ogroman talas.

Talas je podigao čamac i ubrzao mu put ka otvorenom moru.

Lorna je gledala kako ostrvo gori.

Na kraju se obratila vozaču, uplašena za Džekov život. Ni trenu nije skidala ruku s njega. - Moram da ga prebacim na brod.

Bilo bi previše opasno da u čamcu pokuša da uradi ono što namerava.

Nadala se da neće biti prekasno.

Benet ju je pogledao. - Šta ćeš učiniti s njim? Rekao sam ti, niko nije preživeo.

- Dankan jeste.

Benet je bio zatečen ovom izjavom.

Lorna je morala da objasni. - Rekli ste da ga je u Iraku napao jedan od prvih hominida stvorenih ogledima s virusom. Ali preživeo je. Šta je kod njega bilo drugačije?

Benet je odmahnuo glavom.

- Kazali ste mi da su Dankanove povrede bile tako teške da je nedelju dana bio u komi. U tome je razlika. Taj smrtonosni protein dovodi mozak u stanje preterane aktivnosti. Jedini način da se mozak zaštiti od takvog napada jeste da se isključi dok infekcija ne prođe. Mislim da se Dankan zato nije razboleo.

Benet se namrštio. - Šta ćeš onda da uradiš s Džekom?

Lorna je duboko udahнула i pogledala ka brodu. Izgovorena naglas, njena ideja će delovati suludo, ali morala je da se suoči s tim.

Okrenula se prema Džeku i odgovorila na Benetovo pitanje.

- Veštački ću ga uvesti u stanje kome.

Šezdeset prvo poglavlje

- Šta ćeš da uradiš mom bratu?

Rendijev glas je bio pun neverice.

Lorna je išla za Makom, koji je nosio Džeka u potpalublje. Brusu je za to vreme ukazivana prva pomoć. Kapetan je ponudio Lorni da uđu u njegovu kabinu.

Rendi ju je pratio u stopu. Poverila mu je šta namerava jer je on jedini Džekov srodnik ovde. Imao je pravo da zna, ali zbog užasnog izraza njegovog lica pomislila je da možda nije morala da bude tako iskrena.

- Drogiraću ga - odgovorila je Lorna. - Biće u stanju kome dok ne stigne spasilački helikopter.

Već su preko radija zatražili pomoć, ali spasiocima će trebati sati da stignu do njih. Džek bi za to vreme umro. Benet je potvrdio njenu prognozu. Nakon što grčevi počnu, pacijenti umru za jedan sat.

Mora da pokuša.

Rendi je podigao ruku ka čelu, kao da želi da podese kačket koji nije imao. Bilo je očigledno da je zabrinut.

Kajl je išao za njim. - Moja sestra zna šta radi.

Rendi se okomio na njega: - Ona je veterinarika!

- I to odlična!

Stigli su do kapetanove kabine. Mak je uneo Džeka.

Pre nego što je i sama ušla, Lorna se okrenula prema ostalima. - Rendi, ostani tu. Obećavam da ću dati sve od sebe da ga spasem.

Rendi ju je gledao dok se borio sa besom i strahom. Poskočio je ka njoj i Lorna uplašeno ustuknu. Ali on ju je samo iz sve snage zagrlio.

Sačuvaj mog bracu - šapnuo joj je potiskujući suze, a onda je pustio. - Znam da su naše porodice u zavadi. Ali Džek ti veruje. Zato ti verujem i ja.

Lorna je klimnula glavom.

Kajl je položio ruku na Rendijevo rame. - Jesi li za pivo dok čekamo?

Rendi je neveselo klimnuo glavom i krenuo s Kajlom ka stepenicama.

Lorna je ušla u kapetanovu kabinu, gde je Mak već bio položio Džeka na krevet.

- Treba li ti pomoć? - upitao je.

- Prijalo bi mi društvo - rekla je, slabo se nasmešivši. Nije želela da ostane sama.

Mak je seo na krevet kraj Džekove glave. Lorna je stavila bočicu s lekovima na sto pored kreveta. Na bočici je pisalo *Natrijum-tiopental*. Uzela ju je iz Malikove zalihe lekova. To je anestetik koji se obično koristi za životinje, a imajući u vidu prirodu Malikovih istraživanja, Lorna je znala da će ga naći u laboratoriji.

Ali nije htela da ga upotrebi samo za anesteziju.

Tiopental je godinama korišćen za izazivanje kome. Iako se danas u te svrhe češće koristi propofol, tiopental je i dalje koristan u slučajevima moždanih trauma i otoka. On

smanjuje moždanu aktivnost, a upravo to je Lorni sad najpotrebnije.

Džekov mozak je prenapregnut.

Lorna mora da mu isključi motor.

Brzo je napravila steznik i pripremila Džekovu ruku. Zatim je uzela špric, koji je napunila tiopentalom.

Uhvatila je Makov pogled.

- Možeš ti to - rekao je.

Potiskujući strah, zabola je iglu, izvukla malo krvi da bi videla da li je ubola u venu i potom popustila steznik.

Polako je pritisnula špric i čoveka u kog se zaljubila poslala u komu.

Polu sata kasnije, Lorna je stajala na palubi broda. Mak je ostao da pazi na Džeka. Ona je morala da udahne malo svežeg vazduha. Bar nakratko. Drhtala je od iscrpljenosti i stresa.

Stojeći kraj ograde, nekoliko puta je duboko udahnula posmatrajući tamno more. Zvezde su blistale na nebu, ali meseca nije bilo.

Neko je kresnuo šibicu i ona poskoči.

Okrenula se i ugledala Beneta kako sedi na stolici. Izgubljena u mislima, nije ga primetila u mraku. Prineo je šibicu luli. Duvan je zablistao crvenkastim sjajem dok ga je on oživljavao uvlačeći dim. Ustao je i prišao Lorni.

- Kako mu je?

Lorna je uzdahnula. - Ne znam. Groznica je popustila. Anestetik je ublažio grčeve. Ali ne znam ima li šanse da se izvuče. Grčevi su trajali veoma dugo.

Benet je izdahnuo oblak dima. - Učinili ste sve što možete.

Na trenutak su stajali bez reči.

Morala je da promeni temu. - Kako je beba?

- Spava. Nekako smo se snašli. Kapetanova ćerka ima četvoromesečnu bebu. To je srećna okolnost. - Benet se okrenuo prema njoj. - Inače, Evina beba je devojčica.

- Kako su ostala deca?

U istoj su prostoriji s bebom. Svi spavaju. Mislim da su shvatili da je jedna od njih i hoće dajoj požele dobrodošlicu. Ili je to samo detinja znatiželja. Teško je reći.

Ponovo je usledio muk, ali Benet je imao mnogo pitanja.

- Šta mislite, zašto ju je Eva dala? - upitao je.

Lornu je mučilo isto pitanje. Nije bila sigurna, ali je nagađala. - Mislim da je razlog isti onaj zbog kog su nas pustili da odemo... Ili, bolje rečeno, zašto su pustili decu.

- Kako to mislite?

Beba je čista. Njena nervna mreža je mlada. Mislim da su odrasli u vili shvatili da su sva deca jednako neiskvarena. Kad su se dve skupine susrele, njihove svesti su sukobile. Jedna je bila čista i nevinna, a druga je izmučena do ludila. Mislim da su stariji shvatili da su mladi drugačiji, da mogu da im ponude samo jed i patnju.

Lorna se setila Adamove tuge i bola kad mu je jedan od mališana pružio ruku.

- Zato su uradili jedino što su mogli - rekla je. - Žrtvovali su se i poklonili deci slobodu.

- A posle? Mislite da su znali da će poginuti?

Prisetila se poslednjeg Evinog pogleda. Bila je spokojna. - Mislim da jesu.

Benet je razmišljao, posvetivši se svojoj luli. Najzad je izrekao pitanje koje ga je zaista mučilo.

- Zašto su deca zaštitila mene? To nema smisla. Odrasli i životinje su hteli da me ubiju.

- Možda odgovor na to pitanje znate bolje od mene.

Pogledao ju je. Suze su mu blistale u očima. Treba mu pomoć. Lorna nije znala zaslužuje li je on, ali setila se dece.

- Zaštitila su i mene - rekla je. - Iako s nama ne mogu da se povežu tako intimno kao među sobom, mislim da poseduju snažnu sposobnost empatije. Osetila su da u vama ima nečeg što vredi spasti.

- Ali šta to može biti? Sve što sam učinio... sve pred čim sam zažmurio... i ono za šta sam znao...

Odmahnuo je glavom.

- Ne znam. Ne mogu da vidim šta je u vašem srcu. Ali deca su možda prepoznala mogućnost da se pokajete. I nisu mogla dozvoliti da to bude uništeno u onom krvoproliću.

Benet se okrenuo. Pokrio je lice šakama. Ramena su mu se zatresla.

- Šta sam učinio? - tiho je zajecao.

- To je to. Ne radi se o onome što ste učinili, već o onome što tek treba da učinite.

Dok je ovo izgovarala, shvatila je da se to takođe odnosi i na nju. Predugo je dozvoljavala da joj prošlost upravlja životom, da je izoluje i drži je zarobljenu u limbu sopstvene krivice. Dosta je bilo. Setila se poslednjih Džekovih reči.

„Toma više nema.”

Krajnje je vreme da i ona to shvati i ponaša se u skladu s tim.

Nadala se da neće izgubiti šansu za to.

Šezdeset drugo poglavlje

Zgrada Univerziteta u Tulejnu nalazi se među vilama s početka prošlog veka, parkovima punim magnolija i studenatskim domovima. Do njega se od Lornine kuće u Garden distriktu stiže kratkom vožnjom tramvajem.

Ali Lorna je poslednja četiri dana retko napuštala neurološko odeljenje na četvrtom spratu Medicinskog centra u Tulejnu. Nervozno se šetala hodnikom, čekajući da neurolog završi ispitivanje.

Džek je helikopterom prebačen ovamo s broda braće Tibodo. Lorna je prebačena s njim, i lekarima je usput objasnila koje je mere lečenja primenila. Zabašurila je većinu detalja, ali im je iskreno opisala njegovo stanje.

Polu doktora iz cele bolnice je prodefilovalo kroz Džekovu sobu. Kad je stigao, prikao je na infuziju propofola kako bi ga održavali u komi, redovno mu je praćen rad mozga, a telo mu je bilo priključeno na razne aparate.

Ali današnji dan je kritičan. Infuzija mu je tokom jutra postepeno isključivana kako bi se polako probudio. Sve vreme su budno motrili elektroencefalogram, prateći da li ima znakova da grčevi nisu prestali. Zasad je dobro. Ali tek je trebalo dobiti odgovor na najvažnije pitanje.

„Koliko je Džek zapravo povređen?”

Neurolog je bio ubeđen da nema trajnog oštećenja mozga, ali posle takve povrede nije mogao ništa da garantuje. Džek bi mogao ostati u vegetativnom stanju ili se potpuno oporaviti.

Ali doktor ju je upozorio da će rezultat najverovatnije biti negde između.

Čekali su.

Rendi je sedeo dalje niz hodnik s roditeljima. Kajl je otišao u menzu da im donese još kafe. Svi su neispavani. Poslednjih nekoliko dana neizvesnosti zbližilo ih je.

Tokom bdenja Lorna je konačno ispričala celu priču o onoj noći s Tomom, o gubitku bebe, pokušaju silovanja, Džekovoj pomoći i tragičnom kraju svega. Kad je počela, sve je prosto pokuljalo iz nje. Bilo je mnogo suza s obeju strana, ali im je na kraju svima laknulo.

- Bila si samo dete - rekla je njegova majka, uzevši je za ruku. - Jadnice. Koliki si teret nosila svih ovih godina.

Vrata sobe su se najzad otvorila i izašla je grupa lekara i bolničara. Neurolog je prišao Lorni. Pokušala je da na njegovom licu nađe neki nagoveštaj onoga što se zbiva. Prišla je i Džekova porodica.

Isključili smo infuziju - objasnio je doktor uz uzdah. - Ali držaćemo ga na blagoj dozi benzodiazepina dok se budi. Pratimo i EEG i vitalne funkcije.

- Možemo li da ga vidimo? - upitala je Lorna.

Doktor se namrštio jer ih je bilo mnogo. - Jedan po jedan. - Zapretio im je prstom. - I nemojte predugo.

Lorna se okrenula porodici.

Džekova majka ju je potapšala po ruci. - Uđi, dušo. Sad si i ti deo porodice. A ako se moj dečko probudi, treba prvo da vidi tako lepo lice.

Lorna je htela da se usprotivi, ali dozvolila je sebi trenutak sebičnosti.

Zagrlila je Džekovu majku i pohitala u sobu. Jedna sestra je pratila rad uređaja za medicinski monitoring. Lorna je prišla i sela na stolicu kraj kreveta. Celu noć je provela u toj stolici držeći Džeka za ruku, pričajući mu i moleći se.

Posmatrala je njegovo blede lice. Gledala je kako mu se grudi dižu i spuštaju. Razne cevčice su virile ispod pokrivača i vodile do mašina koje su svetlucale i zujale. Nagnula se i uhvatila ga za ruku.

- Džek.

Ruka mu se pomerila, a njeno srce je poskočilo. Ali da li ju je on to prepoznao ili su ponovo počeli grčevi? Uplašena, ali puna nade, Lorna je ustala, stežući mu šaku. Nadnela se nad njega i pogledala ga.

Grudi su mu se jako izdigle, a ondaje snažno uzdahnuo.

Iako je razmakao kapke, oči su mu i dalje bile prevrnute.

- Džek - prošaptala je. - Položila je drugi dlan na njegov obraz. - Molim te.

Polako je trepuno. Jednom, pa još jednom. Onda joj je uzvratio pogled. - Ćao - prošaptao je ošamućeno.

Stegnula mu je ruku. - Ćao i tebi.

Slabašan osmeh mu je preleto preko usana. Samo su se gledali. Izgledalo je kao daje pije očima. Onda su mu se prsti stegnuli oko njenih iznenađujućom snagom. Pogledao ju je kao da se kaje zbog nečega.

- Ono što sam onda rekao... - kazao je promuklo. Glas mu je bio hrapav od iscrpljenosti, a možda i od nečeg drugog.

Prekinula ga je. Shvatila je da ga grize savest zbog tih reči.

„Toma više nema.”

To ih je oboje progonilo, ali došlo je vreme da puste da taj duh počiva u miru.

Nagnula se, ovlaš ga poljubila i prošaptala: - Ali mi smo ovde.

Šezdeset treće poglavlje

Tri meseca kasnije Džek je hidročamcem svog rođaka jurio kroz močvaru. Vetar mu je mrsio kosu. Njegov jedini saputnik, Bart, sedeo je isplaženog jezika na pramcu, a uši su mu lepršale. Džek je s lakoćom usmeravao plovilo. Sedeo je u visokoj stolici za upravljačem. Odatle je mogao da vidi preko trske, rogoza i žbunja.

Prijalo je pobeći iz grada i od posla. Bio je umoran i od igala, rehabilitacije i psiholoških testova. Mada mu je leva ruka povremeno trnula i morao je svakodnevno da uzima lekove protiv grčeva, potpuno se oporavio.

Ali najbolja terapija je ipak ovo ovde.

Podnevno sunce se odbijalo od površine vode. Duboko je udahnuo težak vlažan vazduh delte ispunjen mirisom slane vode i ublažen aromom šaša i letnjeg cveća. Hitao je u dubinu močvare, ponovo uživajući u gruboj, iskonskoj lepoti ovog prostranog bespuća. Gledao je kako belorepi jeleni beže uplašeni bukom propelera njegovog čamca. Aligatori su se zavlačili dublje u svoja gnezda. Rakuni i veverice su se sklanjali na drveće.

Obišavši jednu okuku, usporio je i ugasio motor.

Hteo je da bude sam i da se sabere.

Čamac se lagano ljuljao dok je Džek osluškivao život oko sebe. Neki ljudi močvare smatraju tihim, pustim mestima. Ali one uopšte nisu takve. Sklopio je oči, osluškujući zujanje komaraca, kreketanje žaba i oglašavanje mužjaka aligatora u daljini. Sve to bilo je utkano u pesmu iz stotina ptičjih grla.

Posle onoga što se desilo tog proleća, Džek je u ovakvim trenucima voleo da stane i uživa u čudima sveta koji ga okružuje. Kao da je dobio nove oči. U stvari, činilo mu se da su sva njegova čula postala oštija. Ali to nije bila posledica bolesti, već jednostavno njegovo obnovljeno poštovanje života.

Ovaj trenutak mu je bio posebno važan.

Njegov život će se uskoro nezamislivo promeniti. Želeo je da se pripremi za to. Ali osećao je i da nema mnogo vremena.

Lorna ga je čekala. Bila je pozvana ovamo pod tajanstvenim okolnostima i nije se usuđivao da je ostavi samu predugo. Gradio se nov istraživački centar i imala je pune ruke posla.

- Bolje da krenemo - rekao je Bartu.

Pas je svoju saglasnost izrazio lupivši repom.

Još jednom duboko udahnuvši, Džek je pokrenuo motor i jurnuo kanalima i rukavcima. Bio je to pravi lavirint, ali on ga odlično poznaje. Obišavši jedno ostrvo, stigao je do kanala koji vodi pravo do velike brvnare, obnovljene posle požara.

Išao je pravo na dok. Onda je, u poslednjem trenutku, zaneo čamac i savršeno precizno pristao bokom uz dok. Poznat zdepast čovek u radnom kombinezonu i s bejzbol kačketom ustao je sa stolice i pomogao mu da priveže čamac.

Bart je iskočio na dok i pozdravio ga kao starog znanca.

- Bilo je krajnje vreme, Džek. Tvoja mala se unervozila. Mislio sam da ću i nju

morati da vežem. - Još jednom je povukao uže i pričvrstio ga za stub.

- Hvala, Džo. Gde je?

- Šta misliš? - Pokazao je iza brvnare, gde je nekad bila farma aligatora. - Tamo je, s mojom ćerkom Stelom i decom.

Lorna je zapanjeno posmatrala. Taj prizor joj nikad ne bi dosadio. Stajala je na osmatračnici iznad bazena i staza. Na ogradi pored nje bila je čaša hladne limunade. Ispod su se igrala deca. Jurila su i skakala naokolo. Nekoliko ih se veralo po drveću.

U bazenima više nema aligatora. Svi su premešteni. Elvis je sada glavna atrakcija u zoološkom vrtu u Nju Orleansu. Uprava vrta je pokrenula veliku marketinšku kampanju povodom njegovog dolaska. Slogan kampanje je mogao da se vidi na bilbordima, autobusima i tramvajima širom Nju Orleansa. Činile su ga samo tri reči: „Elvis je živ”.

Stela se popela do Lorne, noseći najmlađe dete. Devojčica je imala samo tri meseca, ali već je samostalno hodala iako se videlo da uživa kad je nose.

- Eva je sve teža - rekla je Stela podižući dete više.

- Vidim.

- Odbijamo je od flašice kao što si predložila, ali opire se.

- Uvek je tako. - Lorna se nasmešila i pokazala glavom naniže. - Moram ti reći da si odlična. Sva deca deluju tako srećno.

Stela joj je odgovorila osmehom. - Ima uobičajenih ogrebotina i modrica, ali nikad nisam videla grupu dece u kojoj postoji toliko ljubavi. Da samo vidiš kako maze Igora, Bagiru i majmunciće. Stalno ih nečim hrane.

Lorna se nasmejala. Nije sumnjala da će deca ovde naći dobar dom, ali ju je iznenadilo koliko su se brzo prilagodila novom okruženju i okolnostima.

Pre napuštanja broda braće Tibodo, Lorna se s ostalima dogovorila da nikom ne kažu za decu. Bar dok ona ne ojačaju dovoljno i dok svet ne bude spreman da prihvati takvu vest. Tibodoovi su vešto u tajnosti sproveli decu kroz deltu. Niko ništa nije primetio, a najbolje mesto za skrivanje dece bila je nekadašnja farma aligatora.

Lorna je tajnu poverila samo Karltonu i Zoi, svesna da će joj trebati njihova pomoć u radu ovog tajnog utočišta. Lako ih je ubedila. Cilj ACRES-a je bio zaštita i razmnožavanje ugroženih vrsta.

Lorna je posmatrala dečju igru.

„Postoji li ugroženija vrsta od njih?”, zapitala se.

Pomoglo je i to što su imali neograničenu finansijsku podršku jednog tajnog partnera.

Kad su stigli do obale Sjedinjenih Država, Benet se predao vlastima. Ništa nije prečutao. Opisao je sve zločine počinjene u njegovo ime i u ime Ajronkrika. Ali kao što je obećao, decu nije pomenuo. Rekao je islednicima daje u tajnoj laboratoriji na ostrvu Izgubljeni raj vršio ogledne na ljudima, da su ogledna bića pobešla i da je bilo neophodno uništiti sve.

Benet je posle toga prebačen u dobro čuvano skrovište. Odatle je pomagao pravosudnim organima da uhvate ostale iz vlade i privatnog sektora koji su bili umešani u sve to. Njegovo svedočenje i dalje je treslo Vašington.

Valjda će ga to promeniti nabolje.

Ali Benetova darežljivost nije se ticala samo dece. Preko lažnih korporacija i finansijskih kanala, od kojih se Lorna zavrtelo u glavi, tajno je finansirao obnovu ACRES-a i izgradnju novog skrovišta.

Lorna je razumela otkud tolika velikodušnost.

Benet je krenuo stazom pokajanja.

Ako je ranije sumnjala u to, sad je bilo dovoljno samo da pogleda oko sebe. Na Benetov zahtev iznad vrata nove brvnare bilo je urezano „Jevanđelje po Mateju, 19:14”.

Morala je da potraži taj stih u Bibliji. Pročitavši ga, nije mogla da suzdrži osmeh. Smatrala ga je potpuno prikladnim.

„Ostavite djecu i ne zabranjujte im dolaziti k meni. Jer je takovijeh carstvo nebesko.”

Lorna je posmatrala radosnu igru i mlada, nevina bića. Osmeh joj je ozario lice. Ovo možda nije raj, ali svakako jeste njegov delić na zemlji.

Začula je korake iza sebe.

Okrenula se i ugledala Džeka i Barta kako joj prilaze. Bila je očigledno iznenađena. Nije znala da će on doći.

Stela je krenula u kuću, noseći Evu u naručju.

Džek je stao kraj Lorne. Bio je u novom crnom odelu, začesljane kose, vlažne kao da je tek izašao ispod tuša, mada mu je obraze i bradu i dalje pokrivala jednodnevna brada.

Lorna je bila zbunjena. - Šta ćeš ti ovde?

Raširio je ruke kao da želi da obgrli taj nov raj. - Ima li boljeg mesta od ovog?

Lorna nije razumela. - Za šta?

Odgovorio je kleknuvši na jedno koleno.

Epilog

Proleće

Bagdad, Irak

Dva momka su hitala kroz El-Zavra park ka glavnom ulazu u bagdadski zoološki vrt. Niži je žurio ispred svog starijeg brata. Nestrpljivo ga je pozvao.

- Hajde, Makine!

Makin ga je sledio, ali s manje poleta. Uopšte nije želeo da ikad više kroči u zoološki vrt. Još ga viđa u noćnim morama. Ali prošlo je mnogo godina. Sad ima devojkicu, sopstvenu videoteku i nada se da će uštedeti dovoljno da jednog dana kupi kola.

Ali danas je šesnaesti rođendan njegovog brata Barija - važan dan. Zabava je zakazana za kasnije, u parku. Majka je cele sedmice spremala hranu za rođendanski izlet. Stan još uvek miriše na svež hleb i cimet. Miris hrane ima moć da odagna čak i noćne more.

Bari je pohitao kroz ulaz. Nije nimalo oklevao. Cesto je posećivao nov zoološki vrt, ali kad god je Makin pokušao da razgovara s njim o onome što se desilo, govorio je da se ničeg ne seća. Možda se zaista ne seća. Bari nije video čudovište izbliza. Nije video crnu šejtanovu zver.

Makin se povremeno budio sav znoj u izgužvanoj posteljini, s krikom zarobljenim u grlu dok mu je u mislima bila slika očiju koje blistaju hladnim plamenom.

Prolazeći parkom, pogledao je u sunce i odagnao te crne misli. Čega ima da se plaši u ovako divno sunčano jutro, među brojnim posetiocima zoo-vrta?

Bari je nestrpljivo cupkao na ulazu. - Krećeš se kao kamila koja boluje od zatvora, Makine. Hoću da vidim novu bebu šimpanze, a znaš da je posle gužva.

Makin je krenuo za njim. Ne shvata zašto njegov brat toliko voli sve što ima krzno, ali pošto je ovo poseban dan, istrpeće.

Prošli su pored kaveza s raznim životinjama - pticama, kamilama, medvedima - i krenuli pravo ka odeljku sa šimpanzama. Malik je pratio Barijeve žustre korake. Srećom, nisu morali da prođu pored mesta na kom su nekad bili lavlji kavezi.

„Hvala Bogu na tome”, pomislio je.

Najzad su stigli na odredište. Deo zoo-vrta u kom su smešteni majmuni bio je obnovljen i doteran posle bombardovanja i bio je veoma popularan. Posle rata je uhvaćeno nekoliko odbeglih majmuna i vraćeni su u zoo-vrt. Iračanima je to bilo veoma važno - naročito u gradu pod opsadom. To je simbolizovalo oporavak i stabilnost.

Zato je prošlogodišnje rođenje mladunčeta imalo dvostruki značaj.

Jedna od šimpanzi uhvaćenih na ulicama Bagdada rodila je ćosavo mladunče. To je izazvalo medijsku senzaciju i bilo proglašeno dobrim znakom.

Makin to nije razumeo.

Šimpanza bez dlake je i posle godinu dana privlačila brojne posetioce.

Bari je pohitao ka ulazu, prema malom odeljenju za mladunče.

- Ovamo, Makine! Ne mogu da verujem da ga nisi video!

Udovoljavajući bratovom oduševljenju, Makin je ušao za njim i našao se u kratkom hodniku sa staklom zaštićenim kavezom. Pošto je bilo rano jutro, bili su sami.

Makin je prekrštenih ruku posmatrao kavez. Iz peščanog poda se dizalo lažno drvo, s kog su visila užad i ljuljaške od automobilskih guma.

Nije odmah ugledao glavnu zvezdu.

Onda se nešto zift-crno spustilo s drveta u pesak. Leđima okrenuto staklu, izgledalo je kao sićušni gologuzi starac. Koža mu je bila naborana kao preveliko odelo.

Umesto da se oduševi, Malik se zgrozio.

Stvor je dugačkim štapom udarao po pesku.

Bari se uzbudio. - Vidi kako je blizu. Nikad ga nisam video kraj samog stakla.

Prišao je i položio ruku na staklo u želji da ostvari bliži kontakt sa šimpanzom.

- Sklanjaj se odatle! - viknuo je Makin, glasnije nego što je nameravao, otkrivši strah.

Bari se okrenuo i zakolutao očima. - Ne budi beba, Makine.

Stvor ih je ignorisao i nastavio da kopa štapom po pesku.

- Hajdemo nazad u park - rekao je Makin smirenije. - Pre nego što majka hranu da pticama.

Bari je teatralno uzdahnuo. - Ima još toliko toga da se vidi.

- Drugi put.

- Uvek to kažeš - tužno je odgovorio Bari i krenuo napolje.

Makin se zadržao još malo. Posmatrao je mladunče šimpanze, pokušavajući da se smiri. Čega se plaši? Primakao se staklu i pogledao šta je životinja nacrta u pesku.

3,1415

Majmun je štapom upisao nekoliko cifara.

Makin se namrštio. Verovatno mladunče oponaša nešto što je videlo. Ipak se stresao. Setio se da je u novinama čitao kako ova šimpanza brzo raste i kako je iz prvog kaveza pobjegla postavivši nekoliko kutija jednu na drugu. Napravio je čak i koplje zubima naoštrivši kraj jednog štapa.

Kao da je osetila Makinovu sumnju, šimpanza se okrenula i pogledala ga pravo u lice. Malik je ustuknuo. Ovo stvorenje bez dlake je užasan prizor. Kao da je smežurana crna smokva oživela i dobila debele usne i žute oči.

Stvor ga je netremice gledao.

Makin je zastenjao i pokrio usta. U tim žutim očima je prepoznao onaj zastrašujući sjaj inteligencije koja gori hladnim, crnim plamenom.

Užasnuto se zateturao unazad.

Dok je on bežao, usne šimpanze su se razvukle u gladan osmeh.

Osmeh koji je otkrio sve zube.

Istina ili laž

Uvek se trudim da moje knjige budu zasnovane na činjenicama kad se bavim pričama koje me zanimaju. Zato ovde želim da razgraničim ono što je u ovom romanu istinito od izmišljenih delova.

Bagdad. Jedan od povoda da napišem ovu priču bila je knjiga pokušaju da se sačuva bagdadski zoološki vrt posle rata u Iraku. Vrt je bio teško oštećen u borbama američkih snaga republikanske garde. Zatim su usledile masovne pljačke, a mnoge životinje su pobegle. Ako želite da saznate više o velikim naporima da se ovaj zoo-vrt zaštiti i obnovi, pročitajte knjigu Babylon's Ark Lorenza Antonija i Grejama Spensa.

ACRES. Lornino radno mesto - Odubonski centar za istraživanje ugroženih vrsta životinja zaista postoji. Nalazi se na izolovanoj lokaciji kraj Misisipija. Nije otvoren za javnost, ali na internetu možete naći mnogo podataka o požrtvovanom radu zaposlenih na očuvanju ugroženih vrsta. Zaista imaju „zamrznuti zoo-vrt” u kom čuvaju genetski materijal kao deo napora za očuvanje i zaštitu ovog krhkog nasleđa. Tamošnji istraživači su pioniri u kloniranju radi očuvanja ugroženih vrsta. Naravno, svi likovi opisani u ovoj knjizi su izmišljeni i dao sam sebi veliku slobodu kad je u pitanju raspored prostorija u Centru.

Sve pomenute životinje. Tvrdnje koje se odnose na životinjsku inteligenciju, naročito papagaja, zasnovane su na činjenicama. Sjajna knjiga iz koje možete saznati više o tome je The Parrot Who Owns Me Džoane Berger. Zapanjićete se. I opis lovačkih navika jaguara je zasnovan na naučnim činjenicama. Svi detalji o vezi između čoveka i životinja u ovoj knjizi su istiniti. (A svake godine saznajemo sve više o toj zadivljujućoj vezi.)

Genetika. Svi detalji o hromozomima su tačni, uključujući i to da su naučnici otkrili stare delove virusnog koda u našem otpadnom DNK. Ali šta je s „genetskim nazadovanjem”? Je li tako nešto zaista moguće? Ako sumnjate u to, pročitajte članak o zmiji rođenoj u Kini s funkcionalnom reptilskom nogom na jednom boku:

[www. telegraph. co. uk/earth/wildlife/6187320/Snake-with-foot-found-in-China.html](http://www.telegraph.co.uk/earth/wildlife/6187320/Snake-with-foot-found-in-China.html)

Fraktali. Ta tema me opčinjava. U ovoj knjizi sam jedva zagrebao njenu površinu. Fraktali se nalaze u svemu. Da biste bolje shvatili i zamislili razmere toga, potražite na internetu film pod Fractals: Hunting the Hidden Dimension. Tačni su i detalji o moći i rastu fraktalnih antena.

Sve u vezi s mozgom. Istina je da sve životinje, uključujući i ljude, imaju čudne kristale magnetita rasejane po mozgu. Naučnici veruju da ih ptice još uvek koriste prilikom migracija, ali šta će oni nama? Morao sam to dodatno da istražim. Džekovu bolest koja se prenosi krvlju zasnovao sam na bolesti ludih krava. Nju izaziva protein koji se sam razmnožava, a zove se prion. On prelazi iz krvi u mozak i izaziva ludilo. Naravno, to sam malo izmenio za potrebe ovog roman. Postoji još jedan istinit detaljčić - ljudski mozak zaista stalno proizvodi oko dvanaest volti elektiriciteta, dovoljno za napajanje baterijske lampe.

Sve što puca. Sve oružje opisano u ovoj knjizi je stvarno, uključujući i nagazne

mine i Garovu opaku automatsku sačmaru AA-12. Ako želite da je vidite u akciji, na jutjubu možete naći mnoštvo snimaka.

Ratni savet. JASON je stvarni trust mozгова koji savetuje vojsku. Zaista su izradili dokument koji preporučuje vojsci SAD-a da uloži velika sredstva u „modifikovanje ljudskih performansi”. Predložili su dodatno istraživanje lekova, genetike i neurološke fuzije kibernetičkih kompjutera, što sve ima za cilj manipulaciju ljudskim mozgom i stvaranje boljih vojnika. Navodi o zloupotrebama koje su izvršile strane privatne firme, a koje rade za Ministarstvo odbrane SAD-a, takođe su tačni i trenutno se o tome vodi istraga. Istina je i da ove korporacije ulaze u naučne krugove i osnivaju laboratorije van Sjedinjenih Država kako bi izbegle zakonske propise i nadzor.

Lokacija, lokacija, lokacija. Ako niste primetili, obožavam Nju Orleans. Bio sam u tom gradu bar deset puta, i pre i posle Katrine. Nastojao sam da se što više držim detalja. Posetio sam farmu aligatora, putovao kroz deltu kanuom i hidročamcem, šetao plutajućim ostrvima i razgovorao s ljudima o uslovima života u delti. Kajuni imaju bogatu i živopisnu kulturu i potrudio sam se da to opišem što sam bolje mogao.

Zato posetite Nju Orleans. Pojedite nedeljni ručak u „Komanders palasu”. Uživate u prženicama i kafi od cikorije u „Kafeu du mond”. Iskoristite sjajnu ponudu obilazaka grada (poseta Garden distriktu, plantaži Ouk eli, ili noćna poseta duhovima, koja je meni omiljena). Svratite u knjižaru u Garden distriktu. To mi je jedno od najdražih mesta. Provožite se tramvajskom linijom Sent Carls. Nek vam pogledaju u dlan pri svetlosti sveća na Trgu Džekson. I ne zaboravite da posetite zoološki vrt. Bacite Elvisu neki slatkiš u moje ime. I na kraju, ne propustite priliku da vidite jedno od najlepših mesta u Sjedinjenim Državama - močvare i rukavce Misisipija. Ko zna šta možete otkriti pod velom španske mahovine, u senci divovskih čempresa!